Neal Stephenson

SNÍH

Copyright © 1992 by Neal Stephenson
Translation © 2000 by Tomáš Hrách
Cover © 2000 by Martin Zhouf

sníh *podst. ...* ***2. a.*** *Cokoli, co připomíná sníh.* ***b.*** *Bílé skvrny na televizní obrazovce vzniklé v důsledku slabého příjmu.*

The American Heritage Dictionary

virus ... (L.virus *slizovitá kapalina, jed, odporný zápach nebo chuť.)* ***1.*** *Jed vylučovaný jedovatým živočichem.* **2.** Patol. ***a.*** *Nebezpečný činitel nebo jedovatá látka vytvářená v těle v důsledku nějakého onemocnění, zejména taková, kterou lze přenášet na jiné osoby či zvířata naočkováním nebo jiným způsobem, přičemž u nich způsobí stejné onemocněni ...* **3.** fig. *Špatný morální nebo intelektuální vliv.*

The Oxford English Dictionary

1

Transportér patří k elitnímu řádu, ke třídě pomazaných. Tomu odpovídá i jeho duch. Právě se připravuje ke třetímu zásahu za tento večer. Jeho uniforma, černá jako aktivní uhlí, jako by ze vzduchu vysávala veškeré světlo. Od její tkaniny z arachnovláken se každá kulka odrazí jako střízlík od domovních dveří, avšak přebytečný pot skrz ni projde stejně snadno jako větřík hájkem čerstvě ošetřeným napalmem. Tam, kde se jeho tělo projevuje kostnatými výstupky, je kombinéza opatřena pancířem ze slinutého gelu: na omak připomíná hrubý sliz a chrání stejně dobře jako štos telefonních seznamů.

Když nastupoval do zaměstnání, vyfasoval pistoli.

Transportér nikdy nepřijímá hotovost, ale leckdo by si mohl brousit zuby na jeho vozidlo či náklad. Pistole je drobná, lehká a aerodynamická, právě taková, jakou by s sebou nosil nějaký módní návrhář; vystřeluje malé šipky, jež dosahují pětinásobku rychlosti průzkumného letounu SR-71, a kdykoli ji vypotřebujete, musíte ji zapojit do zapalovače v autě, neboť pracuje na akumulátory.

Transportér tuto pistoli nikdy nevytáhl ze vzteku, ba ani ze strachu. Jednou ji však přece jen použil: stalo se to v Jiljího vrších, luxusním rezidiu, kde se pár mládežníkům zachtělo dodávky a nehodlali za ni zaplatit. Mysleli si, že na Transportéra zapůsobí baseballovou pálkou. Transportér vytáhl pistoli, namířil na napřaženou pálku takovou tou laserovou hračičkou a stiskl spoušť. Následoval strašný zpětný ráz, jako by mu zbraň vybuchla v ruce. Prostřední třetina pálky se změnila ve sloup hořících pilin, které se rozlétly do všech stran jako trosky explodující hvězdy. Kluk tam stál a svíral rukojeť, z níž vycházel mléčně zbarvený dým. Vypadal jako dokonalý trouba. Chtěl se vytahovat na Transportéra a vidíte, neměl z toho nic než nepříjemnosti.

Od té doby nechával Transportér pistoli v přihrádce palubní desky a raději se spoléhal na svou sadu samurajských mečů, které tak jako tak byly jeho nejmilejší zbraní. Ti kluci v Jiljího vrších se pistole nebáli, a tudíž ji musel použít. Zato s mečem nemusí člověk předvádět nic.

Transportérův vůz má akumulátory nabité takovou spoustou energie, že by stačila k vystřelení půlkila špeku až do pásu asteroidů. Na rozdíl od pojízdných nákupních tašek a rezidiálních křižníků ze sebe tuto energii vydává jako dokořán otevřený nablýskaný svěrač. Jakmile na to Transportér dupne, strhne se peklo.

Kontaktní plochy? U vašeho auta nestojí za řeč, s asfaltem komunikujete jen na čtyřech místech velkých jako váš jazyk. Naproti tomu Transportérův vůz má mohutné pneumatiky s kontaktními plochami širokými jako stehna nakynuté maminy. Transportér se na vozovku jen lepí, rozjíždí se jako den blbec a zastaví vám na pětníku.

K čemu má vlastně Transportér všechno tohle vybavení? To proto, že na něj musí být spoleh. Musí být vzorem. Tohle je totiž Amerika a lidi si tu dělají, co je sakra napadne, vadí to snad někomu? To proto, že na to mají právo. A protože mají zbraně a nikdo jim nebude kurva do ničeho kecat. Výsledkem je, že se tato země vyznačuje jednou z nejhorších ekonomik na světě. A když na to přijde - když se už teda máme bavit o obchodní bilanci -, teď, co jsme rozházeli veškeré technologie někam za hranice, teď, když se každý vyrovnal každému, když v Bolívii vyrábějí auta a v Tádžikistánu mikrovlnky a prodávají je tady, když obří hongkongské lodě a vzducholodě, které vám za pár šupů dopraví celou Severní Dakotu na Nový Zéland, zlikvidovaly naše výhody spočívající v zásobách surovin, a když neviditelná ruka trhu popadla veškerou historicky podmíněnou nerovnost a rozmázla ji po celé zeměkouli v tlusté vrstvě něčeho, co by pákistánský zedník mohl považovat za prosperitu, víte, co nám zbylo? Jsou jenom čtyři věci, které dokážeme dělat lépe než kdo jiný:

muzika

filmy
software
rychlá rozvážka pizzy

Transportér sám kdysi psal software. Ještě i dnes si k tomu občas sedne. Kdyby byl život vesnickou základní školou vedenou hodnými diplomovanými pedagogy, Transportérův posudek by zněl: “Umi je *velmi* bystrý a tvůrčí, ale měl by zapracovat na svém vztahu ke kolektivu.”

Našel si tedy jiné zaměstnání. Tady nepotřebuje ani bystrost, ani tvůrčí schopnosti, ale zároveň nemusí s nikým spolupracovat. Záleží jen na jediné věci: Transportér jde s kůží na trh, svou placku dostanete do třiceti minut, nebo ji máte zadarmo a můžete odprásknout řidiče, sebrat mu auto, případně podat skupinovou žalobu. Transportér pracuje na tomto místě už půl roku, což je podle jeho měřítek velice dlouhá doba, a dosud žádnou pizzu nedoručil za více než jednadvacet minut.

Jistě, kdysi docházelo k dohadům ohledně času dodání a organizace tím přišla o spoustu člověkoroků práce: zarudlí, upocení a prolhaní domácí páni, z nichž páchl na sto honů Old Spice a stres ze zaměstnání, stávali ve svých žlutě ozářených dveřích, významně si poklepávali na seika nebo ukazovali na hodiny v kuchyni: Teda, chlapi, copak nemáte hodinky?

S tim je však konec. Rozvážka pizzy je významný průmyslový obor. Dobře řízený. Lidé se o něm učí čtyři roky na Pizzeriánské univerzitě CosaNostra. Tihle studentíci přicházejí z Abcházie, Rwandy, Guanajuata nebo Jižního Jersey, sotva dovedou sesmolit anglickou větu, a po promoci vědí o pizze víc než beduín o písku. Zmíněnému problému byl věnován důkladný výzkum. Zakreslovaly se grafy frekvence hádek ohledně doby doručení. První Transportéři byli odposlouchávání, aby se dala zaznamenat a posléze analyzovat taktika vyjednávání, hlasové projevy stresu a gramatické struktury používané rezidiálními bílými příslušníky střední vrstvy typu A, kteří se proti vší logice rozhodli, že právě na tomto poli budou jako generál Custer bojovat až do poslední kapky krve proti všemu, co je v jejich životě shnilého a co je umrtvuje, že budou lhát sami sobě a jiným o tom, kdy podali objednávku, aby si vysloužili pizzu zadarmo, na niž mají přece, k čertu už jednou, nezcizitelné právo stejné jako právo na život, svobodu a podnikání. Tyto lidi pak navštěvovali psychologové, nabízeli jim televizory, aby je nalákali k anonymnímu pohovoru, připojovali je na detektory lži, zkoumali vlnění v jejich mozcích a k tomu jim pouštěli trhané a rozumově nevysvětlitelné filmy o pornohvězdách, nočních dopravních nehodách a Sammym Davisovi mladším, zavírali je do sladce páchnoucích místností se světle fialovými stěnami a kladli jim tak spletité otázky ohledně etiky, že ani jezuita by na ně nedokázal odpovědět, aniž by spáchal smrtelný hřích.

Analytici na Pizzeriánské univerzitě CosaNostra dospěli k závěru, že jde o lidskou přirozenost, s níž nelze nic dělat, a tudíž se rozhodli pro levné technické řešení: inteligentní krabice. Tak se krabice na pizzu změnila v pevný krunýř z vlnité umělé hmoty s malým LED displejem na straně, který Transportérovi oznamuje, kolik minut směřujících ke schodku obchodní bilance již uběhlo od osudového telefonátu. Uvnitř jsou samé čipy a jiná hejblátka. Pizzy spočívají nad sebou v policích za hlavou Transportéra. Do polic se zasouvají jako přídavné desky do počítače a po zaklapnutí na místo se inteligentní krabice napojí na palubní systém Transportérova vozu. Počítač už na základě telefonního čísla zjistil adresu volajícího a načetl ji krabici do zabudované paměti RAM. Odtud se adresa předává automobilu, který vypočte optimální trasu a promítne ji do barevné mapy na předním skle, takže Transportér nemusí ani na okamžik spustit oči ze silnice před sebou.

Pokud dojde k překročení třicetiminutové lhůty, zpráva o katastrofě putuje na ředitelství CosaNostra Pizza, odkud je předána samotnému Strýčkovi Enzovi - tomu sicilskému

plukovníkovi Sandersovi, Andymu Griffithovi z Bensonhurstu, přízraku, jenž mává svou břitvou ve snech mnohého Transportéra, kápovi a nejvyššímu představiteli firmy CosaNostra Pizza, a. s. -, který do pěti minut přednese zákazníkovi telefonicky své nejhlubší omluvy. Nazítří pak Strýček Enzo přistane u zákazníka na dvorečku se svou tryskovou helikoptérou, s dalšími omluvami a s nabídkou bezplatného zájezdu do Itálie - tedy pod podmínkou, že zákazník podepíše několik tiskových zpráv, na jejichž základě se stane veřejným činitelem a mluvčím organizace CosaNostra Pizza, čímž pro něj v podstatě přestává existovat jakékoli soukromí. Pro zákazníka pak celá záležitost končí nutkavým pocitem, že je mafii tak či onak zavázán.

Transportér neví přesně, co se v takových případech děje s nešťastnými řidiči; ledacos se však proslýchá. Pizza se většinou rozváží ve večerních hodinách, jež Strýček Enzo považuje za dobu svého osobního volna. Jak by vám asi bylo, kdybyste museli vstávat od večeře v rodinném kruhu, telefonovat uřvaným otrapům do nějakého zapadlého rezidia a sypat si popel na hlavu kvůli podělané pizze? Strýček Enzo nesloužil své rodině a vlasti padesát let proto, aby ve věku, kdy většina jiných jen hraje golf a chová na klíně vnučky, mohl celý rozpařený vylézat z vany a líbat nohy kdejakému pubertálnímu skejťákovi, jemuž přivezli pizzu s feferonkami o minutu později. Panebože! Sotva na něco takového Transportér jen pomyslí, sevře se mu hruď temnými obavami.

Jinak by ovšem pro CosaNostra Pizzu nejezdil. A víte proč? Protože nastavovat krk má prostě něco do sebe. Připadáte si jako pilot kamikaze. V hlavě máte jasno. Jiní lidé - prodavači, opékači hamburgerů, softwaroví inženýři a vůbec všichni ti zaměstnanci na všech bezvýznamných postech, z nichž se skládá život v Americe - spoléhají jen na obyčejnou konkurenci. Stačí, abyste obraceli karbanátky nebo ladili procedury lépe a rychleji než váš spolužák z gymplu o dva bloky dál, protože je to konkurence a lidi si takových věcí všímají.

Taková blbá, nesmyslná žabomyší válka. U CosaNostra Pizzy žádná konkurence neexistuje. Samotný pojem konkurence se protiví mafiánské etice. Nesnažíte se proto, že byste chtěli konkurovat stejnému podniku o pár kroků dál. Snažíte se, protože jde o všechno: o vaše jméno, o vaši čest, o vaši rodinu, o váš život. Opékači hamburgerů se třeba dožívají vyššího věku, ale řekněte sami, co je to vlastně za život? Proto nikdo, dokonce ani Japonci, nedovede rozvážet pizzu rychleji než CosaNostra. Transportér je hrdý na to, že může nosit její stejnokroj, řídit její auto a vykračovat si po pěšinkách ke vchodům bezpočtu rezidiálních domků jako ponurý přízrak oděný v nindžovské černi s pizzou na rameni, zatímco červené diody na krabici pyšně hlásí do noci 12:32, 15:15 nebo nejhůř někdy 20:43.

Transportér pracuje u CosaNostra Pizza #3569 v Silicon Valley. Jižní Kalifornie jako by nevěděla, jestli má tepat horečným ruchem, nebo se na místě zadusit vlastní vahou. Je tu moc lidí a málo silnic. Firma Dálnice, a.s. v jednom kuse buduje další. Musí kvůli tomu srovnat se zemí spoustu obytných čtvrtí, ale tyhle baráky ze sedmdesátých a osmdesátých let si ani nic jiného nezaslouží, no ne? Žádné chodníky, školy, prostě nic. Ani nemají vlastní policii a pohraničníky, nežádoucí osoby se mohou klidně promenovat po ulicích a nikdo jim neřekne slovo, natož aby je prohledával. Kdepak, taková rezidia, to je bydleníčko! Městský stát s vlastní ústavou, hranicemi, zákony, policajty a vůbec se vším.

Transportér kdysi krátce sloužil jako desátník u Státní bezpečnosti Merryvaleských farem. Vyhodili ho proto, že tasil meč na usvědčeného pachatele. Natrhl mu košili, přejel mu ostřím naplocho přes krk a připíchl ho za flígr k pokroucené a zprohýbané vinylové krytině stěny domu, do něhož se pachatel snažil vloupat. Připadalo mu to jako čítankový zásah. Jenže oni ho stejně vyrazili, protože z milého pachatele se vyklubal synáček viceprezidenta Merryvaleských farem. Samozřejmě, lišáci hned věděli, na co se vymluvit: devadesáticentimetrový samurajský meč prý není na seznamu povolených zbraní. Prý porušil

PoZORPoS'IřČ, neboli *Pokyny pro zatýkání osob reálně podezřelých ze spáchání trestného činu.* Ten pachatel prý v důsledku jeho postupu utrpěl psychologické trauma. Od té doby se bojí i jídelních nožů a musí si mazat marmeládu na chleba lžičkou. Prý se s nimi soudí o odškodné.

Transportér si musel vypůjčit, aby to celé zaplatil. Přesněji řečeno, musel si půjčit od mafie. Tak se dostal do její databáze se vším všudy: vzorek sítnice, DNA, hlas, otisky prstů, otisky nohou, otisky dlaní, otisky zápěstí, zkrátka a dobře, ti mizerové mu vyváleli v inkoustu všechno, na čem měl nějaké rýhy nebo vrásky (tedy skoro všechno), obtiskli si to a naskenovali do počítače. Byly to samozřejmě jejich peníze a nikdo se nemohl divit, že si dávají pozor, komu je půjčují. Když posléze požádal o místo Transportéra, s radostí ho přijali, protože ho už znali. Při jednání o půjčce se musel osobně setkat s náměstkem zástupce kápa pro oblast Údolí, který ho později doporučil pro rozvážku. Mohl si připadat jako člen rodiny. Jako člen pěkně strašidelné, úchylné a vyděračské rodiny.

CosaNostra Pizza #3569 stojí v ulici Na vyhlídce hned vedle nákupního střediska Královská zahrada. Ulice Na vyhlídce kdysi patřila státu Kalifornie, avšak dnes se již jmenuje Dálnice a.s., tah CSV-5. Její hlavní konkurencí bývala mezistátní dálnice, která se nyní nazývá Autostrády a.s., tah Kal-12. O něco dál v Údolí se tyto dvě konkurenční silnice protínají. Kdysi byla tato skutečnost zdrojem trpkých sporů a křižovatka se často ocitala pod palbou ostřelovačů. Nakonec ji koupil nějaký realitní makléř a udělal z ní průjezdné nákupní středisko. Obě dálnice jsou tak napojeny na parkovací systém - není to žádná obyčejná odstavná plocha, ani žádná patrová garáž, prostě systém - a ztrácejí svou identitu. Chcete-li touto křižovatkou projet, je proto nutné, abyste našli cestu v parkovacím systému, což znamená vyznat se ve změti smyček a kliček připomínajících Ho Či Minovu stezku. CSV-5 je průjezdnější, zato Kal-12 má zase lepší povrch. To je typické - Dálnice, a.s. kladou důraz na to, abyste se dostali na místo určení (řidiči typu A), kdežto Autostrády, a. s. se zaměřují na požitek z jízdy (řidiči typu B).

Transportér je řidičem typu A, který chytil vzteklinu. Řítí se levým pruhem CSV-5 rychlostí sto dvaceti kilometrů za hodinu a směřuje na základnu, jíž je stanice CosaNostra Pizza #3569. Jeho vůz se změnil v neviditelný černý kosočtverec, v temnou plochu, na níž se odráží světelný tunel vytvářený emblémy jednotlivých frančíz-loglení. Vpředu, právě tam, kde by se nacházel chladič, kdyby tohle auto dýchalo vzduch, kolotá a víří řada oranžových světel. Takové oranžové světlo připomíná hořící benzín. Proniká zadními skly aut, odráží se od zpětných zrcátek, vrhá řidičům na tvář ohnivou masku, prodírá se do jejich podvědomí a vyvolává zde strašlivou představu situace, kdy je řidič při plném vědomí uvězněn pod vybuchující palivovou nádrží; to většinou stačí k tomu, aby se v nich probudila touha uhnout na stranu a nechat projet Transportéra v jeho feferonkovém ohnivém voze.

Loglení, jež vyznačuje trasu CSV-5 dvěma rovnoběžnými stěnami, má podobu masy elektrického světla vydávaného bezpočtem buněk, z nichž každou navrhl kdesi na Manhattanu nějaký výtvarník, který za jedno jediné logo dostane víc, než kolik si Transportér vydělá za celý život. Přes svou snahu vyčnívat nad okolí splývají všechny v jedno, zvláště pak v rychlosti sto dvaceti kilometrů za hodinu. Stanici CosaNostra Pizza #3569 je však dobře vidět, což je především dílem billboardu, jehož šířka a výška daleko přesahují i současné megalomanské normy. Nízká budova frančízy ostatně vypadá jen jako droboučká základna pro mohutné pilíře z aramidových vláken, které vynášejí vývěsní štít k nebi pokrytému ochrannými známkami. Tomu už se říká Marca Registrada, hochu.

Billboard je klasický, dalo by se říci otřepaný - žádný pozůstatek nějaké krátkodeché mafiánské reklamní kampaně. Je to jasné prohlášení, památník tvrdší kamene. Prostý a důstojný. Je na něm Strýček Enzo v elegantním italském obleku. Tenké proužky na něm se lesknou a vlní jako šlachy. Čtverce kapes zrovna září. Dokonale učesané vlasy má napomádované něčím, co se nedá smýt, a pečlivě zastřižené bratrancem Strýčka Enza,

Holičem Artem, takto vlastníkem druhého největšího řetězce laciných holičství na světě. Strýček Enzo tam stojí, nijak zvlášť se neusmívá, ani nepózuje jako manekýn, prostě stojí s blahosklonným výrazem v očích jako váš opravdový strýček a říká

Mafie
Váš přítel v Rodině!
zakoupila Nadace Naše věc

Billboard slouží Transportérovi místo Polárky. Ví, že jakmile se dostane na ten úsek CSV-5, kde je spodní roh billboardu zastíněn pseudogotickou klenbou z barevného skla patřící místní frančíze Perleťových bran reverenda Wayna, má nejvyšší čas přeřadit se do pravého pruhu, kde se bezcílně plazí nerozhodné pojízdné nákupní tašky a kurníky, které civí na příjezdové cesty okolních frančíz, jako by neměly tušení, zda představují lákadlo nebo hrozbu.

Předjede jeden takový kurník - rodinný mikrobus -, zatočí kolem vedlejší Rychlovky a zastaví u CosaNostra Pizzy #3569. Mocné kontaktní plochy zaprotestují, dokonce trochu zakvílejí, ale udrží se na patentovaném silně přilnavém povrchu Dálnic, a.s. a zavedou jej do čekacího prostoru. Na čekačce žádní další Transportéři nejsou, což je jen dobře. Znamená to velký obrat, akci, pohyb. Sotva zastavil, a už se elektromechanický kryt na boku jeho auta otevírá a odhaluje prázdné police na pizzy; dvířka cvakají a skládají se jako křídla brouka. Police čekají na svou dávku horké pizzy. Čekají.

A čekají. Transportér zatroubí na klakson. Tohle nebývá zvykem.

Otevře se okénko. K tomu by správně nemělo vůbec dojít. Schválně si ve skriptech Pizzeriánské univerzity CosaNostra vyhledejte heslo *okénko dispečera, čekací prostor*: najdete tam vše, co se tohoto okénka týká, a především to, že musí být neustále zavřené. Ledaže dojde k nějakému maléru.

Okénko se otevře a - teď se podržte - vyvalí se z něj *kouř*. Transportér přes metalový uragán vycházející z reproduktorů v autě zaslechne jakési falešné vrzáni a uvědomí si, že tak zní požární hlásič v budově frančízy.

Vypne zvuk hifi soupravy. Napjaté ticho - jeho bubínky konečně zabírají - a z okna se rozlehne jekot požárního hlásiče. Auto čeká se zařazeným neutrálem. Kryt už je otevřený moc dlouho a nečistoty ze vzduchu se usazují na kontaktech v policích, bude je tedy muset vyčistit dřív, zkrátka všechno vypadá přesně opačně, než jak je uvedeno v manuálu udávajícím takt celému vesmíru dodávek pizzy.

Uvnitř pobíhá obtloustlý Abchaz s manuálem v ruce; přidržuje si ho pneumatikou kolem pasu, aby se mu nezavřel, a jeho chůze připomíná závody v běhu s vajíčkem na lžíci. Něco pokřikuje v abchazském nářečí: všichni vedoucí frančíz CosaNostra v téhle části Údolí pocházejí z Abcházie.

Požár nevypadá nijak vážně. Transportér kdysi asistoval u skutečného požáru, to bylo ještě v Merryvaleských farmách, a tenkrát nebylo pro samý kouř vidět na krok. Vlastně o nic jiného nešlo: odněkud se valil kouř a pod ním to občas oranžově zablesklo, jako když se pod hradbou mraků blýská na časy. O takový požár tady zřejmě nejde. Je to jen takový ohníček, jehož dým s bídou stačí spustit požární hlásiče. A on kvůli téhle volovině ztrácí čas.

Transportér přidrží tlačítko klaksonu. Abchazský vedoucí přistoupí k okénku. Při hovoru s řidiči má používat interkom, může si říkat, co chce, a všechno se to přenáší rovnou do Transportérova auta, ale kdepak, tenhle si musí promluvit pěkně z očí do očí, jako by Transportér byl nějaký zahnojený podomek s volským potahem. Je celý rudý, potí se a koulí očima, jak se snaží vybavit si správná anglická slova.

“Požár, malý,” pronese.

Transportér mlčí. Ví totiž, že tohle všechno se nahrává na video. Obraz z pásky se přenáší rovnou na Pizzeriánskou univerzitu CosaNostra, kde se její obsah analyzuje ve vědecké laboratoři pro řízení prodeje pizzy. Pak ji pustí univerzitním studentům, možná právě těm, kteří vystřídají tohoto muže, až s ním vyrazí dveře, jako čítankový příklad toho, jak si můžete jednou blbostí zkomplikovat život.

“Nový zaměstnanec - dal si večeři do mikrovlnky měl ji v alobalu - a prásk!” vysvětluje vedoucí.

Abcházie bývala součástí toho zkurveného Sovětského svazu. Čerstvý emigrant z Abcházie, který se pokouší manipulovat s mikrovlnnou troubou, trochu připomíná tasemnici zastupující neurochirurga. Kam vůbec na ty panáky chodí? Copak tu není dost Američanů, co dovedou upíct blbou pizzu?

“Prostě mi sem strčte nějakou placku,” prohlásí Transportér.

Po těchto slovech se vedoucí vrátí zpátky do tohoto století. Ovládne se. Zabouchne okénko a zoufalý řev požárního alarmu utichne.

Paže japonského robota vystrčí pizzu a zarazí ji do horní přihrádky. Boční kryt se zavře.

Stane se to právě ve chvílí, kdy Transportér vyjíždí z čekacího prostoru, nabírá rychlost, studuje adresu zobrazenou na předním skle a rozhoduje se, zda má zabočit vlevo nebo vpravo. Jeho hifi znovu zmlkne, tentokrát na povel palubního počítače. Světla v kabině zazáří červeně. *Červeně.* Zazní jekot bzučáku. Na předním skle se rozsvítí časový displej, který odpovídá údaji na krabici s pizzou - 20:00.

Transportérovi právě vrazili dvacet minut starou pizzu. Podívá se na adresu: je to odtud dvanáct mil.

Transportér instinktivně zařičí a sešlápne plyn k podlaze. Nejraději by se okamžitě vrátil a toho vedoucího zamordoval: vytáhl by z kufru svoje meče, proskočil posuvným okénkem jako nindža, vyhledal ho uprostřed chaosu frančízy stižené mikrovlnnou troubou a v závěrečném heroickém souboji ho efektně rozsekal na kusy. Tytéž myšlenky se mu ovšem honí hlavou vždycky, když mu někdo na dálnici udělá myšku, a ještě nikdy je nerealizoval - zatím.

Tohle zvládne. Mohlo by to jít. Nastaví oranžová výstražná světla na maximum a nechá blikat reflektory. Vypne varovný bzučák a na hifi si pustí Přehled taxislužby, který automaticky prochází všechny taxíkářské frekvence a vyhledává zajímavé zprávy. Není rozumět ani slovo. Člověk si může koupit kazety "Učte se za jízdy" a naučit se taxikářštinu. Kdo ji neumí, nedostane v téhle branži místo. Říká se, že taxikářština vychází z angličtiny, jenže ani u jednoho slova ze stovky nepoznáte, co znamená. Při troše dovednosti však pochytíte aspoň něco. Kdyby na silnici před ním nastaly nějaké potíže, začali by o tom taxikáři žvatlat tou svou hatmatilkou a on by mohl zvolit jinou trasu, aby

sevře volant pevněji

neuvízl v nějaké zácpě

oči se mu rozšíří, cítí, jak mu je přetížení tlačí dovnitř hlavy

nebo někde za ucouraným karavanem

potřeboval by na malou

a nedovezl tu pizzu

panebože probůh jen to ne

pozdě

na předním skle svítí 22:06, ale to jediné, co vidí a na co dokáže myslet, je 30:01.

Taxikáři o něčem tlachají. Taxikářština se táhne jako med, jen občas bývá protkaná hrubými cizími zvuky, jako když do másla přimícháte skleněné střepy. Často slyší slovo "kunčoft". Ti taxikáři taky v jednom kuse žvaní o svých zasraných kunčoftech. Prostě paráda. No a co se stane, když toho kunčofta dovezete

pozdě

tak z toho nekouká žádný velký dýško, co? Povídám, paráda.

Na křižovatce CSV-5 a Oahu to stojí jako obvykle, jediná jiná cesta vede přes Windsorské řadové ekonomické domky.

Všechny WŘEDy vypadají stejně. Při stavbě nového rezidia realitní společnost WŘED srovná se zemí všechna pohoří a odkloní toky všech řek, které by mohly narušit ergonomický plán rozložení ulic navržený s ohledem na co nejvyšší bezpečnost jízdy. Transportér může vjet do libovolné kolonie Windsorských řadových ekonomických domků od Fairbanksu přes Jaroslavľ až po zvláštní hospodářskou zónu Šen-žen a vždycky najde cestu ven.

Jakmile ovšem párkrát doručíte pizzu do všech jednotlivých domků WŘEDu, poznáte i drobná tajemství tohoto rezidia. Transportér tuto znalost má. Ví, že ve standardním WŘEDu vás od toho, abyste vjeli dovnitř jedním vjezdem a vyjeli druhým na opačném konci rezidia, dělí jediný dvorek - jeden jediný dvorek. Pokud vám vadí jezdit po trávě, může vám trvat i deset minut, než WŘEDem prokličkujete. Jestliže se ovšem odvážíte vzít to rovnou přes onen jediný dvorek, máte vyhráno.

Transportér ví, kde se ten dvorek nachází. Už sem párkrát vezl pizzu. Prohlédl si ho, odhadl vzdálenosti, uložil si do paměti místa, kde stojí kůlnička a piknikový stolek, takže je dokáže najít i za tmy - je mu jasné, že dojde-li k něčemu takovému, jako je třiadvacet minut stará pizza, k cíli daleko a na křižovatce CSV-5 a Oahu ještě ke všemu zácpa, může vjet do Windsorských řadových ekonomických domků (jeho elektronický pas rozvážkové služby mu

otevře každou závoru), prolétnout bulvárem Amerického dědictví, říznout zatáčku na náměstí U slaměného mostu hlavně si nevšímat cedulek SLEPÁ ULICE, omezení rychlosti a všech těch obrázků a nápisů POZOR DĚTI, které tady ve WŘEDech najdete na každém rohu), překonat mohutnými radiálkami nepříjemné hrboly na omezení rychlosti, střihnout to po příjezdové cestě U slaměného mostu 15, za kůlničkou to sklopit pěkně doleva, vyřítit se na dvoreček domu Jabloňové náměstí 84, vyhnout se piknikovému stolku (to chce grif), natlačit se na příjezdovku a odtud na Jabloňák, přes nějž se dostane na ulici K panenskému lesu, která vede přímo k výjezdu z rezidia. U výjezdu z WŘEDu na něj může čekat místní ochranka, jenomže bodce jejich ZV, zastavovačů vozidel, ukazují jen jedním směrem - slouží k tomu, aby se řidiči nedostali dovnitř, a nikoli ven.

A tohle auto dokáže vyvinout takovou rychlost, že kdyby si nějaký polda kousl do koblihy ve chvíli, kdy se Transportér objeví na začátku bulváru Amerického dědictví, nejspíš by sousto stačil spolknout až dávno poté, co už by si to Transportér uháněl po Oahu.

Pink. Na předním skle se rozsvěcují další červená světla: došlo k narušení vnější ochrany Transportérova vozidla.

Ne. To není možné.

Někdo ho sleduje. Přímo na levém boku. Někdo na skateboardu, kdo si to mastí po dálnici přímo za ním, zatímco on neodvratně spěje k bulváru Amerického dědictví.

Jak se Transportér snažil vyřešit tolik problémů najednou, úplně mu ušlo, že byl napíchnut. Harpunou. Harpuna je velký kulatý elektromagnet v přilnavém obalu na konci lana spleteného z arachnovláken. Právě přistála na zadní straně Transportérova vozu a pevně se zachytila. Tři metry za ním si to metelí její majitel na skejtu a vlaje za jeho autem jako vodní lyžař za zádí motorového člunu.

Ve zpětném zrcátku se objevují oranžové a modré záblesky. Ten parazit není jen nějaký fracek, co se chce pobavit. Je to zaměstnaný člověk, který vydělává peníze. Oranžovomodrá kombinéza naditá vycpávkami ze slinutého pancéřového gelu je uniformou Kurýra, a to Kurýra od firmy RadiKS, Radikálních Kurýrních Služeb. Něco jako posel na kole, ovšem stokrát nepříjemnější, protože se nepohybuje vlastní silou, ale vaší - prostě se na vás nalepí a ubírá vám výkon.

Samozřejmě. Transportér spěchal, blikal světly a jeho tlusté pneumatiky kvílely po asfaltu. Nejrychlejší auto na silnici. Proto si ho Kurýr zcela přirozeně vybral.

Nemusí se kvůli tomu rozčilovat. Díky té zkratce přes WŘED bude mít spoustu času. Předjede pomalejší vůz ve středním pruhu a strhne volant prudce doprava. Kurýr se bude muset pustit, nebo vletí bokem do pomalejšího auta.

A je to. Kurýr už není tři metry za ním - má ho nalepeného přímo za zadkem. Kurýr takový manévr čekal, přitáhl se blíž, protože lano od harpuny je připojeno k rukojeti vybavené elektrickým navijákem, a teď se drží přímo rozvážkového vozidla a přední kola skateboardu má zasunutá pod zadním nárazníkem.

Natáhne se k němu ruka v oranžovomodré rukavici přikryté průhlednou lepenkou a pleskne o okénko na straně řidiče. Transportér dostal nálepku. Nálepka je třicet čísel široká a velkými oranžovými písmeny - zrcadlově, aby se dala přečíst zevnitř vozu - je na ní napsáno:

TO BYLO HNUSNÝ

Málem přejede odbočku k Windsorským řadovým ekonomickým domkům. Musí dupnout na brzdy, počkat, až se ve vedlejším pruhu udělá volno, a vzít to těsně kolem obrubníku ke vjezdu do rezidia. Strážní stanoviště je dobře osvětlené a celníci jsou připraveni prohledat každého příchozího - včetně tělesných otvorů, pokud se jim někdo *opravdu* nelíbí -, ale vrata se rozletí jakoby mávnutím kouzelného proutku, sotva jejich bezpečnostní systém zjistí, že

tohle je jen vozidlo firmy CosaNostra Pizza, jedna dodávečka, šéfe, když dovolíte. A zatímco projíždí vraty, ten Kurýr - to klíště na jeho zadku - ještě zamává celníkům! Parchant drzá! Jako by sem jezdil každou chvíli!

Dost možná, že sem skutečně jezdí každou chvíli. Vyzvedává nesmírně důležité blbosti od ještě důležitějších hlavounů z VŘEDu, doručuje je do jiných FRKů (Frančízových Regionálních Kondominií) a pronáší je přes celnice. To je přece práce Kurýrů. Byla, je a bude.

Jede moc pomalu, ztratil všechnu rychlost a jeho skvělé načasování je v háji. Kde je ten Kurýr? Aha, popustil lano a sviští kousek za ním. Transportér ví, že toho hajzlíka čeká nepříjemné překvapení. Jakpak se udrží na tom svém zaprděném prkýnku, až ho rychlostí sta kilometrů za hodinu protáhne přes drť z dětské tříkolky? To se hnedka uvidí.

Kurýr se zakloní - Transportér neodolá a sleduje ho ve zpětném zrcátku - tedy, zakloní se jako vodní lyžař, zapře se do skejtu, stočí se na bok auta a řítí se s ním bok po boku bulvárem Amerického dědictví, *plesk*, další nálepka, tentokrát na předním skle! Je na ní napsáno:

DOBRÁ PRÁCE, KAPITÁNE

Transportér už o těchhle nálepkách slyšel. Trvá hodiny, než se je podaří dostat dolů. Auto se musí dát do správkárny a přijde to na bilióny dolarů. Transportér má tedy v plánu jen dvě věci: setřást toho mizeru, ať to stojí, co to stojí, a doručit tu zkurvenou pizzu - to vše

24:23

v následujících pěti minutách a třiceti sedmi sekundách.

Tady je to - měl by dávat větší pozor na cestu - zabočí do vedlejší ulice, pěkně bez varování, snad doufá, že se mu podaří Kurýra omotat kolem dopravní značky na rohu. Nevyšlo to. Jsou mazaní jako opice, sledují přední kola, poznají, kdy chcete zatáčet, nic je nepřekvapí. Šup přes náměstí U slaměného mostu! Cesta mu připadá dlouhá, delší než jindy - tak už to chodí, když máte naspěch. Vpředu se lesknou auta zaparkovaná u kraje cesty vedoucí kolem kruhu baráků. Ten dům je tady: světle modrá dvoupodlažní stavba s vinylovými obklady a nízkou garáží na boku. Příjezdová cesta se stává středem jeho vesmíru, vyžene z hlavy i Kurýra a snaží se nemyslet na to, co právě teď asi dělá Strýček Enzo - možná leží ve vaně, sedí na záchodě, miluje se s nějakou herečkou nebo, co já vím, učí jednu ze svých šestadvaceti vnuček sicilské písničky.

Svažitý nájezd na příjezdovku mu zarazí pérování skoro až k motoru, ale od toho už pérování je. Vyhne se autu na cestě - nejspíš mají hosty, nevzpomíná se, že by tihle lidé měli limuzínu Lexus -, prodere se živým plotem na dvorek vedle domu, hledá kůlničku, do které v žádném případě nesmí narazit

není tady, zbourali ji

takže další problém, ten piknikový stolek na vedlejším dvorku

moment, je tady plot, kdy ho sakra postavili?

Není čas šlapat na brzdy. Musí nabrat rychlost, aby ten plot pěkně čistě porazil a moc přitom nezpomalil. Je to jen takový plaňkový plůtek vysoký metr dvacet. Plot si pěkně v klidu lehne a připraví ho jen asi o deset procent rychlosti. Kupodivu mu však připadal jako *starý* plot, nejspíš někde špatně odbočil, jak si uvědomí, když se svým autem vletí do prázdného zahradního bazénu.

Kdyby byl bazén plný vody, nebylo by to tak zlé - auto by se možná dalo ještě zachránit a Transportér by pizzerii CosaNostra nedlužil nové. Jenže kdepak, místo toho se pěkně

střemhlav napasíroval do zadní stěny bazénu, až to znělo spíše jako výbuch než jako náraz. Okamžitě se nafoukne airbag a o vteřinu později se opět spustí jako opona, jež mu otevře pohled na jeviště jeho nového života: trčí v rozmláceném autě na dně prázdného bazénu uprostřed WŘEDu, ze všech stran se přibližují sirény místní ochranky a za hlavou mu visí jako čepel gilotiny pizza, na jejímž boku září čísla *25:17*. "Kam to přijde?" ptá se někdo. Ženský hlas.

Podívá se pokrouceným oknem, jehož rám je nyní lemován fraktálním obrazcem popraskaného bezpečnostní o skla. Mluví s ním ten Kurýr. A není to *ten* Kurýr, je to *ta* Kurýrka. Zatracená holka. Vůbec nic se jí nestalo. Sjela dolů do bazénu a nyní se míhá z jedné strany na druhou, vyřítí se po stěně skoro až na kraj, otočí se, sklouzne dolů a uhání na opačný konec. Svou harpunu drží v pravé ruce s elektromagnetem přitisknutým k rukojeti, takže celé zařízení vypadá jako nějaká zvláštní vesmírná zbraň vysílající paprsky smrti. Na hrudi se jí blyští stovka stužek a metálů jako nějakému generálovi, jenže ty obdélníčky nejsou žádné stužky od řádů, ale čárové kódy. Obsahují identifikační čísla, díky nimž má přístup do různých podniků, FRKů a na dálnice.

"Hej!" křikne. "Kam má přijít ta pizza?"

Čeká ho smrt a ona si tu *skotačí.*

"Bílé pilíře. Oglethorpův objezd 5," odpoví. "To zvládnu. Otevři ten dekl."

Objem srdce se mu okamžitě zdvojnásobí. Z očí mu vyhrknou slzy. Možná vyvázne životem. Stiskne tlačítko a kryt se otevře.

Při svém dalším přejezdu přes bazén vytrhne Kurýrka pizzu z police. Transportér sebou škubne při představě, jak se česneková náplň roluje a tísní u zadní stěny krabice. Kurýrka si ji strčí nastojato do podpaží. Na tohle už se Transportér opravdu nemůže koukat.

Ovšem ona ji tam doveze. Strýček Enzo se nemusí omlouvat za hnusné, zmuchlané a vystydlé pizzy - jenom za ty pozdě doručené.

"Počkej," osloví ji. "Vezmi si tohle."

Transportér vystrčí černě oděnou paži z rozbitého okna. Ve slabém světle na dvorku zazáří bílý obdélníček: vizitka. Kurýrka mu ji vytrhne z ruky hned při příštím přejezdu a přečte si ji. Je na ní napsáno:

UMI NEYWITZ

Poslední programátor na volné noze
Nejlepší šermíř na světě
Zpravodaj Celosvětové informační centrály (CIC)
Specialista na softwarové zpravodajství
(hudba, filmy a programy)

Nepřehledná hatmatilka na druhé straně vysvětluje, jak se s ním lze spojit: telefonní číslo, univerzální lokalizační kód hlasové linky, P. O. box, adresa v půl tuctu elektronických komunikačních sítí a pochopitelně adresa v Metaverzu.

"Divný jméno," usoudí Kurýrka a zasune vizitku do jedné ze stovky titěrných kapsiček, jimiž je její uniforma poseta.

"Aspoň ho nezapomeneš," opáčí Umi.

"Teda, když jseš programátor..."

"Jak to, že rozvážím pizzu?"

"Jo."

"Protože jsem na volný noze. Hele, ty, jak se vůbec jmenuješ - máš to u mě."

“Já jsem S.O.,” odpoví mu a několikrát se odstrčí nohou od bazénu, aby nabrala rychlost. Pak z bazénu vyletí jako vystřelená z praku a zmizí. Inteligentní kolečka jejího skateboardu se spoustou teleskopických loukotí, které se natahují a smršťují podle tvaru terénu, ji přenesou přes trávník stejně hladce, jako když žmolek másla klouže po rozpáleném teflonu.

Umi, jenž už před třiceti sekundami přestal být Transportérem, vystoupí z vozu, vytáhne z kufru své meče, připne si je k tělu a připraví se na dobrodružný noční útěk přes území WŘEDu. Hranice Dubových hájů je odtud jen pár minut, cestu zná (přibližně) a ví, jak tihle policajti z rezidií fungují, protože k nim kdysi sám patřil. Má tedy šanci, že to zvládne. Bude to ovšem ještě zajímavé.

Nad ním, v domě, k němuž bazén patří, se rozsvítilo světlo a z okna ložnice na něj civí děti zachumlané do svých pyžámek Malá princeznička a Nindža z Voru, která mohou být buďto ohnivzdorná, nebo nekarcinogenní, avšak nikoli obojí najednou. Ze zadních dveří vychází tatínek a navléká si sako. Je to rozkošná rodinka v bezpečí uvnitř dobře osvětleného domu. Skoro jako ta rodina, k níž ještě před třiceti vteřinami patřil.

3

Umi Neywitz a jeho spolubydlící Vitalij Černobyl odpočívají ve svém apartmá, jímž je prostorná místnost šest krát devět v ProDepu v kalifornském Inglewoodu.

Místnost je vybavena podlahou z betonových desek, stěnami z vlnitého plechu, jež ji oddělují od sousedních bytových jednotek, a - což je známka jistého luxusu zvedacími ocelovými dveřmi, které k ním v případě, že nad letištěm LAX zrovna zapadá slunce, jako zrovna teď, propustí několik červených paprsků. Občas začne po ploše pojíždět nějaká sedm set sedmdesát sedmička či nadzvukový Suchoj/Kawasaki, které zakryjí zapadající slunce ocasem, nebo vypustí do světla výfukové plyny z motorů, a rovnoběžné paprsky vytvoří na stěně strakatý vzorek.

Mohli by samozřejmě bydlet mnohem hůř. Dokonce i přímo v tomhle ProDepu. Vlastní dveře mají jen velké jednotky, jako je ta jejich. K většině ostatních je přístup pouze po společné nakládací rampě, jež vede k bludišti širokých chodeb a nákladních výtahů. Zde se nacházejí ubohé příbytky jeden a půl krát tři nebo tři krát tři, kde si jihoameričtí přistěhovalci nad hromádkami hořících losů kuchtí fazole nebo napařují lístky koky.

Proslýchá se, že za starých časů, kdy ProDepo skutečně sloužilo svému původnímu účelu (totiž zajištění skladovacích prostor pro Kaliforňany obdařené příliš velkým množstvím hmotných statků), přicházeli do recepce jistí podnikatelé, pronajímali si na falešné papíry nějaké ty kumbálky tři krát tři, zaplňovali je ocelovými sudy s jedovatými chemickými odpady a zahazovali klíče; jen ať si s tím pěkně poradí firma ProDepo. Podle těchto pověstí firma ProDepo tyto jednotky pouze zamkla a definitivně je odepsala. Přistěhovalci tvrdí, že zmíněný chemický přízrak v některých místnostech straší dosud. Vyprávějí o tom především svým dětem, aby jim vzali chuť vloupávat se do zamčených jednotek.

Do Umiho a Vitalijova obydlí se nikdo ještě nepokusil vloupat, protože by tu stejně neměl co ukrást, a navíc v tomto okamžiku není nikdo z nich natolik důležitý, aby stálo za to jej zabít, unést nebo podrobit výslechu. Umi vlastní pár krásných japonských mečů, ale nosí je neustále při sobě a každý, kdo by snad měl v úmyslu krást tak nepředstavitelně nebezpečné zbraně, stojí před velkým a v podstatě neřešitelným problémem: jestliže s někým zápolíte o meč, vždycky vyhrává ten, kdo má v ruce jílec. Umi má ještě docela pěkný počítač, ovšem ten také tahá všude s sebou. Vitalij má půl kartónu Lucky Strikes, elektrickou kytaru a kocovinu.

V této chvíli Vitalij Černobyl spočívá bez hlesu na futonu, zatímco Umi Neywitz sedí se zkříženýma nohama u nízkého stolku v japonském stylu, jenž sestává z nákladní palety položené na tvárnicích.

Červeně světlo zapadajícího slunce je postupně vystřídáno září spousty neonových emblémů z francízového ghetta, které tvoří přirozené prostředí pro tohle ProDepo. Tato záře, známá jako loglení, zaplňuje tmavé kouty bytové jednotky odpudivými křiklavými barvami.

Umi má pokožku barvy cappuccina a krátké špičaté dredy. Vlasy mu už nepokrývají tak velkou část hlavy jako dřív, ale je pořád ještě mladý a rozhodně ne plešatý; ustupující vlasová pokrývka jen lépe zvýrazňuje jeho vystouplé lícní kosti. Přes polovinu hlavy mu zakrývají lesklé brýle vybavené sluchátky, která má zastrčená do uší.

Sluchátka obsahují funkce pro redukci šumu. Působí především na vytrvalý hluk. Kdykoli z ranveje na druhé straně ulice startuje nějaké letadlo, hřmot jeho motorů se změní v tiché pobrukování. Sotva se však Vitalij Černobyl pustí do nějakého experimentálního kytarového sóla, Umiho začnou brnět uši.

Brýle mu zahalují oči světlým mlžným oparem, v němž se při pohledu zvenku rýsuje deformovaný širokoúhlý výhled na jasně osvětlenou hlavní třídu, jež se táhne do nekonečné temnoty. Tato třída ve skutečnosti neexistuje - je to jen počítačový obraz imaginárního místa.

Pod tímto obrazem můžete zahlédnout Umiho oči: vypadají asijsky. Má je po matce, což byla Korejka žijící v Japonsku. Zbytek jeho těla připomíná spíše otce, který byl Afričan narozený v Texasu a žijící v armádě ještě za starých časů, než se rozdělila na několik konkurenčních organizací jako Obranný systém generála Jima a Národní bezpečnost admirála Boba.

Na paletě leží čtyři předměty: láhev drahého piva z oblasti Pugetova průlivu, které by si Umi správně nemohl dovolit, dlouhý meč známý v Japonsku jako *katana* a krátký meč známý jako *wakizaši* - Umiho otec je ukořistil v Japonsku poté, co se ze druhé světové války stala válka jaderná - a potom ještě počítač.

Počítač má podobu holého černého klínu. Nemá přívodní šňůru, ale z konektoru vzadu vychází tenká průsvitná umělohmotná trubička, jež se táhne přes paletu a podlahu do neodborně instalované optické zásuvky nad hlavou spícího Vitalije Černobyla. Uprostřed umělohmotné trubičky se nachází optické vlákno tenké jako vlas. Tento kabel přenáší spousty informací mezi Umiho počítačem a zbytkem světa. Kdyby chtěl přenášet stejné množství dat na papíře, musela by každých pár minut až do soudného dne přistávat v jejich bytovce nákladní sedm set čtyřicet sedmička plná telefonních seznamů a encyklopedií.

Umi si vlastně nemůže dovolit ani ten počítač, jenže se bez něj neobejde. Je to jeho pracovní nástroj. V celosvětové programátorské komunitě má Umi pověst nadaného tuláka. Ještě před pěti lety mu takový životní styl připadal romantický. Ovšem teď, v chmurném světle plné dospělosti, jež se má k bouřlivým letům po dvacítce jako nedělní ráno k sobotnímu večeru, vidí docela jasně, co to pro něj znamená: je bez peněz a bez místa. Před pouhými několika týdny přestal být Transportérem pizzy, což byla jediná nesmyslná práce bez možnosti dalšího postupu, která ho doopravdy bavila. Od té doby proto klade podstatně větší důraz na svůj náhradní kšeft pro nouzové případy: externí zpravodaj CIC neboli Celosvětové informační centrály se sídlem v Langley ve Virgínii.

Je to jednoduchá práce. Umi získá nějaké informace. Mohou to být drby, video, zvukový záznam, zlomek obsahu diskety nebo kopie dokumentu. Může to být dokonce i vtip týkající se poslední katastrofy, jíž se v médiích dostalo náležité publicity.

Tyto informace odešle do databáze CIC čili Knihovny - původně to byla knihovna Kongresu Spojených států, ale tak jí už nikdo neříká. Většina lidí ostatně nemá ani jasnou představu o tom, co znamená “kongres”. Také slovo “knihovna” pomalu ztrácí svůj obsah. Kdysi to bývala budova plná knih, většinou hodně starých. Později k ním začali přidávat videokazety, desky a časopisy. Pak všechny tyhle informace převedli do strojové podoby, tedy na nuly a jedničky. S rostoucím počtem médií začaly být materiály stále aktuálnější a objevovaly se stále důmyslnější způsoby vyhledávání, až se všechny rozdíly mezi Kongresovou knihovnou a CIA smazaly. Naštěstí k tomu došlo v době, kdy se už vláda tak jako tak rozpadala. Obě instituce proto fúzovaly a rozhodily do světa docela solidní emisi akcií.

Současně s ním dodávají do Knihovny milióny dalších fragmentů milióny jiných zpravodajů CIC. Klienti CIC, většinou velké firmy a suverénní vládci, hledají v Knihovně užitečné informace, a pokud použijí něco, co dodal Umi, dostane Umi zaplaceno.

Před rokem zaslal celý náčrt filmového scénáře, který vytáhl z odpadkového koše jednoho agenta z Burbanku. Zájem projevilo hned půl tuctu studií. Pak si mohl dopřát půlroční prázdniny.

Od té doby už to bylo horší. Nepříjemné zkušenosti ho poučily, že 99 % informací v Knihovně nikdo nikdy nepoužije.

Tak třeba: poté, co ho jistá Kurýrka upozornila na existenci Vitalije Černobyla, věnoval několik týdnů výzkumu nového jevu na hudební scéně, jímž byl nástup ukrajinských skupin hrajících nukleární fuzz-grunge v oblasti Los Angeles. Do Knihovny uložil vyčerpávající

hodnocení tohoto trendu včetně videa a zvukových záznamů. Žádné nahrávací studio, žádný agent nebo hudební kritik se dosud neobtěžovali si to přečíst.

Horní plocha počítače je hladká až na kulatou čočku, nablýskanou skleněnou kupoli s nachovou optickou vrstvou. Kdykoli Umi pracuje s počítačem, čočka s cvaknutím vyjede a zastaví se těsně nad povrchem počítače. Od jejího povrchu se odráží zdeformované loglení z okolí.

Umimu to připadá eroticky vzrušivé. Částečně je to tím, že už si pár týdnů pořádně nezapíchal. Což ovšem není všechno. Umiho otec, jenž sloužil mnoho let v Japonsku, byl posedlý fotoaparáty. Z Dálného Východu si pořád nějaké vozil, všechny zabalené v x ochranných vrstvách, a když chtěl nějaký z nich Umimu ukázat, vynořovaly se ze všeho toho nylonu a černé kůže, z řemínků a zipů jako nádherné striptérky. A jakmile se objevila čočka, zhmotnělá geometrická rovnice, tak mocná a zároveň tak nesmírně zranitelná, Umimu to připadalo, jako by se prodíral sukněmi, prádlem, vnějšími a vnitřními pysky... Cítil se nahý, slabý a statečný.

Čočka vidí půlku vesmíru - tedy tu půlku, jež se nachází nad počítačem a zahrnuje většinu Umiho těla. Díky tomu může docela slušně sledovat, kde Umi je a kterým směrem se dívá.

Uvnitř počítače jsou uloženy tři lasery - červený, zelený a modrý. Jsou dost silné na to, aby vysílaly jasné světlo, aniž by se vám propálily sítnicí, uvařily mozek a upekly laloky. Jak se každý učí v základní škole, spojí-li se tyto tři barvy s odpovídající intenzitou, mohou vytvořit libovolnou barvu, kterou je Umi schopen vnímat.

Kulatá čočka tak může vyslat úzký paprsek libovolné barvy z vnitřku počítače do jakéhokoli směru. Elektronická zrcátka uvnitř počítače nechávají paprsek putovat sem a tam po sklech Umiho brýlí v podstatě stejným způsobem jako v televizní obrazovce. Vzniklý obraz pak visí v prostoru před Umiho pohledem na Skutečnost.

Pokud se před každým okem vykreslí o trošku jiný obraz, může být zobrazení trojrozměrné. Pokud se obraz změní dvaasedmdesátkrát za sekundu, může se hýbat. Pokud se pohyblivý trojrozměrný obraz vykreslí s rozlišením dvou tisíc bodů na každé straně, může být tak ostrý, jak jen oko dokáže vnímat, a pokud se do sluchátek pustí digitální stereo zvuk, mohou být ty pohyblivé trojrozměrné obrázky ještě docela realisticky ozvučené.

Lze tedy říci, že Umi tady vlastně není. Nachází se v počítačovém vesmíru, který mu jeho počítač maluje na brýle a posílá do sluchátek. V běžné hantýrce se tomuto imaginárnímu místu říká Metaverzum. Umi v Metaverzu tráví hodné času. Je to sakra lepší než ProDepo.

Umi se blíží k Ulici. Je to Broadway Metaverza, jeho Champs Élysées. Je to jasně osvětlený bulvár, jehož odraz si může na čočkách brýlí prohlížet, zmenšovat a zvětšovat. Ve skutečnosti neexistuje. Avšak právě v tomto okamžiku se po něm pohybují milióny lidí.

Rozměry Ulice jsou pevně dané protokolem vytvořeným grafickými moguly z Globální skupiny multimediálních protokolů Asociace pro výpočetní techniku. Ulice vypadá jako široká hlavní třída, jež se táhne po rovníku černé koule s poloměrem o něco větším než deset tisíc kilometrů. Její obvod tedy měří 65 536 kilometrů, což je o dost víc, než má Země.

Číslo 65 536 může připadat divné každému kromě programátorů, kteří je znají důvěrněji než datum narození své vlastní matky: je to mocnina dvou – přesněji 2^{16} - a dokonce i exponent 16 je roven hodnotě 2^4 a čtyřka je vlastně 2^2. Společně s čísly 256, 32 768 a 2 147 483 648 patří 65 536 k základním kamenům programátorského vesmíru, v němž je dvojka jediné skutečně důležité číslo, protože počítač umí rozlišit právě dvě číslice: jednou z nich je nula a druhou jednička. Programátoři okamžitě poznají každé číslo, které se dá vytvořit fetišistickým násobením dvojky dvojkou a občasným odečtením jedničky.

Stejně jako všude ve Skutečnosti, i na Ulici se staví. Stavitelé si mohou vybudovat vlastní příčné ulice a uličky. Mohou stavět budovy, parky, informační tabule i věci, jaké ve

Skutečnosti neexistují, například obrovské světelné show na nebi, zvláštní čtvrti, kdy neplatí pravidla trojrozměrného časoprostoru, nebo bojové zóny, kam mohou lidé chodit, pronásledovat se a zabíjet se navzájem.

Jediný rozdíl spočívá v tom, že Ulice ve skutečnosti neexistuje - je to jen grafický protokol napsaný někde na kusu papíru -, a tudíž se žádná z těchto věcí nestaví doopravdy. Místo toho jde o softwarové programy, které jsou veřejnosti dostupné přes celosvětovou sít optických vláken. Jestliže se Umi vydá do Metaverza, zadívá se na Ulici a vidí budovy nebo neónové reklamy, jak se táhnou do dálky a mizí za obzorem, hledí ve skutečnosti na grafickou reprezentaci - uživatelská rozhraní - spousty různých programů vytvořených velkými podniky. K tomu, aby to všechno mohly na Ulici postavit, musely si firmy opatřit souhlas od Globální skupiny multimediálních protokolů, koupit si na Ulici parcelu, sehnat stavební povolení, podmazat úředníky a tak. Peníze, za něž si tyto firmy kupují právo stavět na Ulici, putují do svěřenského fondu GSMP, z něhož se platí vývoj a rozšiřování mechanismů, díky nimž může Ulice vůbec existovat.

Umi vlastní dům pár kroků od nejrušnější části Ulice. Na zdejší poměry to je velice stará čtvrt. Asi před deseti lety, když se protokol Ulice teprve psal, dal Umi ještě s několika kamarády dohromady peníze a koupili si jedno z prvních stavebních povolení, aby vytvořili malou programátorskou komunitu. Tehdy šlo jen o drobné světélko uprostřed temnot. Ulice tenkrát byla jen řadou svítilen táhnoucí se po obvodu obrovské černé koule zavěšené v prostoru.

Samotná čtvrt se od té doby příliš nezměnila, kdežto Ulice ano. Díky tomu, že začali tak brzy, měli Umiho kamarádi oproti ostatním pořádný náskok. Někteří z nich na tom dost zbohatli.

Proto má Umi v Metaverzu krásný velký dům, kdežto ve Skutečnosti se musí dělit o místnost šest krát devět. Vlastnická práva k realitám nemusí být ve všech vesmírech totožná.

Obloha a země jsou černé jako počítačová obrazovka, na níž se ještě nic nevykreslilo; v Metaverzu je stále noc a Ulice vždy skvostně září jako Las Vegas zbavené fyzikálních a finančních pout. Lidé v Umiho čtvrti jsou ovšem dobří programátoři, a proto vypadá okolí jeho domu dost vkusně. Budovy vypadají jako opravdové. Je tu pár replik staveb od Franka Lloyda Wrighta a několik elegantních viktoriánských domů.

Proto je pro něj pokaždé trochu šok vykročit na Ulici, kde jako by bylo všechno kilometr vysoké. Tohle je ostatně Centrum, nejhustěji zastavěná oblast. Pokud urazíte pár set kilometrů libovolným směrem, začne staveb postupně ubývat, až zbude jen tenoučká šňůrka luceren vrhajících bílé světlo na sametově černou zemi. Centrum však vypadá jako tucet Manhattanů ozdobených neóny a naskládaných na sebe.

V reálném světě - na planetě Zemi, ve Skutečnosti - žije něco mezi šesti a deseti miliardami lidí. Většina tráví čas tím, že plácá hliněné cihly nebo mává kalašnikovy. Asi miliarda z nich má dost peněz na to, aby si pořídili počítač; tihle lidé mají víc peněz než všichni ostatní dohromady. Z této miliardy potenciálních majitelů počítačů se asi čtvrtina skutečně obtěžovala počítač zakoupit a čtvrtina z této čtvrtiny má počítače dostatečně výkonné na to, aby utáhly protokol Ulice. To znamená, že v každém okamžiku se může na Ulici nacházet asi šedesát miliónů lidí. K tomu si přidejte dalších šedesát miliónů těch, kdo si to sice dovolit nemohou, ale stejně tam brousí prostřednictvím veřejných terminálů nebo počítačů patřících jejich škole či zaměstnavateli, a zjistíte, že na Ulici neustále pobývá dvojnásobek počtu obyvatel New Yorku.

Proto je tu taky tak zatraceně hustá zástavba. Stačí dát na Ulici reklamu nebo tam postavit barák a každý den je uvidí sto miliónů nejbohatších a nejvlivnějších lidí s největšími styky na světě.

Ulice je široká sto metrů a jejím prostředkem se táhne jednokolejná rychlodráha. Rychlodráha je veřejně dostupný software, který uživatelům umožňuje rychle a hladce

putovat z jednoho místa na Ulici na druhé. Spousta lidí jen jezdí sem a tam a kouká. Když se tu před deseti lety poprvé objevil Umi, nebyla rychlodráha ještě napsaná; společně s kamarády si musel psát automobilové a motocyklové programy, aby se mohl po Ulici pohybovat. Pak na ten svůj software nasedali a závodili na něm v černé pustině elektronické noci.

4

S. O. už měla mnoho příležitostí sledovat mladé pitomečky, jak si při nepovolených nočních vyjížďkách rozbíjejí své roztomilé frňáky o stěny prázdných bazénů, ovšem vždycky to bylo na skateboardu a ne v autě. Taková noc na předměstí má prostě svou osobitou krásu, stačí se podívat.

A teď zas zpátky do rachoty. Ujíždí přes dvorek na svých inteligentních kolečkách SmartWheels RadiKS Mark IV. Tuhle novinku si koupila poté, co si v časopise *Odpich* přečetla následující inzerát:

NÁPLŇ DO BUŘTU

je přesně to, co uvidíte v zrcadle, pokud na svém obyčejném prkýnku s pevnými neinteligentními kolečky narazíte na svodidlo, protektorovanou pneumatiku, ztuhlou sněhovou kouli, přejeté zvíře, volně ležící klikovou hřídel, železniční pražec nebo bezvědomého chodce.

Pokud si myslíte, že se něco takového nemůže stát, tak nejspíš surfujete na jiné planetě. Všechny tyto a mnohé další překážky byly nedávno zpozorovány na jediném mílovém úseku dálnice v New Jersey. Každý skejfák, který by se pokusil tuhle trasu sjet na obyčejném prkně, by za chvilku vykašlával mozek.

Nevšímejte si takzvaných puristů, podle nichž se dá každá překážka přeskočit. Profesionální Kurýři dobře vědí, že stačí napíchnout nějaké vozidlo, které se pohybuje dost rychle na to, aby vám přineslo potěšení a zisk, a ve stejném okamžiku se váš reakční čas snižuje na desetinky sekundy - a ještě méně, když jedete v těsném závěsu.

Proto si pořiďte inteligentní kolečka SmartWheels RadiKS Mark II - je to levnější než celková plastika obličeje a podstatně zábavnější. Inteligentní kolečka odhalují všechna svodidla a jiné překážky pomocí sonaru, laserového zaměřovače a krátkovlnného radaru ještě dříve, než si jich všimnete sami.

Nenechte se sedřít z kůže - jednejte ještě dnes!

Moudrá slova. S. O. si ta kolečka koupila. Každé z nich se skládá z náboje opatřeného spoustou pevných loukotí. Každá loukou má pět rozkládacích částí. Na jejím konci se nachází plochá nožička s gumovým vzorkem, upevněná volně na kulovém čepu. Když se kolečko otáčí, tyhle nožky našlapují na zem jedna po druhé tak rychle, že vypadají jako jedna jediná pneumatika. Jestliže přejíždíte přes nějaký hrbol, loukotě se stáhnou, aby ho vyrovnaly. Pokud máte před sebou výmol, jsou teleskopické nožičky kdykoli připraveny ponořit se do jeho asfaltových hlubin. Tak či onak se tím utlumí každý náraz a žádné vibrace, otřesy, rány a pleskance neproniknou ani k prkýnku, natož pak k vašim vysokým botám značky Converse. Reklama nelhala – bez inteligentních koleček se žádný profesionální skejťák neobejde.

Doručit rychle pizzu nebude nic těžkého. Hladce sklouzne z oroseného trávníku přes obrubník na příjezdovou cestu, na betonu nabere rychlost a sjede po svahu na ulici. Jediným škubnutím zadku stočí prkno na stranu a rozjede se po terasách Rodné údolí, kde hledá vhodnou oběť. V opačném směru kolem ni prosviští černý vůz ozářený křiklavými světly, který pronásleduje nešťastného Umiho Neywitze. Její brýle pro noční vidění RadiKS ViziNox strategicky ztmavnou, aby omezily pronikání oslňujícího světla, a její zorničky tak mohou zůstat doširoka rozevřené a hledat na ulici sebemenší známky pohybu. Bazén ležel v nejvýše položeném místě rezidia, takže se cesta odtud svažuje, ovšem ne dost.

O půl bloku dál se v postranní uličce rozběhnou čtyři ubohé válce rodinného kombíka. Zahlédne ho šikmo od své současné pozice. Rozsvěcují se bílá parkovací světla, jak řidič přeřazuje přes erko a enko na déčko. S.O. se stočí k obrubníku, velkou rychlosti se k němu přiblíží, ale inteligentní kolečka už vědí, co bude následovat, a pěkně se stáhnou, takže prkno

hladce sjede ze silnice na trávník. Nožičky zanechávají na trávníku řady šestiúhelníkových šlápot. Logo firmy RadiKS, jehož zrcadlový obraz je vylisován v gumovém vzorku, ozdobí i psí výkal, celý rudý od nestravitelných průmyslových potravinářských barviv.

Kombík odráží od obrubníku na druhé straně ulice. Ozývá se drhnutí, jak se bočnice jeho pneumatik třou o chodník: jsme v rezidiu, kde je vždycky lepší zkrátit životnost svých goodyearek o pár měsíců, než riskovat společenské znemožnění a výbuchy masové hysterie v důsledku zaparkování vozu pár čísel od obrubníku, zkrátka a dobře uprostřed ulice *(To je dobrý, mami, já už k chodníku dojdu),* kde ohrožujete provoz a představujete smrtelně nebezpečnou překážku pro nezkušené mladé cyklisty. S.O. stiskne tlačítko na rukojeti harpuny s navijákem a nechá odtočit asi metr lana. Roztočí harpunu nad hlavou, jako honáci někde na jihu roztáčejí svá bola Na tenhle ošuntělý dopravní prostředek musí jít od lesa. Hlava harpuny, velká jako mísa na salát, při každé otočce zahvízdá; nemusela by, ale zní to hezky.

Napíchnout takový kombík dá víc práce, než si dokáže obyčejný chodec představit - je to dáno jejich vrozenou nepojízdností, nedostatkem oceli či jiných kovů, jichž by se magnetická harpuna mohla zachytit. Dnes už vyrábějí supravodivé harpuny, které se dovedou uchytit i na hliníkové karosérii, do níž vypouštějí vířivé proudy a mění ji tak proti její vůli v elektromagnet, jenže S.O. takovou harpunu nemá. Tyhle věcičky jsou výsadou zarytých rezidiálních skejťáků, k nimž ona přes toto své večerní povyražení nepatří. Její harpuna se zachytí jen na oceli, železu nebo (trochu) na niklu. Jediné, co je na kombíku téhle značky ocelového, je jeho rám.

Blíží se k němu v předklonu. Její harpuna se točí po téměř svislé dráze a při každé otočce se divže neotírá o mihotavý povrch předměstské vozovky. Když stiskne spoušť, harpuna se zvedne z výšky asi tak jednoho centimetru nad asfaltem a zamíří mírně stoupavým letem přes ulici, pod podlážku kombíka, kde se přisaje k oceli. Je to dobrý zásah, vlastně nejlepší, jakého můžete dosáhnout u téhle mlhoviny složené ze vzduchu, čalounění, laku a reklamy.

Reakce je okamžitá a na obyvatele rezidia snad až příliš pohotová. Tenhle člověk se hodlá S.O. zbavit. Auto vystřelí jako býk napumpovaný hormony, jemuž právě zarazil pikador do zadku zubatý bodec. Za volantem totiž nesedí mamina od rodiny, ale její Chlapeček Hřebeček, puberťák, který si stejně jako všichni ostatní hošíci z tohoto rezidia dával od čtrnácti let každé odpoledne ve školní šatně injekce koňského testosteronu. Díky tomu je hřmotný, tupý a dokonale předvídatelný.

Řídí trhaně, neboť své uměle vyhoněné svalstvo nedokáže dobře ovládat. Lisovaný kaštanově zbarvený volant s povrchem napodobujícím kůži páchne po matčině krému na ruce: to jej dohání k šílenství. Kombík poskakuje vpřed, jak kluk střídavě přišlapává a pouští pedál plynu, protože se mu zdá, že přidržet jej u podlahy nemá žádný viditelný účinek. Nejradši by byl, kdyby se tohle auto podobalo jeho svalům a mělo více síly, než dokáže využít. Místo toho jej však vozidlo spíše brzdí v rozletu. Učiní tedy kompromis a stiskne tlačítko s nápisem VÝKON. Jiné tlačítko nadepsané ÚSPORA vyskočí a zhasne, čímž jej názorně poučí, že tyto dva požadavky se navzájem vylučují. Titěrný motůrek kombíku přeřadí dolů, čímž získá na síle. Kluk se opře do plynu, a když sjíždí po ulici V chalupách, dosáhne rychlost auta téměř jednoho sta kilometrů v hodině.

U konce ulice V chalupách, kde se napojuje na ulici K panenskému lesu, zahlédne požární hydrant. V rezidiích WŘED jsou požární hydranty rozmístěny z důvodů bezpečnosti velmi hustě a jsou pečlivě konstruovány tak, aby příznivě působily na hodnotu okolních realit - žádné ty připosražené železné zhůvěřilosti opatřené vyraženým jménem nějaké zapomenuté slévárny z dob průmyslové revoluce a ježaté stovkou různě oprýskaných vrstev lacinéhо obecního laku. Tyhle jsou mosazné, každý čtvrtek ráno se strojově leští a jejich důstojné trubky, jež se tyčí nad dokonalý, chemicky obohacený pažit rezidia, nabízejí případným hasičům hned tři možné způsoby připojení hadice. Zkonstruovali je na počítači stejní estéti,

kteří navrhovali okolní dyna-vikoriánské domky, úhledné poštovní schránky a obrovské mramorové tabule s názvy ulic, které trčí na každé křižovatce jako náhrobky. Vznikaly sice na počítači, avšak s přihlédnutím ke zvláštní eleganci starých, dávno zapomenutých věcí. Lidé s vytříbeným vkusem se mohou pyšnit tím, že mají takový hydrant na svém trávníku. Ani realitní agenti necítí potřebu je retušovat z fotografií.

A tahle zatracená Kurýrka nyní zemře obtočená kolem jednoho z těchto hydrantů. Testosteronový Hřebeček se o to postará. Právě takový manévr viděl v televizi, která přece nikdy nelže, a mnohokrát si jej v duchu zkoušel. Na ulici V chalupách nabere rychlost, pak zatáhne za ruční brzdu a zároveň otočí volantem. Kombík se otočí do protisměru a s tou otravnou Kurýrkou to švihne jako bičem. A rovnou do požárního hydrantu. Puberťák Hřebeček zvítězí, bude moci triumfálně projet ulicí K panenskému lesu a dále do velkého světa dospělých mužů v silných autech, aby mohl vrátit vypůjčenou videokazetu *Bojovnici na Voru IV Poslední bitva.*

S.O. nic z toho neví jistě, ale tuší to. Ani to nemůže být pravda. Pouze si takto v duchu rekonstruuje psychologické rozpoložení panující uvnitř kombíka. Vidí hydrant na míli daleko a pozoruje Hřebečka, jak klade dlaň na ruční brzdu. Přímo to bije do očí. Hřebeček a jemu podobní v ní vzbuzují spíše soucit. Popustí lano a nechá ho volně viset. Kluk strhne volant na stranu a zatáhne za ruční brzdu. Kombík se stočí na stranu úplně jinde, než bylo plánováno, a ani ji nepostrčí tak, jak chtěl: musí na tom trochu zapracovat. Zatímco se zadek vozidla otáčí, S.O. se rychle přitáhne, čímž převede tuto dodatečnou úhlovou rychlost na přímý pohyb, a proletí kolem kombíka rychlostí přes míli za minutu. Míří rovnou k mramorovému náhrobku s nápisem K PANENSKÉMU LESU. Nakloní se dozadu, vykrouží ostrou zatáčku, její loukotě se opřou o chodník a odnesou ji pryč od mramorové desky a na vytouženou ulici; položila se do té obrátky tak, že by se mohla rukou dotknout chodníku. To už také vypnula elektromagnet, který ji přidržoval u kombíku. Harpuna se uvolní a drkotá za ní po vozovce, jak ji rukojeť okamžitě automaticky navíjí. Nepředstavitelnou rychlostí uhání rovnou k výjezdu z rezidia.

Za ní se ozve strašlivá rána, až se jí zatřesou vnitřnosti: kombík narazil bokem do mramorového náhrobku. Podjede závoru a ponoří se do provozu na Oahu. Mihne se mezi dvěma bavoráky, které se okamžitě začnou uhýbat, troubí a skřípají pneumatikami. Řidiči BMW se vyhýbají ve zlomku sekundy ve snaze napodobit řidiče z reklam - chtějí se tak ujistit, že se nenechali podvést. Stočí se do klubíčka, aby podjela tahač s návěsem, a míří k betonovému svodidlu na středním pásu, jako by se o ně chtěla rozbít, ovšem tahle betonová svodidla jsou pro její inteligentní kolečka hotová procházka růžovým sadem. Spodní část svodidla se tak hezky svažuje, jako by ji konstruovali přímo pro skejťáky. Vyjede do poloviny svodidla, zlehka sklouzne zpátky do pruhu a ocitne se mezi auty. Jedno z nich je tak blízko, že nemusí ani házet harpunou, stačí jen natáhnout ruku a připlácnout ji na víko od kufru.

Tento řidič se smíří se svým osudem, zřejmě mu na tom nezáleží, a tak ji nijak neobtěžuje. Doveze ji až k vjezdu do dalšího rezidia, což jsou Bílé pilíře. Jde o jedno z rasově homogenních rezidií vystavěných v tradičním jižanském duchu. Nad hlavní branou se skví obrovský ozdobný nápis: JEN PRO BÍLÉ. OSOBY JINÉ BARVY PLETI MUSÍ PROJÍT PROHLÍDKOU.

S.O. má pro Bílé pilíře propustku. Má ostatně propustky, kam si vzpomenete. Visí jí rovnou na prsou v podobě drobného čárového kódu. Laserový paprsek si ji přečte, ještě než dorazí k vjezdu, a brána se před ní otevře. Brána je železná a ozdobně tepaná, ovšem upracovaní obyvatelé Bílých pilířů nemají čas čekat u vjezdu, až se brána se vší majestátní jižanskou pomalostí uráčí otevřít, a tak se pohybuje na jakýchsi elektromagnetických kolejnicích.

Klouže předválečnými stromořadími Bílých pilířů, míjí jednu mikroplantáž za druhou a

stále ještě využívá posledních zbytků kinetické energie, kterou jí dodalo palivo z nádrže Puberťáka Hřebečka.

Svět je plný síly a energie a člověk, který si z ní aspoň trochu vezme, se může dostat daleko.

Světelné diody na krabici hlásí 29:32 a člověk, který si pizzu objednal - pan Rozteklík společně se sousedy, Nařvanými a Tlustoprdy - stojí na trávníku před svou mikroplantáží a předčasně oslavuje. Připadá si, jako by si právě koupil vyhrávající los. Od předních dveří mají ničím nerušený výhled až na silnici Oahu a nevidí nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo dodávkový vůz CosaNostry. Jistě, něco v nich přece jen vzbuzuje zájem a zvědavost - ta Kurýrka s tou velkou hranatou věcí v podpaží - nejspíš to budou nějaká akta, nový reklamní návrh pro jiného rasistického marketingového hlavouna ve vedlejším baráku, ale

Rodiny Rozteklíků, Nařvaných a Tlustoprdů na ni zírají s otevřenými ústy. Zbývá jí právě dost energie na to, aby odbočila na jejich příjezdovou cestu. Setrvačností vyjede až nahoru. Zastaví vedle acury pana Rozteklíka a pojízdné nákupní tašky paní Rozteklíkové a sestoupí z prkna. Loukotě zaregistrují její odchod, vyrovnají se a zapřou se do povrchu příjezdové cesty tak, že se skateboard ani nehne.

Z nebe se na ně snese ostré světlo. S.O. se vyhne oslnění díky svým brýlím pro noční vidění, avšak zákazníci pokrčí kolena a nahrbí se, jako by je světlo fyzicky tížilo. Muži si zvedají chlupatá předloktí k čelu a otáčejí svá válcovitá těla sem a tam ve snaze najít zdroj neznámé záře, přičemž si vyměňují úsečné poznámky a hypotézy o jeho podstatě; zdá se, že neznámý jev na ně jinak nepůsobí. Ženy dělají jú a ách. Díky magickému vlivu svých brýlí ViziNox vidí S.O. údaj na displeji: 29:54. A s touto hodnotou strčí pizzu panu Rozteklíkovi do rukou.

Tajemné světlo zhasne.

Ostatní jsou stále ještě oslněni, avšak S.O. vidí díky svým brýlím ve tmě kdeco, bezmála i infračervené záření, a ví tedy, že světlo pocházelo od dvouvrtulové helikoptéry s tichým chodem, jež se vznáší deset metrů nad sousedovým domem. Helikoptéra má elegantní černou barvu a žádné ozdoby; nejde tedy o novináře, i když teď už nad Bílými pilíři rachotí další vrtulník, staromódní a slyšitelný, olepený nejnovějšími reklamami a plný zpravodajů, kteří zalévají plantáže vlastními reflektory a doufají, že jako první uloví tohoto sólokapra: pozdě doručená pizza, ještě tak stihnou zprávy v jedenáct. Redaktor ze společenské rubriky pak bude spekulovat, kde bude Strýček Enzo na své povinné pouti do naší standardní statistické metropolitní oblasti bydlet. Černá helikoptéra je však skryta ve tmě a téměř dokonale neviditelná, nebýt ovšem infračervené stopy zanechávané jejími dvěma motory.

Je to mafiánský vrtulník a jeho jediným cílem je nahrát celou událost na video, aby pan Rozteklík neměl čím argumentovat u soudu, kdyby se rozhodl obrátit na Spravedlnost soudce Boba a dožadovat se pizzy zadarmo.

A ještě něco. Vzduch je dneska pořádně špinavý, vítr sem přináší od Fresna tuny ornice, a tak je laserový paprsek, jenž na okamžik zazáří mezi vrtulníkem a hrudí S.O., dokonale viditelný jako tenoučká přímka, jako milióny jasně červených smítek tančících na optickém vláknu. Pak se zdá, *že se* rozevírá jako vějíř a mění se v trojúhelník rudého světla, jehož základna pohlcuje celý trup S.O.

Trvá to sotva půl vteřiny. Prohlížejí si čárové kódy, které má rozvěšené na prsou. Zjišťují si, o koho jde. Teď už mafie ví o S.O. všechno - kde bydlí, co dělá, jakou má barvu očí, znají její úvěrovou historii, předky i krevní skupinu.

Poté se vrtulník nakloní a zmizí ve tmě jako hokejový puk zapadlý do misky s tuší. Pan Rozteklík něco povídá, snad vtipkuje o tom, jak to bylo jen o vlásek, a ostatní se křečovitě

smějí, avšak S.O. je neslyší, protože rachot zpravodajské helikoptéry pohřbí každý zvuk, až je přimrazí svým reflektorem k zemi. Noční vzduch je plný hmyzu a S.O. vidí všechny ty breberky, jak víří v záhadných formacích a nechávají se unášet lidmi i vzdušnými proudy. Něco jí přistane na zápěstí, avšak ona to nezamáčkne.

Reflektor svítí ještě minutu. Čtvercová krabice na pizzu s logem CosaNostry je němým svědectvím. Přesto si to novináři všechno natočí, jen tak pro všechny případy.

S.O. se nudí. Postaví se na prkno. Kolečka rozkvetou a naberou kruhový tvar. Těsně objede zaparkovaná auta a zamíří na ulici. Reflektor ji chvíli sleduje: možná si točí něco do zásoby. Videokazety jsou levné. A protože jeden nikdy neví, co se může hodit, je vždycky lepší si všechno natočit.

Lidé se tím dokonce živí - zpravodajci. Lidé jako Umi Neywitz. Prostě něco vědí, nebo jdou a natočí to na pásku. Pak to pošlou do Knihovny. Když pak někdo chce vědět to, co vědí oni, nebo se chce podívat na jejich záznamy, zaplatí jim a vyzvedne si to z Knihovny, nebo to od nich koupí přímo. Jsou to divné kšefty, ovšem S.O. se docela zamlouvají. Za normálních okolností by si lidi od CIC nějaké Kurýrky ani nevšimli. Jenže Umi je s nimi nejspíš domluvený. Třeba by se s ním mohla domluvit také. S.O. totiž ví spoustu zajímavých drobností.

Třeba to, že je ji teď mafie zavázaná.

Poblíž Ulice vidí Umi, jak z Portu Nula, místního vstupního bodu a zastávky jednokolejky, vystupují dva mladé párky, které si nejspíš přes počítače svých rodičů vyrazily do Metaverza na rande ve čtyřech.

Pochopitelně nevidí skutečné lidi. To vše je pouhou součástí pohyblivého obrazu, který mu vykresluje před očima jeho počítač z údajů proudících po optickém kabelu. Tihle lidé jsou vlastně programy, kterým se říká avatary. Jde o audiovizuální těla, s jejichž pomocí spolu lidé v Metaverzu komunikují. Umiho avatar nyní také jde po Ulici, a pokud se ty párky vystupující z jednokolejky podívají jeho směrem, uvidí ho stejně, jako vidí on je. Mohli by se dát do řeči: Umi ve svém ProDepu v Los Angeles a ti čtyři nejspíš někde na gauči v obýváku na předměstí Chicaga, každý s laptopem na klíně. Nejspíš si spolu ovšem nepromluví o nic víc, než by to udělali ve Skutečnosti. Jsou to přece hodné dětičky a nechtějí si povídat s osamělým křížencem, jehož elegantní avatar je vybaven dvěma samurajskými meči.

Váš avatar může vypadat, jak chcete, samozřejmě podle toho, co vám dovolí vaše vybavení. Jestliže jste oškliví, můžete si pořídit krásného avatara. I když jste zrovna vstali z postele, může mít váš avatar krásné večerní šaty a profesionální make-up. V Metaverzu můžete získat i podobu gorily, draka nebo obřího mluvícího penisu. Stačí pět minut na Ulici a tohle všechno tam uvidíte.

Umiho avatar vypadá úplně jako Umi s tím rozdílem, že bez ohledu na to, co Umi nosí ve Skutečnosti, má na sobě vždycky černé kožené kimono. Většina programátorů si na výstřední avatary nijak nepotrpí, protože vědí, že vykreslit realistický lidský obličej je o dost náročnější než zobrazit mluvící penis. Je to něco podobného, jako když lidé, co se opravdu vyznají v šatech, dovedou poznat jemné detaily, jimiž se šedý vlněný oblek z konfekce liší od šedého vlněného obleku šitého na míru.

V Metaverzu se nemůžete vynořit jen tak zčistajasna jako kapitán Kirk na přepravním paprsku. Ostatní by to jen mátlo a otravovalo. Navíc by se tím kazil celkový dojem. Zhmotňování se (nebo mizení zpátky do Skutečnosti) je považováno za soukromou věc, kterou je nejlépe provádět ve svém vlastním domě. Většina dnešních avatarů je anatomicky přesná a po vytvoření nahá jako nemluvně, takže se v každém případě musíte nějak slušně přiodít, než se objevíte na Ulici. Ledaže jste od přírody neslušní a je vám to jedno.

Pokud jste ovšem nějaký obyčejný pěšák, co nemá vlastní dům, což platí především o těch, kdo se připojují z veřejných terminálů, pak se zhmotňujete v Portu. Na Ulici se nachází 256 expresních portů, rozdělených rovnoměrně po celém jejím obvodu ve vzdálenosti 256 kilometrů od sebe. Každý z těchto intervalů je dále rozdělen na 256 lokálních portů, které jsou od sebe vzdáleny přesně jeden kilometr (bystří studenti programátorské sémiotiky si povšimli, s jakou posedlostí se zde opakuje číslo 256, což je 2^8 - a dokonce i ta osmička vypadá dost šťavnatě, jak je plná 2^2 dalších dvojek). Porty mají podobnou funkci jako letiště: tudy se dostáváte do Metaverza odjinud. Jakmile se zhmotníte v Portu, můžete se procházet po Ulici, naskočit na jednokolejku a vůbec dělat, co si zamanete.

Dvojice vystupující z jednokolejky si nemohou dovolit avatary na míru a samy si je napsat nedovedou. Musí si je kupovat v obchodech. Jedna dívka má docela hezkého avatara. Televizní nadšenci by v něm mohli najít i ledacos módního. Nejspíš si koupila Konstrukční sadu avatarů™ a slepila si z jednotlivých součástí svůj vlastní model. Možná se jí dokonce i trochu podobá. Ani její partner nevypadá špatně.

Druhá dívka je Brenda a její partner je Brendan. Brenda a Brendan jsou dost oblíbené komerční modely. Kdykoli jde nějaká středoškolačka z prostředí bílé spodiny do Metaverza na rande, zaběhne si do oddělení počítačových her v místním Tescu a koupí si Brendu. Uživatelka si může zvolit tři velikosti ňader: nepravděpodobné, nemožné a nepříčetné. Brenda se vyznačuje omezeným počtem výrazů obličeje: sladký s našpulenými rty, sladký a

smyslný, sebejistý a plný zájmu, veselý a přátelský, sladký a unešený. Oční řasy má dlouhé přes centimetr a software je tak jednoduchý, že je vykresluje jako pevné ebenové kolíky. Kdykoli nějaká Brenda zamrká, máte pocit, že vás ovanul vítr.

Brendan je pouhým mužským protějškem Brendy. Je drsný, pohledný a výrazové možnosti jeho obličeje jsou ještě omezenější.

Umi lhostejně uvažuje o tom, jak se tyhle dva páry mohly dát dohromady. Evidentně pocházejí z různých společenských vrstev. Třeba jsou to starší a mladší sourozenci. Pak však sjedou po pohyblivých schodech, zmizí v davu a stanou se součástí Ulice, kde je i tak dost Brend a Brendanů na to, aby mohli založit samostatné etnikum.

Na Ulici panuje čilý ruch. Většinou jsou zde samí Američané a Asiaté - v Evropě je touhle dobou ještě noc. Díky převaze Američanů vypadá zástup na Ulici křiklavě a skoro nereálně. Asiaté mají kolem poledního, a tak jsou ještě v tmavomodrých oblecích. Naproti tomu v Americe je právě doba večerní zábavy, a proto Američané vypadají jako kdeco, co dokáže počítač zobrazit.

Jakmile Umi překročí čáru oddělující jeho čtvrť od Ulice, vrhnou se na něj ze všech stran barevné obrazy jako supi na čerstvou mršinu. V Umiho čtvrti jsou animované reklamy zakázané. Ovšem na Ulici se smí skoro všechno.

Prolétající stíhačka vzplane, odchýlí se od své dráhy a dvojnásobkem rychlosti zvuku zamíří přímo k němu. Zaboří se do Ulice patnáct metrů od něj, rozpadne se na kousky, exploduje a rozkvete v kouli trosek a plamenů, která klouže po chodníku směrem k němu a zaplavuje ho, takže posléze vidí jen dokonale nasimulovaný a vyrenderovaný oheň.

Náhle obraz znehybní a před Umim se zjeví nějaký člověk. Je to klasický vousatý, hubený a bledničkovitý programátor, jenž se pokouší svůj zjev vylepšit naditou hedvábnou větrovkou ozdobenou logem jednoho z velkých zábavních parků v Metaverzu. Umi toho chlapíka zná: častokrát se viděli na různých oborových konferencích. Poslední dva měsíce se snaží Umiho zlanařit.

“Umi, já vážně nechápu, proč se mi vyhýbáš. Tady se vydělávají prachy - kongáče a jeny - a plat a odměny jdou podle výsledků. Zrovna dáváme dohromady takovou středověkou akčňárnu a programátora tvýho formátu bysme potřebovali. Zastav se někdy a promluvíme si, jo?”

Umi projde přímo obrazem a celý výjev zmizí. V Metaverzu najdete skvělé zábavní parky, které nabízejí široký výběr interaktivních trojrozměrných filmů. Jenže nakonec nejde o nic jiného než o obyčejné počítačové hry. A Umi na tom ještě není tak špatně, aby musel psát počítačové hry pro tuhle firmu. Patří Japoncům, na čemž by ani tolik nesešlo. Jenže Japonci ji také řídí, což znamená, že všichni programátoři musí nosit bílé košile, hlásit se ve svých komůrkách v osm ráno a chodit na schůze.

Když Umi před patnácti lety začínal, mohl ještě programátor sednout a napsat celý program sám. Dnes už to dávno není možné. Software se vyrábí v továrnách a programátoři jsou víceméně jen dělníky na pásu. A co je horší, mohou se z nich stát vedoucí pracovníci, kteří nikdy sami neprogramují.

Představa, že by mohl skončit jako dělník u pásu, představuje pro Umiho báječnou motivaci, aby šel a vyčenichal nějaká skutečně dobrá data. Chce se nabudit, aby se zbavil letargie dlouhodobě nezaměstnaného. Tenhle sběr dat, tohle zpravodajství může být dobrý kšeft, jakmile se pořádně napíchnete do sítě. S jeho styky by to neměl být žádný problém. Jenom se do toho musí pořádně obout. *Obuj se. Pořádně se do toho obuj.* Ono je ovšem těžké se do něčeho pořádně obout.

Dluží mafii nové auto. To je dobrý důvod k pořádnému obutí.

Přejde přes Ulici, proklouzne pod jednokolejkou a vydá se k velké a nízké černé budově.

Oproti ostatním částem Ulice vypadá dost ponuře a připomíná spíše parcelu, již někdo zapomněl obestavět. Je to taková připosražená pyramida s uříznutou špičkou.

Má jen jedny dveře - protože je tohle všechno imaginární, nikdo nikomu nenařizuje, kolik má mít budova nouzových východů. Nejsou tu žádné stráže, žádné tabulky a vlastně nic, co by lidem zabraňovalo ve vstupu, a přitom se kolem potloukají tisíce avatarů, očumují u dveří a touží aspoň po jednom malém pohledu. Dveřmi nemohou projít, protože nebyli pozváni.

Nade dveřmi se v přední stěně budovy skví matová i černá polokoule, asi metr v průměru - jediná věc, která se u téhle stavby dá považovat za ozdobu. Pod ní je do černého materiálu zdi vyryto jméno tohoto místa: ČERNÉ SLUNCE.

Dobrá, nejde o žádný architektonický skvost. Když Da5id, Umi a další programátoři psali Černé slunce, neměli dost peněz na to, aby si najali architekty nebo výtvarníky, takže zůstali u prostých geometrických tvarů. Avatarům, kteří postávají kolem, to zřejmě nijak nevadí.

Kdyby tihle avataři byli skuteční lidé na skutečné ulici, Umi by se ke vchodu ani nedostal. Je tu hlava na hlavě. Ovšem počítačový systém, který má na starosti Ulici, má lepší věci na práci než sledovat všechny ty milióny lidí a bránit jim, aby do sebe nevráželi. Tenhle nepředstavitelně složitý problém se ani nesnaží řešit. Na Ulici avataři prostě procházejí jeden druhým.

Když se tedy Umi prodírá davem ke vchodu, prodírá se jím doslova. Jakmile vznikne takovýhle nával, počítač se snaží všechno trochu zjednodušit tím, že v jeho podání jsou avataři přízračně průsvitní, takže vidíte, kam jdete. Umi sám sebe vidí dokonale sytě, ale všichni ostatní vypadají jako duchové. Prochází davem jako mlžným příkrovem a přímo před sebou vidí Černé slunce.

Překročí hranici pozemku a ocitne se ve dveřích. V témže okamžiku přestane být průhledný a zviditelní se i pro ostatní avatary kolem. Začnou hulákat jako jeden muž. Ne snad, že by měli ponětí o tom, kdo je - Umi je obyčejný chudý zpravodaj CIC, který bydlí v ProDepu u letiště. Jenže na světě je jen pár tisíc takových, co mohou vstoupit do Černého slunce.

Otočí se a přejede pohledem těch deset tisíc nadšenců. Nyní, když stojí ve dveřích, vzdálen záplavě avatarů, vidí všechny lidi v první řadě naprosto jasně. Všichni sem přišli ve svých nejvýstřednějších a nejšílenějších avatarech v domnění, že je Da5id - majitel a vrchní programátor Černého slunce - pozve dovnitř. Víří kolem a slévají se v jedinou hradbu hysterie. Pohádkově krásné ženy, počítačově vyretušované a zobrazené rychlostí dvaasedmdesáti obrázků za sekundu, něco jako trojrozměrné plakáty *z Playboye* - to jsou rádoby herečky čekající na to, až je někdo objeví. Divoce vyhlížející abstraktní tvary, světelná tornáda - to jsou programátoři žijící v domnění, že si Da5id povšimne jejich talentu, pozve je dovnitř a dá jim práci. Pár černobílých lidí - to jsou ti, co vstupují do Metaverza přes laciné veřejné terminály, a zobrazují se tudíž trhaně, zrnitě a černobíle. Spousta z nich patří k běžné odrůdě psychopatických fanoušků oddaných představě, že jednou budou moci nějakou slavnou herečku ubodat k smrti. Ve Skutečnosti se k ní nemohou přiblížit ani na krok, a tak své oběti sledují v Metaverzu. Jsou tu i beznadějní rockeři odění v laserové záři, jako by právě sestoupili z koncertního pódia, a avataři japonských obchodníků v kvádrech, dokonale vykreslení díky nejmodernějším počítačům, ovšem naprosto nudní a upjatí.

Jeden černobílý avatar přiláká jeho pozornost, protože je vyšší než ostatní. Protokol Ulice nařizuje, že váš avatar nesmí být vyšší než vy sami. Má se tím zabránit lidem, aby nenosili hlavu kilometr vysoko. A navíc, pokud tenhle chlapík používá veřejný terminál - což je vzhledem ke kvalitě obrazu zřejmě pravda -, nemůže svého avatara nijak vylepšovat. Prostě se zobrazí takový, jaký je, jenomže ne tak dobře. Mluvit s černobílým avatarem na Uiici je jako mluvit s někým, kdo má obličej zasunutý do kopírky a mačká tlačítko kopírování, zatímco vy stojíte u výstupního zásobníku, vytahujete listy jeden po druhém a díváte se na ně.

Má dlouhé vlasy, uprostřed rozhrnuté jako opona, takže odhalují tetování na jeho čele. Kvůli mizernému rozlišení na ně není příliš vidět, ale zdá se, že jde o nějaký nápis. Pod nosem má ježatý orientální knír.

Umi si uvědomí, že tenhle maník si ho všiml, upřel na něj pohled a začal si ho prohlížet, přičemž největší pozornost věnuje jeho mečům.

Na černobílé tváři se objeví úsměv. Spokojený úsměv. Úsměv radosti z poznání. Úsměv člověka, který ví něco, co Umi neví. Ten černobílý dosud stál s rukama zkříženýma na prsou, jako by na něco čekal a hrozně se při tom nudil, avšak teď spustí paže k bokům a nechá je volně viset jako atlet, když se potřebuje uvolnit. Přistoupí co nejblíž a nakloní se k němu; je tak vysoký, že za ním je vidět jen holá černá obloha posetá zářícími stopami animovaných reklam.

"Nazdar, Umi," pozdraví ho černobílý muž. "Nechceš si zkusit, co s tebou udělá Snížek?" Kolem Černého slunce se vždycky potlouká plno lidí, co mají divné řeči. Většinou si jich nevšímáte. Jenže tohle Umiho zaujme.

První zvláštnost: Ten chlapík ví, jak se Umi jmenuje. Ovšem takové informace se dají vcelku snadno zjistit. Na tom nejspíš nic nebude.

Druhá zvláštnost: Tohle zní jako nabídka od drogového dealera. U vchodu do baru ve Skutečnosti by to bylo naprosto normální. Tady jsme však v Metaverzu a v Metaverzu se drogy prodávat nemohou, protože nikdo se vám nezkouří tím, že se bude na něco koukat.

A třetí zvláštnost: Jméno té drogy. Umi ještě nikdy neslyšel o žádné droze, která by se jmenovala Snížek. Ani na tom není nic divného - každý rok vzniká tisíc nových drog a všechny se prodávají pod dobrým půltuctem názvů.

Jenomže "sníh" je výraz z technické hantýrky. Označuje zhroucení systému - závadu - na tak základní úrovni, že odpálí tu část počítače, která řídí proud elektronů na obrazovku, a ten začne zběsile létat po monitoru; dokonalá sít obrazových bodů se tak změní ve sněhovou vánici. Umi už něco takového viděl miliónkrát. Zvláštní název pro drogu.

Tím, co Umiho na tom chlápkovi skutečně zaujme, je jeho sebejistota. Je naprosto klidný a nepohnutý. Umi si připadá, jako by mluvil s asteroidem. Což by nevadilo, kdyby ten druhý dělal něco, co by mělo aspoň nějaký smysl. Umi se snaží vyčíst něco z jeho obličeje, avšak čím pozorněji se dívá, tím víc se ten mizerný černobílý avatar rozpadá do víru hrubých pixelů s ostrými hranami. Je to jako přitisknout nos k obrazovce pokažené televize. Málem ho z toho rozbolí zuby,

"Promiňte," řekne Umi. "Co jste povídal?"

"Jestli nechceš zkusit Sníh?"

Mluví s ostrým přízvukem, který si Umi není s to zařadit. Zvuk má stejně chabý jako obraz. Umi slyší, jak kdesi za tím člověkem jezdí auta. Nejspíš sedí ve veřejném terminálu někde u dálnice.

"Tomu nerozumím," přizná Umi. "Co je ten Sníh?"

"Droga, troubo," odtuší neznámý. "Cos myslel?"

"Tak počkat. Tohle je pro mě novinka," prohlásí Umi. "Vy si vážně myslíte, že vám tu dám nějaké peníze? A co budu dělat pak, čekat, až mi to pošlete poštou?"

"Říkal jsem zkusit, ne koupit," opraví ho ten člověk. "Nemusíš mi dávat žádný prachy. Takovej vzorek zadarmo. A nemusíš čekat na poštu. Můžeš si ho dát hned teď."

Sáhne do kapsy a vytáhne hyperkartu.

Vypadá jako navštívenka. I hyperkarta je svým způsobem avatar. V Metaverzu zastupuje datový soubor. Může jít o text, video, audio, fotografii nebo jiné informace, které se dají vyjádřit digitálně.

Představte si takové ty obrázkové kartičky s hráči baseballu - obsahují obrázek, text a

nějaké číselné údaje. Jejich obdoba na *hyperkartě* by obsahovala záběry hráče v akci s vysokým rozlišením, jeho úplný životopis, přečtený samotným hráčem, a kompletní statistickou databázi včetně speciálního softwaru, který by vám umožnil vyhledat si všechny údaje, co potřebujete.

Hyperkarta může pojmout v podstatě neomezené množství informací. Co Umi ví, mohla by tahle hyperkarta skrývat všechny knihy v Knihovně Kongresu, všechny natočené *epizody Mladých a neklidných,* úplný soubor nahrávek Jimiho Hendrixe nebo výsledky sčítání obyvatel z roku 1950.

Nebo - a to je ještě pravděpodobnější - plno nepříjemných počítačových virů. Pokud Umi natáhne ruku a hyperkartu si vezme, data v ní obsažená se přenesou ze systému toho chlápka do Umiho počítače. Umi by se jí samozřejmě nedotkl ani koštětem, stejně jako byste si nejspíš na Times Square nevzali od neznámého člověka jehlu zadarmo a nepíchli si ji do krku.

Stejně by to nebylo k ničemu. “Tohle je hyperkarta. Myslel jsem, že jste říkal, že ten Sníh je droga,” namítne Umi zmateně.

“Taky že jo,” odpoví černobílý. “Zkus to.”

“To člověku vysmaží mozek?” táže se Umi. “Nebo počítač?”

“Obojí. Ani jedno. Co na tom sejde?”

Umi si konečně uvědomí, že právě promrhal šedesát sekund svého života nesmyslným tlacháním s paranoidním schizofrenikem. Otočí se a vstoupí do Černého slunce.

6

U výjezdu z Bílých pilířů číhá černé auto jako přikrčený panter, jako nablýskaná ocelová čočka, v níž se odráží loglení z Oahu. Je to Jednotka. Mobilní jednotka MetaPolu, společnosti s ručením neomezeným. Na dveřích má vyraženou stříbrnou značku, chromovaný policejní odznak velký jako talíř, opatřený jménem zmíněné pořádkové organizace a nápisem

VOLEJTE 1-800-POLICAJT
Přijímáme všechny známé kreditní karty

MetaPol je oficiální pořádková služba Bílých pilířů, ale také Windsorských řadových ekonomických domků, Medvědího potoka, Skořicového hájku a Cloverdaleských farem. Řídí dopravu na všech hlavních a vedlejších silničních tazích firmy Autostrády, a.s. Jejich služby využívají i různé další FRKY, třeba Kajmanské ostrovy Plus a Alpský region. Francízové národy si jinak potrpí na vlastní bezpečnostní síly. Můžete vzít jed na to, že Metazánie a Nová Jižní Afrika si dovedou zajistit bezpečnost samy; proto se přece lidé stávají občany, aby mohli jít na vojnu. Nová Sicílie má samozřejmě také svou vlastní ochranku. Narkolumbie žádné bezpečnostní jednotky nepotřebuje, protože kolem jejích frančíz se každý bojí projíždět pomaleji než stopadesátkou (ve čtvrtích, kde je hodně narkolumbijských konzulátů, nabere S.O. vždycky spoustu energie), a Velký Hongkong pana Leeho, pradědeček všech FRKů, na to jde typickým hongkongským způsobem: používá roboty.

Hlavní konkurent MetaPolu, bezpečnostní agentura InterProtekt, řídí provoz na silnicích patřících společnosti Dálnice a má celosvětové kontrakty s Tradičním Jihem, Pickettovou plantáží a Duhovými luhy (to už je něco - dvě rasistická rezidia a jedno pro panáky v oblecích), s Údolím [sem vepište název té které řeky] a Cihlářskými pecemi. InterProtekt je menší než MetaPol, pracuje na lukrativnějších zakázkách a proslýchá se, že má rozsáhlejší špionážní oddělení - i když, má-li někdo zájem zrovna o tohle, stačí si promluvit se zástupcem Celosvětové informační centrály.

Pak jsou tu ještě Exekutoři - ti ovšem stojí majlant a nemají rádi, když se jim někdo kouká pod ruku. Říká se, že pod svými uniformami nosí trička s neoficiálním erbem Exekutorů: ruka s obuškem a pod ní heslo Můžeš mě žalovat.

S.O. tedy sjíždí po povlovném svahu k těžké železné bráně Bílých pilířů, čeká, až se otevře, čeká a čeká jenomže brána se ani nehne. Ze strážní budky ani nevystřelil žádný laserový pulz, aby zjistil, kdo S.O. vlastně je. Někdo ten systém vypnul. Kdyby byla S.O. nějaký pitomý pěšák, zašla by za jedním z těch MetaPoldů a zeptala se proč. MetaPolda by jí odpověděl: "Z důvodů bezpečnosti městského státu" a nic víc. Tahle rezidia! Tyhle městské státy! Jsou tak malé a nejisté, že ohrožení národní bezpečnosti představuje skoro všechno včetně toho, že si zapomenete posekat trávník nebo si pustíte věž moc nahlas.

Plot se nedá nikudy objet: Bílé pilíře ho mají po celém obvodu, je vysoký dva a půl metru a strojově pletený. Dojede k bráně, chopí se mříží a zatřese jimi, jenže jsou moc velké a pevné na to, aby jimi dokázala pohnout.

MetaPoldové se nesmějí o svou Jednotku opírat - vypadali by pak líně a ochable. Mohou se téměř opírat, mohou vypadat, jako že se opírají, případně mohou opírání dovedně předstírat jako tenhle konkrétní exemplář, ovšem doopravdy se opřít nesmějí. Navíc by naleštěný majestát Osobní sady přenosného vybavení rozvěšený na jejich Osobním modulárním závěsném řemeni mohl poškrábat lak Jednotky.

"Dejte pryč tu překážku volnýho trhu, čéče, já musím rozvážet," osloví S.O. MetaPoldu.

Ze zadní části Mobilní jednotky zazní vlhké mlasknutí, příliš tiché na to, aby se dalo považovat za výstřel. Takhle nějak zní šťavnatý dřevorubecký chrchel vyslaný do světa srolovaným jazykem. Podobně může znít i vzdálené, tlumené plesknutí dětského hovínka do

nočníčku. Na ruce, která dosud svírá mříže, ucítí S.O. lehké svrbění, načež se dostaví střídavý pocit horka a chladu. Rukou nemůže skoro pohnout. Do nosu se jí vtírá zápach vinylu.

Ze zadního sedadla Mobilní jednotky se vyškrábe MetaPoldův parťák. Okénko zadních dveří je otevřené, jenže uvnitř Mobilní jednotky je všechno tak černé a lesklé, že to nepoznáte, dokud se dveře nepohnou. Oba MetaPoldové se pod svými nablýskanými černými přilbami a brýlemi pro noční vidění spokojeně šklebí. Ten, co vysedá z Mobilní jednotky, drží v ruce Vrhač chemických projektilů pro zastavení osob na krátkou vzdálenost - zkrátka a dobře, chrchlomet. Plán jim vyšel. S.O. ani nenapadlo mrknout ViziNoxem na zadní sedadlo, aby se podívala, jestli tam náhodou nesedí nějaký snajpr připravený zasypat ji lepkavým slizem.

Chrchel se na vzduchu roztáhne do velikosti fotbalového míče. Rozdělí se do kilometr dlouhých tenkých a silných vláken připomínajících špagety. Omáčku na těchto špagetách tvoří lepkavá vazká hmota, která je při odpálení ještě tekutá, avšak rychle tuhne.

MetaPoldové musí takové zbraně používat, protože vzhledem k titěrnosti jednotlivých francistátů se nemůžete za nikým dlouho honit. Pachateli, jímž bývá skoro ve všech případech nějaký nevinný skejťák, stačí párkrát se odrazit, aby se dostal do bezpečí v sousedním francistátu. Navíc je samotná mohutnost jejich Osobního modulárního závěsného řemení, které díky připnuté výbavě vypadá jako vánoční stromeček, zpomaluje tak, že kdykoli se pokusí rozběhnout, lidé kolem se popadají smíchy za břicho. A oni si místo toho, aby shodili pár kilo, radši na to řemení připnou další hračičky,jako třeba tenhle chrchlomet.

Hlenovitá vláknitá hmota se jí zatím omotala kolem ruky i předloktí a pevně je připoutala k mříži. Přebytečný sajrajt stekl dolů, ale nyní už tvrdne a mění se v gumu. Pár vláken vystříklo ještě dále, usadilo se jí na rameni, na hrudi a na bradě. Poodstoupí a lepkavá vlákna se protáhnou do podoby tenoučkých nitek jako horká mozzarella. Nitky okamžitě ztvrdnou, zlomí se a smotají jako proužky dýmu. Když se takto zbavila chrchle na obličeji, není to už taková hrůza, avšak rukou stále nemůže pohnout.

“Tímto vás upozorňuji, že jakýkoli pohyb z vaší strany, k němuž nebudete oprávněna na základě slovního svolení z mé strany, vás může vystavit bezprostřednímu riziku tělesné bolesti a případně i následné duševní nebo - jste-li věřící - duchovní bolesti vzniklé jako reakce na již zmíněnou tělesnou bolest. Jakýkoli pohyb z vaší strany proto představuje nevyslovený neodvolatelný souhlas s tímto rizikem,” upozorňuje první Meta-Polda. Na opasku má malý reproduktor, který to všechno zároveň překládá do španělštiny a japonštiny.

“Nebo, jak se říkalo dřív,” ozve se druhý MetaPolda, “ani se nehni, srágoro!”

Nepřeložitelné slovo zazní z reproduktorku v podobách “esragora” a “suragoro”.

“Jsme kvalifikovaní příslušníci společnosti MetaPol. Podle článku 24.5.2 zákoníku Bílých pilířů jsme oprávněni provádět na tomto území činnost policejního dohledu.”

“A buzerovat nevinný lidi,” doplní S.O.

MetaPolda vypne překladač. “Tím, že jste promluvila anglicky, přirozeně poskytujete svůj neodvolatelný souhlas s tím, že náš další hovor bude probíhat v angličtině,” prohlásí.

“Dyk ani nevíte, co S.O. říká,” míní S.O.

“Byla jste identifikována jako osoba vyšetřovaná v souvislosti s registrovanou mimořádnou událostí, k níž mělo dojít na cizím území, konkrétně ve Windsorských řadových ekonomických domcích.”

“To je jiná země, čéče. Tady jsme v Bílejch pilířích!” “Na základě ustanovení zákoníku Windsorských řadových ekonomických domků jsme oprávněni dohlížet na dodržování zákona, problematiku národní bezpečnosti a společenský soulad i na zmíněném území. Na základě smlouvy mezi Windsorskými řadovými ekonomickými domky a Bílými pilíři jsme dále oprávněni na vás uvalit dočasnou vazbu, dokud se neujasní váš statut vyšetřované osoby.”

“Máš to spočítaný,” pronese druhý MetaPolda. “Vzhledem k tomu, že si nepočínáte agresivně a nemáte u sebe žádné viditelné zbraně, nejsme oprávněni použít k zajištění vaší spolupráce drastických opatřeni,” pokračuje první MetaPolda.

“Když zůstaneš v klídku, tak my taky,” vysvětluje druhý.

“Přesto jsem nucen vás upozornit, že jsme vybaveni
různými prostředky včetně střelných zbraní, které mohou v případě použití představovat bezprostřední závažné ohrožení vašeho života a zdraví.”

“Jak se nám něco nebude líbit, ustřelíme ti makovici,” upřesní druhý MetaPolda.

“Hlavně mi vodlepte tu hnátu,” požádá S.O. Tohle všechno už slyšela miliónkrát.
Bílé pilíře nejsou, stejně jako většina rezidií, vybaveny vlastním vězením, ba ani policejní stanicí. Nevypadá to hezky. Sráží to cenu realit. A člověk musí myslet na to, co všechno z toho může vzejít. MetaPoldové mají o kus dál po silnici francízu, která jim slouží jako ředitelství. A pokud jde o vězení, prostě místečko, kde se dá tu a tam uvalit nějaká ta vazba, najdete je v každém slušnějším francízovém ghettu.

Jedou mobilní jednotkou. S.O. má na rukou pouta. Jedna ruka je stále ještě z poloviny obalená gumovým sajrajtem, který páchne po vinylu tak ostře, že MetaPoldové spustili okénka. Asi dva metry uvolněných vláken se jí táhnou přes klín na podlážku mobilní jednotky a dál na chodník. MetaPoldové nespěchají, šinou si to pěkně středním pruhem a zřejmě jim není proti mysli rozhodit pár flastříků za rychlou jízdu, dokud jsou ještě na svém území. Motoristé kolem nich projíždějí pomalu a rozumně, zjevně vyděšeni představou, že by museli zastavit a poslouchat půlhodinový proud upozornění, odvolávek a zmatených vysvětlení, jímž by je tihle dva nebo jim podobní nepochybně zaplavili. Občas se kolem nich v levém pruhu přeřítí nějaký Transportér od CosaNostry s rozběsněnými oranžovými světly a MetaPoldové dělají, že ho nevidí.

“Tak kam to bude, do Báně nebo do Lochu?” otáže se první MetaPolda. Podle hlasu to vypadá, že mluví se svým druhem ve zbrani.

“Do Báně, prosím,” zažadoní S.O.

“Do Lochu!” prohlásí druhý MetaPolda, otočí se a opilý vlastní mocí se na ni zašklebí přes neprůstřelné sklo.

Celý vnitřek vozu zaplaví silná záře: to projeli kolem Rychlovky. Stačí se zdržet na parkovišti u jednoho z těch krámů a opálíte se jako černoši. Načež přiklušou maníci od InterProtektu a zatknou vás jak otku. V tom mocném světle, jež vzbuzuje nejen pocit bezpečnosti, se na chvíli zalesknou samolepky s logem Visa a MasterCard na straně řidiče.

“S.O. má kartu,” poznamená S.O. “Na kolik by mě přišlo, kdybych se z toho chtěla dostat?”

“Co že si pořád říkáš Eso?” zajímá se druhý MetaPolda. Neslyšel dobře její jméno, jak už se stává naprostým ubožákům.

“Kdepak Eso. S.O.,” upozorní ho první MetaPolda. “Tak se S.O. jmenuje,” přisvědčí S.O.

“Vždy jsem to říkal,” nedá se druhý. “Eso.”

“S.O.,” odsekne první s takovým důrazem na obě hlásky, až při S poprská přední sklo. “Co to má jako znamenat - Sally Oldfieldová?”

“Ne.” “Sarah O'Connorová?” “Ne.”

“Tak co to teda znamená?” “Nic.”

Ve skutečnosti to znamená Sama Osobně, ale když na to nedovedou přijít sami, tak ať jdou do háje.

“Na to nemáš,” prohlásí první MetaPolda. “Žaluje tě WŘED.”

“Nemusela bych z toho vyklouznout oficiálně. Mohla bych prostě utýct.”

“Tohle je elitní jednotka. Žádný útěky nepodporujeme,” opáčí první MetaPolda.

“Mám návrh,” nadhodí druhý. “Dáš nám bilión doláčů a my tě hodíme do Báně. Tam už se s nima dohodneš.”

“Půl biliónu,” praví S.O.

“Sedum set padesát miliard,” odtuší MetaPolda. “A tím to hasne. Sakra, máš na rukou želízka, tak s náma nemůžeš smlouvat.”

S.O. si rozepne kapsu na stehně, čistou rukou vyndá kartu, protáhne ji drážkou na zadní straně předního sedadla a strčí ji zpátky do kapsy.

Báň vypadá hezky a nově. S.O. už poznala hotely, kde se spalo ještě hůř. Vývěsní štít s kaktusem saguaro, na jehož špičce sedí švihácky pošinutý černý kovbojský klobouk, je čistý a září novotou.

BÁŇ
Prvotřídní vazební a vězeňské služby
Hromadné objednávky

Na parkovišti stojí ještě pár dalších aut MetaPolu a vzadu parkuje maxianton Exekutorů, který zabírá celých deset míst. To MetaPoldy zaujme. Exekutoři znamenají pro MetaPoldy totéž, co komandos pro příslušníky mírových jednotek.

“Jeden přírůstek,” prohlásí druhý MetaPolda. To už stojí v recepci. Stěny lemují osvětlené obrazy desperátů z Divokého Západu. Na S.O. upírá prázdný pohled Annie Oakleyová, jako by se měla stát jejím vzorem. Recepční pult se snaží o nápodobu venkovského stylu, zaměstnanci nosí stetsony a pěticípé hvězdy s vyraženými jmény. Vzadu se rýsují staromódní zamřížované dveře jako sentimentální vzpomínka na zašlé časy. Chodba za nimi trochu připomíná operační sál. Řada droboučkých cel, hladkých a bílých jako sériově vyráběné sprchové kouty - což vůbec není od věci, protože jako sprchové kouty také slouží: koupete se uprostřed místnosti. Silné lampy se automaticky zháší úderem jedenácté. Telka na drobné. Vlastní telefon. S.O. se už nemůže dočkat.

Kovboj za pultem namíří na S.O. čtečku a přejede její čárový kód. Na obrazovce se objeví stovky stránek s údaji ze soukromého života S.O.

“Mjo,” pronese kovboj. “Ženská.”

MetaPoldové si vymění pohledy, jako by chtěli říct, panečku, to je génius, z toho by nikdy MetaPolda nebyl.

“Je mi líto, chlapi, máme plno. Ženskou vám vzít nemůžu.”

“Ale no tak.”

“Viděli jste ten anton vzadu? V Bleskorestu měli pozdvižení. Narkolumbijci tam prodávali zkažený vertigo. Všichni se jim z toho pomátli. Exekutoři tam poslali půl tuctu jednotek a sebrali jich asi třicet. Takže máme plno. Zkuste to v Lochu, máte to kousek.”

Tohle se S.O. přestává líbit.

Strčí ji zpátky do auta a zapnou odhlučení pro zadní sedadlo, takže S.O. neslyší nic kromě kročení a škrundání vlastního prázdného břicha a praskotu umělé hmoty, kdykoli pohne zalepenou rukou. Opravdu se těšila, že si dá v Báni nějakou místní baštu - čejenské čilí nebo hrdlořezský hamburger.

MetaPoldové vpředu spolu živě rozmlouvají. Vyjedou na silnici. Před nimi se tyčí osvětlené hranaté logo, obrovský černobílý čárový kód, pod nímž se skví nápis RYCHLOVKA.

A na témže sloupu se pod vývěskou Rychlovky nachází malý úzký proužek s jednoduchým písmem, které hlásá: LOCH.

Takže ji vezou do Lochu. Hajzlové. Zabuší spoutanýma rukama na sklo a zanechá na něm

několik lepkavých otisků. Ať si trochu užijou, až to budou mejt. Ohlédnou se, jako by ji ani neviděli, jako by za nimi žádná mladistvá delikventka neseděla; tváří se, že něco zaslechli, jenže nemají tušení, co to mohlo být.

Vůz vjede do oblaku modrého bezpečnostního světla, který obklopuje Rychlovku. Druhý MetaPolda zajde dovnitř a promluví si s mužem za přepážkou. Nějaký obtloustlý bílý klouček si uvnitř kupuje časopis o těžkých nákladačích; na hlavě má baseballovou čepici se znakem Nové Jižní Afriky a jižanskou vlajkou, a sotva je zaslechne, vyhlédne z okna, aby také jednou viděl na vlastní oči opravdického pachatele. Zezadu se vynoří další chlapík stejné národnosti jako ten za pultem: snědý, s ohnivýma očima a kostnatým krkem. V ruce má desky s logem Rychlovky. Když hledáte vedoucího nějaké frančízy, nenamáhejte si oči s čtením jmenovek - stačí se shánět po tom, kdo má v ruce pořadač.

Vedoucí chvíli mluví s MetaPoldou, načež přikývne a vytáhne ze zásuvky svazek klíčů.

Druhý MetaPolda vyjde ven, přikročí k autu a otevře zadní dveře.

“Koukej držet hubu,” nařídí, “nebo ti to tím chrchlometem napálím do ksichtu.”

“Dobře, že se ti v Lochu líbí, chrchloune,” míní S.O. “Protože zejtra večer tady budeš bručet sám.”

“Fakt?”

“No jo. Za podvod s kreditní kartou.”

“Já jsem policajt, ty smrádě. Jak to chceš u Spravedlnosti soudce Boba vyhrát?”

“Dělám pro RadiKS. My si svý lidi dokážeme ohlídat.”

“Dneska teda ne. Dneska jsi vezla pizzu z místa autohavárie. Opustilas místo nehody. S tou pizzou tě poslali z RadiKSu?”

S.O. se už neozve. MetaPolda má pravdu: s tou pizzou ji RadiKS neposlal. Udělala to sama od sebe.

“RadiKS ti teda nepomůže. Tak koukej držet hubu.”

Škubne jí paží a zbytek těla poslušně následuje. Pořadač ji přejede pohledem, jenom aby se ujistil, že jde o živou bytost a nikoli o pytel mouky, hlavu motoru nebo pařez. Odvede je k páchnoucí zádi Rychlovky, do temného hájemství zoufalých odpadků v přetékajících kontejnerech. Otevře zadní vchod, holé ocelové dveře s okraji poškrábanými, jako by se dovnitř pokoušela dostat nějaká dravá zvěř s ocelovými drápy.

S.O. zavedou dolů do sklepa. První MetaPolda jde za ní, vleče její prkno a bezohledně jím mlátí o dveřní rámy a police plné barevných umělohmotných lahví.

“Radši jí stáhněte tu uniformu - všecko to harampádí,” nadhodí druhý MetaP'olda trochu oplzle. Vedoucí pohlédne na S.O. a dělá, co může, aby mu oči chlípně nebloudily po jejím těle. Jeho předkové přežili tisíce let jen díky tomu, že si dávali pozor: čekali, až se na obzoru objeví cválající Mongolové, čekali, až jim nějaký recidivista ukáže přes pokladnu brokovnici s upilovanou hlavní. I nyní z něj tahle bdělost vyzařuje téměř hmatatelně a bolestně: působí jako pohár horkého nitroglycerínu. Letmo nadhozená problematika pohlavního zneužití mu k uvolnění zrovna nepomůže. Pro něj to není žádná legrace.

S.O. pokrčí rameny a snaží se přijít na něco ulítlého, čím by je dostala. Zatím by se podle nich měla krčit v koutku, měla by pištět, svíjet se, kňourat, žadonit o milost a omdlévat hrůzou. Chystají se jí přece sebrat šaty. Taková hrůza. Nenechá se však vyvést z míry, protože ví, že právě tohle od ni čekají.

Kurýři si musí svoje místo na silnici vydupat. Předvídatelné a pořádkumilovné chování řidiče uklidňuje. V duchu si vás zařadí do určité škatulky a předpokládají, že v ní už zůstanete; pokud z té škatulky vypadnete, nedovedou se s tím smířit.

S.O. si na škatulky nijak nepotrpí. S.O. si svoje místo na silnici zajišťuje tak, že hezky čerstva kličkuje mezi pruhy a zosobňuje nebezpečný precedens nepředvídatelnosti. Udržuje

ostatní v bdělém stavu a nutí je, aby oni reagovali na ni, a ne naopak. A tihle maníci se jí právě snaží nacpat do škatulky, chtějí ji donutit, aby se řídila nějakými pravidly.

Rozepne si kombinézu až k pupku. Pod látkou se vzdouvá holá bílá kůže.

MetaPoldové nakrčí obočí.

Vedoucí uskočí a zvedne ruce k očím, jako by se chtěl chránit před nebezpečným vizuálním vstupem. “Ne, ne, ne!” zamumlá.

S.O. znovu pokrčí rameny a zapne se. Nemá strach: dentata je na svém místě.

Vedoucí jí připne náramky k potrubí na studenou vodu. Druhý MetaPolda jí odepne svá novější a kybernetičtější pouta a zavěsí si je zpátky na řemen. První MetaPolda jí opře prkno o stěnu tak, aby na ně nedosáhla. Vedoucí k ní zkušeně kopne rezavou plechovku od kávy, která se jí odrazí od těla: S.O. si nyní může odskočit.

“Odkaď jste?” ptá se S.O.

“Z Tádžikistánu,” zní odpověď. Arabák. Taky ji to mohlo napadnout.

“Tak to je fotbal s kýblem na sračky nejspíš váš národní sport.”

Vedoucímu to nedojde. MetaPoldové se krátce, suše zachechtají.

Podepisují se papíry a její doprovod odchází nahoru.

Cestou ze dveří vedoucí zhasne: v Tádžikistánu se musí elektřinou šetřit.

S.O. je v Lochu.

Černé slunce je velké jako několik fotbalových hřišť vedle sebe. Vnitřní zařízení sestává z černých hranatých stolů zavěšených ve vzduchu (vykreslovat nohy by bylo zbytečné) a rovnoměrně rozestavených do podoby mřížky. Něco jako body na obrazovce. Jedinou výjimkou je prostředek, kde se stýkají všechny čtyři kvadranty baru ($4 = 2^2$). Tuto část zabírá kruhový barpult o průměru šestnácti metrů. Všechno je matově černé, díky čemuž je pro počítačový systém podstatně snadnější vykreslit ostatní věci - nemusí se zdržovat vyplňováním složitého pozadí. Veškerá pozornost se tak může soustředit na avatary, což je ostatně pro lidi to hlavní.

Na Ulici se nevyplácí chodit s krásným avatarem, protože je tam hlava na hlavě a jednotliví avataři se prolínají. Naproti tomu Černé slunce je podstatně vymakanější software. V Černém slunci se avataři nemohou srážet. Současně se zde může nacházet jen určitý počet lidí a není možné, aby sebou procházeli jako vzduchem. Všechno je pevné, neprůhledné a realistické. Také klientela má o dost vyšší úroveň - tady nenarazíte na žádný mluvící penis. Avataři vypadají jako opravdoví lidé. Totéž většinou platí i o démonech.

“Démon” je termín pocházející ještě z dřevních dob operačního systému Unix, kde označoval nízkoúrovňový pomocný prográmek, takto základní součást operačního systému. V Černém slunci vypadá démon jako avatar, jenomže nezastupuje žádného skutečného člověka. Je to robot, který žije v Metaverzu. Pouhý program, jakýsi duch ve stroji, který zde obyčejně plní určitou přesně definovanou roli. Černé slunce má k dispozici spoustu démonů, co roznášejí lidem imaginární pití a obstarávají jim drobné pochůzky.

Jsou zde i démoni - vyhazovači, kteří odstraňují nežádoucí osoby: prostě popadnou jejich avatary a vyhodí je ze dveří, přičemž využívají některých jejich speciálních fyzikálních vlastností. Da5id fyzickou podobu Černého slunce upravil do lehce komiksové podoby, takže mimořádně nepříjemným lidem může před vyhozením dopadnout na hlavu obrovské kladivo nebo padající sejf. Přesně takové věci se stávají lidem, kteří kazí zábavu, otravují nějakou slavnou osobnost nebo vypadají nakažlivě. Z toho plyne: pokud máte zavirovaný počítač a pokusíte se ty viry rozšířit do Černého slunce, dávejte si radši pořádný pozor na strop.

Umi zamumlá slovo “Tabule”. Jde o název jeho vlastního programu, jenž je v rukou zpravodajce CIC mocným nástrojem. Zavrtá se do operačního systému Černého slunce, vyhledá v něm všechny možné informace a zobrazí mu je v jediné velké ploše přímo před nosem, takže Umi má okamžitě přehled o tom, kdo tu je a s kým mluví. K takovým údajům by správně neměl mít přístup. Jenže Umi není žádná nadějná herečka, co se sem přišla naparovat. Je programátor. Když potřebuje nějaké informace, vytáhne si je pěkně zevnitř systému - takové drby ex machina.

Tabule mu oznámí, že Da5id dřepí na svém obvyklém místě v Programátorském kvadrantu. Filmařský kvadrant je jako obyčejně zaplněn směsicí Suverénů a rádoby hvězdiček. V Rockerském kvadrantu panuje čilý ruch: Umi si všiml, že se tu na návštěvu stavil slavný japonský rapper Suši K. A v Japonském kvadrantu se poflakuje hromada chlápků od nahrávacích firem vypadá to tu skoro stejně jako ve vedlejším kvadrantu, ale panuje tu větší ticho, stolní desky visí níž nad zemí a všude cupitají démoni v podobě gejš. Většina z osazenstva zřejmě patří k suitě Sušiho K složené z manažerů, tiskových agentů a právníků.

Umi vyrazí přes Programátorský kvadrant k Da5idovu stolu. Spoustu lidí tu poznává, ale jako obvykle ho zarazí a znepokojí počet těch, které nezná - samé bystré a vnímavé jednadvacetileté obličeje. V softwarovém inženýrství je stejně jako v profesionálním sportu běžné, aby si třicátník připadal jako vetchý stařec.

Pohlédne přes chodbičku k Da5idovu stolu a všimne si, že Da5id mluví s někým černobílým. I přes chybějící barvy a nemožné rozlišení však Umi dotyčnou osobou pozná

podle toho, jak při řeči pohybuje rukama a jak si pohazuje vlasy, pokud poslouchá Da5ida. Umiho avatar se zastaví a dívá se na ni se stejným výrazem tváře, jakým na tuhle ženu zíral před lety. Ve Skutečnosti natáhne ruku, chopí se piva, pořádně se napije a poválí doušek v ústech; v malém uzavřeném prostoru se spustí vlnobití.

Jmenuje se Juanita Marquezová. Umi se s ní seznámil v prváku na Berkeley, kde spolu při fyzikálních laborkách dělali u jednoho stolu. Dojem, který v něm vzbudila při prvním setkání, se po mnoho let nezměnil: zarytá ulítlá knihomolka, věčně oblečená tak, jako by usilovala o zaměstnání účetní v pohřebním ústavu. Její jazyk se přitom vyznačoval ničivou silou plamenometu, s níž se občas pouštěla do lidí, a to většinou při nějakém zničujícím odvetném úderu za porušení etikety nebo jiný ústrk, kterého si nikdo z jejích spolužáků ani nevšiml.

Teprve o mnoho let později, když už oba pracovali pro firmu Černé slunce, a.s., si dokázal sestavit i druhou stranu rovnice. Tehdy oba vytvářeli avatary. On pracoval na tělech, ona na obličejích. Vlastně byla jediná, kdo se jimi zabýval, protože nikdo jiný nepovažoval tváře za tak důležité - šlo jen o bubliny v tělové barvě, které budou mít avataři na krku. Juanita dělala všechno pro to, aby jim dokázala, jak jsou na omylu. Jenže výhradně mužská společnost počítačových maniaků, jež tehdy tvořila řídící strukturu Černého slunce, prohlásila, že otázka obličejů je triviální a nepodstatná. Samozřejmě nešlo o nic jiného než o projev mužského šovinismu onoho výsostně nebezpečného druhu, který propuká u technických pracovníků posedlých představou, že jsou příliš chytří na to, aby se stali mužskými šovinisty.

Ten první dojem ze sedmnácti let byl skutečně jen instinktivní reakcí postpubertálního vojenského synka, který se už asi tři týdny staral sám o sebe. Myslelo mu to dobře, avšak na celém světě rozuměl jen dvěma věcem - samurajským filmům a počítačům Macintosh - a rozuměl jim zatraceně dobře. V takovém světonázoru neměl člověk Juanitina typu místo.

U každé vojenské základny na světě vyrůstá jako nežit na zadnici určitý speciální druh maloměsta. Umi Neywitz dospíval v dlouhé řadě těchto městeček jako rychlená skleníková orchidej vyšlechtěná v záři tisíců bezpečnostních reflektorů Rychlovek. Umiho otec se dal k armádě roku 1944, když mu bylo šestnáct, a strávil celý rok v Tichomoří, většinou jako válečný zajatec. Umi se narodil, když už měl jeho otec střední věk skoro za sebou. V té době mohl klidně odejít od vojáků a užívat si penze, jenže by stejně nevěděl, co dělat, a tak zůstával ve službě, dokud ho koncem osmdesátých let. nevylili sami. Před svým příchodem do Berkeley žil proto Umi ve Wrightstownu v New Jersey, v Tacomě ve státě Washington, ve Fayettevillu v Severní Karolíně, v Hinesvillu v Georgii, v texaském Killeenu, německém Grafenwehru a korejském Soulu, v kansaském Ogdenu a ve Watertownu ve státě New York. Všechna tahle města byla v podstatě stejná - tatáž francízová ghetta, tytéž striptýzové bary a vlastně i titíž lidé: věčně narážel na spolužáky, s nimiž se seznámil před lety, na další vojenské synky, kteří se náhodou objevili ve stejnou dobu na stejné základně.

Měli různou barvu kůže, ale jinak patřili k té samé etnické skupině: armáda. Černé děti nemluvily jako černé děti. Malí Asiati se ve škole zrovna nepřetrhli. Bílým dětem zase většinou nedělalo valné potíže vycházet dobře s černými a asijskými dětmi. Také holky věděly, kde je jejich místo. Všichni měli stejné mámy se stejně širokými zadnicemi v těsných leginách a se stejnými nalakovanými a nakadeřenými vlasy, všichni byli přibližně stejně roztomilí, přátelští a poslušní, a pokud byl někdo z nich náhodou aspoň trochu inteligentní, snažil se ze všech sil, aby to na sobě nedal znát.

Jakmile tedy Umi spatřil Juanitu nebo jakékoli jiné děvče jí podobné, nevěděl, co si o ní má myslet. Měla dlouhé a lesklé černé vlasy, které nikdy nevystavila žádnému chemickému procesu kromě pravidelného mytí. Nepatlala si žádné modré svinstvo na oční víčka. Nosila nenápadné tmavé šaty šité na míru. A nedala si od nikoho nic líbit, dokonce ani od profesorů, díky čemuž mu tehdy připadala jako nebezpečná dračice.

Když ji po několika letech spatřil znovu - většinu té doby strávil v Japonsku, kde pracoval se skutečnými dospělými z vyšší společenské vrstvy, než na jakou byl zvyklý, s lidmi, co nosili opravdové šaty a dělali v životě opravdové věci - s jistým údivem si uvědomil, že Juanita je elegantní kočka oblečená podle poslední módy. Nejprve ho napadlo, že se s ní od toho prváku na škole stala nějaká zásadní změna.

Pak však jel navštívit otce do jednoho z těch vojenských městeček a náhodou se potkal s královnou maturitního plesu. Nepředstavitelně rychle se z ní stala obtloustlá panička s křiklavě barevnými vlasy a ještě křiklavějšími šaty, která listuje bulvárními plátky ve frontě u pokladny v sámošce, protože nemá na to, aby si je koupila domů, vyfukuje žvýkačkové bubliny a má dvě děti, na jejichž výchovu nemá dost sil ani předvídavosti.

Jakmile tedy spatřil v krámě tuhle ženskou, dostalo se mu opožděného a matného osvícení, tedy nikoli jasného světla zářícího z nebes, ale spíše mihotavého světélka napůl vybité baterky odněkud z půdy: Juanita se od té doby v podstatě nezměnila, spíše se stala více sama sebou. To on se změnil. A pořádně.

Jednou vešel do její kanceláře, jednalo se o čistě pracovní záležitost. Už předtím se v práci hodně vídali, jenomže dělali, jako by se nikdy předtím nesetkali. Když však toho dne vstoupil do její pracovny, řekla mu, aby za sebou zavřel, vypnula počítačový monitor a začala si pohrávat s tužkou, přičemž se na něj dívala jako na včerejší suši. Na stěně za ní visel amatérský portrét jakési staré paní zasazený do zdobného starožitného rámu. Tvořil jedinou výzdobu Juanitiny kanceláře. Ostatní programátoři měli na zdech rozvěšené barevné fotky startujícího raketoplánu nebo plakáty s kosmickou lodí *Enterprise.*

“To je moje nebožka babička, dej jí Pán Bůh věčnou slávu,” vysvětlila mu, když si všimla, jak si obraz prohlíží. “Můj vzor.”

“Jak to? Ona byla programátorka?”

Zpoza otáčející se tužky po něm šlehla pohledem, který jako by se tázal: jak velká část mozku může chybět savci, aby ještě dokázal samostatně dýchat? Nesepsula ho však hned a spokojila se s prostou odpovědí: “Ne.” Pak následovala o něco složitější odpověď: “Když mi bylo patnáct, nepřišly mi měsíčky. Se svým klukem jsem používala pesar, ale věděla jsem, že to není stoprocentní ochrana. Matematika mi vždycky šla, takže jsem znala procento možných selhání zpaměti, měla jsem ho vyryté do podvědomí. Nebo snad do vědomí, já si je pořád pletu. Každopádně mě to vyděsilo. I náš pes se ke mně začal chovat jinak - říká se, že pes vycítí, když je ženská těhotná. Nebo fena, když na to přijde.”

Tehdy se již Umiho obličej stáhl do výrazu obezřetného údivu, který Juanita později hojně využila ve své návrhářské práci. Zatímco s ním totiž mluvila, sledovala jeho tvář a zkoumala, jak mu svaly na čele vytahují obočí vzhůru a jak se mění tvar jeho očí.

“Moje matka nechápala. Můj kluk to chápal ještě míň - beztak jsem mu dala na místě kopačky, protože jsem si uvědomila, jak je mi cizí, stejně jako většina příslušníků tvého druhu.” Tím myslela muže.

“No a tehdy přijela na návštěvu babička,” pokračovala a krátce se ohlédla přes rameno na obraz. “Vyhýbala jsem se jí, dokud jsme si nesedli k večeři. Tehdy se jí asi tak během deseti minut podařilo uhodnout, o co jde - stačilo, aby se na mě koukala přes stůl. Neřekla jsem jistě víc než deset slov - ‚Podej mi ty tortily” a tak. Nevím, jak mi to mohla vyčíst z obličeje, nemám tušení, jaké podivuhodné spoje musela mít v hlavě, aby dokázala něco tak neuvěřitelného: zkondenzovat fakta z páry náznaků.”

Zkondenzovat fakta z páry náznaků. Umi nikdy nezapomněl, nakolik na něj zapůsobil zvuk těch slov a že si tehdy poprvé uvědomil, jak strašlivě chytrá Juanita je.

Pokračovala v líčení. “Vlastně jsem to všechno pořádně docenila až po deseti letech, když jsem se na postgraduálu pokoušela vytvořit uživatelské rozhraní, které by přenášelo spoustu dat strašně rychle - bylo to na jeden z těch zabijáckých grantů.” Tím mínila výzkumný

projekt zadaný ministerstvem obrany. “Napadala mě spousta technických hračiček, jako třeba posadit elektrody přímo do mozku. Jenže pak jsem si vzpomněla na babičku a řekla jsem si, pro Boha živýho, lidská mysl přece dokáže přijmout a zpracovat neuvěřitelné množství informací - jenom musí být ve správném formátu. Se správným rozhraním. Když se jim dá správný tvar. Dáš si kafe?”

Tehdy ho napadla znepokojivá myšlenka: Jaký vlastně byl na škole? Jak pitomě se tehdy choval? Udělal tehdy na Juanitu špatný dojem?

Jiný mladík by se tím možná někde o samotě užíral, avšak Umi se nikdy nenechal zastavit tím, že by o věcech příliš přemýšlel, a tak pozval Juanitu na večeři a po několika panácích (ona pila limonádu) se jí zeptal přímo: Myslíš si, že jsem pitomec?

Zasmála se. On se jen usmál v domnění, že se mu podařilo vyslovit něco milého, zábavného, přímo laškovného.

Teprve o pár let později si uvědomil, že ta otázka byla vlastně úhelným kamenem jejich vztahu. Myslela si Juanita, že je Umi pitomec? Vždycky si našel nějaký důvod, proč se domnívat, že odpověď zní ano, jenže ona v devíti případech z deseti tvrdila, že ne. Vyšlo z toho pár nádherných hádek a trocha nádherného sexu, pár dramatických rozchodů a vášnivých smiřovaček, ovšem nakonec už na všechno tohle běsnění neměli dost energie - práce je příliš unavovala -, a tak se rozešli definitivně. On byl citově vyčerpaný z věčné nejistoty, co si o něm myslí, a navíc ho mátlo, že mu na jejím názoru tolik záleží. Naproti tomu ona si možná pomyslela, že je-li Umi tak nezvratně přesvědčen, že si ji nezaslouží, třeba ví něco, o čem ona sama nemá ponětí.

Umi by to všechno nejradši připsal na konto třídních rozdílů, jenomže její rodiče bydleli v Mexicali v domku s hliněnou podlahou a jeho otec vydělával víc peněz než leckterý vysokoškolský profesor. Otázka třídy ho však neopouštěla, protože třída přece znamená víc než pouhý příjem - souvisí také s tím, zda víte, kde je v síti společenských vztahů vaše místo. Juanita a její rodina své místo znali s jistotou hraničící s demencí. Umi to svoje nikdy nepoznal. Jeho otec byl štábní seržant a jeho matka Korejka, jejíž rodiče otročili v japonských dolech; díky tomu se Umi nikdy nedověděl, jestli je černoch, Asiat nebo prostě vojenský synek, jestli je bohatý nebo chudý, vzdělaný či nevzdělaný, nadaný nebo pouhý klikař. Dokud se nepřistěhoval do Kalifornie, nemohl ani žádný kraj považovat za svůj domov, a říct, že bydlíte v Kalifornii, je totéž jako tvrdit, že bydlíte na severní polokouli. Nakonec jejich vztah nejspíš rozeštvala právě jeho dezorientace.

Po rozchodu Umi chodil s řadou naprostých slepic, na něž (na rozdíl od Juanity) dělalo dojem, že pracuje u hypermoderní firmy v Silicon Valley. Poslední dobou musel vyhledávat ženy, na něž se dalo zapůsobit ještě snadněji.

Juanita zůstala nějakou dobu sama; pak začala chodit s Da5idem a posléze si ho vzala. Da5id o svém místě ve světě naprosto nepochyboval. Jeho rodiče byli ruští Židé z Brooklynu a od chvíle, kdy přišli z jakési zapadlé lotyšské vísky, kde žili pět set let, bydleli už sedmdesát let ve stejném luxusním činžáku. Kdyby si vzal k ruce tóru, dokázal by vysledovat svůj původ až k Adamovi a Evě. Byl jedináček, který ve školách vždycky exceloval, a sotva dostal na Stanfordu titul magistra počítačových věd, šel a založil si vlastní firmu s podobným klidem, s jakým si Umiho otec pronajímal po každém stěhování novou poštovní schránku. Potom zbohatl a nyní řídí Černé slunce. Da5id si byl vždycky vším dokonale jistý.

A to i tehdy, když byl dokonale na omylu. Proto také Umi odešel od Černého slunce, třebaže mu do budoucna kynulo pohádkové bohatství, a proto se také Juanita s Da5idem dva roky po svatbě rozvedla.

Umi na jejich svatbu nepřišel: bručel zrovna v base, kam ho zavřeli pár hodin před nácvikem obřadu. Chytili ho v parku Golden Gate, kde oděn toliko v kožený pásek proplouval na svých svalnatých nohou přes trávníky, zapíjel nešťastnou lásku řádnými

doušky z obrovské láhve Courvoisieru a cvičil útočné údery *kendó* s pravým samurajským mečem, jímž přesekával ostatním návštěvníkům baseballové míčky a plastikové házecí talíře. Zachytit rovně letící míček ostřím meče a rozpůlit jej čistě jako grapefruit není nikterak snadné. Jedinou nevýhodou je, že majitelé míčku mohou vaše jednání špatně pochopit a zavolat policii.

Nakonec se z toho vysekal tím, že zaplatil za zničené míčky a talíře, avšak od té doby už nikdy neobtěžoval Juanitu dotazem, zda si o něm myslí, že je pitomec. Dnes zná odpověď sám.

Jejich cesty se ostatně značně rozešly. V prvních letech projektu Černé slunce dostávali programátoři zaplaceno jen tím, že si vydávali akcie. Umi ty svoje prodával skoro okamžitě. Juanita ne. Proto je teď na rozdíl od něj bohatá. Bylo by lehké prohlásit, že Umi investoval špatně a Juanita dobře, jenže ono je to celé o něco složitější: Juanita vsadila na jednu kartu a všechno investovala do akcií Černého slunce - nakonec tak vydělala spoustu peněz, ale mohla také přijít na mizinu. Navíc Umi neměl svým způsobem na vybranou. Když jeho otec onemocněl, platila mu doktory z větší části armáda a úřad pro veterány, ale stejné měla rodina velkou režii a Umiho matka, která neuměla ani pořádně anglicky, nebyla s to se starat o peníze, natož je vydělávat. Po otcově smrti Umi prodal všechny své akcie v Černém slunci, aby zaplatil matce umístění v hezkém domově v Koreji. Moc se jí tam líbí. Každý den si chodí zahrát golf. Mohl si akcie Černého slunce nechat a o rok později, když se s nimi začalo veřejně obchodovat, na nich vytřískat deset miliónů dolarů, jenže jeho matka by skončila na ulici. Když ho tedy matka přijde v golfkách navštívit do Metaverza, celá rozzářená a opálená, považuje to za svůj nejcennější majetek. Nájem z toho sice nezaplatí, ale to nevadí - i když bydlíte v takovéhle díře, je tu pořád Metaverzum a v Metaverzu je Umi Neywitz králem všech bojovníků.

Na jazyku ho něco štípe; dojde mu, že ve Skutečnosti zapomněl spolknout doušek piva.

Je to vlastně ironie, že sem Juanita přišla s tak nemožným černobílým avatarem. To ona vymyslela, jak přimět avatary, aby projevovali něco na způsob citových hnutí. Právě na tohle Umi nikdy nezapomněl, protože na tom většinou pracovala, když byli spolu, a jakmile se nějaký avatar v Metaverzu zatváří překvapeně, zlostně nebo vášnivě, vidí v něm odlesk sebe samého nebo Juanity - Adama a Evy Metaverza. Takové věci jdou člověku těžko z hlavy.

Krátce poté, co se Juanita a Da5id rozvedli, začalo Černé slunce skutečně vydělávat. A když konečně spočítali zisky, rozjeli stovky vedlejších projektů a dosyta si užili nábožné úcty počítačové komunity, shledali, že jejich podnik neuspěl díky mazaným algoritmům pro zabránění srážkám nebo díky démonům-vyhazovačům, ani díky jiným podobným věcem. Úspěchu dosáhl díky Juanitiným tvářím.

Stačí se zeptat obchodníků v Japonském kvadrantu. Chodí sem smlouvat obchody s papaláši z celého světa a tvrdí, že je to stejně dobré, jako kdyby se sešli osobně. Většinou si stejně nevšímají toho, co se říká - beztak se toho hodně ztratí při překladu. Zajímají je hlavně výrazy obličeje a jazyk těla. Jen tak se mohou dovědět, co se těm druhým honí hlavou - mohou vysrážet fakta z páry náznaků.

Juanita odmítla tento proces rozebírat a prohlásila, že je to něco nepopsatelného, že se to nedá slovy vylíčit. Jako věřící katoličce ověšené růženci jí to nejspíš připadalo normální. Jenže počítačovým maniakům se to ani za mák nelíbilo: Tvrdili, že je to iracionální mystika. Odešla tedy a našla si místo u jedné japonské firmy. Japončíkům iracionální mystika nevadí, pokud nese peníze.

Ale Juanita už přece do Černého slunce nechodí. Částečně proto, že je dosud naštvaná na Da5ida a ostatní programátory, kteří její práci nikdy neocenili. Kromě toho dospěla k závěru, že celá tahle věc je podfuk. Metaverzum podle ní může být sebelepší, ale stejně bude deformovat způsob, jak spolu lidi komunikují, a ona po takových deformacích ve svých vztazích netouží.

Da5id si všimne Umiho a mrknutím mu naznačí, že právě teď není vhodná doba. Jindy se taková drobná gesta ztratí v systémovém šumu, jenže Da5id má výjimečně dobrý osobní počítač a s návrhem avatara mu pomáhala ještě Juanita, takže jeho signál je stejně zřetelný jako rána z pistole vypálená do stropu.

Umi se otočí a pomalu si vykračuje kolem velkého kruhového baru. Na většině ze čtyřiašedesáti stoliček sedí ve dvojicích a trojicích níže postavení pracovníci ze zábavního průmyslu a zabývají se tím, co jim jde nejlépe, totiž drby a intrikami.

“Tak jsem šel za šéfem kvůli tomu scénáři. Má ten barák u moře-”

“K nevíře, co?”

“Nenapínej.”

“Slyšel jsem o tom. Debi tam byla jednou na večírku, když to ještě měli Frank s Mitzi.”

“No prostě, je tam taková scéna, hned na začátku, když se hlavní hrdina probudí v popelnici. Víte, má se tím dát najevo, že je úplně na dně-”

“Takovej náboj-”

“Právě.”

“Úplně boží.”

“Mně se to líbí. No a on to chce nahradit scénou, kde by ten maník byl někde uprostřed pouště s bazukou a střílel by do aut na opuštěným vrakovišti.”

“To snad ne!”

“Tak tam sedíme v tom jeho zatraceným patiu nad mořem a on mi tam dělá *bam! bam!*,

zkrátka mi předvádí tu zkurvenou bazuku. Takhle ho to bere. Jen si to představte, on by chtěl dát do filmu bazuku. Mám pocit, že jsem mu to vymluvil."

"Hezká scéna. Ale máš pravdu. Bazuka tam tolik nesedí jako ta popelnice."

Umi se zastaví právě na tak dlouho, aby jejich rozhovor zachytil, a pak pokračuje v chůzi. Znovu zašeptá "Tabule", vyvolá si mapu Černého slunce, označí místo, kde se nachází, a přečte si jméno onoho scenáristy. Později si může ve filmových publikacích vyhledat, na jakém scénáři ten člověk dělá, a zjistit jméno toho tajemného režiséra s fetišistickou vášní pro bazuky. Protože mu celý tento rozhovor zprostředkoval jeho počítač, snadný si jej nahrál na pásku. Časem ji prožene nějakým programem, aby zamaskoval hlasy, a uloží nahrávku do Knihovny s odkazem na režisérovo jméno. Rozhovor si pak vyslechne stovka zoufalých scenáristů, budou ho poslouchat, dokud se ho nenaučí zpaměti, zaplatí za to Umimu peníze a za pár týdnů nebude v režisérově pracovně prý samé scénáře s bazukami k hnutí. *Bam!*

Od Rockerského kvadrantu člověka skoro bolí oči. Avataři rockových hvězd nosí účesy, o jakých se rockovým hvězdám může jenom zdát. Umi se rozhlédne, jestli zde nespatří nějaké své známé, ale vidí jen samé příživníky a bývalé hvězdy. Umi se zná většinou jen s budoucími a rádoby hvězdami.

Filmařský kvadrant je na pohled příjemnější. Herci sem rádi chodí, protože v Černém slunci vypadají vždycky stejně dobře jako ve svých filmech. A na rozdíl od nějakého baru nebo klubu ve Skutečnosti sem mohou přijít, aniž by museli fyzicky opustit své sídlo, hotelové apartmá, horskou chatu, kabinu soukromého tryskáče nebo tak. Mohou se tu naparovat a setkávat s přáteli bez rizika, že se na ně vrhnou různé odporné zjevy jako únosci, paparazzové, scenárističtí grafomani, nájemní vrazi, bývalé manželky, sběratelé autogramů, doručovatelé soudních obsílek, maniakální fanoušci, dívky nabízející manželství či novináři ze společenských rubrik.

Seskočí z barové stoličky a pokračuje v cestě, přičemž přejíždí očima Japonský kvadrant. Jako obvykle je tu hodně obleků. Někteří z nich mluví s lidmi od filmu. Velká část kvadrantu v odlehlém rohu byla oddělena provizorní přepážkou.

Znovu Tabule. Umi si spočítá, které stoly se nacházejí za přepážkou, a začne si pročítat jména. Jediné, které okamžitě pozná, patří Američanovi: L. Ross Leslie, monopolista v oboru kabelové televize. V zábavním průmyslu je velké zvíře, i když ho není moc vidět. Zřejmě se tu má sejít s celou armádou japonských hlavounů. Umi si uloží do počítače jejich jména, aby si je mohl později vyhledat v databázi CIC a zjistit, o koho se jedná. Vypadá to na velkou a důležitou schůzi.

"Á, tajný agent Umi! Jak se vede?"

Umi se otočí. Juanita ve své černobílé podobě stojí přímo za ním; stejně vypadá dobře. "Tak co?"

"Jde to. A ty?"

"Mám se skvěle. Doufám, že ti nevadí, že s tebou mluvím jako obrázek z faxu."

"Juanito, radši se dívám na tebe jako na fax než na spoustu jinejch holek v reálu."

"Díky, ty mazanej mizero. Už jsme si pěkně dlouho nepopovídali!" poznamená, jako by na tom bylo něco zvláštního.

Evidentně se něco děje.

"Doufám, že aspoň ty nezačneš blbnout se Sněhem," prohodí Juanita. "Da5id si ode mne nedá říct."

"A co myslíš, že jsem, vzor sebeovládání? Já jsem přesně ten, co by s něčím takovým blbnout *začal.*" "Na to tě znám moc dobře. Jednáš impulzívně. Ale myslí ti to. Máš takový ty šermířský reflexy." "Co to má společnýho s drogama?"

"Znamená to, že vytušíš, když něco smrdí, a vyhneš se tomu. To už je instinkt, naučit se to

nedá. Jakmile ses otočila viděls mě, hned ses zatvářil, jako by ses ptal: co se děje? Co má k čertu ta Juanita za lubem?"

"Myslel jsem, že s lidma v Metaverzu nemluvíš."

"Ale mluvím, když se s někým potřebuju rychle spojit," odpoví. "A s tebou si ráda promluvím vždycky."

"Proč zrovna se mnou?"

"Víš přece. Kvůli nám dvěma. Pamatuješ? Díky tomu, co bylo mezi námi, když jsem tuhle věc psala, jsme my dva jediní, kdo si tady v Metaverzu může opravdu upřímně promluvit."

"Jsi pořád stejně posedlá mystikou," nadhodí a usměje se, aby to vypadalo roztomile.

"Ani si nedokážeš představit, jak mě ta mystika teď bere, Umi."

"Jak moc tě bere?"

Podezíravě se na něj zadívá. Úplně stejně, jako když před mnoha lety vešel do její kanceláře.

Napadne ho, že by se mohl pozastavit nad tím, proč je v jeho přítomnosti vždycky tak obezřetná. Na škole si myslel, že se Juanita obává jeho výjimečného intelektu, jenže už několik let ví, že to je asi tak to poslední, čeho by se mohla obávat. V Černém slunci se mu zdálo, že by mohlo jít o typickou ženskou plachost - Juanita se bála, že se ji snaží dostat do postele. Ovšem ani tohle teď nepřipadá v úvahu.

Nyní, na konci své kariéry romantického milence, je už dost chytrý na to, aby přišel s novou hypotézou: je opatrná, protože ho má ráda. Má ho ráda proti své vůli. Umi je právě tím lákavým, ale naprosto nevhodným partnerem, jemuž se bystrá dívka jako Juanita musí umět vyhnout.

Jistě, to bude ono. Být starší má nakonec přece jenom něco do sebe.

Juanita místo odpovědi řekne: "Ráda bych, aby ses seznámil s jedním mým spolupracovníkem. Je to vědec a slušný člověk, jmenuje se Lagos. Dá se s ním moc zajímavě mluvit."

"Chodíte spolu?"

Neosopí se na něj hned; chvíli přemítá. "Bez ohledu na to, co jsem dělala u Černého slunce, obvykle nespím se všemi muži, s nimiž pracuji. A i kdybych to dělala, Lagos by stejně nepřicházel v úvahu."

"Není tvůj typ?"

"Ani náhodou."

"A kdo je vlastně tvůj typ?"

"Takový starý a bohatý blonďák bez fantazie a se stálým platem."

Málem mu to nedojde. Pak se přece jen chytí. "No, třeba bych se moh odbarvit. A jednou taky zestárnu." Juanita se doopravdy zasměje. Takovým výbuchem smíchu se uvolňuje napětí. "Věř mi, Umi, že zrovna teď jsem asi tak poslední člověk na světě, se kterým by sis chtěl něco začít."

"To kvůli tý tvý církvi?" zeptá se. Juanita použila své přebytečné peníze k tomu, aby založila svou vlastní odrůdu katolické církve - považuje se za misionářku, jejímž úkolem je obracet na víru inteligentní ateisty tohoto světa.

"Nechovej se tak povýšeně," odsekne mu. "Právě proti takovýmu postoji se snažím bojovat. Náboženství není pro hlupáky."

"Promiň. Víš, tohle je vážně nefér - ty mi čteš ze tváře jako z knihy a já na tebe koukám jako skrz sněhovou vánici."

"Samozřejmě to souvisí s náboženstvím," řekne Juanita. "Jenže je to tak složitý a ty se v tomhle oboru vyznáš tak málo, že vážně nevím, kde začít."

“Poslyš, na střední škole jsem chodil každej tejden do kostela. Zpíval jsem ve sboru.”

“Já vím. A v tom je právě ta potíž. Třiadevadesát procent toho, co se odehrává ve většině křesťanských kostelů, nemá se skutečným náboženstvím nic společného. Dřív nebo později si to uvědomí každý inteligentní člověk a usoudí z toho, že celých sto procent není k ničemu - proto si lidi spojují ateismus s inteligencí.”

“Takže nic z toho, co jsem se dověděl v kostele, nesouvisí s tím, o čem mluvíme?”

Juanita si ho chvíli zamyšleně prohlíží. Pak vytáhne z kapsy hyperkartu. “Tumáš. Vem si to.”

Sotva si ji Umi vezme, hyperkarta se změní z mihotavé dvourozměrné placky v realistickou, jemně texturovanou kartičku v krémové barvě. Na líci jsou lesklým černým inkoustem vytištěna dvě slova

B Á B E L
(Infokalypsa)

9

Svět zamrzne a na okamžik zmatní. Černé slunce přijde o svou hladkou animaci a vše se začne pohybovat trhaně. Je zřejmé, že jeho počítač dostává pořádně zabrat: všechny jeho obvody mají plné ruce práce se zpracováním obrovské hromady dat - obsahu hyperkarty - a nemohou se zdržovat vykreslováním Černého slunce v jeho dokonale, oslnivě věrné podobě.

"Ježíškovy brejle!" vydechne, když se Černé slunce opět probudí k životu. "Co na tý kartě je? Vždy tam musíš mít nejmíň půlku Knihovny!"

"A k tomu ještě knihovníka," odtuší Juanita, "který ti v ní pomůže hledat. A spousty videonahrávek L. Ross Leslieho - ty zabírají nejvíc místa."

"Dobře. Tak já se na to zkusím mrknout," ,odpoví pochybovačně.

"Určitě. Na rozdíl od Da5ida jsi dost chytrý na to, aby ti to k něčemu bylo. A zatím se vyhýbej Havranovi. A vyhýbej se taky Sněhu, ano?"

"Kdo je ten Havran?" zeptá se, avšak Juanita už vychází ze dveří. Exkluzívní avataři se za ní otáčejí a sledují, jak procházejí kolem; filmové hvězdičky po ní vrhají vražedné pohledy, programátoři jen špulí rty a hledí na ni ve zbožné úctě.

Umi obejde kruh zpátky do Programátorského kvadrantu. Da5id si na stole pohrává s hromadou hyperkaret, - samé obchodní statistiky Černého slunce, filmové ukázky a videoklipy, útržky softwaru a narychlo poznamenaná telefonní čísla.

"Vždycky, když se objevíš ve dveřích, v operačním systému to škubne, až se mi z toho svírá žaludek," poznamená Da5id. "Pokaždý mám pocit, že Černý slunce každou chvíli zamrzne."

"To bude nejspíš Tabule," odpoví Umi. "Je tam taková procedura, co se na chvilku napíchne na přerušení ve spodní paměti."

"Jo, to bude ono. Prosím tě, zahoď to," žádá Da5id.

"Có, Tabuli?"

;,Jo. Kdysi to byla jednička, jenomže dneska to je, jako bys opravoval jadernej reaktor pěstním klínem."

"Díky."

"Jestli přejdeš na něco bezpečnějšího, dám ti všechno, co budeš potřebovat," nabízí Da5id. "Nepodceňuju tvoje schopnosti. Jenom říkám, že bys měl jít s dobou."

"To je sakra těžký," odtuší Umi. "Programátoři na volný noze už nefrčí. Dneska musíš mít za sebou nějakou velkou firmu."

"Já vím. A zrovna tak vím, že dělat pro nějakou velkou firmu bys nedokázal. Proto taky říkám, že ti dám všecko, co potřebuješ. Podle mě prostě k Černýmu slunci patříš, Umi, i když jsme šli každej jinou cestou."

Typický Da5id. Zase mluví čistě od srdce a zapomíná na hlavu. Kdyby Da5id nebyl programátor, Umi by si o něm nejspíš pomyslel, že nemá mozek vůbec.

"Obraťme list," navrhne Umi. "Zdálo se mi to, nebo už spolu s Juanitou zase mluvíte?"

Da5id se na něj přátelsky usměje. Vůbec se k němu chová velmi mile, a to od Rozhovoru před několika lety. Ten rozhovor začal jako přátelský pokec dvou dávných kamarádů u piva. Teprve ve třech čtvrtinách Rozhovoru Umimu došlo, že právě dostává výpověď. Od Rozhovoru se vcelku všeobecně vědělo, že Da5id poskytuje Umimu tu a tam nějaké užitečné informace a drby.

"Sháníš něco zajímavýho?" zeptá se Da5id zkušeně. Jako mnoho jiných počítačových maniaků je i Da5id dobrák od kosti, ovšem v podobných situacích se považuje za vtěleného Machiavelliho.

"Mám pro tebe novinku," opáčí Umi. "Většinu z toho, co mi dáváš, do Knihovny stejně

nikdy nepošlu.”

“Jak to? Hergot, dávám ti přece ty nejšťavnatější klepy. Počítal jsem, že na tom vyděláváš peníze.” “Prostě je mi to proti srsti,” na to Umi, “vybírat kousky svejch soukromejch rozhovorů a prodávat je tomu, kdo dá víc. Proč myslíš, že jsem švorc?”

Přitom se nezmíní ještě o jedné věci, totiž o tom, že vždycky považoval Da5ida za sobě rovného, a tudíž si nedokáže představit, že by se živil z Da5idových drobtů jako pes schoulený někde pod stolem.

“Byl jsem rád, že sem Juanita zašla - i když byla černobílá,” praví Da5id. “Kdyby nezašla do Černýho slunce, bylo by to něco podobnýho, jako kdyby Alexander Graham Bell odmítal používat telefon.”

“Proč sem přišla dneska?”

“Něco ji žere,” odvětí Da5id. “Chtěla vědět, jestli jsem na Ulici neviděl jistý lidi.”

“Někoho konkrétního?”

“Dělá jí starosti jeden hromotluk s dlouhým černým hárem,” odpoví Da5id. “Prodává takovou věc, říká se tomu - to se podrž - Sníh.”

“Zkoušela to v Knihovně?”

“Jo. Aspoň si to myslím.”

“Viděl jsi někdy toho chlapa?”

“Aby ne. Není těžký ho najít,” ujistí jej Da5id. “Stojí rovnou u vchodu. Tohle mi dal.”

Da5id se rozhlédne po stole, zvedne jednu hyperkartu a ukáže ji Umimu.

SNÍH
vzorek zdarma získáte roztržením této karty

“Da5ide,” pronese Umi, “nemůžu uvěřit, že sis vzal hyperkartu od někoho černobílýho.”

Da5id se zasměje. “Bejvávalo, kamaráde. Dneska mám v systému tolik antivirů, že se sem nedostane ani ň. Od všech těch hackerů, co sem choděj, dostávám takový spousty nakaženejch věcí, že si někdy připadám jako na infekčním oddělení. Takže toho, co je na týhle hyperkartě, se vůbec nebojím.”

“No, tak v tom případě jsem zvědav,” prohlásí Umi.

“Jo, já taky,” směje se Da5id.

“Nejspíš to nebude nic moc.”

“Asi nějaká animovaná reklama,” přisvědčí Da5id. “Tak mám to zkusit?”

“Jo. Zkus to. Novou drogu si člověk nemůže vyzkoušet každej den,” míní Umi.

“Mohl bys, kdybys chtěl,” namítne Da5id. “Akorát každej den se nedostaneš k takový, co ti nemůže nijak ublížit.” Zvedne hyperkartu a roztrhne ji.

Asi tak vteřinu se neděje nic. “Čekám,” pronese Da5id.

Na stole před Da5idem se zhmotní avatar, nejprve přízračně průhledný, a postupně nabývá na pevnosti a trojrozměrnosti. Vlastně jde o otřepaný fígl; Umi s Da5idem se od srdce smějí.

Avatarem je Brenda v rouše Evině. Ani nevypadá jako normální Brenda, spise jako jedna z těch laciných tchajwanských napodobenin. Jde evidentně o démona. V rukou drží jakési válečky velké jako role papírových ručníků. Da5id se pohodlně opře na židli a pobaveně sleduje scénu: je na tom něco rozkošně nevkusného.

Brenda se předkloní a pokyne Da5idovi, aby se k ní naklonil. Da5id se k ní s pobaveným úsměvem skloní. Brenda mu přiloží k uchu rty s tlustou vrstvou rubínové rtěnky a pošeptá mu něco, co Umi neslyší.

Když se od něj opět odtáhne, Da5id se tváří úplně jinak. Vypadá strnule a omámeně. Možná tak Da5id vypadá doopravdy, ale stejně tak je možné, že Sníh mu provedl něco s avatarem, takže už nedokáže přesně kopírovat pohyby jeho obličejových svalů. Nyní však

upírá nehybné oči přímo před sebe.

Brenda zvedne válečky před Da5idův nepohnutý obličej a roztáhne je. Ukáže se, že jde o svitek. Rozmotává jej Da5idovi přímo před nosem; vzniká tak plochá, dvojrozměrná obrazovka. Odražené světlo ze svitku dodává Da5idovu znehybnělému obličeji namodralý odstín.

Umi obejde stůl, aby se také podíval. Svitek zahlédne jen na okamžik, než ho Brenda znovu smotá. Spatří oživlou světelnou stěnu, něco jako tenoučký televizor, v němž není vidět vůbec nic. Jen zrnění. Bílý šum. Sníh.

Pak Brenda zmizí a nezbude po ní ani stopa. Od několika okolních stolů v Programátorském kvadrantu zazní chabý, sarkastický potlesk.

Da5id se vrátí do normálu a šklebí se napůl jízlivě a napůl rozpačitě.

“Co to bylo?” zajímá se Umi. “Na konci jsem viděl jenom nějaké sněžení.”

“To bylo všecko,” ujistí ho Da5id. “Pevný vzorec složený z černobílých bodů, dost vysoké rozlišení. Jenom jsem se podíval na pár set tisíc nul a jedniček.”

“Jinými slovy, někdo právě vystavil tvůj oční nerv asi tak stovce kilobajtů informací,” upřesní Umi.

“Mám pocit, že to byl spíš šum.”

“Všechny informace přece vypadají jako šum, dokud nerozluštíš kód,” připomene Umi.

“Kdo by mi chtěl ukazovat informace ve dvojkovém kódu? Nejsem přece počítač. Nemůžu rozšifrovat bitmapu.”

“Klídek, Da5ide, jen jsem si dělal srandu,” konejší ho Umi.

“Víš, co to bylo? Víš, jak se mi pořád programátoři snaží vnucovat vzorky něčeho, co dělají?”

“Jo.” “Takže někdo z nich si vymyslel tenhle trik, jak mi ukázat nějakou svou věc. Všecko mu vycházelo do chvíle, kdy Brenda otevřela ten svitek, jenže ten jeho program byl špatnej a spadnut mu, takže místo správnýho výstupu jsem viděl akorát sněžení.”

“Tak proč tý svý věci říkal rovnou Sníh?” “Šibeniční humor. On věděl, že to má mouchy.”

“A co ti ta Brenda šeptala do ucha?”

“Nerozuměl jsem jí,” odpoví Da5id. “Znělo to jako hotový zmatení jazyků:”

Zmatení jazyků. Babylón.

“Vypadals potom dost vykuleně.”

Da5id se zatváří povzneseně. “Nebyl jsem vykulenej. Jenom mi to celý připadalo tak ulítlý, že mě to nejspíš na chvilku trošku zarazilo.”

Umi jej přejede nadmíru pochybovačným pohledem. Da5id si toho všimne a vstane. “Chceš se mrknout, co dělají tvý konkurenti v Japonsku?”

“Jaký konkurenti?”

“Přece jsi navrhoval avatary pro rockový hvězdy, ne?”

“To dělám pořád.”

“No a dneska je tady Suši K.”

“A jo. Ten, co má háro přes celou galaxii.”

“To světlo je vidět až sem,” mávne Da5id rukou k vedlejšímu kvadrantu, “ale stejně bych se na to rád podíval zblízka.”

Skutečně to vypadá, jako by někde uprostřed Rockerského kvadrantu vycházelo slunce. Přes hlavy přecházejících avatarů vidí Umi vějíř oranžových paprsků, který vyžaduje odněkud zprostřed davu. Stále se pohybuje, otáčí, naklání ze strany na stranu a celý vesmír jako by se hýbal s ním. Na Ulici je záře kreace Vycházejícího slunce na hlavě Sušiho K omezena limity pro výšku a šířku. Da5id však v Černém slunci zaručuje naprostou svobodu projevu, a tak se oranžové paprsky táhnou až na hranice jeho pozemku.

“Tak si říkám, jestli už mu někdo vysvětlil, že Američani si žádný japonský rap nekoupí,” prohodí Umi cestou.

“Možná bys mu to mohl vysvětlit sám,” navrhne Da5id, “a nechat si za to pořádně zaplatit. Víš přece, že je zrovna teď v Los Angeles.”

“Nejspíš dřepí někde v hotelu se spoustou vyližprdů, co mu říkají, jaká z něj bude velká hvězda. Měl by se dostat trochu do kontaktu s biomasou.”

Vrhnou se do největšího chumlu a proklestí si úzkou cestičku v místech, kde zástup poněkud prořídl.

“S biomasou?” podiví se Da5id.

“Prostě s živými organismy. Je to ekologický termín.
Když si vezmeš akr deštnýho pralesa, krychlovou míli oceánu nebo jeden blok v Comptonu a vyházíš z toho všechno, co není živý - kamení a vodu - tak dostaneš biomasu.”

Da5id jako správný počítačový maniak odvětí: “Tomu nerozumím.” Jeho hlas zní nějak divně: má trochu zašumělý zvuk.

“Používá se to hodně v zábavním průmyslu,” vykládá Umi. “Ten se přece živí americkou biomasou. Jako když si velryba filtruje do tlamy plankton.”

Umi se protáhne mezi dvěma japonskými obchodníky. Jeden z nich má na sobě obligátní modrý oblek, kdežto druhý je zřejmě neotradicionalista a nosí tmavé kimono. Stejně jako Umi má u sebe dva meče - dlouhou katanu na levém boku a jednoruční wakizaši zasunutý šikmo pod opaskem. S Umim si vzájemně letmo prohlédnou svou výzbroj. Zatímco však Umi odvrátí pohled a tváří se, že si ničeho nevšiml, neotradicionalista ztuhne jako socha a protáhne koutky úst směrem dolů. Umi je už na takové věci zvyklý. Ví, že ho čeká souboj.

Lidé se začínají rozestupovat: davem se prodírá něco velkého a neúprosného a odhazuje to avatary do všech stran. V Černém slunci smí takhle strkat do lidi jen jedna věc: démon-vyhazovač.

Když se přiblíží, Umi zjistí, že jich je celá skupina - samé gorily ve smokincích. Opravdové gorily. A zdá se, že mají namířeno k Umimu.

Pokusí se ucouvnout, ale brzy do čehosi narazí. Vypadá to, že mu Tabule konečně zadělala na pořádný malér: čeká ho vyhazov z baru.

“Da5ide,” praví Umi. “Pošli je pryč, člověče, já s tím přestanu.”

Všichni lidé v Umiho okolí se dívají kamsi přes jeho rameno a tváře jim osvětlují odlesky barevných světel.

Umi se otočí a pohlédne na Da5ida. Jenže Da5id tam už není.

Z Da5ida zbylo jen mihotavé mračno digitální nicoty; je tak jasné a nesmyslné a bliká tak rychle, že od něj bolí oči. Bez ustání přechází z barvy do odstínů šedi, a pokud je barevné, mění barvy tak rychle, že to vypadá, jako by je ozařovaly nějaké výkonné diskotékové reflektory. Navíc nezůstává ani ve vymezeném prostoru pro vlastní tělo: po stranách neustále vystřelují droboučké pixely, které prolétají zdí Černého slunce. Ten přízrak nepřipomíná ani tak uspořádané těleso, jako spíše uragán čar a mnohoúhelníků vířících kolem středu, jehož přitažlivost však nestačí, a tak úlomky tohoto tělesného šrapnelu odletují do místnosti, narážejí do jiných avatarů, mihotají a pohasínají.

Gorilám je to jedno. Zastrčí své dlouhé chlupaté prsty přímo doprostřed rozpadajícího se mraku, něčeho se tam chytí a odnesou celou tu věc kolem Umiho směrem k východu. Umi je sleduje, jak procházejí kolem něj, a při tom spatří něco, co vypadá jako Da5idův obličej za hromadou skleněných střepů. Je to však jen chvilkový dojem. Pak gorily zkušeně vykopnou Da5idova avatara ze dveří: přelétne nízko nad Ulicí a zmizí za obzorem. Umi se podívá přes uličku k Da5idovu stolu, nyní prázdnému a obklopenému jen vyjevenými programátory. Někteří jsou zaražení, jiní se snaží zakrýt úsměšek.

Da5idu Meierovi, králi všech programátorů, jednomu ze zakladatelů protokolu Metaverza

a tvůrci a majiteli světově proslulého Černého slunce, se právě sesypal systém. Jeho vlastní démoni ho vyhodili z jeho vlastního baru.

10

Asi tak druhá nebo třetí věc, kterou se člověk při školení pro Kurýry naučí, je způsob, jak otvírat pouta. Pouta nejsou určena jako prostředek pro dlouhodobé znehybnění, ať si milióny majitelů frančíz Lochu říkají, co chtějí. Navíc dlouhodobý útlak, jemuž jsou skejťáci jako diskriminovaná etnická skupina vystaveni, vyžaduje, aby se z nich ze všech stali do jisté míry mistři v oboru útěků.

Ale všechno popořádku. S.O. má na uniformě zavěšeno spoustu užitečných věcí. Její uniforma má stovku kapes, velkých plochých na dodávky a drobných úzkých na výbavu; všechny jsou zašité do rukávů, stehen a lýtek. Věcičky zasunuté do těchto mnohočetných kapes jsou drobné, lehké a nenápadné: pera, zvýrazňovače, baterky, perořízky, šperháky, čtečky čárových kódů, světlice, šroubováky, tekutý boxer, pistole s nervovým plynem a světelné obušky. Na pravém stehně má vzhůru nohama zasunutou kalkulačku, která slouží zároveň jako taxametr a stopky.

Na druhém stehně má mobilní telefon. Začne zvonit právě ve chvíli, kdy vedoucí zamyká dveře vedoucí nahoru. S.O. jej zvedne volnou rukou. Je to její matka.

“Ahoj mami. Dobře, a ty? Jsem u Tracy. Jo, byly jsme v Metaverzu. Trošku jsme si zablbly v tý herně na Ulici. Dost paráda. *Ano*, vzala jsem si na sebe hezkýho avatara. Ne, Tracyina máma říkala, že mě pak hodí domů. Ale možná se ještě stavíme v tom autodromu na Vítězný, víš? Jasně, mami, klidně můžeš jít spát. Určitě. Já tě mám taky ráda. Tak ahoj.”

Stiskne tlačítko bleskového spojení, čímž ukončí hovor s matkou a během půl vteřiny uslyší znovu oznamovací tón. “Lívanec,” pronese.

Telefon si z paměti vybaví Lívancovo číslo a vytočí je.

Ozve se řev. Takhle zní vzduch, jak při nějaké příšerně vysoké rychlosti naráží do Lívancova mobilu. K tomu se přidává hvízdání pneumatik okolních vozidel přerušované staccatem vík od kanálů; zní to jako na Venturově ulici, která připomíná tankodrom.

“Zdař, S.O.,” ozve se Lívanec. “Co je?”

“Jak seš na tom?”

“Na Venturový. A ty?”

“V Lochu.”

“Páni! Kdo tě tam šoup?”

“MetaPoldové. Přilípli mě chrchlometem k bráně Bílejch pilířů.”

“No teda! Kdy votamtaď vypadneš?”

“Brzo. Nemoh by ses stavit a trošku mi píchnout?”

“S čím jako?”

Tyhle chlapi. “ Víš přece, *píchnout*, Jseš přece můj kluk,” vysvětluje prostě a jednoduše. “Když mě zašijou, tak by ses měl objevit a dostat mě ven.” Copak nejsou tyhle věci každýmu jasný? To už dneska rodiče neučej ty svý děcka vůbec ničemu?

“Hm, jo, a kde teda jseš?”

“Rychlovka číslo 501762.”

“Jedu do Bernardýna s mimořádkou.”

San Bernardino. Mimořádně vysoká priorita. Jinými slovy: smůla.

“Dobře, tak si pomůžu sama.”

“Promiň.”

“Nejrychleji není vždy nejdříve,” odpoví mu S.O. tradičním sarkastickým heslem.

“To chce klid a nohy v teple,” na to Lívanec. Hukot utichne.

Pitomec. Na příštím rande mu to nechá pořádně sežrat. Ovšem do té doby zná ještě někoho, kdo jí něco dluží. Jediný problém by mohl spočívat v tom, že by ten někdo mohl být pěkně

střelený. Za pokus to však stojí.

“Haló?” promluví onen někdo do svého mobilu. Ztěžka oddechuje a někde za ním se dvě sirény snaží překřičet jedna druhou.

“To je Umi Neywitz?”

“Jo, kdo volá?”

“S.O. Kde jseš?”

“Na parkovišti u HyperMarketu na Oahu,” odpoví. Nelže: S.O, kdesi vzadu slyší, jak se nákupní košíky s rachotem oddávají análnímu styku.

“Mám teď docela napilno, Eso - ale můžu ti nějak pomoct?”

“Jsem S.O.,” opraví ho. “A moh bys mi pomoct dostat se z Lochu.” Popíše mu podrobnosti.

“Jak je to dlouho, co tě tam zavřel?”

“Deset minut.”

“Poslyš, v manuálu pro frančízy Lochu se píše, že vedoucí je povinen zkontrolovat stav zadrženého půl hodiny po přijetí.”

“Jak to víš?” zeptá se S.O. vyčítavě.

“Zapoj fantazii. Jakmile tě vedoucí po tý půlhodině zkontroluje, počkej ještě pět minut a dej se do toho. Zkusím ti píchnout. Jasný?”

“Jasný.”

Přesně za půl hodiny zaslechne, jak se dveře vzadu odmykají. Rozsvítí se světlo. Jedině její ViziNox zabrání, aby ji nerozbolely oči. Vedoucí ztěžka sejde po schodech, podívá se na ni a zůstane na ni civět. Evidentně cítí pokušení. Ten krátký pohled na kousek nahé kůže se mu převaluje v mozku už půl hodiny. Jeho mysl se zaobírá kosmologickými otázkami s nedozírnými důsledky. S.O. doufá, že se o nic nepokusí, protože dentata může fungovat docela nepředvídatelně.

“Tak se sakra rozmysli,” vybídne ho.

Tohle zabere. Po této dávce kulturního šoku se neblahý Arabák konečně vymaní ze svého etického dilematu. Přejede S.O. vzteklým pohledem - koneckonců ho přiměla, aby na ni dostal chuť, vyvolala v něm chtíč, až se mu z toho zamotala hlava - nemusela se přece nechat zhaftnout, no ne? - a tudíž je na ni mimo jiné pořádně našňupnutý. Jako by na to měl právo.

A tahle část lidstva že vymyslela sérum proti dětské obrně?

Vedoucí se obrátí, vystoupá po schodech, zhasne světlo a zamkne dveře.

S.O. se podívá na hodinky, nastaví si je na zvonění za pět minut - jako jediná Američanka si skutečně dokáže nařídit na digitálních hodinkách zvonění a z úzké kapsičky na rukávu vytáhne svou soupravu šperháků. Vyndá i baterku a rozsvítí ji, aby viděla na práci. Najde si úzký ocelový plátek, zasune jej dovnitř pout a zatlačí jím na odpruženou západku. Náramek, který se původně dal jen víc utáhnout, odpadne od trubky.

Mohla by si jej sundat i z ruky, avšak nakonec dospěje k závěru, že se jí to takhle líbí. Připne si tedy uvolněný náramek na zápěstí hned vedle prvního. Něco podobného nosívala i její máma, když byla ještě malá.

Ocelové dveře jsou samozřejmě zamčené, ovšem bezpečnostní předpisy pro Rychlovku vyžadují, aby byl každý sklep vybaven nouzovým požárním východem. Zde takto slouží zamřížované okénko vybavené velkým červeným požárním hlásičem s návodem v několika jazycích. V nazelenalé záři baterky vypadá červená barva jako černá. S.O. si přečte anglické pokyny, párkrát si je v duchu projde a čeká, až jí zazvoní hodinky. Čas si krátí čtením návodů v ostatních jazycích, přičemž uvažuje, který je který. Všechno jí to připadá jako taxikářština.

Okno je tak špinavé, že jím skoro není vidět ven, ale S.O. si přesto všimne, jak se kolem mihlo něco černého. Umi.

Asi za deset vteřin se jí rozdrnčí hodinky. Stiskne tlačítko nouzového východu. Zarachotí poplašný zvonek. Mříže jdou otevřít hůř, než si myslela - ještě štěstí, že doopravdy nehoří -, ale nakonec se přes ně dostane. Vyhodí prkno ven na parkoviště a protáhne se oknem právě ve chvíli, kdy slyší, jak někdo odemyká dveře. Než majitel manuálu nahmátne nezbytný vypínač, S.O. už vjíždí ostrou zatáčkou na plochu před Rychlovkou, kde se právě pořádá arabácké mecheche!

Vypadá to, že se tu sešli všichni Arabáci z jižní Kalifonie: přijeli sem v těch svých obrovských otlučených taxících se zadními sedadly plnými podivných živočichů, páchnou kadidlem a stříkají kolem sebe osvěžovači vzduchu! Na kufr jednoho auta si postavili obří vodní dýmku s osmi hadičkami a natahují do plic mračna dusivého kouře.

A všichni zírají na Umiho Neywitze, který jim pohledy opětuje. Kdekdo na parkovišti vypadá zaraženě. Nejspíš přišel zezadu a nemohl tušit, že přední parkoviště bude plné Arabáků. Pokud měl něco v plánu, tímhle to padlo. Je po legraci.

Vedoucí vyběhne od zadního traktu Rychlovky a huláká něco v jazyce, který zní jako taxikářština; tuhne z toho krev v žilách. Netouží po ničem jiném, než chytit S.O. pod krkem.

Naproti tomu Arabáci u vodní dýmky mají S.O. celkem na háku. Chtějí chytit pod krkem Umiho. Pečlivě zavěsí ozdobné stříbrné nátrubky na stojánek zabudovaný do hrdla dýmky. Pak se vydají směrem k němu a cestou si sahají pod zřasené róby a do náprsních kapes větrovek.

S.O. zaslechne ostrý sykavý zvuk. Obrátí pohled zpátky k Umimu a shledá, že z pochvy, jíž si předtím nevšimla, vytáhl metr dlouhý zakřivený meč. Přikrčil se. Ostří meče se nepříjemně leskne v palčivé záři bezpečnostního osvětlení Rychlovky.

Prostě nádhera!

Říci, že to hochy od vodní dýmky zaskočilo, je slabé slovo. Nejsou však ani tak vyděšení, jako spíše zmatení. Vcelku se dá předpokládat, že většina z nich má pistole. Jak to, že se je přesto tenhle maník pokouší obtěžovat mečem?

Vzpomene si, že jednou z mnoha profesí uvedených na Umiho navštívence byl *Nejlepší šermíř na světě.* To se vážně dokáže vypořádat s celou bandou ozbrojených Arabáků?

Vedoucí ji chytí rukou za rameno, jako by ji tím snad mohl zastavit. S.O. jen natáhne volnou ruku a dá mu ochutnat kapku tekutého boxeru. Vedoucí přidušeně vyhekne, zakloní hlavu, pustí ji a s rukama na očích se odpotácí pozpátku až k nejbližšímu taxíku, na jehož kapotu se svalí.

Momentíček. V tom taxíku zrovna nikdo není. Jenže S.O. vidí, jak se od zapalování táhne půlmetrový přívěšek na klíče z mřížové krajky.

Prohodí prkno oknem taxíku, skočí za ním (je malá, takže ani nemusí otvírat dveře), zaleze si na sedadlo řidiče, kde se ponoří do tlusté vrstvy dřevěných korálků a osvěžovačů vzduchu, nahodí motor a rozjede se. Pozpátku. Směrem k zadnímu parkovišti. Auto tu stálo čumákem dopředu, jak obvykle parkují taxikáři, aby mohli co nejrychleji odjet; to by jí docela vyhovovalo, kdyby tu byla sama, jenže tentokrát musí myslet taky na Umiho. Z rádia se ozývají nesrozumitelné skřeky v taxikářštině. Zacouvá k zadnímu traktu Rychlovky. Tato část parkoviště je podivně tichá a prázdná.

Zařadí rychlost a rozletí se směrem, odkud přijela. Arabáci ani neměli čas zareagovat, protože ji čekali z druhé strany. S.O. zastaví těsně vedle Umiho, který byl mezitím natolik duchapřítomný, že zasunul meč zpátky do pochvy. Umi proskočí oknem na straně spolujezdce a S.O. si ho přestane všímat. Musí se starat o důležitější věci, kupříkladu o to, zda ji u výjezdu na silnici někdo nenabere z boku.

Z boku ji nikdo nenabere, i když tomu unikne jen o vlásek. Na plný plyn se vyřítí na dálnici. Vůz reaguje přesně tak, jak se dá očekávat od staříčkého taxíku.

Jediný problém je v tom, že je nyní pronásleduje půl tuctu dalších stařičkých taxíků.

Něco tlačí S.O. do levého stehna. Sjede pohledem dolů. V síťové brašně na dveřích visí nezvykle velký revolver.

Musí najít nějaké místo, kam by mohla zahnout. Docela by stačilo, kdyby našla francistát Nové Sicílie - mafie jí dluží laskavost. Nebo by mohla zkusit Novou Jižní Afriku, kterou sice dost nesnáší, ale obyvatelé Nové Jižní Afriky nesnášejí Arabáky ještě víc.

Jenže to nepůjde: Umi je černoch, tedy aspoň poloviční. Do Nové Jižní Afriky ho vzít nemůže. A protože S.O. je běloška, nepřichází v úvahu ani Metazánie.

“Velký Hongkong pana Leeho,” upozorní Umi. “Ještě půl míle rovně a pak doprava:”

“Dobrej nápad - jenomže s těmi tvými meči tě tam stejně nepustí, ne?”

“Ale pustí,” odtuší Umi. “Protože jsem jejich občan.”

To už S.O. vidí vývěsní štít: odráží se od ostatních, protože je málokdy k vidění. Takových věru není mnoho. Je to modrozelená vývěska, jejíž barva působí v křiklavé záři francízového ghetta jako balzám na nervy. Stojí na ní:

VELKÝ HONGKONG PANA LEEHO

Zezadu se ozve rána. Hlava jí narazí do opěrky pro hlav. Narazil do nich jiný taxík.

S.O. se vřítí stopadesátkou na parkoviště pana Leeho. Bezpečnostní systém ani nestihne přečíst její propustku a spustit bariéru, následkem čehož ocelové bodce rozervou sjeté radiálky taxíku na cáry. Auto sršící jiskrami z obnažených ráfků zastaví na trávníkové mřížce, která tu slouží jako odolná parkovací plocha a zároveň jako požírač kysličníku uhličitého.

Společně s Umim vystoupí z vozu.

Umi se zuřivě šklebí v křížové palbě dobrého tuctu červených laserových paprsků, které jej přejíždějí ze všech stran. Robotizovaný bezpečnostní systém Velkého Hongkongu zjišťuje jeho totožnost. A její také, jak zjistí, když spatří lasery bloudící po její hrudi.

“Vítejte ve Velkém Hongkongu pana Leeho, pane Neywitzi,” přivítá jej bezpečnostní systém z reproduktoru. “A vítáme i vašeho hosta, slečnu S.O.”

Zbývající taxíky zastavily v řadě u chodníku. Několik z nich hongkongskou francízu přejelo a muselo se vrátit. Ozývá se rachot zavíraných dveří. Někteří řidiči se s tím neobtěžují: nechají i běžet motor. Tři Arabáci postávají na chodníku a prohlížejí si cáry pneumatik napíchané na bodcích, dlouhé pruhy neoprénu zježené ocelí a laminátovými vlákny jako potrhané paruky. Jeden z mužů drží v ruce revolver a míří jím podél chodníku.

Přiběhnou k nim čtyři další Arabáci. S.O. napočítá dva další revolvery a opakovací brokovnici. Ještě pár dalších a budou moci sestavit vládu.

Opatrně překročí ocelové bodce a vydají se na hustý hongkongský trávník. V témže okamžiku se znovu rozsvítí lasery. Arabáci v jejich záři zrudnou a jejich obrysy se rozostří.

Pak se stane něco docela jiného. Rozsvítí se světla.
Bezpečnostní systém si chce na tyhle ptáčky pořádně posvítit.

Hongkongské francistáty jsou proslulé svými trávníky - kdo kdy slyšel o trávníku, na němž se dá parkovat? - a svými anténami. Díky nim vypadají spíše jako výzkumné ústavy NASA. Některé antény jsou satelitní a ukazují k nebi. Ovšem jiné, podstatně menší, jsou obráceny k zemi, k trávníku.

S.O. to vlastně ani neví, ale tyhle droboučké anténky jsou ve skutečnosti radary fungující v pásmu milimetrových vln. Stejně jako všechny ostatní radary dovedou dobře zachycovat kovové předměty. Ovšem na rozdíl od radarů ve středisku řízení letového provozu rozlišuji i drobné detaily. Rozlišení systému je dáno vlnovou délkou, na níž pracuje, a protože tenhle radar pracuje s vlnovou délkou kolem jednoho milimetru, dokáže rozpoznat i plomby ve

vašich zubech, očka ve vašich mertenskách a cvočky u levisek. Mohl by vám i spočítat, kolik máte v kapse drobných.

Rozeznat zbraně mu proto nedělá žádné problémy. Tahle věcička dokonce pozná, zda jsou zbraně nabité, a pokud ano, jakou municí. Je to dost důležitá schopnost, protože ve Velkém Hongkongu pana Leeho jsou střelné zbraně zakázány.

Nebylo by slušně postávat na místě a civět na to, jak Da5idovi zkolaboval počítač. Právě tohle totiž dělá spousta mladších programátorů, aby ukázala těm ostatním, jak se vyznají ve svém řemesle. Umi jen pokrčí rameny a obrátí se zpátky do Rockerského kvadrantu. Stále ještě si chce prohlédnout účes Sušiho K.

Cestu mu však zastoupí japonský neotradicionalista.

Ten s meči. Stojí tak na dva metry od něj a nevypadá, že by se chtěl hnout z místa.

Umi se zachová zdvořile. Ukloní se v pase a opět se narovná.

Obchodník se zachová podstatně méně zdvořile. Pozorně si Umiho změří pohledem a opětuje úklonu. Tedy něco na způsob úklony.

"Tyhle -" pronese obchodník. "Velmi pěkné."

"Děkuji, pane. Pokud byste si přál, můžete klidně mluvit japonsky."

"Má je ovšem váš avatar. Ve Skutečnosti takové zbraně nenosíte," míní obchodník. Anglicky.

"Je mi líto, že vám musím odporovat, ale věc se má tak, že takové zbraně nosím i ve Skutečnosti," odpoví Umi.

"Právě takové?"

"Právě takové."

"Jsou to tedy velmi staré zbraně," poznamená obchodník.

"Ano, myslím, že jsou velmi staré."

"Jak se vám podařilo získat tak cenné předměty, které se v Japonsku předávají z generace na generaci?" táže se obchodník.

Umi tuší, co je tím míněno: *A k čemupak ty meče máš, hošku, na krájení melounů?*

"Nyní se takto předávají v mé rodině," odvětí. "Získal je můj otec."

"Získal? Vyhrál je snad v kartách?"

"V boji muže proti muži. Šlo o souboj mezi mým otcem a jedním japonským důstojníkem. Těžko se to vysvětluje."

"Omluvte mě laskavě; jestli jsem vás dobře nepochopil," praví obchodník, "ale měl jsem dojem, že lidé vašeho plemene nesměli za oné války bojovat."

"Váš dojem je zcela správný," ujistí jej Umi. "Můj otec sloužil jako řidič."

"Jak se tedy mohlo stát, že se váš otec bil s japonským důstojníkem?"

"Došlo k tomu nedaleko zajateckého tábora," líčí Umi. "Můj otec a ještě jeden zajatec se pokusili utéci. Pronásledovalo je několik japonských vojáků a důstojník, jemuž tyhle meče patřily."

"Vašemu vyprávění lze jen stěží uvěřit," prohodí obchodník, "neboť váš otec nemohl na takovém útěku přežít tak dlouho, aby tyto meče předal svému synovi. Japonsko je ostrovní stát. Není kam utéci."

"Stalo se to až ke konci války," odpoví Umi. "A ten zajatecký tábor ležel kousek od Nagasaki." Obchodník zalapá po dechu, zrudne a bezmála se přestane ovládat. Levou rukou nahmátne pochvu s mečem. Umi se rozhlédne: znenadání se kolem nich utvořil kruh čumilů o průměru dobrých deseti metrů.

"Domníváte se, že váš otec tyto meče získal čestným způsobem?" otáže se obchodník.

"Kdybych se to nedomníval, už dávno bych je vrátil," odtuší Umi.

"Nebudete tedy nic namítat, pokud o ně přijdete stejným způsobem," pronese obchodník.

"Stejně jako nebudete mít námitky vy, když takto přijdete o ty svoje," na to Umi.

Obchodník natáhne pravou ruku napříč přes tělo, uchopí jílec těsně pod záštitou, tasí, namíří špičku meče přímo proti Umimu a levou rukou uchopí jílec přímo pod pravačkou.

Umi udělá totéž.

Oba pokrčí kolena a zlehka přidřepnou, přičemž trup drží naprosto svisle; znovu se narovnají a zaujmou náležitý postoj - chodidla rovnoběžná, špičky směřují dopředu, pravá noha kousek před levou.

Ukazuje se, že obchodník je plný toho, čemu se říká *zanšin.* Překládat toto slovo do jiného jazyka je podobně nesmyslné jako snažit se přeložit slovo "zmrd" do japonštiny, ale snad by se dalo nahradit pojmem "citový náboj". Japonec se s mohutným řevem vyřítí rovnou na Umiho. Jeho pohyb sestává z velmi rychlého šoupání nohama, takže si po celou dobu zachovává rovnováhu. V posledním okamžiku zvedne meč nad hlavu a sekne jím po Umim. Umi zvedne svůj meč a natočí jej stranou, takže se jílec ocitne vlevo nad jeho obličejem a čepel směřuje vpravo dolů, čímž vytváří jakousi stříšku. Obchodníkova rána se od této stříšky odrazí jako kapka deště; Umi ukročí stranou, nechá ho proběhnout kolem a ožene se po jeho nechráněném rameni. Obchodník se však pohybuje příliš rychle a Umi si svůj útok špatně načasoval. Čepel Japonce mine.

Oba muži se obrátí znovu proti sobě, narovnají záda a znovu zaujmou základní postoj.

"Citový náboj" samozřejmě nedokáže ani z poloviny popsat, oč jde: Je to právě takový nepřesný překlad, při němž se rozsekaná těla samurajských válečníků obracejí v hrobech. Slovo "zanšin" v sobě skrývá ještě spoustu jiných fíglů a chytáků, které dokáže pochopit jedině Japonec.

Umi si upřímně řečeno myslí, že většinu z toho tvoří jen pseudomystické kydy podobné tomu, když trenér středoškolského fotbalového mužstva nabádá své svěřence, aby hráli na sto deset procent.

Obchodník znovu vyrazí do útoku, tentokrát docela otevřeně: přiběhne krátkými krůčky a nasměruje úder rovnou na Umiho hrudník. Umi ránu vykryje.

To už Umi o svém protivníkovi ví něco velmi důležitého, totiž to, že stejně jako většina japonských šermířů zná jenom *kendó.*

Kendó se má ke skutečnému boji s mečem jako sportovní šerm k opravdové bitce: je to projev snahy přeměnit nesmírně neuspořádaný, chaotický, krutý a násilný střet v elegantní hru. Stejně jako ve sportovním šermu smíte útočit jen na určité části těla - především na ty, které jsou obvykle chráněny brněním. Stejně jako v šermu nesmíte svého soupeře kopat do holeně nebo mu rozbíjet o hlavu židle. Také posuzování je značně subjektivní. V kendó můžete svému protivníkovi zasadit pěkně nepříjemný úder, ale sudí vám ho neuznají, protože dospějí k závěru, že vám chyběl ten správný zanšin.

Umi nemá vůbec žádný zanšin. Hlavně to chce mít co nejrychleji za sebou. Jakmile obchodník znova vyrazí svůj zběsilý skřek a rozběhne se k němu s napřaženým mečem, Umi jeho útok odrazí, otočí se a usekne mu obě nohy kousek nad kolenem.

Obchodník se svalí na zem.

Jednomu dá obvykle dost práce naučit svého avatara, aby se po Metaverzu pohyboval jako normální člověk. Pokud ovšem váš avatar přijde o obě nohy, je veškerá snaha v tomto směru marná.

"Ježíšku na křížku!" zvolá Umi. "Mrkejte na drát!" Máchne mečem a utne obchodníkovi obě paže, takže Japoncova zbraň zařinčí na zemi.

"Přilož na voheň, mámo!" pokračuje Umi s přízvukem, který voní atmosférou plantáží starého Jihu, a přesekne obchodníkovo tělo vejpůl těsně nad pupkem. Pak se skloní nad ležícího a pohlédne mu zpříma do očí. "To jste nevěděl, co," praví normálním hlasem, "že jsem takovej sekáč?"

Načež chlapovi usekne hlavu. Hlava dopadne na zem, pootočí se a zůstane civět do stropu. Umi nyní poodstoupí o několik kroků a zašeptá: "Sejf."

Těsně pod stropem se objeví obrovitý trezor asi tak metr krát metr, zřítí se dolů a přistane přímo na obchodníkově hlavě. Při nárazu trezor i hlava propadnou podlahou Černého slunce

a zanechají po sobě čtvercový otvor, jímž je vidět do labyrintu chodeb v podzemí. Zbytek rozsekaného těla se stále ještě válí na podlaze.

V tomto okamžiku někde v poklidném londýnském hotelu; v tokijské kanceláři nebo třeba v první třídě nadzvukové linky Los Angeles - Tokio sedí u svého počítače nějaký japonský obchodník, celý zpocený a zarudlý, a dívá se na Síň slávy Černého slunce. Od Černého slunce je jinak odříznut, stejně jako od celého Metaverza, a před sebou vidí jen dvourozměrné zobrazení. Je na něm deset nejlepších šermířů všech dob i s fotografiemi. Pod nimi se nachází rolovací seznam jmen na dalších místech, počínaje číslem 11. Pokud chce, může v seznamu listovat a vyhledat své jméno. Rámeček na obrazovce mu úslužně oznamuje, že se právě nyní nachází na 863. místě z 890 lidí, kteří kdy v Černém slunci bojovali mečem.

První místo se jménem a fotografií na začátku seznamu patří Umiakimu Neywitzovi.

12

Poloautonomní strážní mechanismus #A-367 Ngových bezpečnostních závodů žije v rozkošném černobílém Metaverzu, kde steaky rostou v pohodlné výšce na stromech a příjemně chladným vzduchem poletují jen tak pro nic za nic umělohmotné házecí talíře zbrocené krví, dokud je nechytíte to tlamy.

Má hezký dvoreček jenom pro sebe. Dvoreček je obehnaný plotem. Ví, že ten plot nemůže přeskočit. Nikdy se o to doopravdy nesnažil, protože ví, že to nejde. Na dvoreček nechodí, pokud nemusí. Je tam horko.

Má důležitý úkol: chránit dvoreček. Někdy přes dvoreček chodí různí lidé. Většinou jsou to hodní lidé, které nechává na pokoji. Nemá tušení, proč jsou právě tihle lidé hodní. Prostě to ví. Jindy ovšem přijdou zlí lidé, a to jim potom musí provádět různé ošklivé věci, aby je zahnal. Tak je to správné, tak to má být.

Ve světě za tímto dvorečkem se nacházejí jiné dvorečky s jinými pejsky jako on. Nejsou to žádní zlí psi. Všichni jsou jeho přátelé.

Nejbližší jiný pejsek žije daleko odtud, ani k němu nedohlédne. Někdy ho však slyší štěkat: to když se k jeho dvorečku přiblíží nějaký zlý člověk. Slyší i všechny ostatní pejsky v sousedství, celou smečku, která se táhne ve všech směrech daleko za obzor. Patří do velké smečky hodných pejsků.

Společně s ostatními hodnými pejsky štěká, kdykoli na dvoreček přijde nebo se k němu jen přiblíží někdo cizí. Ten cizí člověk ho neslyší, ale zato jej slyší všichni ostatní pejskové. Pokud žijí blízko, začnou se zlobit. Vstanou a připraví se na to, aby mohli tomu cizímu člověku provést něco opravdu ošklivého, kdyby se náhodou pokusil vstoupit na jejich dvoreček.

Kdykoli nějaký sousední pejsek štěká na cizího člověka, honí se jeho myslí kromě štěkotu i spousta dalších obrazů, zvuků a pachů. Najednou ví, jak ten cizí člověk vypadá. Ví, jak páchne a jaké vydává zvuky. Kdyby se pak tenhle neznámý přiblížil k jeho dvorečku, okamžitě by ho poznal. Proto předá ten štěkot všem ostatním hodným pejskům, aby se celá smečka připravila na boj s cizincem.

Dnes zrovna Poloautonomní strážní mechanismus #A-367 štěká. Nepředává ovšem smečce štěkot nějakého jiného pejska. Tentokrát štěká sám, protože ho velmi zlobí to, co se děje na jeho vlastním dvorečku.

Nejprve se objevili dva lidé. To ho rozrušilo, protože se tu objevili příliš rychle. Srdce jim divoce buší, potí se a páchnou, jako by měli strach. Podíval se na ně, aby se přesvědčil, jestli s sebou nemají nějaké ošklivé věci. Ten malý člověk má u sebe pár věcí, které jsou ošklivé jenom trochu. Ten velký si zato nese velmi ošklivé věci. Jenže #A-367 tak nějak ví, že ten velký je v pořádku. Na tenhle dvoreček patří. Není to nikdo cizí: ten člověk tady bydlí. A ten malý je jeho host.

Přesto cítí, že se děje něco zvláštního. Začne štěkat. Lidé na dvorečku jeho štěkot nemohou slyšet. Ovšem všichni ostatní hodní pejskové ze smečky ho někde v dálce slyší, a jakmile ho zaslechnou, uvidí, ucítí a uslyší tyhle dva vyděšené hodné lidi.

Pak se na jeho dvorečku objeví další lidé. Jsou také rozrušení; slyší, jak jim tlučou srdce. Začne slintat, sotva ucítí horkou slanou krev v jejich tepnách. Tihle lidé jsou rozrušení, rozzlobení a možná i trochu polekaní. Nebydlí tady, jsou cizí. #A-367 nemá moc rád cizí lidi.

Podívá se na ně a zjistí, že u sebe mají revolvery, jednu osmatřicítku a dvakrát kolt magnum, přičemž ta osmatřicítka je nabitá střelami dum-dum, magnum má v bubínku teflonové náboje a je natažený, zatímco opakovací brokovnice je nabitá hrubými broky na vysokou, jeden náboj má v komoře a další čtyři v zásobníku.

Věci, které si tihle cizí lidé nesou, jsou opravdu ošklivé. Jde z nich strach. #A-367 je rozrušený. Začíná se zlobit. Také má trochu strach, jenže strach má docela rád, protože pro

něj je strach totéž co vzrušení. Vlastně zná jen dva stavy: spánek a zvýšenou hladinu adrenalinu.

Ten ošklivý cizí člověk s brokovnicí zvedá hlaveň! To je naprosto ohavné. Spousta zlých, rozrušených cizích lidí si přijde s ošklivými věcmi na jeho dvoreček a chce ubližovat jeho hodným návštěvníkům. Sotva ještě vyštěkne varování pro ostatní hodné pejsky, a pak už se vyřítí z boudy, rozpálen doběla čistou, nezkrocenou zvířecí zlobou.

S.O. zahlédne koutkem oka jakýsi záblesk a uslyší duté bouchnutí. Pohlédne tím směrem a shledá, že světlo vychází z malých dvířek zabudovaných do stěny hongkongské frančízy. Tato dvířka právě rozrazilo cosi, co vyběhlo zevnitř a vydalo se na trávník s rychlostí a rozhodností granátu z houfnice.

Zatímco si S.O. toto vše uvědomuje, už k ní doléhá křik Arabáků. Ten křik není zlostný, ani vyděšený. Nikdo z nich ještě neměl čas se doopravdy vyděsit. Je to křik někoho, komu právě vylili na hlavu kýbl ledové vody.

Křik dosud pokračuje a S.O. dosud otáčí hlavu, aby se podívala na Arabáky, když dvířky probleskne další trocha světla. Přejede očima tím směrem a zdá se jí, že něco zahlédla: jakýsi oblý, podlouhlý stín, který se mihl ve světle v okamžiku, kdy se dvířka otvírala dovnitř. Sotva však zaostří zrak, vidí jen dveře; jež se stejně jako předtím pohupují na pantech. Nic jiného jí také v mysli neutkví, tedy s výjimkou jediného detailu: chomáče jisker, který během té jediné vteřiny protančil přes trávník od dvířek k Arabákům a zase zpátky jako ocas pouťové rachejtle.

Říká se, že Krysáci běhají po čtyřech. Možná mu ty jiskry odletovaly od drápů, jak se otíraly o betonovou mříž v trávníku.

Arabáci jsou všichni v pohybu. Někteří z nich dopadli na trávník, kde se ještě převalují a kutálejí. Ostatní teprve padají. Jsou neozbrojení. Chytají se za ruce, v nichž původně drželi zbraně, a ječí dál, i když tentokrát zaznívá z jejich hlasu i jistý strach. Jeden z nich má kalhoty roztržené od pasu až po kotníky a táhne za sebou dlouhý pruh látky, jako by mu chtěl někdo vybrat kapsu v takovém spěchu, že se na útěku zapomněl pustit. Možná měl v té kapse kudlu.

Nikde ani kapka krve. Krysáci jsou velmi přesní. Ubožáci se stále drží za ruce a řvou. Možná je přece jenom pravda, že vám Krysák dá elektrickou ránu, když chce, abyste něco pustili.

“Pozor,” slyší sama sebe. “Mají bouchačky.”

Umi se otočí a usměje se na ni. Zuby má zářivě bílé a rovné; jeho úsměv je šklebem dravce. “Už ne. Střelné zbraně jsou v Hongkongu zakázané, víš?”

“Ještě před chvilkou je měli,” nedá se S.O. Kulí oči a vrtí hlavou.

“Teď je má Krysák,” vysvětlí jí Umi.

Arabové dospějí k závěru, že moudřejší ustoupí. Odběhnou, nasednou do svých taxíků a s kvílejícími pneumatikami odfrčí.

S.O. vycouvá s taxíkem s holými ráfky zpátky přes zátaras na ulici, kde ho zaparkuje u chodníku. Když se vrací zpátky do hongkongské frančízy, táhne se za ní mlžný opar z osvěžovače vzduchu jako ohon komety. Kupodivu uvažuje o tom, jaké by to bylo, kdyby si mohla s Umim Neywitzem na chvilku zalézt na zadní sedadlo. Možná by to bylo docela hezké. Jenomže by si musela vyndat dentatu a to by se tady zrovna nehodilo. A takový slušňák, který jí pomohl z Lochu, by navíc mohl mít kvůli sexu s patnáctkou špatné svědomí.

“To bylo od tebe hezký,” praví Umi a ukáže na zaparkovaný taxík. “Zaplatíš mu taky nový gumy?”

“Ne. A ty?”

“Zrovna mám jistý problémy s financema.”

Stojí tam uprostřed hongkongského trávníku a jeden druhého si měří pohledem.

“Volala jsem svýmu klukovi. Vykašlal se na mě,” prohodí S.O.

“Taky skejťák?”

“Jo.”

“Tak tos udělala stejnou chybu jako kdysi já,” usoudí.

“Jakou?”

“Míchat dohromady práci a povyražení. Chodit s někým od fochu. Jsou z toho jenom nepříjemnosti.”

“Aha. Vím, co tím myslíš.” Není si však docela jistá významem slova “foch”.

“Říkala jsem si, že bysme se měli dát do party,” praví S.O.

Čeká, že se jí vysměje. Umi jí však věnuje jen další úsměv a pokývá hlavou. “Taky mě to napadlo. Akorát si ještě musím rozmyslet, jak by to mohlo fungovat.”

Úplně ji zaskočí, že to myslí vážně. Potom však ovládne naivní polovinu svého já a pomyslí si: vytáčky. Nejspíš tedy lže. A nejspíš to tedy skončí tak, že se ji pokusí dostat do postele.

“Měla bych jít,” prohlásí. “Musím domů.”

Teď poznáme, jak rychle ztratí zájem o nějaké partnerství. Otočí se k němu zády.

Najednou je znovu zalije světlo robotizovaných hongkongských reflektorů.

S.O. pocítí pod žebry ostrou bolest, jako by ji někdo uhodil. Umi to ovšem nebyl. Jinak je to dost nepředvídatelný maník, co chodí po světě s meči, ale takové, co tlučou holky, pozná S.O. na sto honů.

“Au!” vyjekne a odvrátí se. Na zemi u jejích nohou poskakuje nějaký drobný těžký předmět. Na ulici kvílejí pneumatiky starožitného taxíku, jak se snaží co nejrychleji dostat odtud. Ze zadního okna se vyklání Arabák a hrozí jim pěstí. Zřejmě po ní hodil kámen.

Jenomže to není kámen. Ta těžká věc u jejích nohou, co se právě odrazila od jejího hrudního koše, je ruční granát. Okamžik na něj civí a konečně jej poznává: je to, jako by ožil obrázek z nějakého notoricky známého komiksu.

Pak jí něco podrazí nohy tak rychle, že ji to ani nestihne zabolet. A než se stačí vzpamatovat, ozve se z druhého konce parkoviště strašlivá rána, divže jí neprotrhne ušní bubínky.

Načež se rozhostí dostatečně velký klid na to, aby se všechno dalo přehlédnout a pochopit.

Krysák se zastavil. Což se obvykle nestává. Součástí jejich tajemství je i to, že se neustále pohybují tak rychle, že je nikdy nespatříte. Nikdo neví, jak vlastně vypadají.

Tedy od této chvíle nikdo s výjimkou Umiho a S.O. Je větší, než původně čekala. Tělo, jehož velikost odpovídá vzrostlému rotvajlerovi, je rozděleno do několika překrývajících se plátů jako tělo nosorožce. Nohy má dlouhé a svalnaté jako gepard. Přezdívky “Krysák” se mu evidentně dostalo kvůli ocasu, jediné části jeho těla, jež připomíná krysu - je neuvěřitelně dlouhý a pružný. Vypadá ovšem jako ocas krysy rozežraný kyselinou, protože se skládá ze stovek pečlivě poskládaných článků podobných obratlům.

“Kristova noho!” uleví si Umi. S.O. z toho vytuší, že také ještě nikdy žádného neviděl.

Stočený ocas právě teď leží na Krysákově těle jako provaz spadlý ze stromu. Některé části se pokoušejí pohnout, jiné vypadají mrtvě a netečně. Nohy sebou křečovitě škubou každá zvlášť, koordinace vázne. Celá ta věc vypadá pokaženě jako videozáznam letadla, které si při pokusu o přistání urazilo ocas. Dokonce i laik pozná, že tenhle stroj se porouchal.

Ocas se kroutí a mrská sebou jako had, rozplétá se, zvedá se nad Krysákovo tělo a vyhýbá se nohám. Nohy však mají svých problémů dost: ta věc se nedokáže sama postavit.

“S.O.,” ozve se Umi, “nedělej to.”

Stejně to udělá. Pomalu, jen co noha nohu mine, přistupuje ke Krysákovi.

“Je to dost nebezpečný, jestli sis nevšimla,” varuje Umi, který následuje pár kroků za ní. “Prej to má biologický součásti.”

“Biologický součásti?”

“Prostě něco ze zvířete. Takže se nedá nikdy předvídat, co udělá.”

S.O. má zvířata ráda. Kráčí dál.

Už tu věc vidí lépe. Neskládá se jen z pancíře a svalů. Většina vypadá spíš křehce a neohrabaně. Z těla tomu čouhají krátké výstupky připomínající křídla: dva velké na ramenou a řada menších podél páteře, něco na způsob stegosaura. ViziNox ji upozorní, že tyhle věčičky jsou dost rozpálené, aby se na nich dala upéct pizza. Když se přiblíží, jako by se rozvinuly a rozzářily ještě víc.

Rozkvétají jako květiny ve vzdělávacím pořadu, rozevírají se a odhalují složitou vnitřní stavbu schovanou uvnitř těla. Každé zakrnělé křidélko se dělí na droboučké kopie sama sebe, z nichž každá se rozpadá na ještě menší, a tak pořád dál. Nejmenší jsou jen titěrné kousky fólie, které jsou tak malé, že na dálku vypadají neostře a rozmazaně.

Pálí to stále víc. Křidélka jsou už rozpálená skoro do ruda. S.O. si vytáhne ochranné brýle na čelo, zastíní si tvář dlaněmi, aby ji nerušila okolní světla, a samozřejmě spatří, jak křidélka načervenale žhnou - úplně jako právě zapnutý elektrický vařič. Tráva pod Krysákem začíná doutnat.

“Opatrně. Uvnitř to má mít dost ošklivé izotopy,” upozorňuje Umi za jejími zády. Přiblížil se o něco víc, ale stejně zůstává v bezpečné vzdálenosti.

“Co to jsou izotopy?”

“Radioaktivní látky, které vydávají teplo. Je to zdroj energie.”

“Jak se to dá vypnout?”

“Nijak. Vydávají teplo, dokud se neroztečou.”

S.O. stojí jen pár stop od Krysáka a cítí ten žár na tváři. Křidélka se rozvinula, jak mohla nejvíc. U paty jsou jasně žlutooranžová; odtud pak barva přechází přes červenou a hnědou k dosud tmavým okrajům. Některé podrobnosti zakrývá štiplavý kouř pálené trávy.

S.O. napadne: okraje těch křidélek mi něco připomínají. Vypadají jako ty tenké kovové lamely na vnější straně klimatizačního zařízení, co se na ně můžete podepsat, když je přejedete prstem.

Taky vypadají jako chladič u auta. Větrák vhání vzduch do chladiče, aby se motor ochladil.

“Má to chladič,” usoudí. “Krysák má chladič, aby se mohl ochladit.” Tomu se říká sběr informací.

Jenže Krysák se zrovna neochlazuje. Namísto toho hřeje stále víc.

S.O. se živí tím, že se proplétá mezi automobily. To je její práce: vítězit nad auty. Proto ví, že auto se nezavaří, pokud uhání po volné dálnici. Zavaří se jen tehdy, když uvízne v zácpě. Jestliže totiž musí stát, neproudí chladičem dost vzduchu.

A právě tohle se teď stalo Krysákovi. Musí být neustále v pohybu a vhánět si do chladiče vzduch; jinak se přehřeje a rozteče se.

“Nádhera,” pronese S.O. “Tak si říkám, jestli třeba nevyletí do povětří nebo tak.”

Tělo končí špičatým čumákem. Čumák se vpředu stáčí ostře dolů; zde se nachází kryt z černého skla, zkosený jako přední okno stračky. Pokud má Krysák oči, divá se jimi na svět právě tudy.

Dole, kde by měla být čelist, trčí jen zbytky nějaké jemné mechaniky roztrhané výbuchem granátu.

Skleněný kryt - nebo maska, chcete-li - je rozbitý. S.O. by tím otvorem mohla klidně protáhnout ruku. Na druhé straně skla je tma, takže skoro nic nevidí, zvláště když ji oslňuje

jasně oranžová záře chladiče. Povšimne si ovšem, že odtamtud vytéká něco červeného. Žádná malinovka. Krysák je raněný a krvácí.

“Tohle je opravdický,” pronese nahlas. “Má to v žilách krev.” Přitom si říká: Tohle je informace. *Informace.* Mohla bych na ní se svým parťákem Umim vydělat.

Pak ji napadne: ten chudáček se tu upeče zaživa.

“Nedělej to. Nesahej na něj, S.O.,” nabádá Umi.

Přistoupí k té věci a stáhne si brýle, aby si chránila tvář před žárem. Krysák přestane škubat nohama, jako by na ni čekal.

S.O. se skloní a popadne ho za přední nohy. Nohy zareagují, napnou svaly a zapřou se jí o dlaně. Je to něco podobného, jako by vzala psa za přední tlapy a chtěla s ním tancovat. Ta věc je živá. Reaguje na ni. Ona to ví.

Zvedne oči k Umimu, aby se přesvědčila, že ji sleduje. Aby ne.

“Troubo!” osopí se na něj. “Jdu s kůží na trh, nabízím se ti do party, a ty mi řekneš, že si to musíš rozmyslet? Copak, nejsem ti dost dobrá?”

Zakloní se a táhne Krysáka pozpátku přes trávník. Je neuvěřitelně lehký. Není divu, že umí tak rychle běhat. Kdyby se jí zachtělo uhořet, mohla by ho vzít do náruče.

Táhne jej ke dvířkům a zanechává za sebou na trávníku doutnající zčernalou stopu. Vidí, jak jí z kombinézy stoupá pára, jak se odpařuje pot a tak. Je dost malá na to, aby se protáhla dvířky - další věc, kterou dokáže na rozdíl od Umiho. Tahle dvířka bývají většinou zamčená, už se v nich kdysi pokoušela vrtat. Tentokrát jsou však otevřená.

Uvnitř frančízy ji čeká oslnivě bílá podlaha, kterou pravidelně leští roboti. Několik stop od dvířek stojí cosi, co vypadá jako černá pračka. Je to bouda, v niž obvykle Krysák ve tmě a o samotě čeká na další úkol. K frančíze je připojená tlustým kabelem zapuštěným do zdi. Teď jsou dvířka boudy otevřená - zase něco, co ještě nikdy neviděla. Zevnitř se valí pára.

Ne, není to pára. Je to studené. Jako když za vlhkého dne otevřete mrazák.

Zasune Krysáka do boudy. Ze stěn vytryskne nějaká chladná tekutina, vypaří se ještě dřív, než dopadne na Krysákovo tělo, a vzniklý parní náraz srazí S.O. k zemi.

Dlouhý ocas se táhne z boudy a přes podlahu do dvířek ve stěně. Zvedne ho a ostré, vyfrézované okraje článků jí propíchnou rukavice.

Ocas se znenadání napne, ožije a zachvěje se. Ucukne rukama. Ocas se vtáhne zpátky do boudy, jako když praskne gumička. Ten pohyb vlastně ani není vidět. Dveře boudy se zaklapnou. Z jiných dveří se vynoří úklidový robot, vysavač s vlastním mozkem, aby umyl krvavé šmouhy na podlaze.

Přímo nad ní, na stěně haly proti hlavnímu vchodu, visí zarámovaný plakát lemovaný věncem zahnědlých jasmínových kvítků. Uprostřed se skví fotografie rozšklebeného pana Leeho s obvyklým nápisem:

BUĎTE VÍTÁNI!

Je mi ctností, že mohu uvítat všechny slušné návštěvníky Hongkongu. Ať již přicházíte za obchodem nebo za zábavou, doufám, že se v tomto skromném prostředí budete cítit jako domovníci. Pokud vám některý z aspektů vašeho pobytu zde nebude zcela harmonizující, láskyplně mne na tuto skutečnost upozorněte a já se pokusím zasloužit vaši spokojenost.

My, občané Velkého Hongkongu, se velmi pyšníme pozoruhodným nárůstem našeho titěrného národa. Ti, kdo náš ostrov považovali za loutku v rukou Rudé Číny, si posléze rvali vlas údivem nad tím, kolik takzvaných mocností staré gardy zaostalo zpátky za našimi milovanými kroky a energetickou snahou o všestranický osobnostní rozvoj a polepšení všeho lidu. Spojení všech etnických ras a antropologií pod záštitou základních Tři principů

Informace, informace, informace!
Dokonale spravedlivý trh!
Přísná ochrana životního prostředí!

nenašlo pro mohutnost svého potenciálu obdobu v celé historii hospodářského snažení.

Kdo by se odmítl přidat pod tento vlající prapor? Pokud ještě nejste občany Hongkongu, zažádejte si o svůj pas ještě dnes! Pro tento měsíc jsme laskavě zrušili běžný poplatek 100 HK$. Neváhejte s vyplněním žádanky (přiložena níže). Pokud nejsou žádanky k dispozici, volejte ihned 1-800-HONG KONG a podejte si žádost s pomocí našich zkoušených operátorů.

Velký Hongkong pana Leeho je soukromá, plně exteritoriální suverénní polonárodní entita, která není uznávána žádnými jinými národy a nemá žádnou souvislost s bývalou britskou korunní kolonií Hongkongem, nyní součástí Čínské lidové republiky. Čínská lidová republika také nenese žádnou odpovědnost za pana Leeho, vládu Velkého Hongkongu nebo za jeho občany, stejně jako neodpovídá za jakékoli porušení místních zákonů a škody na zdraví či na majetku na území, v budovách, městech, institucích a nemovitostech, které Velký Hongkong pana Leeho vlastní, používá nebo nárokuje. Přidejte se k nám ještě dnes!

Váš obchodní partner
pan Lee

Poloautonomní strážní mechanismus #A-3G7 leží ve svém chladném domečku a vyje.

Venku na dvorku bylo hrozné horko a jemu se udělalo špatně. Kdykoli se ocitne na dvorku, je mu strašně horko, pokud zrovna nemůže běhat. Když se zranil a musel dlouho ležet, bylo mu větší horko než kdy jindy.

Teď už mu horko není. Zraněný je ovšem pořád. Proto vyje jako poraněný pes. Říká ostatním pejskům, že potřebuje pomoc. Jsou z toho smutní a rozčilení, opakují jeho vytí a předávají je dalším pejskům.

Zanedlouho zaslechne, že pan doktor už je na cestě. Hodný pan doktor přijede a uzdraví ho.

Začne znovu štěkat. Vypráví ostatním pejskům o tom, jak přišli zlí cizí lidé a ublížili mu. Jak mu bylo na dvoře horko, když musel ležet. A jak mu ta hodná holčička pomohla a odtáhla ho zpátky do chládku v domečku.

Přímo před hongkongskou francízou si S.O. všimne černé limuzíny, která tu zřejmě stála už delší dobu. Ani se nemusí dívat na značky; je jí hned jasné, že patří mafii. V takových autech jezdí jen lidé od mafie. Okna jsou černá a neprůhledná, ale S.O. ví, že ji odtamtud někdo pozoruje. Jak to jen dělají? Tyhle limuzíny stojí skoro na každém rohu, ale nikdy je nevidíte jezdit, nikdy je nepřistihnete, jak se přesouvají z místa na místo. Nikdo neví jistě, jestli vůbec mají motor.

“Tak dobře. Promiň,” omlouvá se Umi. “Já si budu dál dělat svoje, ale o zprávy, co vyhrabeš ty, se šábneme. Pěkně půl na půl.”

“Domluveno,” odpoví a stoupne si na prkno. “Můžeš mi zavolat. Vizitku máš.”

“Poslyš, to mi něco připomíná. Podle tý tvý navštívenky máš bejt honěnej v softwaru.”

“To tedy jo. V muzice, filmech i programech.” “Tak tos určitě slyšel o Vitalijovi Cernobylovi a jeho Hřibech?”

“Ne. To má být nějaká kapela?”

“Jo, ta nejlepší. Měl by ses na ně mrknout, kamaráde, určitě budou slavný.”

Vypluje na silnici a napíchne audinu s poznávací značkou Rozkvetlých zahrad. Měla by ji

zavézt až domů. Mamka už nejspíš leží celá ustaraná v posteli a dělá, že spí.

Půl bloku od vjezdu do Rozkvetlých zahrad pustí audinu a zatočí k místnímu McDonaldu. Zamíří rovnou na záchod. Je na něm snížený podhled. S.O. si stoupne na mísu ve třetí kabince a odsune jednu z desek podhledu. Z otvoru vypadne bavlněný rukáv s něžným květinovým vzorečkem. Škubne za něj a vytáhne celé ošacení: blůzu, plizovanou sukni, prádlo z Vicky's, kožené střevíce, náhrdelník a náušnice, dokonce i zaprděnou kabelku. Sundá si kombinézu RadiKS, stočí ji, zasune do stropu a vrátí desku na místo. Pak se obleče.

Teď už zas vypadá stejně, jako když ráno seděla s mámou u snídaně.

Prkno odnese přes ulici do Rozkvetlých zahrad, kde je můžete nosit v podpaží, ale nesmíte na nich jezdit. U vrátnice ukáže pas, ujde po čistém novém chodníku asi čtvrt míle a zamíří k domu, na jehož zápraží se svítí.

Mamka dřepí ve svém pokoji u počítače, jako obvykle. Mamka dělá pro federály. Federálové nedostávají moc peněz, ale musí se dřít jako koně, aby dokázali svou loajalitu.

S.O. vstoupí do pokoje a pohlédne na matku, která sedí zkroucená v křesle, zakrývá si rukama obličej, jako by napodobovala nějakou modelku, a opírá si nohy o stůl. Má na sobě takové ty hrozné laciné punčochy, co nosí ženské od federálu a co vypadají jako hadr na nádobí; když někam jde, šustí to, jak se jí třou pod sukní stehna. Na stole stojí velká chladicí taška plná vody z něčeho, co byl ještě před několika hodinami led. S.O. se podívá matce na levou paži. Vykasaný rukáv odhaluje čerstvou modřinu těsně nad loktem, kde měla přivázaný gumový pásek na měření tlaku. Zkouška na detektoru lži, jako každý týden.

“To jsi ty?” zavolá matka, která netuší, že S.4. je už v místnosti.

S.O. se vrátí do kuchyně, aby matku nezaskočila. “Jo, mami,” křikne na ni. “Jak ses měla?”

“Jsem utahaná,” odpoví matka. To říká pořád.

S.O. si vyndá z ledničky pivo a začne si napouštět vanu. Hučení vody ji uklidňuje stejně jako generátor bílého šumu na matčině nočním stolku.

13

Rozkouskovaný japonský obchodník dál leží na podlaze Černého slunce. Přestože vcelku vypadal jako živý, záseky Umiho meče do jeho těla neodhalily žádné maso, krev ani vnitřnosti. Není ničím víc než tenkou slupkou pokožky, neuvěřitelně složitým nafukovacím panákem. Neuniká z něj však žádný vzduch, nesplaskává, a pokud se podíváte na řeznou plochu, spatříte místo kostí a svalstva rub pokožky na druhé straně.

Celé zdání reality se tím hroutí. Avatar se nechová jako skutečné tělo. Všichni návštěvníci Černého slunce si tak připomínají, že žijí ve vymyšleném světě. Nikdo nemá rád, aby se mu něco takového připomínalo.

Když Umi psal procedury pro šermířské souboje v Černém slunci, které se později rozšířily do celého Metaverza, zjistil, že neexistuje žádný způsob, jak správně ošetřit následky takového souboje. Avataři nejsou od toho, aby umírali, nebo aby se rozpadali na kusy. Tvůrci Metaverza nebyli dostatečně morbidní, aby si dokázali představit, že by měl někdo o takové věci zájem. Umi tedy musel něco spatlat dohromady, aby se nakonec Metaverzum nezaplnilo nehybnými pozůstatky rozsekaných avatarů, jež nemohou zetlít.

Pokud tedy někdo prohraje v souboji, nejdříve ze všeho se jeho počítač odpojí od globální sítě Metaverza. Systém nešťastníka prostě vykopne. Je to asi tak nejbližší aproximace skutečné smrti, jakou Metaverzum umožňuje, a každopádně způsobí uživateli hodně nepříjemností.

Uživatel především zjistí, že se v následujících několika minutách nemůže znovu připojit. Nemůže se přihlásit do Metaverza. Je to dáno tím, že jeho dobitý avatar dosud leží v Metaverzu a jedním ze základních pravidel je, že se váš avatar nemůže nacházet na dvou místech najednou. Proto se uživatel nemůže vrátit, dokud někdo jeho mrtvého avatara neodstraní.

Odstraňování rozsekaných avatarů mají na starosti Hrobníci, funkce Metaverza, kterou musel Umi od základu vymyslet. Jsou to drobné mrštné postavičky oblečené v černém jako nindžové, ani oči jim nejsou vidět. Jsou tiší a pilní. Ve chvíli, kdy Umi ustupuje od nehybných pozůstatků svého dřívějšího protivníka, Hrobníci už vylézají z neviditelných padacích dvířek v podlaze Černého slunce, vystupují z podsvětí a shromažďují se u padlého obchodníka. Během několika vteřin uloží jeho údy do černých pytlů. Potom se vrátí do svých tajných dvířek a zmizí v labyrintu chodeb pod podlahou Černého slunce. Několik zvědavců se je pokusí následovat: snaží se vypáčit padací dvířka, jenže jejich avataři nahmátnou jen hladkou matovou čerň. Do systému chodeb mají přístup jenom Hrobníci.

A také Umi. Jenže on tuhle možnost využívá jen zřídka.

Hrobníci odnesou avatara k Hranici, věčné podzemní vatře, jež plápolá přímo uprostřed Černého slunce, a tam jej spálí. Jakmile se avatara zmocní plameny, zmizí nadobro z Metaverza a jeho majitel se bude moci s novým avatarem připojit jako obvykle. Lze jenom doufat, že tentokrát bude podstatně opatrnější a zdvořilejší.

Umi se rozhlédne po hloučku tleskajících, pískajících a jásajících avatarů a shledá, že se začínají rozplývat. Celé Cerné slunce vypadá, jako by je promítali na fáč. Za tímto fáčem svítí jasné slunce a prosvětluje scénu. Pak obraz zmizí úplně.

Strhne si brýle a zjistí, že stojí na parkovišti před ProDepem a v ruce svírá obnaženou katanu.

Slunce právě zapadlo. Pořádný kus od něj se za zaparkovanými vozy krčí pár tuctů lidí a čeká, co udělá teď. Většina je dost vyděšená, ale pár z nich se skvěle baví.

Vitalij Černobyl stojí v otevřených dveřích jejich příbytku šest krát devět. Světlo ozařuje jeho účes zpevněný vaječnými bílky a jinými proteiny. Tyto látky nyní světlo lámou a odrážejí je v podobě zlomků spektra připomínajících duhu zrušenou kartáčovou palbou.

Umiho počítač právě promítá na Vitalijův zadek miniaturní obraz Černého slunce. Nejistě přešlápne z nohy na nohu, jako by mu takhle brzy po ránu dělalo potíže stát na obou a on se ještě nerozhodl, kterou z nich bude používat.

“Máš tlustý sklo,” míní Umi.

“Měli bychom vyrazit,” vybídne ho Vitalit.

“Ty mi budeš povídat, že máme vyrazit? Čekal jsem hodinu, až se uráčíš vstát.”

Umi k němu zamíří a Vitalij nejistě sleduje jeho meč. Oči má suché a zarudlé a na spodním rtu se mu skví vřed velikosti mandarínky.

“ Vyhráls ten souboj?”

“Jasně, že jsem ten zasranej souboj vyhrál,” odsekne Umi. “Jsem přece nejlepší šermíř na světě.”

“A navíc jsi napsal ten software.”

“Jo. To taky,” připustí Umi.

Když Vitalij Černobyl a jeho Hřiby dorazili na Long Beach v jednom z těch unesených nákladních parníků plných uprchlíků z bývalého Sovětského svazu, rozptýlili se po jihu Kalifornie a jali se hledat železobetonovou krajinu, jež by byla stejně holá a rozlehlá jako ta, kterou zanechali v Kyjevě. Nestýskalo se jim po domově. Takové prostředí potřebovali k tomu, aby mohli provozovat svoje umění.

Okolí řeky bylo pro tyto účely jako stvořené. Byla tu spousta báječných nadjezdů. Stačilo jen následovat skejťáky na dobře utajená, dávno však objevená místa. Skejťákům a nukleárním fuzz-grungeovým kapelám se daří ve stejném prostředí. A právě tam měli nyní Vitalij s Umim namířeno.

Vitalij má dost starou dodávku Volkswagen se sklápěcí střechou, díky níž se dá změnit v provizorní obytný vůz. Než do jeho života vstoupil Umi Neywitz, bydlel v ní na ulicích nebo po frančízách Bleskorestu. Dnes jsou jeho vlastnická práva k dodávce značně pochybná, protože dluží Umimu mnohem víc peněz, než kolik činí její hodnota. Proto ji užívají společně.

Odjedou s dodávkou na druhý konec ProDepa, kde zatroubí na klakson a zablýskají světly, aby z nakládací rampy vyhnali dobrou stovku děcek. Tohle není žádné hřiště, usmrkanci.

Vydají se širokou chodbou, kde se musí na každém kroku omlouvat, když překračují miniaturní mayské vesnice, buddhistické chrámy a bílé bezdomovce sjeté vertigem, štrúdlem, bzučákem, nartexem, hořčicí a podobnými svinstvy. Podlaha by potřebovala zamést: všude se válí samé použité injekční stříkačky, lahvičky s uřezanými hrdly, opálené lžíce a troubele od dýmek. Leží zde také mnoho průhledných umělohmotných lahviček s červenými uzávěry, dlouhých asi jako palec. Mohly by to být nádobky od drog, jenže mají pořád ještě nasazené ty uzávěry a fefáci obvykle nebývají tak pořádní, aby každou lahvičku po použití zase pěkně zavřeli. Nejspíš to bude něco nového, o čem Umi ještě neslyšel - taková mcdonaldovská polystyrenová krabice, ovšem na fet.

Projdou požárními dveřmi do jiné části ProDepa, která vypadá docela stejně jako ta předchozí (v Americe dneska vůbec vypadá všechno stejně, už nejsou žádné rozdíly). Vitalij vlastní třetí kumbál vpravo, titěrnou komůrku jeden a půl krát tři, jež skutečně slouží svému původnímu účelu, totiž skladování předmětů.

Vitalij přistoupí ke dveřím a začne dolovat z hlavy kombinaci číselného zámku, což si vyžádá značný počet náhodných odhadů. Nakonec zámek cvakne a rozletí se. Vitalij odsune západku a otvírající se dveře vykreslí do narkomanského odpadu čistý půlkruh. Většinu komory zabírají dva velké čtyřkolé ruční vozíky zaplněné reproduktory a zesilovači.

Umi s Vitalijem odtlačí vozíky k nakládací rampě, naloží jejich obsah do dodávky a

odvezou prázdné vozíky zpátky do kumbálu. Ty vozíky jsou teoreticky veřejným majetkem, ale na takové věci už nikdo nevěří.

Cesta na místo koncertu je dlouhá a ještě o to delší, že Vitalij zavrhuje technokratický losangeleský světonázor, podle nějž je nejvyšším Bohem rychlost, a jede po dálnici pohodovou šedesátkou. Ani provoz není právě nejpříjemnější. Umi si tedy zapojí do zapalovače v palubní desce počítač, nasadí si brýle a odebere se do Metaverza.

Tentokrát ovšem není k síti připojen pomocí optického kabelu, takže se veškerá jeho komunikace s vnějším světem musí odbývat prostřednictvím rádiových vln, které jsou podstatně pomalejší a méně spolehlivé. Nebylo by dobré vracet se do Černého slunce - vypadalo by to tam děsivě a ostatní štamgasti by se na něj ještě dívali jako na nějakého černobílého ubožáka. V klidu si však může zajít do své vlastní pracovny, která se generuje přímo uvnitř počítače spočívajícího v jeho klíně; k tomu nepotřebuje žádnou komunikaci s vnějším světem.

Zhmotní se tedy ve své pracovně umístěné v hezounkém domečku ve staré programátorské čtvrti kousek od Ulice. Všechno tu vypadá velmi japonsky: podlaha je pokryta rohožemi tatami. Jeho psací stůl tvoří velká a těžká deska hrubého mahagonu. Stěnami z rýžového papíru proniká slabé stříbřité světlo. Za posuvnými dveřmi přímo před ním leží zahrádka i se zurčícím potůčkem a pstruhem, který občas vyskočí z vody a chytí mouchu. Tůňka by správně měla být plná kaprů, avšak Umi je natolik Američanem, aby kapry považoval za nepoživatelné dinosaury usazené někde u dna, kde se živí splašky.

Je tu však něco nového: zeměkoule velikosti grapefruitu, naprosto podrobné vyobrazení planety Země zavěšené na délku paže před jeho obličejem. Umi už o tom slyšel, ale nikdy nic podobného neviděl. Je to program CIC nazvaný prostě Země. Pomocí tohoto uživatelského rozhraní CIC eviduje všechny prostorové informace, které má k dispozici - všechny mapy, meteorologické údaje, architektonické plány a satelitní fotografie.

Umi už uvažoval o tom, že bude-li se mu jako externímu zpravodaji dařit, mohl by si za pár let našetřit dost peněz, aby si mohl Zemi předplatit a pořídit si tuhle věcičku do pracovny. Teď se tu zčistajasna objevila sama a zadarmo. Dokáže si to vysvětlit jen tak, že mu ji musela věnovat Juanita.

Všechno pěkně popořádku. Kartu Bábel / Infokalypsa má jeho avatar dosud v kapse. Vytáhne ji tedy. Jeden z posuvných panelů z rýžového papíru, jež tvoří stěny jeho pracovny, se otevře. Na druhé straně spatří Umi velkou, spoře osvětlenou místnost, která tu předtím nebyla: vypadalo, že mu Juanita dost radikálně přestavěla barák. Do pracovny vejde jakýsi chlapík.

Knihovnický démon vypadá jako příjemný padesátník s prošedivělými vlasy a vousy, s jasně modrýma očima, svetrem do véčka a pletenou kravatou ze silné vlny. Kravatu má povolenou a rukávy vyhrnuté. Ačkoli se jedná jen o počítačový program, má dobrý důvod k veselosti: téměř nepřebernými haldami informací v Knihovně se dokáže prokousat s mrštností pavouka tančícího v obrovské pavučině křížových odkazů. Knihovník je jediný program CIC, který stojí ještě víc než Země; jediné, co nedokáže, je samostatně myslet.

“Ano, pane,” praví Knihovník. Je ochotný, ale nikoli vlezlý: spojí ruce za zády, zlehka se pohupuje na patách a zvědavě zvedá obočí za polovičními brýlemi.

“Bábel je babylónské město, že?”

“Bylo to *legendární* město,” zdůrazní Knihovník. “Bábel je biblické označení Babylónu. To slovo je semitského původu: *bab* znamená bránu *a ili* znamená Boha, takže Bábel znamená ‚bránu Boží`. Má ovšem také jistý onomatopoický význam, protože napodobuje někoho, kdo mluví nesrozumitelným jazykem. Bible je plná takových slovních hříček.”

“Stavěli tam věž do nebe a Bůh ji zbořil.”

“To je typická ukázka toho, jak se ta historie dnes překrucuje. Bůh se samotné věže ani

nedotkl. ‚Hospodin totiž řekl: “Hle, jsou jeden lid a všichni mají jednu řeč. A toto je teprve začátek jejich díla. Pak nebudou chtít ustoupit od ničeho, co si usmyslí provést. Nuže, sestoupíme a zmateme jim tam řeč, aby si navzájem nerozuměli.” I rozehnal je Hospodin po celé zemi, takže upustili od budování města. Proto se jeho jméno nazývá Bábel, že tam Hospodin zmátl řeč veškeré země.` První kniha Mojžíšova 11:6-9, ekumenické vydání.”

“Takže ta věž nespadla. Prostě tam trčela dál.” “Správně. Nikdo ji nezbořil.”

“Z toho smrdí levárna.”

“Levárna?”

“Prokazatelná nepravda. Juanita si myslí, že v Bibli není nic ani prokazatelná pravda, ani prokazatelná nepravda. Kdyby to byla prokazatelná nepravda, pak by Bible lhala, a kdyby to byla prokazatelná pravda, tak by se tím dokazovala existence Boha a nezbývalo by žádné místo pro víru. A ta historka s Bábelem je prokazatelně nepravdivá, protože kdyby vystavěli věž až do nebes a Bůh ji *nezbořil*, tak by pořád ještě někde musela stát, nebo aspoň nějaké její zbytky.”

“Předpokladem, že byla velmi vysoká, se dopouštíte povrchní interpretace. Věž je doslova popisována tak, že ‚její vrchol nese nebesa`. Po mnoho století se to vykládalo tak, že věž byla tak vysoká, že se dotýkala nebes. Jenže během poslední stovky let se při vykopávkách skutečných babylónských zikkuratů ukázalo, že měly na špičce nakreslené astrologické náčrtky - obrázky oblohy.”

“Aha. Dobře, takže *ve skutečnosti* postavili věž s obrázkem nebe na špičce. To je samozřejmě přijatelnější než věž sahající až k obloze.”

“Podstatně přijatelnější,” zdůrazní Knihovní. “Takové stavby se skutečně našly.”

“Každopádně říkáte, že když se Bůh dožral a došlápl si na ně, samotné věže se to nijak nedotklo. Její stavbu ovšem museli přerušit z důvodu informační katastrofy nemohli se navzájem domluvit.”

“Slovo ‚katastrofa` pochází z řeckého *katastrofé* neboli převrácení,” upozorní Knihovník. “Promiňte, ale vzhledem ke své vnitřní struktuře si potrpím na nepřípadné poznámky.”

“To nijak nevadí,” ujistí ho Umi. “Stejně jste dost dobrej program. Kdo vás vlastně napsal?”

“Většinu jsem si napsal sám,” přizná Knihovník. “Mám totiž vrozenou schopnost učit se z vlastní zkušenosti. Tuto schopnost mi však původně naprogramoval můj tvůrce.”

“Kdo vás napsal? Třeba ho znám,” podbízí se Umi. “Znám plno programátorů.”

“Vlastně mne nenapsal ani profesionální programátor jako takový, ale spíše výzkumný pracovník Kongresové knihovny, který se naučil programovat,” odpoví Knihovník. “Věnoval se vcelku běžnému problému třídění obrovského množství irelevantních podrobností a hledání opravdu významných informací. Jmenoval se doktor Emanuel Lagos.”

“To jméno už jsem slyšel,” prohlásí Umi. “Takže on byl vlastně takový metaknihovník. Zvláštní věc, skoro jsem myslel, že to byl jeden z těch chlápků od CIA, co se pořád potloukají kolem CIC.”

“Pro CIA nikdy nepracoval.”

“Dobře. Tak bychom se mohli dát do práce. Vyhledejte mi v Knihovně všechny bezplatné informace o člověku jménem L. Ross Leslie a uspořádejte mi je chronologicky. Důraz je na slovo *bezplatné.”*

“Televize a noviny, rozumím, pane. Okamžik, pane,” praví Knihovník, otočí se a tiše odkvačí. Umi obrátí pozornost k Zemi.

Všechny podrobnosti jsou neuvěřitelně věrné. Rozlišení, přehlednost a celkový vzhled okamžitě napoví jak Umimu, tak každému, kdo se vyzná v počítačích, že tenhle program není žádné ořezávátko.

Nezobrazuje jen pevniny a oceány. Země vypadá přesně tak, jak by vypadala z nějakého bodu oběžné dráhy přímo nad Los Angeles, a to včetně počasí vířící galaxie mračen zavěšené těsně nad povrchem zeměkoule vrhají šedé stíny na hladinu moří - a polárních ledových čepiček, které se drolí do moře a splývají s ním. Polovina glóbu je osvětlena sluncem, druhá je tmavá. Terminátor, takto hranice mezi nocí a dnem, již překročil Los Angeles a nyní se šine přes Tichý oceán na západ.

Všechno se pohybuje zpomaleně. Pokud se bude Umi dostatečně dlouho dívat na mraky, všimne si, jak se jejich tvar mění. Vypadá to, že na Východním pobřeží mají jasnou noc.

Zahlédne jakýsi předmět, který se rychle pohybuje nad povrchem glóbu. Napadne ho, že to bude nějaký komár. Jenomže v Metaverzu žádní komáři nejsou. Pokusí se na tu věc zaostřit. Počítač, který mu odráží od rohovky slabé laserové paprsky, vytuší změnu a Umi zalapá po dechu: zmocní se ho pocit, že se snáší dolů k Zemi jako kosmonaut vysazený do mezihvězdného prostoru, který vypadl ze zajetých kolejí své oběžné dráhy. Když svůj pád konečně ovládne, nachází se pouhých pár set mil nad Zemí, hledí na jednolitou hradbu mračen a vidí onoho komára, jenž klouže přímo pod ním. Je to nízkoletící satelit CIC na polární oběžné dráze od severu na jih.

“Vaše informace, pane,” oznámí Knihovník.

Umi se poleká a zvedne hlavu. Země mu zmizí ze zorného pole; Knihovník stojí před jeho psacím stolem a podává mu hyperkartu. Stejně jako knihovníci ve Skutečnosti se i tenhle démon dokáže pohybovat naprosto neslyšně.

“Nemůžete při chůzi dělat o něco víc hluku? Jsem trochu lekavý,” zabručí Umi.

“Samozřejmě, pane. Omlouvám se.”

Umi se natáhne po hyperkartě. Knihovním vykročí vpřed a nakloní se k němu. Tentokrát jeho podrážka lehce pleskne o rohož a Umi slyší tiché šustění látky jeho kalhot.

Umi si vezme hyperkartu a podívá se na ni. Na lícové straně je napsáno:

Výsledky rešerše na téma:
Leslie, Lawrence Ross, 1948 -

Otočí kartu. Rub je rozdělen do několika tuctů ikonek velikosti nehtu. Některé z nich představují fotografie titulních stránek novin. Jiné mají podobu zářících barevných obdélníčků: miniaturní televizní obrazovky přehrávající video.

“Tohle nejde,” míní Umi. “Sedím přece v dodávce, ne? Připojený jsem přes mobilní telefon. Tolik videa jste mi nemohl přenést do systému tak rychle.”

“Nemusel jsem nic přenášet,” odvětí Knihovník. “Všechny existující videozáznamy o L. Ross Lesliem již shromáždil doktor Lagos a nahrál je do zásobníku Bábel / Infokalypsa, který máte ve svém počítači.”

“Aha.”

****zadní uvozovky

Umi hledí na miniaturní televizi v levém horním rohu karty. Ta se k němu přibližuje, až se zvětší do podoby dvanáctipalcového monitoru s nízkým rozlišením postaveného tak na délku paže od něj. V tom okamžiku se začne přehrávat video. Jde o dost špatnou kopii záznamu středoškolského fotbalového zápasu ze šedesátých let pořízeného na osmičku film. Zvuk žádný. "Co to má být?"

Knihovník odpoví: "Odessa, Texas, rok 1965. L. Ross Leslie hraje zadáka, číslo osm v tmavém dresu."

"Takové podrobnosti zase nepotřebuju. Mohl byste mi něco z toho nějak shrnout?"

"To bych nemohl. Ale mohu vám poskytnout stručný obsah. Tato dávka obsahuje jedenáct středoškolských fotbalových zápasů. V posledním ročníku se Ross Leslie dostal do celostátního texaského záložního mužstva. Pak šel s prospěchovým stipendiem na Riceovu univerzitu a začal hrát fotbal tam, takže následuje čtrnáct záznamů utkání z vysoké školy. Ross Leslie měl jako hlavní obor komunikace."

"Dost logické, když uvážíme, co se z něj stalo potom."

"Začínal jako televizní sportovní reportér v Houstonu, takže tu máme padesát hodin materiálů z téhle doby - samozřejmě většinou jde o vystříhané věci. Po dvou letech v tomhle oboru se dal Ross Leslie na podnikání spolu se svým prastrýcem, který si vydělal hodně peněz v ropě. Dávka obsahuje pro toto období několik novinových článků, u nichž jsem při čtení odhalil jistou textovou spojitost - to znamená, že pocházejí ze stejného zdroje."

"Tisková komuniké."

"Potom se pět let žádné informace neobjevují."

"Měl něco za lubem."

"Pak se začínají objevovat další zprávy, většinou z náboženské rubriky houstonských novin, které se zmiňuji o Leslieho darech pro různé organizace."

"Tohle mi připadalo jako shrnutí. Říkal jste přece, že to neumíte."

"Opravdu to neumím. Pouze cituji shrnutí, které doktor Lagos přednesl v mé přítomnosti Juanitě Marquezové, když studovali tyto údaje."

"Pokračujte."

"Ross Leslie přispěl částkou 500 dolarů Ultramontánní církvi křtu ohněm, vrchní pastor ctihodný Wayne Bedford; částkou 2500 dolarů Svatodušní lize mladých, prezident ctihodný Wayne Bedford; částkou 150 000 dolarů Svatodušní církvi Nové trojice, zakladatel a patriarcha ctihodný Wayne Bedford; částkou 2,3 miliónu dolarů Leslieho evangelické univerzitě, rektor a děkan teologické fakulty ctihodný Wayne Bedford, a poté částkou 20 miliónů pro archeologickou fakultu Leslieho evangelické univerzity, dalšími 45 milióny pro fakultu astronomie a 100 milióny pro fakultu počítačových věd."

"Ty dary rozdával ještě před hyperinflací?"

"Ano, pane. Byly to, jak se říká, opravdové peníze." "A ten Wayne Bedford - je to ten samý ctihodný Wayne Bedford, co řídí Perleťové brány reverenda Wayna?"

"Právě on."

"Chcete mi říct, že reverend Wayne patří Lesliemu?"

"Patří mu většinový podíl ve Společnosti Perleťových bran, což je nadnárodní firma, která provozuje řetězec Perleťových bran reverenda Wayna."

"Dobrá, tak si to probereme dál," rozhodne Umi. Vykoukne přes okraj brýlí, aby se ujistil, že Vitalij se dosud nijak významně nepřiblížil místu konání koncertu. Pak se vrátí zpět do virtuální reality a pokračuje v prohlížení videozáznamů a novinových zpráv, jež Lagos nashromáždil.

V letech, kdy Ross Leslie poskytoval své dárečky reverendu Waynovi, začal se stále častěji

objevovat i v obchodních přílohách, nejprve v místních novinách, ale později i ve *Wall Street Journal a New York Times.* Velké pozornosti - evidentně šlo o reklamní trik - se mu dostalo poté, co se Japonci pokusili využít svou sít známostí k tomu, aby ho vyštípali z telekomunikačního trhu ve své zemi; Ross Leslie se tehdy obrátil na americkou veřejnost a vydal ze svého deset miliónů dolarů na kampaň, jejímž cílem bylo přesvědčit Američany, že Japonci jsou proradní pleticháři. Na konci toho všeho stála triumfální obálka časopisu *The Economist* ohlašující, že Japonci vzdali boj a nechali ho ovládnout tamní trh s optickými kabely, což v konečném důsledku znamenalo trh ve většině Východní Asie.

Posléze se objevily i články o životním stylu. L. Ross Leslie dal svým publicistům najevo, že hodlá ukázat světu lidštější tvář. Následuje série článků ze soukromí, které velebí Leslieho poté, co si z přebytků vlády Spojených států koupil novou jachtu.

L. Ross Leslie, poslední z monopolistů devatenáctého století, je zachycen v kapitánské kajutě, jak rozmlouvá s dekoratérem. Už takhle vypadá kajuta dost hezky, zvláště uvážíme-li, že Ross Leslie koupil tuhle loď od amerického námořnictva, ale zřejmě pro něj není dost texaská. Chce všechno vyházet a přestavět. Pak jsou vidět záběry na Leslieho, jak se svým mocným tělem prodírá úzkými chodbami a po příkrých schodištích lodi - typická nudná námořnická šeď, kterou, jak ujišťuje přítomného reportéra, hodlá podstatně oživit.

“Víte, povídá se, že když si Rockefeller koupil jachtu, tak si koupil takový tintítko, nějakejch sedumdesát stop nebo tak něco. Na tehdejší poměry dost ubohý. No a když se ho někdo zeptal, proč si jako koupil tak mrňavou jachtu, on na to odpověděl: ‚To si myslíte, že jsem Vanderbilt?` Cha, cha! No prostě, vítejte na palubě mý jachty.”

L. Ross Leslie pronáší tato slova vstoje na obrovské otevřené výtahové plošině, na níž společně s ním stojí i reportér a celý natáčecí štáb. Plošina stoupá. V pozadí se rozkládá Tichý oceán. Ve chvíli, kdy Ross Leslie vysloví svou poslední repliku, se výtah zastaví, kamera se otočí a divák spatří letovou palubu letadlové lodi *Enterprise,* dříve majetku amerického námořnictva a nyní soukromé jachty L. Rosse Leslieho, který v napínavé dražbě vypálil rybník jak.Obrannému systému generála Jima, tak Národní bezpečnosti admirála Boba. L. Ross Leslie se jme vychvalovat rozlehlou pláň letové paluby a přirovnávat ji k jistým částem Texasu. Nadhodí, že by mohlo být zábavné zasypat část paluby hlínou a pěstovat na ní dobytek.

Další profil, tentokrát natáčený pro obchodní kanál a nejspíše o něco později: znovu na *Enterprise,* kde kapitánská kajuta mezitím doznala značných změn. L. Ross Leslie, Pán prstencových sítí, sedí za psacím stolem a nechává si natírat knír voskem. Pochopitelně za zcela jiným účelem, než k jakému používají vosk ženy a dívky na své nohy: jeho cílem je vous narovnat a uhladit. Voskování provádí maličká Asiatka, která pracuje tak zručně, že jej nikterak neruší v hovoru, jenž se povětšinou točí kolem plánů na rozšíření jeho kabelové televizní sítě do celé Koreje a Číny a na její spojení s velkou páteřní optickou linkou vedoucí přes Sibiř a Ural.

“Jo, to víte, monopolista není s prací nikdy hotov. Dokonalej monopol prostě neexistuje. Jako byste tu poslední desetinku procenta ne a ne dostat.”

“Nemá snad korejská vláda ještě silnou pozici? Jistě tam máte spoustu potíží s předpisy.”

L. Ross Leslie se zasměje. “To víte, že se rád koukám, jak se vládní regulační orgáni snažej dohnat svět. Pamatujete, jak podrazili starýho Bella?”

“Moc ne.” Reportérce je pouze něco přes dvacet. “Ale víte, co to bylo, ne?”

“Monopol hlasových komunikací.”

“Právě. Dělali v tom samým oboru co já. Informace. Přenášení telefonních hovorů po měděnejch drátcích, pěkně jeden po druhým. Vláda jim to dala pěkně sežrat - zrovna v tý době, kdy jsem zakládal kabelový frančízy ve třiceti státech. Cha, cha! Věřila byste tomu? To je skoro, jako by se pokoušeli regulovat koně v době, kdy se objevil model T a letadla.”

“Jenže systém kabelové televize není totéž co telefonní systém.”

“V té době ještě nebyl, protože byl jen lokální. Jakmile ovšem vybudujete lokální systémy na celým světě, stačí je propojit a máte globální síť. Stejně velkou jako ta telefonní. Jenomže tahle přenáší informace desettisíckrát rychlejc. Přenáší obraz, zvuk, data, na co si vzpomenete.”

Jasná propaganda, půlhodinový reklamní pořad, jehož jediným cílem bylo umožnit, aby se L. Ross Leslie svěřil lidstvu se svým pohledem na určitý problém. Několik jeho programátorů, lidí, na nichž závisel chod jeho systémů, tehdy zřejmě založilo nějaké odbory - v programátorském světě nevídaná věc - a zažalovali Leslieho za to, že jim do bytů rozmístil odposlouchávací zařízení a skryté kamery a vlastně je měl čtyřiadvacet hodin denně pod dohledem, načež šikanoval ty, kteří podle jeho názoru “zvolili nepřijatelný životní styl”. Když si třeba jedna z jeho programátorek dopřávala jedné noci s vlastním manželem ve vlastní posteli orální sex, zavolal si ji Leslie hned druhý den ráno na kobereček, nazval ji děvkou a sodomitkou a oznámil jí, že je na minutu propuštěna. Negativní publicita, která z toho vzešla, Leslieho štvala natolik, že se rozhodl investovat pár miliónů do vlastní reklamy.

“Obchoduji s informacemi,” sděluje úlisnému, podlézavému rádoby novináři, který s ním točí rozhovor. Sedí ve své houstonské kanceláři a vypadá ještě fešáčtěji než obvykle. “Všechno televizní vysílání na celém světě se dostává ke spotřebitelům díky mně. Většina informací zasílaných do databáze CIC a z ní prochází mými sítěmi. Metaverzum - celá Ulice - existuje díky síti, která patří jenom mně.

To ovšem znamená, když budete uvažovat se mnou, že moji programátoři pracující s těmito informacemi mají v rukou nesmírnou moc. Ty informace jim přejdou do mozku. A zůstanou tam. Odcházejí společně s nimi, když se jdou domů vyspat. A pletou se jim třeba i do *snů*, proboha. Mluví o nich se svou ženou. A přitom, k čertu, na ty informace nemají vůbec žádné právo. Kdybych měl továrnu na auťáky, taky bych svým dělníkům nedovolil, aby v těch autech jezdili domů nebo si půjčovali nástroje. Jenže takhle dělám právě tohle každý den úderem páté všude na světě, když se moji programátoři vracejí domů.

Když za starejch časů věšeli zloděje dobytka, vždycky si nakonec nasrali do kalhot. Víte, to byl takovej jasnej důkaz toho, že ztratili vládu nad vlastním tělem a že každou chvíli umřou. Takže nejdůležitějším úkolem každý organizace je ovládat svý svěrače. A my ani tak daleko nejdeme. Jenom se snažíme zdokonalit technologii řízení tak, abychom ty informace měli pod kontrolou, ať jsou kdekoli - na našich discích nebo třeba v hlavách programátorů. Víc vám k tomu říct nemůžu, aby se toho hned nechytla konkurence. Ale vážně doufám, že za takových pět, deset let už po podobných věcech neštěkne ani pes.”

Půlhodinová vložka v podobě pořadu aktualit ze světa vědy, tentokrát o novém kontroverzním oboru informační astronomie zabývajícím se vyhledáváním rádiových signálů přicházejících z jiných slunečních soustav. L. Ross Leslie se začal o tento obor osobně zajímat; v době, kdy různé národní vlády rozprodávaly svůj majetek, zakoupil celý řetězec radioobservatoří, propojil je svou legendární optickou sítí a vytvořil z nich jednu velkou anténu velkou jako celá Země. Nyní čtyřiadvacet hodin denně pročesává nebe a hledá rádiové vlny, které by mohly mít nějaký smysl - které by mohly přinášet zprávy od jiných civilizací. A pročpak, táže se publicista - slavný profesor z MIT - by se měl obyčejný naftař zajímat o něco tak abstraktního?

“To abych měl tuhle planetu tak nějak pod palcem.” Ross Leslie pronese tuto větu pohrdavým, sarkastickým tónem s přehnaným přízvukem kovboje, který má pocit, že se na něj nějaký seveřanský třasořitka kouká svrchu.

Další zpravodajský šot, zřejmě natočený o několik let později. Znovu se nacházíme na palubě

Enterprise, jenže tentokrát je atmosféra opět jiná. Letová paluba se změnila v uprchlický tábor: hemží se to tu Bangladéšany, jež L. Ross Leslie vylovil v Bengálském zálivu poté, co jejich zemi spláchly do moře obrovské záplavy způsobené vykácením lesů u pramenů řek v Indii - tomu se říká hydrologická válka. Kamera sjíždí přes okraj letové paluby, kde můžeme spatřit prvopočátky Voru: relativně malou skupinku několika set loděk, které se přilepily *k Enterprise v* naději na bezplatnou cestu přes oceán do Ameriky.

Ross Leslie prochází mezi uprchlíky, rozdává jim komiksy s biblickými příběhy a mazlí se s malými dětmi. Shlukují se kolem něj, zubí se na něj, spínají ruce a hluboce se uklánějí. Ross Leslie jim úklony trochu neohrabaně opětuje, ale v jeho tváři není po žádném veselí ani stopa. Je smrtelně vážný.

"Pane Leslie, co si myslíte o lidech, kteří tvrdí, že tohle děláte jen proto, abyste si udělal reklamu?" Tenhle novinář se snaží být o něco nepříjemnější.

"Ksakru, kdybych si měl dělat názor na všechno, co se povídá, nikdy bych nic neudělal," opáčí L. Ross Leslie. "Na to byste se měl zeptat přímo těch lidí."

"Chcete tedy naznačit, že tento program pomoci uprchlíkům nemá nic společného s vaším obrazem na veřejnosti?"

"Ne. Po-"

Následuje střih a na obrazovce zůstane jen reportér mluvící na kameru. Umi vytuší, že Ross Leslie se chystal proslovit kázání, ale v televizi ho vystřihli.

Jednou z největších výhod Knihovny je ovšem to, že obsahuje tolik vystříhaného materiálu. To, že se nějaký videozáznam nikdy nevysílal, ještě nemusí znamenat, že nemá žádnou zpravodajskou hodnotu. CIC proto už dávno zaťala drápy do archivů videokazet televizních sítí. Všechny tyhle vystříhané záznamy - dohromady to dělá milióny hodin - ještě nebyly načteny do Knihovny v digitální podobě. Můžete si však poslat žádost a CIC vám požadovaný pásek vytáhne z archivu a přehraje vám ho.

Právě tak to udělal Lagos. Ten pásek je rovnou k dispozici.

"Ne. Podívejte. Vor je jistě mediální událost. Ale zároveň má mnohem hlubší a obecnější smysl, než si vůbec dokážete představit."

"Aha.

"Média ho vytvářejí v tom smyslu, že bez nich by nikdo nevěděl, že existuje, a uprchlíci by se na něj takhle nelepili. Vor navíc média podporuje. Vytváří velký tok informací - filmy, zpravodajství, víte sám."

"Takže vy si vytváříte svou vlastní událost, abyste na vzniklém informačním toku vydělal peníze?" táže se reportér v zoufalé snaze udržet krok s Leslieho myšlenkovými pochody. Z jeho tónu je jasné, že tohle celé považuje za plýtvání páskou. Jeho unavený pohled naznačuje, že tohle není poprvé, kdy se Ross Leslie pustil do nějaké nepochopitelné odbočky.

"Částečně. Jenže to by bylo hrubé zjednodušení. Ve skutečnosti je to mnohem hlubší. Možná jste už slyšel tvrzení, že zábavní průmysl se živí biomasou, jako když si velryba filtruje z oceánu plankton."

"To jsem slyšel, ano."

"To tvrzení je ode mne. Vymyslel jsem ho sám. Taková přirovnání jsou jako virus, víte - jsou to informace, data, která se šíří od jednoho člověka k druhému. Takže cílem Voru je dopravit další biomasu. Obnovit Ameriku. Většina zemí je dost statická a v podstatě jim stačí rodit pořád další děti. Naproti tomu Amerika je jako ta stará rachotivá a kouřící mašina, co se pomaloučku plazí po kraji a spolyká všechno, na co přijde. Nechává za sebou odpadky na míli široko. A pořád potřebuje víc paliva. Četl jste někdy ten příběh o labyrintu a Minotaurovi?"

"Jistě. To bylo na Krétě, že?" Reportér odpoví jen z čirého sarkasmu: nevěří, že někdo

může takhle blábolit, a nejradši ze všeho by už byl zpátky v Los Angeles.

“Jo. Řekové museli každý rok sebrat pár panen a poslat je jako tribut na Krétu. Tam je král pěkně šoupnut do labyrintu a Minotauros je sežral. Tenhle příběh jsem četl, když jsem byl ještě kluk, a vždycky jsem si říkal, co byli asi ti lidi na Krétě zač, že se jich všichni tak báli a posílali jim každý rok svoje děti, aby je nechali sežrat. Říkal jsem si, že to asi museli bejt pěkný mizerové.

Dneska se na to ovšem dívám jinak. Těm ubožákům tam dole musí Amerika připadat asi jako Kréta těm řeckejm chudákům. Jenomže tady je nikdo k ničemu nenutí. Ty lidi tam dole odevzdají svý děti dobrovolně. Budou je po miliónech posílat do labyrintu, aby je nechali sežrat. Průmysl je přežvejká a vyplivne jim nazpátek obrázky, filmy a televizní programy v mejch sítích, samý scény plný bohatství a exotiky, jaký by si nedokázali ani představit, a oni budou mít o čem snít, v co doufat. A to je smyslem Voru. Je to prostě taková velká loď na přepravu planktonu.”

Reportér se konečně přestane chovat jako reportér a pustí se do Rosse Leslieho zcela otevřeně. Evidentně má toho chlapa plné zuby. “To je odporné. Nemůžu uvěřit, že takhle můžete smýšlet o lidech.”

“Ksakru, chlapečku, moc si tu na mě nevyskakuj. Nikdo nikoho doopravdy nesežere. To je jenom takovej obrat. Prostě sem přijedou, seženou si slušnou práci, poznají Krista, koupí si zahradní gril a budou žít šťastně až do smrti. Co je na tom špatnýho?”

Ross Leslie se zlobí. Zvedá hlas. Bangladéšané za ním zachytí jeho emocionální vibrace a také podlehnou rozrušení. Zčistajasna jeden z nich, nepředstavitelně vychrtlý muž s dlouhým povislým knírem, přiběhne přímo před kameru a začne hulákat: “a ma la ge zen ba dam gal nun ka aria su su na an da...” Zvuků se rychle ujímají ostatní a litanie se šíří po celé lodi jako vlna.

“Střih,” prohlásí reportér a otočí se do kamery. “Prostě to stříhněte. Zase tu máme Babylón.” Zvuková stopa nyní zachycuje tisícovku lidí, jak mluví jazyky za pisklavého, spokojeného chechtotu L. Rosse Leslieho.

“Toto je zázrak řeči,” volá Leslie do všeobecné vřavy. “Já jim rozumím každé slovo. A co ty, bratře?”

“Hej! Vykašli se na to, parťáku!”

Umi zvedne oči od karty. V jeho kanceláři není kromě Knihovníka nikdo.

Obraz se rozostří, načež odletí kamsi vzhůru, mimo jeho dohled. Umi hledí z předního okna dodávky. Někdo mu právě strhl brýle z hlavy - ovšem Vitalij to nebyl.

“Tady jsem, ty slepý střevo!”

Umi se podívá z okna. S.O. se drží jednou rukou boku dodávky, druhou svírá jeho brýle.

“Lezeš tam nějak moc často,” poznamená. “Užij si taky trochu Skutečnosti, čéče.”

“Tam, kam jedeme,” odtuší Umi, “si tý Skutečnosti užijeme víc, než je mi milý.”

A zatímco se Umi s Vitalijem řítí k mohutnému dálničnímu nadjezdu, pod nímž se má konat dnešní koncert, na solidní kovový trup dodávky se lepí harpuny jako vosy na bonbón. Kdyby všichni ti skejťáci věděli, že dodávku řídí sám Vitalij Černobyl, začali by běsnit tak, že by to motor neutáhl. Zatím však napichují kdeco, jen aby se dostali na koncert.

Jakmile se přiblíží k nadjezdu, ztratí jakékoli další pokusy o řízení v mračnu skejťáků smysl. Je to něco podobného, jako kdybyste si natáhli sněžnice a chtěli projít pokojem plným štěňat. Musejí se proto prodírat davem, troubit a blikat světly.

Konečně se dovlečou k návěsu s plochou korbou, jenž slouží při dnešním koncertu jako jeviště. Vedle stojí další návěs plný zesilovačů a dalších součástí aparatury. Řidiči, kteří tu ve dvou tvoří utlačovanou menšinu, zalezli do kabiny zvukařského náklaďáku, kde pokuřují a vrhají žlučovité pohledy na zástupy skejťáků, takto svých zapřisáhlých nepřátel z dálniční džungle. Dobrovolně odtamtud nevylezou před pátou ranní, kdy bude cesta zase volná.

Kolem postává pár dalších Hřibů s cigaretami v puse; drží je po slovanském zvyku mezi dvěma prsty jako šipky. Zašlápnou vajgly do betonu podrážkami laciných vinylových bot, doběhnou k dodávce a začnou vykládat bedny. Vitalij si nasadí počítačové brýle, připojí se k počítači ve zvukařském voze a dá se do vylaďování systému. V paměti už má zavedený trojrozměrný model nadjezdu. Teď musí vypočítat prodlevy pro jednotlivé shluky reproduktorů tak, aby si posluchači užili co nejvíc drásavých a ohlušujících ech.

Předkapela nazvaná Úder tupým předmětem to rozbalí kolem deváté večer. Hned při prvním silnějším akordu odejde celá sestava laciných reproduktorů z druhé ruky; z kabelů srší jiskry a vytvářejí nad namačkanými skejťáky chaotickou duhu. Technici ze zvukařského vozu najdou poškozený obvod a vypnou ho ještě dřív, než někdo nebo něco přijde k úrazu. Úder tupým předmětem hraje tvrdé reggae silně ovlivněné antitechnologickým přístupem Hřibů.

Tihle hoši budou vařit tak hodinu, načež se mohou návštěvníci těšit na pár hodin s Vitalijem Černobylem a jeho Hřiby. A jestliže se objeví Suši K, může si taky na chvilku zahostovat.

Pro případ, že k tomu skutečně dojde, Umi prchne z běsnícího kotle fanoušků a začne obcházet po jeho obvodu. S.O. je někde uvnitř, ale nemá cenu snažit se ji najít. Stejně by si jen uřízla kšandu, kdyby ji viděli s takovým starcem jako Umi.

Koncert začal a nejspíš se už o sebe dokáže postarat sám. Umi tím pádem nemá mnoho co na práci. Navíc to nejlepší vždycky probíhá na okraji - tam, kde se jednotlivé masy prolínají - a ne uprostřed, kde je všechno stejné. Na konci davu, tam, kde světla slábnou a splývají s přítmím pod nadjezdem, se může docela dobře odehrávat něco zajímavého.

Okraj zástupu vypadá skutečně tak, jak mají vypadat osoby nacházející se uprostřed noci pod dálničním nadjezdem na předměstí Los Angeles. Rozkládá se tu veliké smetiště dějin, na němž pobývají různá práce se štítící individua původem z třetího světa a s nimi i nemalá dávka schizofrenických obyvatel prvního světa, kteří si už dávno usmažili mozky na ohni svých vlastních představ. Mnozí z nich nyní vylezli ze svých převrácených kontejnerů a vysloužilých ledniček, postavili se na špičky na konec davu a napjali zraky do všeho toho světla a rámusu. Někteří se tváří ospale a vyjeveně, zatímco jiní - většinou hřmotní Jihoameričané - vypadají, že je to celé nesmírně baví, podávají si cigarety a nevěřícně vrtí hlavou.

Tohle území patří Profíkům. Profíci chtěli zajistit ochranu, ale Umi, absolvent z Altamontu, se rozhodl, že to riskne a odmítne je. Místo toho najal Exekutory.

Takže každých deset metrů narazíte na vzpřímeného svalovce v křiklavě zelené bundě s nápisem EXEKUTOR na zádech. Rádi vypadají nápadně. Bunda je ovšem potřená elektropigmentem, takže v případě problémů stačí stisknout vypínač na klopě a okamžitě splynou s temnotou. Pouhým zapnutím zipu se navíc bunda změní v neprůstřelnou vestu. Teď je však vlahý večer a většina z nich má uniformy rozepnuté, aby se ochladili. Někteří se jen tak poflakují, ale většina z nich zachovává nejvyšší bdělost a bedlivě sleduje dav, nikoli kapelu.

Při pohledu na všechny ty pěšáky začne Umi hledat jejich velícího důstojníka a brzy jej objeví: malý, podsaditý chlapík s postavou vzpěrače. Má stejnou bundu jako ostatní, jenže pod ní se rýsuje ještě jedna neprůstřelná vrstva, na níž má připnutu slušnou zásobu nejrůznějších komunikačních přístrojů a malých důmyslných hračiček, jejichž účelem je ubližovat lidem. Hodně pobíhá sem a tam, točí se jako holub na báni a občas něco spěšně zabrumlá do mikrofonu jako trenér na střídačce.

Pak si Umi všimne vysokého třicátníka s elegantní bradkou, oděného do velmi decentního tmavě šedého obleku. I na vzdálenost třiceti metrů vidí, jak se mu leskne diamantová jehlice do kravaty. Ví, že kdyby k němu přistoupil o něco blíž, spatřil by mezi těmi diamanty safírový nápis “ProfiS”. Za mužem stojí jeho vlastní ochranka složená z půl tuctu dalších maníků v oblecích. I když tu nemají zajišťovat bezpečnost, stejně sem poslali aspoň symbolickou delegaci, aby dali najevo, kdo je tady pánem.

Už asi deset minut Umiho znepokojuje jedna věc, která s tím vším zřejmě nijak nesouvisí: laserové světlo je tak nějak hutné, laboratorně čisté, čemuž se vzhledem k jeho původu ani

nelze nijak divit. Člověk si tuhle vlastnost uvědomuje a okamžitě ví, že není přirozená. Proto je laserové světlo nápadné všude, především pak uprostřed noci pod špinavým nadjezdem. Umi teď neustále koutkem oka zachycuje jeho záblesky a ohlíží se po něm, aby vyhledal jeho zdroj. Je mu jasné, oč jde, i když nikoho jiného to patrně nezajímá.

Někdo tady pod nadjezdem pouští Umimu do tváře laserový paprsek.

Je to nepříjemné. Co možná nenápadně změní směr chůze a odšourá se kousek po větru od ocelového sudu s hořícími odpadky. Stojí přímo uprostřed mraku kouře, který je cítit, ale ne příliš vidět.

Jakmile se mu však laserový paprsek znovu odrazí od obličeje, rozptýlí se do miliónu droboučkých částeček a zaskví se v prostoru jako pravidelná přímka vedoucí rovnou ke svému zdroji.

Je jím chrlič, který stojí ve stínu za jedním provizorním přístřeškem. Pro případ, že by tu snad nepůsobil úplně jako pěst na oko, má na sobě oblek s kravatou. Umi se vydá k němu.

Chrliči představují tu méně slavnou stránku práce Celosvětové informační centrály. Místo laptopů používají počítače rozdělené do jednotlivých modulů a rozvěšené u pasu, na zádech a na hlavě. Fungují jako monitorovací zařízení, která nahrávají všechno, co se děje kolem nich. Těžko si představit něco, co by vypadalo hloupěji; tyhle hračičky jsou novodobou obdobou kožených pouzder na logaritmické pravítko nebo kalkulačku na opasku, která také svého nositele jednoznačně identifikovala jako příslušníka třídy, jež stojí vysoko nad ostatním lidstvem - a zároveň hluboko pod jeho úrovní. Umimu ovšem vyhovují, neboť představují ten nejhorší typ zpravodaje CIC. Přitahují na sebe veškerou pozornost. Výhodou tohoto dobrovolného ostrakismu je to, že můžete být neustále v Metaverzu a bez ustání sbírat informace.

Šéfové CIC nemohou tyhle chlápky vystát, protože do databáze cpou neskutečné haldy dokonale zbytečných informací s mlhavou nadějí, že se někdy mohou někomu hodit. Je to něco podobného, jako kdybyste si zapisovali poznávací značku každého projíždějícího auta jen tak pro případ, že šofér některého z nich někoho přejel. Ani databáze CIC nedokáže pojmout takové spousty pitomostí. Proto také vedení všechny chrliče dříve či později vyrazí.

Tohohle ovšem ještě nevyrazili. A soudě podle kvality jeho vybavení - je dost drahé - to dělá už nějaký čas. Takže musí být sakra dobrý.

Ale jestli je tak dobrý, co potom dělá tady? “Umiaki Neywitz,” osloví ho chrlič, když jej Umi konečně vystopuje ve stínu za přístřeškem. “Posledních jedenáct měsíců zaměstnán jako zpravodaj CIC. Specializace na zábavní a počítačový průmysl. Bývalý programátor, příslušník ochranky, rozvážeč pizzy a manažer hudební skupiny.” Oddrmolí to, jako by nechtěl, aby Umi ztrácel čas přežvykováním spousty známých skutečností.

Laser, který se s takovou chutí zakusoval Umimu do oka, vycházel z počítače tohoto muže, přesněji řečeno z periferního zařízení umístěného nad brýlemi přímo uprostřed čela. Dálkový snímač vzorku sítnice. Sotva se k něčemu takovému obrátíte s otevřenýma očima, laserový paprsek pronikne tím nejjemnějším svěračem na světě - vaší duhovkou - a sejme obrázek vaší sítnice. Výsledek se odešle do databáze CIC, kde uchovávají obrazy desítek miliónů sítnic. Pokud v té databázi jste, majitel zařízení během několika vteřin ví, s kým mátu čest. A pokud v té databázi nejste, tak jste se v ní právě ocitli.

Uživatel samozřejmě potřebuje odpovídající oprávnění. A jakmile zjistí vaši totožnost, potřebuje další přístupová práva, aby si mohl vyhledat vaše osobní údaje. Tenhle maník má nejspíš hodně rozsáhlá přístupová práva. Podstatně větší než Umi.

“Já jsem Lagos,” představí se chrlič.

Tak to je on. Umi by se ho nejradši zeptal, co tady ksakru pohledává. Nejradši by ho pozval na panáka a popovídal si s ním o tom, jak psal Knihovníka. Jenže je naštvaný. Lagos má chování řeznického psa (chrliči jsou nezdvořilí od přirozenosti).

“Jste tady kvůli Havranovi? Nebo jenom kvůli té fuzzy grunge kapele, co jí děláte manažera už, hm, dobrých šestatřicet dní?”

S chrliči se těžko mluví. Nemají ve zvyku dokončovat věty. Pohybují se ve světě vykresleném laserovými paprsky, na potkání načítají sítnice, zjišťují si údaje o každém člověku v okruhu tisíce metrů a sledují všechno najednou v normálním a infračerveném světle, na mikrovlnném radaru a přes ultrazvuk. Někdy si třeba myslíte, že s vámi mluví, jenže oni ve skutečnosti studují úvěrovou historii nějakého cizího člověka na druhém konci místnosti nebo určují značku a model letadla přelétajícího nad vámi. Pokud jde o něj, Lagos by si klidně během téhle parodie na konverzaci mohl měřit délku Umiho přirození.

“Vy děláte s Juanitou, že?” nadhodí Umi. “Nebo ona dělá se mnou. Něco na ten způsob.”

“Říkala, že chce, abych se s vámi setkal.”

Lagos se na okamžik zarazí. Zřejmě si vyhledává další data. Umi by na něj s chutí vychrstl kýbl studené vody.

“Rozumný nápad,” usoudí nakonec. “V Metaverzu se vyznáte. Programátor na volné noze - to je přesně to pravé.”

“Přesně pravé k čemu? O nezávislé programátory už nemá nikdo zájem.”

“Podnikoví programátoři jsou jako dělníci u pásu, nakazí se hned. Budou padat jako mouchy, úplně jako Sennacheribova armáda u jeruzalémských hradeb,” odpoví Lagos.

“Nakazí se? Sennacherib?”

“A vy se navíc dokážete bránit i ve Skutečnosti - to se může hodit, když narazíte na Havrana. Ty jeho nože mají ostří na molekulu tlusté. Neprůstřelnou vestu prořízne jako nic.”

“Kdo je Havran?”

“Pravděpodobně ho dnes uvidíte. Nic si s ním nezačínejte.”

“Dobře,” souhlasí Umi. “Dám si na něj pozor.”

“To jsem nemyslel,” odtuší Lagos. “Říkal jsem, abyste si s ním nic nezačínal.”

“Proč ne?”

“Svět je plný nebezpečí,” odvětí Lagos. “Pořád víc a víc. Nechceme přece narušit rovnováhu strachu. Vzpomeňte na studenou válku.”

“Mhm.” Umi netouží po ničem jiném, než aby mohl odejít a nikdy už toho cvoka nespatřit, jenže nějak se nemůže odtrhnout.

“Jste programátor. To znamená, že by vám mohly vaše skryté struktury nadělat pěkné problémy.” “Skryté struktury?”

“Neurolingvistické spoje v mozku. Pamatujete se, jak jste se učil dvojkový kód?”

“Jasně.” “Vytvářel jste si v mozku spoje. Struktury na nejnižší úrovni. Když používáte nervy, vznikají nějaké nové spoje pořád - výběžky se dělí a proplétají se mezi gliovými buňkami - váš biologický software se přeprogramovává a stává se součástí vašeho hardwaru. Takže teď jste zranitelný - jako každého programátora vás může zasáhnout *nam-šub*. Musíme si na sebe dávat pozor.”

“Co je nam-šub? A proč mě může zasáhnout?” “Hlavně nekoukejte na žádné bitmapy. Nechtěl vám někdo poslední dobou ukázat nějakou bitmapu? Třeba v Metaverzu?”

Zajímavé. “Mně ani ne, ale když o tom mluvíte, ta Brenda ukazovala jednomu známému -”

“Chrámová prostitutka bohyně Ašery. Snaží se tu chorobu šířit. A choroba je synonymem zla. Připadá vám to melodramatické? Ani ne. Víte, Mezopotámci neměli samostatný pojem pro zlo. Jenom pro nemoc, chorobu. Zlo bylo synonymem choroby. Takže, co z toho plyne?”

Umi kráčí pryč stejným krokem, jakým se vzdaluje od každého psychopata, který ho osloví na ulici. “Plyne z toho, že zlo je virus!” volá za ním Lagos.

“Nepusťte si nam-šub do operačního systému!” Juanita že pracuje s tímhle

mimozemšťanem?

Úder tupým předmětem vaří dobrou hodinu, přičemž přechází z jedné skladby ke druhé bez sebemenší přestávky, zkrátka bez jakékoli trhlinky v mohutné hlukové stěně. To všechno patří k jejich estetice. Když hudba ztichne, znamená to, že dohráli. Umi poprvé zaslechne jásot davu, vlastně zběsilý jekot, jenž mu duní v hlavě a zvoní v uších.

Zároveň se však ozve jakési hluboko posazené tepání, jako by někdo tloukl na basový buben, a Umi si pomyslí, že po přejezdu nad nimi přejíždí nákladňák. Jenže zvuk je na tohle příliš vytrvalý a neztrácí se v dálce.

Zní to někde za ním. Už si toho všimli i jiní, otáčejí se po zvuku a honem uhýbají z cesty. Umi poodstoupí stranou a pokusí se zjistit, co to je.

Tak především je to velké a černé. Skoro není k uvěření, že by si takhle udělaný chlap mohl sednout na motorku, třebas i na tak velkého harleye.

Malá oprava. Ten harley má na pravě straně přidělaný jakýsi sajdkár s vlastním kolečkem, který vypadá jako hladký černý projektil. Ovšem v tom vozíku nikdo nesedí.

Člověka by skoro ani nenapadlo, že někdo může být takhle rozložitý a nebýt přitom tlustý. Tenhle chlapík ovšem žádný tlusťoch není: má na sobě přiléhavě elastické šaty - vypadá to jako kůže, ale není to kůže a přes ně jsou vidět jenom kosti a svaly, nic jiného.

Na té motorce jede tak pomalu, že nebýt sajdkáru, musel by se převážit. Jenom občas mávne prsty té ruky, co v ní svírá spojku, a popožene harleye kupředu.

K jeho zdánlivé velikostí přispívá (kromě toho, že je doopravdy velký) také to, že to vypadá, jako by neměl žádný krk. Jeho i tak dost široká hlava se stále rozšiřuje, až splyne s rameny. Umiho zpočátku napadne, že jde o nějakou supermoderní přilbu. Když však neznámý projede kolem něj, ukáže se, že se ten bujný háv nadouvá a vlaje, protože to jsou prostě jenom vlasy, hustá hříva černých vlasů přehozených přes ramena a spadajících tomu člověku snad až k pasu.

Umi na to kouká jak jelen, a přitom si uvědomí, že neznámý se po něm ohlíží. Nebo se aspoň dívá jeho směrem. Není totiž tak docela jasné, na co přesně se dívá, protože má na očích hladké vypouklé brýle, jejichž jednolitý povrch přerušuje jen úzká vodorovná štěrbinka.

Dívá se na Umiho. Věnuje mu stejný povýšený úsměv, jaký se mu na tváři objevil pozdě odpoledne, když Umi stál u vchodu do Černého slunce a tenhle maník dřepěl někde ve veřejném terminálu.

Tak to je on. Havran. Chlap, kterého hledá Juanita. Chlap, před nímž ho Lagos varoval. Umi ho ostatně viděl už předtím, u vchodu do Černého slunce. Tenhle člověk dal Da5idovi Sníh.

Na čele má velkými písmeny vytetovaná tři slova: NEDOSTATEČNÉ ZVLÁDANÉ PUDY.

Vitalij Černobyl se svými Hřiby spustí své úvodní číslo, “Radiační popáleniny”, následkem čehož Umi doslova nadskočí leknutím. Jde o tornádo kvílení a deformovaného zvuku, ze kterého získáte pocit, jako by vás protahovali stěnou složenou ze samých rybářských háčků.

V dnešní době jsou země většinou frančistáty nebo rezidia, příliš malé na to, aby měly vlastní věznici nebo vůbec vlastní soudnictví. Když tedy někdo provede něco špatného, snaží se na něj uvalit nějaký rychlý a nepříjemný trest, jako je třeba zmrskání, zabavení majetku, veřejné zostuzení nebo - to se dělá lidem, kteří s oblibou ubližují druhým - upozornění vytetované na nějakou viditelnou část těla. NEDOSTATEČNĚ ZVLÁDANÉ PUDY. Tenhle chlapík evidentně do nějakého takového státečku zavítal a pořádně to tam rozjel.

Na okamžik přejede Havranovi po tváři červená světelná mřížka. Rychle se zmenšuje a její strany se sbíhají k pravé zorničce. Havran zavrtí hlavou a obrátí se, aby vyhledal zdroj

laserového paprsku, ale světlo mezitím zhaslo. Lagos získal svůj obraz sítnice.

Tak proto je Lagos tady. Nezajímá ho ani Umi, ani Vitalij Černobyl. Zajímá ho Havran. Lagos se tudíž nějak dověděl, že tady bude. A zrovna teď tu někde stojí, nahrává si Havrana na video, radarem mu prohlíží obsah kapes, zapisuje si jeho tep a dechový rytmus.

Umi vytáhne svůj mobil. “S.O.,” nařídí a urobil vytočí číslo S.O.

Telefon dlouho zvoní, než ho S.O. zvedne. V rámusu z pódia není skoro nic slyšet.

“Co sakra chceš?”

“Promiň, S.O. Ale něco se děje. Něco velkýho. Mám tu v merku jednoho udělanýho motorkáře jménem Havran.”

“Vy vod počítačů si taky nikdy nedáte voraz.” “Tak už to chodí,” míní Umi.

“Taky se na toho Havrana podívám,” slíbí S.O. “Až budu někdy *v práci.”* Zavěsí.

16

Havran několikrát nesmírně pomalu a lenivě objede zástup, přičemž se rozhlíží na všechny strany. Je tak klidný a v pohodě, až z toho jde strach.

Pak zamíří kamsi do tmy, dál od shluku diváků. Opět se rozhlíží a sleduje především okraj provizorního sídliště. Nakonec otočí harleye a rozjede se po trase, která jej zavede zpátky k tomu důležitému Profíkovi. K tomu se safírovou sponou do kravaty a vlastními gorilami.

Umi se začne prodírat stejným směrem a dbá při tom, aby nevypadal moc nápadně. Vypadá to, že se chystá něco zajímavého.

Jakmile se Havran přiblíží, tělesní strážci se shluknou kolem vrchního Profíka a utvoří kolem něj volný ochranný kruh. Když Havran přijede ještě blíž, všichni o pár kroků ustoupí, jako by jej obklopovalo neviditelné silové pole. Nakonec Havran zastaví a poctí zemi dotekem své nohy. Než opustí motorku, stiskne pár tlačítek na řídítkách. Pak zůstane stát s rozkročenýma nohama a s rukama nad hlavou, protože ví, co bude následovat.

Z každé strany k němu přistoupí jeden Profík. Zdá se, že jim tenhle úkol není právě po chuti, a v jednom kuse pošilhávají po motocyklu. Vrchní Profík je musí pobízet a mávat na ně rukama, aby šli k Havranovi blíž. Oba drží ruční detektory kovu. Zavíří mu těmi hůlkami kolem těla a nenajdou nic, ani kousíček kovu, dokonce ani mince v kapse ne. Tenhle člověk je stoprocentně organický. Takže, když už nic jiného, aspoň to Lagosovo varování před Havranovými noži se ukázalo jako pěkná pitomost.

Oba Profíci se rychle vrátí zpátky do hloučku. Havran se vydá za nimi. Vrchní Profík však ustoupí o krok a napřáhne ruce, jako by říkal: “Dál ani krok.” Havran se zastaví, zůstane stát a znovu se ušklíbne.

Vrchní Profík se otočí a pokyne směrem ke svému černému BMW. Zadní dveře bavoráku se otevřou a vystoupí z nich pomenší mladý brunet v kulatých brejličkách s drátěnými obroučkami, v džínech a velkých bílých adidaskách, zkrátka v typickém studentském ohozu.

Študák pomalu vykročí k Havranovi a něco vytáhne z kapsy. Je to jakési příruční zařízení, ale na kapesní kalkulačku moc velké. Nahoře to má klávesnici a nějaké okénko, kterým ten student pořád jako by mířil na Havrana. Nad klávesnicí se rýsuje displej ze světelných diod a pod ním bliká červená kontrolka. Student má na hlavě sluchátka, která jsou zezadu zapojena do přístroje.

Študák napřed namíří okénko k zemi, potom k nebi a nakonec na Havrana, přičemž nespouští oči z blikajícího červeného světélka a z hodnot na displeji. Trochu to vypadá jako náboženský obřad, při němž přijímá digitální vstup od ducha nebes, od ducha země a posléze od toho černého motorkářského anděla.

Pak pomalu, opatrně vykročí směrem k Havranovi. Umi vidí, jak červená kontrolka nepravidelně bliká: není v tom žádný řád ani rytmus.

Študák se zastaví asi metr od Havrana a několikrát ho obejde, přičemž tím svým přístrojem míří stále dovnitř kruhu. Nakonec rychle poodstoupí, otočí se a zamíří k motorce. Jakmile přístroj namíří na harleye, červené oko se rozbliká rychleji.

Student přistoupí k vrchnímu Profíkovi, sundá si sluchátka a chvíli s ním o něčem mluví. Profík ho poslouchá, ale oči nespouští z Havrana; několikrát přikývne, poplácá studenta po zádech a pošle ho zpátky do auta. Byl to Geigerův počítač.

Havran se vydá k nejvyššímu Profíkovi. Potřesou si rukama, docela normálně v evropském stylu, žádné divoké variace. Tahle schůzka není tak docela přátelská. Profík má oči snad až příliš vyvalené, Umi vidí, jak vraští čelo a jak celé jeho tělo i obličej říkají: Ať už jsem od tohohle mimozemšťana co nejdál.

Havran se vrátí ke svému radioaktivnímu pekáči, povolí pár gumových lanek a zvedne

kovový kufřík. Podá ho vrchnímu Profíkovi a oba si znovu podají ruce. Pak se otočí, pomalu a klidně odejde k motocyklu, nasedne a odpufá někam do háje.

Umi by zde ještě rád nějakou tu chvilku okouněl, ale tuší, že Lagos má celou scénku nahranou. Navíc má plné ruce práce. Davem se prodírají dvě limuzíny a míří k pódiu.

Limuzíny zastaví a začnou z nich vylézat Japonci. Ve svých staromódních tmavých oblecích vypadají uprostřed téhle pestré a bujné sešlosti dost divně, asi jako hrst ulámaných nehtů v barevném želé. Nakonec Umi sebere odvahu a podívá se do okna jednoho vozu, aby se přesvědčil, že skutečně dorazil ten, o kom si myslí, že to je.

Přes kouřové sklo nevidí vůbec nic. Předkloní se tedy a přimáčkne obličej rovnou na okno: snaží se vypadat dost nápadně.

Pořád nic. Nakonec na to okno zaklepe.

Ticho. Rozhlédne se po doprovodu. Všichni si ho prohlížejí. Jakmile se však na ně podívá, uhnou očima, jako by si najednou vzpomněli, že mají bafat z cigaret a mnout si obočí.

Jediným zdrojem světla uvnitř limuzíny, který je dostatečně silný na to, aby se dal spatřit přes kouřové sklo, je zřetelně vykreslený obdélník televizní obrazovku.

No a co. Tady jsme v Americe, Umi je napůl Američan a tak či onak nemá smysl hnát zdvořilost do nezdravých extrémů. Otevře dveře limuzíny a pohlédne na zadní sedadlo.

Suši K tam sedí vklíněný mezi další dva mladé Japončíky, programátory z týmu, který se mu stará o image. Účes má zrovna vypnutý, takže vypadá jen jako oranžové afro. Má na sobě část svého kostýmu, takže zřejmě čeká, že půjde na pódium. Nejspíš se rozhodl, že Umiho nabídku přijme.

Sleduje známý televizní pořad *Na vlastní oči.* Produkuje ho CIC a vysílá ho jedna z velkých stanic. Není na něm nic hraného: CIC vezme jednoho ze svých agentů, co má zrovna na starosti práci v terénu - nějakou tu opravdickou špionáž - a navěsí na něj vysílač pro chrliče, takže všechno, co vidí a slyší, se přenáší na základnu do Langley. Z takto získaného materiálu se pak sestříhá jeden hodinový pořad týdně.

Umi se na to nikdy nedívá. Teď, když sám pracuje pro CIC, mu to přijde trochu otravné. Jinak toho o tamhle pořadu hodně slyšel a ví, že dnes dávají před poslední část pětidílné série. CIC propašovala svého člověka na Vor, kde se snaží proniknout do jednoho z mnoha zajímavých a značně sadistických pirátských gangů, totiž do organizace Bruce Leeho.

Umi nasedne do limuzíny a pohlédne na obrazovku právě včas, aby spatřil samotného Bruce Leeho viděného z pohledu nešťastného chrliče, jak se k němu blíží vlhkou chodbou na jedné z mnoha vyřazených lodí tvořících Vor. Z ostří samurajského meče Bruce Leeho odkapává sražená voda.

“Chlapi Bruce Leeho toho špióna zahnali na jednu starou korejskou dílenskou loď uvnitř Jádra,” zasykne rychle jeden ze Sušiho poskoků. “Teď ho hledají.”

Najednou Bruce Leeho zalije světlo silného reflektoru, v němž se jeho proslavený diamantový úsměv leskne jako půlka galaxie. Uprostřed obrazovky se objeví zaměřovací kříž a ustálí se na Leeho čele. Špión zřejmě dospěl k závěru, že se z téhle šlamastyky bude muset prostřílet, a nyní míří Bruceovi Leemu na hlavu nějakou vražednou tajnou zbraní CIC. Pak se však obraz rozostří a jakýsi temný obrys nám zakryje výhled. Zaměřovací kříž se teď vznáší - nad čím vlastně?

To se dozvíme příští týden.

Umi se posadí naproti Sušimu K a jeho programátorům, hned vedle obrazovky, takže na zpěváka vidí z televizního pohledu.

“Jsem Umi Neywitz. Počítám, že jste dostal můj vzkaz.”

“Supá!” zvolá Suši K; jde o japonskou podobu víceúčelového hollywoodského adjektiva

“super”.

Pak pokračuje: “Umi-san, jsem vám nesmírně vděčný za tuto neopakovatelnou příležitost k tomu, abych mohl své nedokonalé umění předvést před takovým publikem.” Všechno to říká japonsky, pouze s výjimkou slova “publikum”.

“Musím se nastotisíckrát omluvit, že jsem celou záležitost zařizoval tak spěšně a bez přípravy,” praví Umi.

“Velmi mne trápí, pokud cítíte potřebu omlouvat se mi za poskytnutí šance, o jaké sní každý japonský rapper - předvést své ubohé dílo před skutečnými znalci z losangeleského ghetta.”

“Skutečně se stydím, když musím přiznat, že se nejedná o obyvatele ghetta, jak jsem vám snad neopatrně naznačil. Jsou to skejťáci. Takoví, co si potrpí jak na rap, tak na heavy metal.”

“Aha. To je ovšem skvělé,” odvětí Suši K. Z tónu jeho hlasu však lze vyčíst, že mu to skvělé vůbec nepřipadá.

“Jsou zde ovšem zástupci ProfiS,” ujistí ho Umi, jemuž to nyní myslí nevídaně rychle i na jeho vlastní poměry, “a pokud se vaše vystoupení setká s úspěchem, o čemž vůbec nepochybuji, zmíní se o tom všem svým kolegům z oboru.”

Suši K stáhne okénko. Hladina hluku okamžitě vzroste na pětinásobek. Přejíždí očima dav, pět tisíc potenciálních zákazníků, pět tisíc mladých s Punkovým myšlením. Ještě neslyšeli žádnou hudbu, která by nebyla naprosto perfektní. Buď šlo o dokonalý digitální studiový zvuk z CD přehrávačů nebo o dokonalý živý fuzz-grunge od těch nejlepších z nejlepších, zkrátka od kapel, co se přistěhovaly do Los Angeles, aby si tu udělaly jméno, a které přežily klubový boj všech proti všem. Tvář Sušiho K se rozzáří směsí nadšení a strachu. Teď mu vážně nezbývá nic jiného, než jít tam nahoru a získat si je. Podmanit si tu rozpařenou biomasu.

Umi vystoupí a proráží mu cestu. Vlastně to jde docela samo. Potom se ztratí. Svou práci odvedl. A věru nemá smysl ztrácet čas kvůli téhle pitomosti se Sušim K, zvlášť, když se tu někde poflakuje Havran, jenž představuje podstatně výnosnější zdroj příjmů. Zamíří tedy zpátky na okraj davu.

“Hej! Vy s těma mečema,” zavolá kdosi.

Umi se otočí a spatří, jak se k němu prodírá Exekutor v zelené bundě. Je to ten podsaditý svalovec se sluchátky na uších, co dělá velitele směny.

“Piskloun,” představí se a napřáhne ruku.

“Umi,” řekne Umi, potřese mu rukou a podá mu vizitku. S těmihle chlapy se dá jít většinou rovnou k věci. “Co pro vás můžu udělat, Pisklone?”

Piskloun si prohlédne navštívenku. Vyzařuje z něj jakási přehnaná zdvořilost, tolik typická pro vojáky. Je vyrovnaný a zralý po všech stránkách, hotový vzor pro ostatní, jako nějaký středoškolský fotbalový trenér. “Vy to tady řídíte?”

“Pokud to tady někdo řídí, tak nejspíš já.”

“Pane Neywitzi, před několika minutami nám volala jedna vaše přítelkyně jménem S.O.”

“Co se děje? Nestalo se jí nic?”

“Kdepak, pane, nic se jí nestalo. Ale vzpomínáte si na toho švába, co jste s ním předtím mluvil?”

Umi ještě neslyšel, že by někdo používal slovo “šváb” v téhle souvislosti, je mu však jasné, že Piskloun má na mysli chrliče Lagose.

“Jo.”

“Totiž, ten pán se dostal do jisté, ehm, situace, na kterou nás slečna S.O. upozornila. Říkali jsme si, že byste se možná chtěl podívat.”

“Co se stalo?”

“Víte, co kdybyste šel radši se mnou. Totiž, některý věci se musí vidět na vlastní oči.”

Piskloun se otočí na podpatku a Suši K spustí svou první skladbu. Jeho hlas zní přiškrceně a nervózně.

Přišel jsem vám vysvětlit, jako Suši K,
Jak má podle mě vypadat rapová muzika

Ať si kdo chce jak chce rapuje,
Já jsem prostě to nejlepší, co tu je

A frázuju skvěle, to je jasný všem,
Nejsem přece žádnej debil s předkusem

Že mám háro jako Země veliký,
To je práce špičkový techniky

Umi následuje Pisklouna dále od davu, kamsi do setmělého prostoru na okraji chudinské osady. Nahoře, na náspu pod přejezdem, vidí nejasné fosforeskující postavy - Exekutory v zelených bundách, jak krouží kolem něčeho neviditelného.

“Dávejte pozor, kam šlapete,” upozorní ho Piskloun, když vykročí po svahu vzhůru. “Občas to klouže.”

Potrpím si na lásku, nedělám vlny,
Holky mě maj za chvíli kalhotky plný

To je tím, že nejsem žádná sušinka,
Ale že jsem rapper jménem Suši K

Nejslavnější rapující Japonec,
Co má jazyk nabroušený jako meč

Já jsem prostě ten, co dělá ozdobu
Tichornořské zóně volného obchodu

Jde o běžný násep z hlíny a kamení, který vypadá, jako by ho měl první déšť strhnout. Roste tu šalvěj, laskavec a pár kaktusů, všechno jen řídké a polomrtvé od znečištěného vzduchu. Není moc dobře vidět, protože Suši K poskakuje na pódiu pod nimi a jasně oranžové paprsky z jeho účesu Vycházejícího slunce se míhají přes násep rychlostí téměř nadzvukovou, zalévají kamení a plevel špinavým zrnitým světlem a způsobují, že všechno kolem vypadá jako na přízračně vybledlé fotografii s vysokým kontrastem.

Úředník ráno v metru poslouchá

Jak mu z rádia křičím do ucha

I slavný ohnivý drak Godžiró
Ve srovnání se mnou je malý pivo

Tenhle rap slabší nátury zabíjí,
Tak radši investujte do mých akcií

A protože nejsem rapper lecjakej M
ám úplně bezvadnej kurz na Nikkei

Akciovka Suši K to si nechte říct,
Je vůbec nejlepší ze všech *možných investic*

Piskloun šplhá přímo vzhůru podél čerstvé stopy po motocyklu, která se vryla hluboko do holé žluté půdy. Skládá se z hluboké a široké čáry, vedle níž se pár stop napravo táhne jiná, užší.

Čím výše jsou, tím je stopa hlubší. Stále hlubší, stále tmavší. Vypadá pořád méně jako stopa motocyklu v měkké hlíně a připomíná spíše odtokový kanál plný nějaké hnusné černé kapaliny.

A teď, když jsem za velikou louží,
Americký rappery to děsně souží

Ať si prej rapuju pro Japonce,
Že to má být nekalá konkurence

Na vládě se pokoušejí vydupat,
Aby tu cizinec nemoh rapovat

Oni se totiž bojí, že jim Suši K
Odláká i posledního diváka

Stejně jsem jim už párkrát nakopal
Protože mám k ruce větší kapitál

Jo, když jde o kšeft, se mnou nejsou žerty,
Suši K je mašina na koncerty

A proto si tady co chce udělá
Vašim starejm rapperům dá pěkně do těla

Jeden Exekutor nahoře na kopci má baterku. Při chůzi jí otáčí sem a tam a přejíždí světlem po zemi, jako by něco hledal. Kužel světla na chvíli zavadí o stopu motocyklu a Umi si

všimne, že je plná jasně červené okysličené krve.

Až zvládnu ten úkol nadlidský
Naučit se pořádně anglicky

S japonštinou potom, bez legrace,
Vznikne bombastická kombinace

V Hongkongu se taky anglicky mluví
A rap tam poslouchaj jako každý druhý

I když se tím nikdo nepochlubí
Cizích rapperů mají plný zuby

Takže se už brzo může stát,
Že budou jen vlastní rappery poslouchat

Lagos leží na zemi, napříč přes stopu. Je rozpáraný jako losos jediným hladkým řezem, který začíná u řitního otvoru a pokračuje přes břicho a prostředek prsní kosti až ke špičce brady. Není to žádné škrábnutí. Na několika místech to vypadá, že rána sahá až dolů k páteři. Černé nylonové popruhy, jimiž měl připevněný k tělu svůj počítačový systém, jsou v pase přeříznuté a dobrá půlka jeho vybavení se válí v blátě.

Z toho plyne, že většinu populace
Přitáhnu jako svoje posluchače

To nejsou žádné obchodní triky
Je to vidět ze statistiky

Takovýhle růst, to se musí umět,
Americký rappeři můžou leda čumět

17

Jason Breckinridge nosí hnědočervený blejzr. Je to barva Sicílie. On sám na Sicílii nikdy nebyl. Možná se tam někdy podívá za odměnu. Aby získal právo na bezplatný zájezd na Sicílii, musí Jason nasbírat 10 000 pardských bodů.

Na to, že teprve začíná, si nestojí vůbec špatně. Když si otevřel svoji frančízu Nové Sicílie, na účtu mu automaticky naskočilo 3333 pardských bodů. K tomu přičtěte jednorázovou prémii za občanství v hodnotě 500 bodů a už to začne vypadat dost zajímavě. Jeho součet je uložen ve velkém výpočetním středisku v Brooklynu.

Jason vyrůstal na západním předměstí Chicaga, kde se nachází jedna z největších koncentrací frančíz v celé zemi. Vystudoval ekonomiku na Illinoiské státní univerzitě, kde dosáhl průměrného prospěchu 2,9567 a studium zakončil obhajobou diplomové práce nazvané "Souhra etnických, finančních a polovojenských faktorů konkurence na některých trzích". Šlo o studii střetu zájmů mezi frančízami Nové Sicílie a Narkolumbie v jeho rodném městě, v Auroře.

Upadající narkolumbijskou frančízu, o niž Jason opíral všechna svá tvrzení, provozoval jistý Enrique Cartázar. Jason s ním několikrát krátce mluvil po telefonu, ale nikdy se s ním nesetkal osobně.

Pan Cortázar oslavil Jasonovu promoci tím, že vhodil zápalnou bombu do rodinného karavanu Breckinridgeových odstaveného na parkovišti a ze samopalu vystřílel do průčelí jejich domu jedenáct zásobníků nábojů.

Naštěstí se o tomto plánovaném útoku doslechl včas pan Caruso, ředitel místního řetězce frančistátů Nové Sicílie, které právě dávaly panu Cortázarovi co proto možná díky tomu, že čerpal informace z nedostatečně zabezpečené Cortázarovy sítě mobilních telefonů a vysílaček. Proto mohl Jasonovu rodinu s dostatečným předstihem varovat, takže ve chvíli, kdy jim dům uprostřed noci trhala smršť kulek na cucky, Breckinridgeovi popíjeli o pět mil dál v restaurantu Stará Sicílie na dálnici 96 šampaňské na účet podniku.

Je tedy zcela přirozené, že při veletrhu pracovních příležitostí na konci školního roku se Jason zastavil u stánku Nové Sicílie, aby panu Carusovi osobně poděkoval za to, že zachránil všechny členy jeho rodiny před jistou smrtí.

"No, totiž, to byla taková malá sousedská výpomoc, víš, hochu zlatej?" odpověděl pan Caruso, poplácal Jasona po lopatkách a pořádně mu promnul deltové svaly, které velikostí připomínaly ananasové melouny. Jason už nebral tolik steroidů, jako když mu bylo patnáct, ale stejně si udržoval skvělou formu.

Pan Caruso pocházel z New Yorku. Jeho stánek na veletrhu pracovních příležitostí patřil k nejoblíbenějším. Veletrh se pořádal ve velké výstavní síni v Paláci odborů. Sál byl rozdělen na imaginární ulice. Dvě "hlavní třídy" jej dělily na čtvrtiny a všechny velké frančízové firmy a národnosti měly své stánky na těchto hlavních třídách. Stánky rezidií a jiných firem zůstávaly schované v "uličkách" v jednotlivých čtvercích. Stánek Nové Sicílie pana Carusa stál přímo na křižovatce obou hlavních tříd. Vymydlení absolventi ekonomie tu čekali na pohovor ve frontě, ale pan Caruso si Jasona všiml, zamířil rovnou k němu, popadl ho za deltové svaly a vytáhl ho z řady. Všichni ostatní novopečení ekonomové si Jasona závistivě prohlíželi. Jasonovi to dělalo dobře: připadal si jako výjimečný člověk. Právě takovýhle dojem si odnesl z Nové Sicílie: osobní pozornost a zájem.

"No, původně jsem se chtěl samozřejmě stavit na pohovor tady, a potom ve Velkém Hongkongu pana Leeho, protože mě dost zajímá moderní technika," odpovídal Jason na otcovský dotaz pana Carusa.

Pan Caruso ho sevřel ještě silněji. Z tónu jeho hlasu bylo cítit, že jej tyto úmysly nemile překvapily, ale že přesto neztrácí o Jasonovi dobré mínění, alespoň zatím. "V Hongkongu? Proč by se měl chytrej kluk jako ty zahazovat s Japončíkama?"

“Víte, oni to vlastně ani nejsou Japončíci - tedy Japonci,” namítl Jason. “Hongkong je převážně kantonská -”

“Jsou to Japončíci,” trval na svém pan Caruso, “a víš, proč to říkám? Ne proto, že bych byl nějakej zasranej rasista, protože nic takovýho nejsem. Říkám to, protože pro ně - pro tyhlety, víš, Japončíky - jsme my všichni cizí ďáblové. Takhle nám říkají. Cizí ďáblové. No co bys tomu řek?”

Jason se jen souhlasně zasmál.

“To máme za všechno, co jsme pro ně udělali. Jenomže tady v Americe, hochu zlatej, jsme přece všichni cizí ďáblové, no nemám pravdu? Všichni jsme vodněkad jinad - teda kromě těch zasranejch rudochů. A ke kmeni Lakotů jsi snad na pohovor jít nechtěl, nebo snad jo?”

“To ne, pane Caruso,” odvětil Jason.

“Tak vidíš. Tohle ti klidně podepíšu. A koukám, že jsem nějak utek od tématu, totiž od toho, že když už máme všichni nějaký svoje vlastní etnický a kulturní kořeny, tak bychom si měli najít místo u organizace, která právě tuhle jedinečnost respektuje a snaží se ji zachovat - jenom ji zařazuje do širšího funkčního celku, víš?”

“Ano, pane Caruso, chápu, co myslíte,” přisvědčil Jason.

To už jej pan Caruso odvedl pořádný kus od svého stánku a kráčel s ním po jedné z metaforických Tříd budoucnosti. “No vidíš, hochu zlatej, a napadá tě nějaká obchodní organizace, která by tenhle zasranej požadavek splňovala, co?”

“Žádnej zasranej Hongkong. Ten je tak leda pro bílý, co by chtěli bejt žlutý, akorát nemůžou, napadlo tě to někdy? A ty přece nechceš bejt žlutej, nebo jo?”

“Ha, ha. Kdepak, pane Caruso.”

“Víš, co jsem slyšel?” Pan Caruso pustil Jasona, obrátil se k němu a postavil se těsně před něj, takže mu při řeči šermoval doutníkem těsně u ucha. Měla následovat důvěrná část rozhovoru, zkrátka něco, o čem si mohou promluvit dva chlapi mezi čtyřma očima. “Víš, co se stane v Japonsku, když něco zvořeš? Musíš si useknout prst. Fik. Prostě takhle. Přísahám Bohu. Nevěříš?”

“Věřím vám. Ale to se prosím nedělá v celém Japonsku. Jenom *v jakuze:* V japonské mafii.”

Caruso pohodil hlavou, zasmál se a znovu vzal Jasona kolem ramen. “ Víš, Jasone, ty se mi vážně líbíš,” prohlásil. “Japonská mafie. A teď mi pověz, Jasone, už jsi někoho slyšel mluvit o naší věci jako o ‚sicilské jakuze`, co?”

Jason se také zasmál. “To ne, prosím.”

“A víš, proč jsi to neslyšel? Proč?” Pan Caruso se konečně dostal k té vážné, významné části svého projevu.

“Proč, pane Caruso?”

Pan Caruso otočil Jasona tak, aby měli oba na očích podobiznu Strýčka Enza, jež se tyčila nad křižovatkou jako socha Svobody.

“Protože naše věc je jenom jedna. Jenom jedna. A ty k ní můžeš patřit.”

“Ale konkurence je.”

“Cože? To mě podrž! Máš průměr tři celé nula! Čeká tě velká budoucnost, synku!”

Pan Caruso měl jako každý držitel frančízy přístup k Profitnetu, vyhledávací službě, kterou Nová Sicílie používala k udržování přehledu o takzvaných “oblastech příležitostí”. Odvedl Jasona zpátky ke stánku pěkně přede všemi těmi pitomečky ve frontě, to se Jasonovi vážně moc líbilo - a přihlásil se do sítě. Jasonovi stačilo vybrat si nějaký region.

“Jeden můj strýc prodává auta v jižní Kalifornii,” pronesl Jason. “Taky vím, že to je lokalita s velkým růstovém potenciálem a -”

“Jedna oblast příležitostí vedle druhý!” jásal pan Caruso a slavnostně datloval do klávesnice. Natočil monitor, aby Jasonovi ukázal mapu okolí Los Angeles posetou červenými skvrnami označujícími neobsazené sektory. “Můžeš si vybrat, hochu zlatá!”

Dnes je Jason Breckinridge vedoucím Nové Sicílie #5328 v Silicon Valley. Každé ráno si navlékne svůj šviháckýhnědočervený blejzr a odjede svým oldsmobilem do práce. Spousta mladých podnikatelů si vozí zadek v bavorácích nebo acurách, avšak organizace, k níž Jason nyní patří, klade důraz na tradice a rodinné hodnoty, takže jí nafintěná auta z dovozu nejdou příliš pod nos. “Když americkým autem nepohrdne Strýček Enzo…”

Jason má na náprsní kapsičce blejzru vyšité logo mafie. Logem prosvítá písmeno G jako Gambino, což je název divize, jež má na starosti okolí Los Angeles. Dole se skví jeho jméno: “Jason (Železná páka) Breckinridge.” Tuhle přezdívku vymysleli společně s panem Carusem před rokem na veletrhu pracovních příležitostí v Illinois. Každý přece musí mít nějakou přezdívku, patří to k tradici a je to vlastně i otázka cti; navíc je žádoucí, aby taková přezdívka o člověku nějak vypovídala.

Jako vedoucí místního zastoupení má Jason na starosti úkolování dodavatelů. Každé ráno zaparkuje oldsmobil před budovou a zamíří do své kanceláře, přičemž co nejrychleji zahne do pancéřovaného vchodu, aby zmátl případné narkolumbijské ostřelovače. To jim samozřejmě nezabrání, aby se občas nepocvičili ve střelbě na obrovského Strýčka Enza, který se tyčí nad frančízou, ale tyhle vývěsky toho snesou překvapivě hodně, než začnou vypadat ošuntěle.

Jakmile se dostane do bezpečí, Jason se připojí k Profitnetu. Na obrazovce se automaticky objeví seznam úkolů. Jasonova práce spočívá v tom, že do večera musí najít dodavatele, kteří tyhle úkoly provedou, protože jinak by je musel obstarat sám. Všechno se musí udělat - tak či onak. Většinou jde o prosté dodávky, které předává Kurýrům. Pak tu jsou inkasa od zapomnětlivých dlužníků a majitelů frančíz, jimž Nová Sicílie zajišťuje bezpečnost podniku. Pokud se jedná teprve o první upomínku, Jason se rád u dotyčného zastaví osobně, aby se neřeklo a aby prokázal, že jeho organizace v úvěrových otázkách používá praktický přístup založený na osobním kontaktu a na pozornosti věnované i těm nejmenším detailům. V případě druhé nebo třetí upomínky obvykle sepíše objednávku pro Odd-Kraagel International, agenturu pro vymáhání pohledávek, s jejímiž službami byl vždy velmi spokojen. Tu a tam se vyskytne nějaké to “háčko”. Jason nemá háčka rád, protože je považuje za příznak postupujícího rozkladu systému vzájemné důvěry, na němž stojí celá společnost. Tyto věci se však obvykle řeší přímo na místní úrovni a na Jasonovi zbývá jen následné řízení a metodické vedení.

Dnes ráno vypadá Jason ještě více jako ze škatulky a oldsmobil má čerstvě navoskovaný a nablýskaný. Než vejde dovnitř, bez ohledu na případné ostřelovače se shýbne a sebere z parkovací plochy nějaký ten papír od hamburgeru. Doslechl se, že Strýček Enzo je někde poblíž, a jeden nikdy neví, kdy jeho kolona limuzín a obrněných vozidel zarazí u nejbližší frančízy, aby si mohl potřást rukou s nejnižšími stavebními prvky své pyramidy. Ano, dnes hodlá Jason pracovat dlouho do noci, přesněji řečeno tak dlouho, dokud se mu nedonese, že letadlo se Strýčkem Enzem bezpečně odletělo.

Přihlásí se do Profitnetu. Jako obyčejně se zobrazí seznam úkolů, tentokrát nezvykle krátký. Transakce mezi jednotlivými frančízami dnes váznou, protože všichni manažeři cídí, leští, piglují a očekávají příjezd Strýčka Enza. Jeden úkol je ovšem napsaný červenými písmeny: priorita.

Prioritní úkoly se nevyskytují příliš často. Jde o příznaky špatné morálky a obecné nedbalosti. Vlastně by měl být každý úkol prioritní. Ovšem čas od času se vyskytne něco, co nesnese odkladu a co se v žádném případě nesmí zvorat. Místní vedoucí jako Jason si nemůže objednat prioritní úkol; něco takového musí přijít shora.

Typickým příkladem prioritních úkolů jsou háčka. Jason však s úlevou shledá, že tentokrát jde o obyčejnou donášku. Z jeho kanceláře se mají donést nějaké dokumenty do Nové Sicílie #4649 kousek jižně od centra.

Pořádný kousek jižně. Až v Comptonu. Ve válečné zóně, na území plném narkolumbijských a rastafariánských pistolníků.

Compton. K čemu sakra potřebuje úřadovna v Comptonu vlastnoručně podepsanou kopii jeho účetnictví? Měli by mít přece plné ruce s háčky proti konkurenci.

Pravda je ovšem taková, že v jednom comptonském bloku se objevila nadmíru agilní místní organizace Mladých mafiánů, jíž se právě podařilo vyhnat všechny Narkolumbijce a dostat celou oblast pod kontrolu Mafiánských rodinných hlídek. Babičky se mohou opět odvážit na ulici. Na chodnících ještě nedávno zbrocených krví čekají děti na školní autobusy a skáčou panáka. To je vynikající precedens: pokud se to podařilo v tomhle sousedství, může se to podařit kdekoli.

A také je pravda, že Strýček Enzo jim chce osobně poblahopřát.

Dnes odpoledne.

A #4649 se stane na čas jeho hlavním stanem. Z toho plynou nepředstavitelné věci.

Jason dostal prioritní úkol, aby doručil své podklady právě do té frančízy, kde bude Strýček Enzo dnes odpoledne popíjet espreso!

Strýček Enzo se o něj zajímá.

Pan Caruso sice tvrdil, že má nahoře nějaké konexe, ale že by sahaly až tak vysoko?

Jason se pohodlně rozvalí ve svém manažerském křesle, vkusně vyvedeném v barvě hlíny, a uvažuje o velmi reálné možnosti, že za několik dní už bude spravovat celou oblast - nebo třeba ještě něco lepšího.

Jednu věc ví ovšem zcela jasně - totiž to, že tuhle dodávku nemůže svěřit žádnému Kurýrovi, žádnému fakanovi s prkýnkem. Jason sedne do svého oldsmobilu a rozjede se do Comptonu, aby ty doklady předal osobně.

18

Na místo dorazí o hodinu dřív. Původně chtěl přijet dřív jen o půl hodiny, jenže když poprvé spatřil Compton - už o těch místech samozřejmě slyšel, ale proboha, něco takového se musí *vidět* - šlápl na plyn a ujížděl jako šílenec. Sešlé laciné frančízy si potrpí na ohavná křiklavě žlutá loga, takže bulvár Alameda se před ním zřetelně rýsuje jako proud radioaktivní moči tryskající z mrtvého středu Los Angeles. Jason si nevšímá vyznačených pruhů a červených světel a žene si to rovnou prostředkem silnice s cihlou na plynu.

Míjí tedy většinou samé frančízy s nedobrým jménem a ještě horším žlutým logem: Slumland, Narkolumbie, Kajmanské ostrovy Plus, Metazánie a Loch. Jako ostrůvky pevné půdy pak z této bažiny vyčnívají frančistáty Nové Sicílie, předmostí mafiánského útoku na pozice kdysi dobyté překvapivě silnou Narkolumbií.

Díry, jaké by nechtěl koupit ani Loch, se jakýmsi zvláštním řízením osudu stávají předmětem zájmu malých šetřílků, kteří právě zacálovali milión jenů za narkolumbijskou licenci a potřebují nějakou nemovitost, prostě jakoukoli nemovitost, aby si ji mohli oplotit a vyhlásit na ní extrateritorialitu. Tyhle místní frančistátečky posílají většinu hrubých výnosů do Medellínu jako licenční poplatky a zůstává jím sotva na provozní výdaje.

Někteří z nich se nakonec rozhodnou to zabalit, nacpou si do kapes pár babek, když mají dojem, že se bezpečnostní kamera kouká jinam, a rozběhnou se přes ulici do nejbližších Kajmanských ostrovů Plus nebo Alpského regionu, které se v podobných oblastech rojí jako mouchy na mršině. Jenže tihle lidé brzy zjistí, že v Narkolumbii je skoro všechno hrdelní zločin, a kromě toho tu nefunguje žádné pořádné soudnictví - jenom výsadkové soudní jednotky vybavené pravomocí vpadnout vám do frančistátu v kteroukoli denní či noční dobu a odfaxovat všechno vaše účetnictví medellínskému počítači, neblaze proslulému svým hnidopišstvím. A není nic nepříjemnějšího, než nechat se vláčet před popravčí četou ke zdi podniku, který jste vybudovali vlastníma rukama.

Strýček Enzo vychází z předpokladu, že vzhledem k důrazu, jaký mafie klade na věrnost a tradiční rodinné hodnoty, mohou mnoho těchto podnikatelů podchytit ještě dříve, než se stanou občany Narkolumbie.

Tím se také vysvětluje množství billboardů, s nimiž se Jason setkává tím častěji, čím více se přibližuje ke Comptonu. Usměvavý obličej Strýčka Enza jako by ho sledoval z každého rohu. Obyčejně má ruku položenou kolem ramen nějakého slušně vyhlížejícího černého děcka a nahoře se vznáší nápis: MAFIE - VÁŠ PŘÍTEL V RODINĚ! nebo JEN KLID - VSTUPUJETE DO OBLASTI CHRÁNĚNÉ MAFIÁNSKÝMI RODINNÝMI HLÍDKAMI, případně STRÝČEK ENZO ODPOUŠTÍ A ZAPOMÍNÁ.

Posledně zmíněný nápis většinou doprovází obrázek Strýčka Enza, jak drží za ramena nějakého -náctiletého haranta a blahosklonně mu promlouvá do duše. Je to průhledná narážka na skutečnost, že Kolumbijci a Jamajčané skoro každého hned oddělají.

TAK TAKHLE NE! Strýček Enzo zvedá ruku, aby zastavil jakéhosi všivého Hispánce se škorpíkem v ruce, a za ním stojí seřazená skupinka děti a babiček všech etnických skupin s baseballovými pálkami a pánvemi v rukou.

Jistě, Narkolumbijci mají pod palcem koku, jenže teď, když Japonská farmaceutická už má svůj závod na výrobu syntetického kokainu v Mexicali skoro pod střechou, už na tom pomalu přestává záležet. Mafie sází na to, že si těch reklam všimne každý kluk, kterému to aspoň trochu myslí, a zařídí se podle toho. Komu by se chtělo umírat udušený vlastními vnitřnostmi někde na parkovišti u Rychlovky, když lze místo toho nosit švihácký hnědočervený blejzr a patřit k takové milé rodince? A zvláště dnes, když mají i černé, latinskoamerické a asijské kmotry, kteří jsou ochotni respektovat váš etnický původ? Z dlouhodobého hlediska Jason sází na mafii.

Jeho černý oldsmobil tu ovšem vypadá jako pěst na oko. Nic tak strašného jako Compton

ještě neviděl. Malomocní si nad vanami s hořícím benzínem opékají na rožních psy. Bezdomovci před sebou tlačí kolečka plná rozmáčených svazků miliónových a miliardových bankovek, které vyhrabali někde v kanále. Přes celé bloky se táhnou nechutné stopy rozježděných mršin tak velkých, že mohlo jít jen o lidské bytosti. Hlavní třídy uzavírají hořící zátarasy. Nikde žádné frančízy. V oldsmobilu pořád něco prská. Jason dlouho neví, co to může být, dokud mu nedojde, že po něm střílejí. Ještě štěstí, že se nechal od svého strýčka přesvědčit, aby si pořídil plně obrněný model! Jakmile si uvědomí, co se děje, pořádně ho to nabudí. Tohle je fakt síla, člověče! Jede si ve svým fáru, ti hajzlíci po něm střílejí, a přitom na tom vůbec, ale vůbec nesejde!

Tři bloky od frančízy jsou ulice zatarasené mafiánskými obrněnými vozy. Na střechách vypálených činžáků vykukují pěšáci s dvoumetrovými flintami a v černých větrovkách s velkým svítícím nápisem MAFIE na zádech.

To je vono, čéče, tohle je origoš.

Když staví u kontrolního stanoviště, uvědomí si, že jeho oldsmobil stojí přímo nad přenosnou protitankovou minou. Když se strážím nebude líbit, ta mina udělá z auta ocelovou koblihu. Jenže on se strážím bude líbit. Patří sem. Má prioritní úkol, hromadu papírů na sedadle vedle sebe, svázanou do úhledného balíčku:

Spustí okénko a nějaký služebně starší mafiánský hlídač mu načte laserem sítnici. Žádné občanské průkazy a takové blbosti. Během tisíciny vteřiny budou vědět, co je zač. Pohodlně se opře o opěrku hlavy, natočí si zpětné zrcátko a prohlédne si vlastní účes. Nevypadá vůbec zle.

“Hele, kamaráde,” oslovi ho strážný, “nemáme tě na seznamu.”

“Ale ano,” odtuší Jason. “Tohle je prioritní dodávka. Tady mám papíry.”

Podá strážnému výtisk pracovního příkazu z Profitnetu; strážný se na papír podívá, zabručí a zamíří do obrněného vozidla ověšeného anténami.

Následuje dlouhé, předlouhé čekání.

Prázdným prostorem mezi mafiánskou frančízou a obvodovým plotem k ním přichází jakýsi muž. Kolem se rozkládá změť očouzených cihel a pokroucených elektrických drátů, avšak tento pán si mezi tím vším vykračuje jako Kristus po hladině mořské. Jeho oblek je dokonale černý. Stejně tak vlasy. Nemá s sebou žádné tělesné strážce. Ochranka na hranici pozemku je tak dobrá, že je nepotřebuje.

Jason si povšimne, že všichni strážní u brány se začínají narovnávat, upravují si kravaty a zatahují manžety. Jason by nejradši vylezl ze svého oldsmobilu ohlodaného kulkami, aby tomu člověku prokázal náležitou poctu, ale nemůže otevřít dveře, protože před nimi stojí svalnatý hlídač a prohlíží se ve střeše jako v zrcadle.

A najednou ten člověk stojí přímo u něj. “To je on?” zeptá se strážného.

Strážný se na Jasona chvilku dívá, jako by tomu sám nemohl uvěřit, načež se obrátí k tomu důležitému pánovi v černém a přikývne.

Muž v černém mu pokyne hlavou, lehce si povytáhne manžety a nějakou dobu se dívá po ostřelovačích na střechách a zkrátka kde co lítá, jen aby nemusel pohlédnout na Jasona. Pak vykročí o krok vpřed. Jedno oko má skleněné a to skleněné oko se dívá jiným směrem než to druhé. Tedy Jasonovi se zdá, že se dívá jinam. Ve skutečnosti se dívá zdravým okem na Jasona. Anebo taky ne. Jason totiž neví, které z jeho očí je to zdravé. Otřese se a ztuhne jako štěně v mrazáku.

“Jason Breckinridge,” míní muž v černém. “Železná páka,” připomene Jason.

“Zavři zobák. Od téhle chvíle ani necekneš. Až ti povím, cos udělal špatně, nebudeš říkat, že je ti to líto, protože já vím už teď, že toho lituješ do hloubi duše. A až odtud budeš odjíždět živej, tak mi nebudeš děkovat za to, že jseš naživu. Ani si nepřeju, aby ses se mnou loučil.”

Jason přikývne.

“A nechci ani, abys kejval hlavou, tak moc mě štveš. Prostě mlč a ani se nehni. Tak poslyš. Dneska ráno jsme ti poslali prioritní úkol. Nic těžkýho. Stačilo, aby sis přečet ten zatracenej úkolovej list. Jenže ty sis nic nepřečet. Ty ses prostě rozhod, že to sem sakra přivezeš osobně. V tom úkoláku stálo jasně, že právě tohle nesmíš v žádným případě udělat.”

Jason na okamžik stočí zrak k hromádce papírů na sedadle.

“Samý blbosti,” ujistí ho ten člověk. “Na tvoje papíry ti kašleme. Kašleme na tebe a na tvou zasranou frančízu v nějaký prdeli. Šlo nám o toho Kurýra. V úkolovým listě jsi měl napsaný, že to má doručit jedna konkrétní Kurýrka, co rozváží v tvým okrsku, nějaká S.O. Strýček Enzo má totiž náhodou o S.O. zájem. Chce se s ní sejít. A protože jsi to zvoral, Strýček Enzo nedostane, co chce. Taková hrůza. Taková ostuda. A průser, to ti teda povím. Tu svou frančízu už nezachráníš, Jasone Železná páko, ale možná by se ještě dalo zařídit, aby krysy v kanále neměly dneska k večeři tvý bradavky.”

“Tohle nebyl meč,” soudí Umi. Civí na Lagosovu mrtvolu a necítí nic, ani údiv. Všechny ty pocity se ho nejspíš zmocní později, až se vrátí domů a bude se snažit usnout. Prozatím to vypadá, že se myslící část jeho mozku dokonale oddělila od těla, jako by požil velké množství drog, a je stejně klidný a vyrovnaný jako Piskloun.

“Vážně? Jak to poznáte?” zajímá se Piskloun. “Meče dělají rychlé záseky, pěkně skrznaskrz. Prostě někomu useknete hlavu nebo ruku. Člověk zabitý mečem takhle nevypadá.”

“Opravdu? Vy jste asi mečem zabil hodně lidí, viďte, pane Neywitzi?”

“Ano. V Metaverzu.”

Ještě nějakou dobu stojí a dívají se.

“Tohle nevypadá jako rychlá rána. Spíš mám dojem, že to chtělo sílu,” nadhodí Piskloun.

“Havran vypadá jako silák.” “To tedy ano.”

“Jenže já si nemyslím, že měl u sebe zbraň. Profíci ho předtím prohledali a byl čistej.”

“Tak to si nejspíš nějakou půjčil,” poznamená Piskloun. “Ten šváb se vochomejtal všude kolem, víte. Dávali jsme na něj pozor, protože jsme se báli, že by moh Havrana naštvat. Pořád se tam mrcasil a hledal si vhodný místečko.”

“Chodil ověšenej sledovací technikou,” praví Umi. “Čím výš, tím líp to funguje.”

“Takže si vylezl sem na ten násep. A pachatel nejspíš přišel na to, kde je.”

“Je tu plno prachu,” upozorní Umi. “Koukněte na ty lasery.”

Dole pod nimi vykrouží Suši K křečovitou piruetu poté, co se mu od čela odrazí láhev od piva. Jemný prach vířící nad náspem prořízne svazek laserových paprsků.

“Ten člověk - ten šváb - pracoval s laserem. A jakmile sem přišel -”

“Prozradil se,” dokončí Piskloun. “A Havran ho šel oddělat.”

“Totiž, on nikdo vlastně netvrdí, že to udělal on,” opáčí Piskloun. “Jenom bych potřeboval vědět, jestli ta osoba” - pokyne hlavou směrem k mrtvole - “třeba neudělala něco, co mohlo v Havranovi vzbudit pocit ohrožení.”

“Co to má jako bejt, skupinová terapie? Koho zajímá, jestli si Havran nepřipadal ohroženej?”

“Třeba mě,” odtuší Piskloun hlasem, který nepřipouští diskusi.

“Lagos byl prostě chrlič. Takovej vysavač zpráv. Nevím, jestli dělat taky špinavou práci – a i kdyby, jistě by na to nešel s tímhle nádobíčkem.”

“Tak proč myslíte, že byl Havran tak nervózní?”

“Podle mě nemá rád, když ho někdo sleduje,” nadhodí Umi.

“Jo,” připustí Piskloun. “Na to byste neměl zapomínat.”

Pak si Piskloun přiloží ruku na ucho, aby lépe slyšel hlasy z rádia ve sluchátkách.

“Viděla tohle S.O.?” táže se Umi.

“Ne,” zabručí Piskloun o několik vteřin později. “Ale viděla ho, jak odtud odjíždí. Teď ho sleduje.”

“Co ji to proboha napadlo!?”

“Myslel jsem, že jste jí to nařídil, nebo tak něco.”

“Nečekal jsem, že se pustí za ním.”

“Hm, ona ani neví, že toho chlápka oddělal,” pronese Piskloun. “Zrovna nám volala – viděla ho, jak s tím svým harleyem zajíždí do Čínský čtvrti.” Po těch slovech se rozběhne po náspu vzhůru. Na připojovacím pruhu dálnice nahoře parkuje několik aut Exekutorů.

Umi se vydá za ním. Díky cvičení v šermu má nohy ve skvělé kondici, a tak Pisklouna dostihne ještě dřív, než stačí doběhnout k autu. Když řidič odemkne elektrické zámky dveří, Umi skočí na zadní sedadlo; Piskloun se usadí dopředu. Potom se otočí a vrhne na něj

otrávený pohled.

“Budu hodnej,” slíbí Umi.

“Hlavně -”

“Já vím. Nezahrávat si s Havranem.”

“Přesně tak.”

Piskloun ho ještě chvíli probodává očima, načež se otočí a pokyne řidiči, že může jet. Z tiskárny v palubní desce nedočkavě odtrhne asi tři metry výpisu a začne ho studovat.

Na dlouhém pruhu papíru Umi zahlédne několik obrázků důležitého Profíka, toho chlápka s bradkou, který předtím jednal s Havranem. Na výpise je označen jako “Řízek Murphy”.

Je tu i obrázek Havrana. Nejde o portrét, ale o momentku. Kvalita naprosto nulová. Fotku pořídili přes nějaké zařízení pro vidění za tmy, které všechno zbavuje barev a kontrastu a přidává neskutečné zrnění. Někdo se zřejmě pokusil obrázek a zaostřit, ale přidal jen další zrnění. Z poznávací značky zbyla jen šmouha v záři koncového světla. Motorka se silně naklání a kolo vozíku se vznáší pár čísel nad zemí. Řidič se vyznačuje tím, že nemá žádný krk; jeho hlava, či spíše černá skvrna, se stále rozšiřuje, až splyne s rameny. Prostě Havran jako vyšitý.

“Co tady dělají fotky Řízka Murphyho?” podiví se Umi.

“On jde po něm,” odpoví Piskloun.

“Kdo jde po kom?”

“No, ta vaše kamarádka S.O. není žádný Edward R. Murrow. Ale z těch jejích hlášení jsme vyrozuměli, že je oba viděli na jednom místě, jak se snaží navzájem zabít,” vykládá Piskloun. Mluví pomalým, roztržitým tónem člověka, který neustále čerpá ze sluchátek nové a nejnovější informace.

“Přece spolu měli nějaký kšeft,” míní Umi.

“Tak to mě teda vůbec nepřekvapuje, že se teď chtějí vzájemně oddělat.”

Jakmile dojedou do jisté části města, začne být sledování Řízka a Havrana pouhou otázkou vyhledávání sanitek. Vždy po pár ulicích se před nimi vynoří shluk policajtů a zdravotníků, blikajících světel a chrchlajících vysílaček. Stačí jim jezdit od jednoho takového místa k druhému.

Na prvním místě leží na chodníku mrtvý Profík. Šikmo přes ulici se od něj táhne do kanálu jeden a půl metru široká krvavá skvrna. Zdravotníci ze sanitky postávají opodál, pokuřují, srkají kafe z kelímků a čekají, až Exekutoři skončí s měřením a focením, aby mohli mrtvolu hodit do márnice. Nikde žádné kapačky, žádné rozházené zbytky doktorského nádobíčka, žádné otevřené lékárničky: zřejmě jim to nestálo za námahu.

Za několika rohy narazí na další souhvězdí pomrkávajících světel. Zdravotníci tu zrovna nafukují dlahu na noze jakéhosi MetaPoldy.

“Přejela ho motorka,” oznámí Piskloun a zavrtí hlavou v tradičním exekutorském pohrdání těmi politováníhodnými chudými příbuznými, totiž MetaPolem.

Nakonec pustí rádio do reproduktorů na přístrojové desce, aby si to mohli poslechnout všichni. Motorkářova stopa vychladla a většina místních policistů se teď zřejmě zabývá odklízením následků. Nějaká občanka však právě hlásila, že jakýsi muž na motocyklu a ještě pár dalších osob ničí chmelnici poblíž jejího domu.

“Tři bloky odtud,” houkne Piskloun na šoféra. “Chmelnice?” diví se Umi.

“Znám to tam. Takový místní pivovárek,” vysvětlí Piskloun. “Pěstují si vlastní chmel. Vlastně to pěstování zadávají místním. Většinou Číňanům, co za ně všechno oddřou.”

Když dorazí jako první strážci zákona na místo, okamžitě jim dojde, proč se Havran rozhodl pro honičku na chmelnici: je to skvělá schovávačka. Chmel jsou těžké kvetoucí šlahouny,

které se plazí po treláži sestavené z dlouhých bambusových tyčí. Konstrukce je dva a půl metru vysoká, takže není vidět ani ň.

Všichni vystoupí z vozu.

“Řízku?!” zahuláká Piskloun.

Zaslechnou, jak uprostřed chmelnice kdosi volá anglicky: “Tady!”, ale zřejmě neodpovídá Pisklounovi.

Vkročí do chmelnice. Velmi opatrně. Vzduch je prosycen sytým, pryskyřičným pachem ne nepodobným marihuaně, jaký vychází z luxusního piva. Piskloun pokyne Umimu, aby se držel za ním.

Za jiných okolností by ho Umi poslechl. Je přece jen napůl Japonec a v některých případech se plně podřizuje autoritě.

Tento případ však nyní nenastal. Jestliže se Havran k Umimu třebas jen přiblíží, Umi si s ním pohovoří ostřím své katany. A pokud k tomu dojde, Umi nepotřebuje mít nikde kolem sebe Pisklouna, který by mohl v zápalu boje také přijít o nějaký ten úd.

“Hej, Řízku!” burácí Piskloun. “To jsme my, Exekutoři, a jsme fakt nasraný. Koukej sakra vylízt, chlape. Ať to tady zabalíme!”

Řízek, tedy Umi aspoň předpokládá, že to je on, odpoví krátkou salvou ze škorpíka. Záblesky od hlavně osvětlí chmel jako stroboskop na diskotéce. Umi zalehne a na několik vteřin se zahrabe do hlíny a spadaného listí.

“Hovno!” míní Řízek. Jeho hovno zní zklamaně, avšak zároveň se silnou dávkou zuřivého vzteku a nemalým podílem strachu.

Umi přidřepne a rozhlédne se. Po Pisklounovi a druhém Exekutorovi ani vidu, ani slechu.

Umi se prodere jednou z bambusových treláží do řádky, která se nachází blíže k místu děje.

Druhý Exekutor - ten šofér - stojí ve stejné řádce, asi deset metrů od Umiho a zády k němu. Ohlédne se přes rameno po Umim, pak se obrátí do původního směru a spatří někoho jiného - Umi netuší koho, protože Exekutor mu stíní.

“Co sakra,” zabručí Exekutor.

Pak lehce nadskočí, jako by se něčeho polekal, a bunda se mu na zádech prohne.

“Co se děje?” vyzvídá Umi.

Exekutor neodpoví. Pokouší se otočit, avšak něco mu v tom brání. A něco také otřásá šlahouny kolem něj.

Exekutor se zavrtí a přešlápne z jedné nohy na druhou. “Musím se trhnout,” pronese nahlas, i když zřejmě sám pro sebe. Rozběhne se a utíká pryč od Umiho. Ten druhý člověk, co se předtím mihl v řádce, je pryč. Exekutor peláší podivně strnule, jako by spolkl pravítko, a ruce má rovně u boku. Světlezelená větrovka mu najednou nějak nesedí.

Umi se vrhne za ním. Exekutor kluše na konec řady, kde prosvítá světlo z ulice.

Exekutor vyběhne z chmelnice pár vteřin před ním, a když Umi dorazí na chodník, běží prostředkem ulice, kde jej osvětluje hlavně mihotavé namodralé světlo velké venkovní televizní obrazovky. Dělá směšně malé krůčky a točí se dokola jako káča; zřejmě se mu moc nedaří udržet rovnováhu. Přitom pronáší “.Áááá, áááá,” tichým, chraplavým hlasem, který zní, jako by si nutně potřeboval odkašlat.

Během těchto otoček si Umi všimne, že Exekutora propíchlo dva a půl metru dlouhé bambusové kopí. Polovina mu čouhá zpředu, druhá polovina zezadu. Ta zadní půlka je celá černá od krve a výkalů, přední půlka je žlutozelená a dokonale čistá. Exekutor vidí jen přední polovinu a přejíždí po ní rukama, jako by nevěřil vlastním očím. Potom zadní půlka narazí do zaparkovaného auta a rozmázne po nablýskaném a navoskovaném kufru tenký proužek slizu. Rozeřve se poplašné zařízení. Exekutor ho zaslechne a otočí se, aby zjistil, co se děje.

Umi ho naposledy zahlédne, jak prchá prostředkem ulice mezi pulzujícími neóny někam

doprostřed Čínské čtvrti a kvílivým hlasem zpívá jakousi strašidelnou píseň, která se pěkně tluče s vytím poplašného zařízení. V tom okamžiku Umiho napadne, že se část světa propadla a on stojí na okraji té propasti a hledí dolů, tam, kde vůbec nechce být. Ztracen v moři biomasy.

Umi tasí katanu.

“Piskloune!” křikne. “Hází kopí! A jde mu to moc dobře! Šofér to dostal!”

“Jasný!” odpoví Piskloun.

Umi se vrátí do nejbližší řádky. Napravo od sebe zaslechne jakýsi zvuk a katanou si proklestí cestu mezi chmelem. Pobývat zde není právě příjemné, ale je to přece jen bezpečnější než stát uprostřed ulice v záhrobním světle té obrovské obrazovky.

V téhle řadě je nějaký člověk. Umi jej pozná podle zvláštního tvaru hlavy, která se stále rozšiřuje, až mu splyne s rameny. V jedné ruce drží bambusovou tyč čerstvě vytrženou z treláže.

Havran jeden konec kůlu pohladí volnou rukou a. z kůlu odlétne kus bambusu. Havranovi se v ruce cosi zableskne: patrně nůž. Seřízl konec kůlu do ostrého úhlu a vyrobil si tak kopí.

Mrštně je vrhne. Je to krásný, vyrovnaný pohyb. A kopí zmizí, protože míří přímo na Umiho.

Umi nemá čas na to, aby zaujal správný postoj, což ovšem nijak nevadí, protože ho zaujal už předtím. Kdykoli má v ruce katanu, zaujímá tento postoj zcela automaticky, protože má strach, že jinak by mohl ztratit rovnováhu a nechtěně si useknout nějakou končetinu. Nohy rovnoběžně vedle sebe, špičky rovně dopředu, pravá noha kousek před levou a katana dole na úrovni rozkroku jako prodloužení pyje: Umi zvedne meč a pleskne jím naplocho do kopí jen tak, aby je odrazil; kopí se pomalu stočí stranou; špička těsně mine Umiho a zabodne se mezi šlahouny po jeho pravici. Druhý konec se mihne vzduchem, zamotá se vlevo a strhne s sebou několik chmelových rostlin. Je těžký a letěl příliš rychle.

Havran zmizel.

Zapamatovat si: Je vcelku jedno, jestli Havran počítal s tím, že bude muset během dnešního večera sám zlikvidovat partu Profíků a Exekutorů, ale každopádně se neobtěžoval vzít si na to bouchačku.

Zpoza několika řádek se ozve další střelba.

Umi tu už nějak moc dlouho stojí a přemýšlí o tom, co se právě stalo. Proto se proseká nejbližší řadou šlahounů, zamíří k místu, kde šlehají záblesky, a huláká jak na lesy: “Na mě nestřílej, Řízku, já jsem na tvý straně, člověče!”

“Ten hajzl mě chtěl propíchnout klackem, člověče!” stěžuje si Řízek.

No jo, ale když má na sobě člověk brnění, není už zásah kopím taková tragédie.

“Co kdybys na to zkusil zapomenout,” doporučí Umi. Na cestě k Řízkovi se bude muset ještě prosekat spoustou chmele, ale dokud bude Řízek mluvit, Umi aspoň nezabloudí.

“Jsem Profík. My nikdy nezapomínáme,” odtuší Řízek. “To jsi ty?”

“Ne,” odpoví Umi. “Ještě tam nejsem.”

Ozve se velmi krátká salva, která najednou ustane. Rozhostí se ticho. Umi se proseká do další řádky a málem šlápne na Řízkovu ruku uťatou čistě v zápěstí. Prst má dosud na spoušti MAC jedenáctky.

Zbytek Řízka se nachází o dvě řádky dál. Umi se zastaví a přihlíží mezi šlahouny.

Havran je jedním z největších chlapů, jaké kdy Umi spatřil mimo sportovní stadión. Řízek před ním couvá dál do řady. Havran jej dlouhým sebejistým krokem dožene a udeří ho rukou do hrudi; Umi ani nemusí vidět nůž, aby věděl, že tam je.

Vypadá to, že Řízek by mohl vyváznout jenom s přišitou rukou a delší rekonvalescencí, protože takhle nikoho nemůžete ubodat - tedy v případě, že na sobě má neprůstřelnou vestu.

Řízek zaječí.

Poskakuje na Havranově ruce jako opička na gumičce. Nůž pronikl neprůstřelnou látkou a Havran se pokouší Řízka rozpárat stejným způsobem jako předtím Lagose. Ovšem jeho nůž, nebo co to sakra je, tuhle látku tak snadno nerozřízne. Je dost ostrý na to, aby ji propíchl - což by ostatně nemělo být možné -, ale ne na to, aby ji mohl řezat.

Havran ho tedy vytáhne, poklekne na jedno koleno a vede nůž dlouhým obloukem mezi Řízkovými stehny. Pak přeskočí Řízkovo klesající tělo a dá se na útěk.

Umi vytuší, že Řízek to má nadobro odbyté, a vyřítí se za Havranem. Ani ho nechce dohnat, spíše chce vědět naprosto přesně, kde je.

Musí se prosekat několika řádkami. Havran mu brzy zmizí. Napadne ho, že by se mohl co nejrychleji rozběhnout opačným směrem.

Pak uslyší hluboký tuberácký kašel motoru harleye. Umi utíká k nejbližšímu konci řádky v naději, že ho zahlédne aspoň na okamžik.

To se mu podaří, ovšem jen krátce, takže výsledný dojem není o nic lepší než z toho obrázku v autě. Havran se cestou ještě otočí a podívá se na Umiho. Zrovna projíždí pod lampou; takže Umi poprvé spatří pořádně jeho obličej. Je to Asiat. Špičky ježatého kníru se mu táhnou až dolů pod bradu.

Asi půl vteřiny za Umim vyběhne na ulici další Profík, právě ve chvíli, kdy Havran ujíždí pryč. Profík se na okamžik zastaví, aby zhodnotil situaci, načež se vrhne po motorce jako rugbyový zadák. Přitom ječí, jako by ho na nože brali: inu, bojový pokřik.

Současně s ním se z chmelnice vynoří i Piskloun a pustí se za nimi ulicí.

Vypadá to, jako by Havran ani nevěděl, že má v patách Profíka, ale nakonec ho nejspíš celou dobu sledoval ve zpětném zrcátku svého motocyklu. Jakmile se Profík přiblíží na dosah, Havran na chvilku pustí plyn a mrskne rukou dozadu, jako by odhazoval nějaký saj-rajt. Jeho pěst přistane přímo uprostřed Profíkova obličeje jako mražená vepřová kýta vystřelená z kanónu. Profíkovi divže neuletí hlava, každopádně však ztratí půdu pod nohama, předvede něco na způsob salta vzad a dopadne na chodník zátylkem napřed, přičemž se oběma rukama odrazí o zem. Hodně to připomíná kontrolovaný pád, ale pokud to skutečně kontrolovaný pád byl, pak spíš pudově než vědomě.

Piskloun zpomalí, přestane si všímat Havrana, obrátí se a poklekne vedle ležícího Profíka.

Umi přihlíží, jak mohutný radioaktivní vrhač kopí a drogový magnát odjíždí na motorce do Čínské čtvrti. Pokud jde o možnost dalšího sledování, je to stejné, jako by odjel rovnou do Číny.

Doběhne k Profíkovi, který leží s rozhozenými pažemi uprostřed ulice. Spodní část jeho obličeje vypadá, jako by prošla mlýnkem na maso. Oči má pootevřené a tváří se docela uvolněně. Mluví tichým hlasem. “Je to zasranej Indián nebo něco takovýho.”

Zajímavá myšlenka. Ovšem Umi se přesto domnívá, že Havran je Asiat.

“Co tě to sakra napadlo, ty hovado blbý?” táže se Piskloun. Mluví tak rozlíceně, že od něj Umi o krok poodstoupí.

“Ten hajzl nás obral - kufřík shořel,” cedí Profík přes rozmašírovanou čelist.

“Tak proč jste se na to nevybodli? Copak jste se všichni zbláznili, takhle si zahrávat s Havranem?” “Obral nás. To ještě nikomu neprošlo.”

“No, tak Havranovi to zrovna prošlo,” míní Piskloun. Konečně se trochu uklidnil. Zhoupne se na patách a pohlédne a Umiho.

“Řízek a váš šofér už nejspíš nejsou naživu,” oznámí Umi. “A tenhle maník by se skoro neměl moc hejbat - může mít přeraženej krk.”

“Má sakra štěstí, že jsem mu ten krk nepřerazil sám,” zavrčí Piskloun.

Saniťáci dorazí právě včas, aby Profíkovi nafoukli kolem krku gumovou dlahu dřív, než ho napadne pokoušet se vstát. Během několika minut ho odvezou pryč.

Umi se vrátí mezi chmel a vyhledá Řízka. Jeho mrtvola klečí opřená o bambusovou konstrukci chmelnice. Smrtelná mohla být už bodná rána, která pronikla jeho neprůstřelnou vestou, avšak Havranovi to zřejmě nestačilo. Proto se sehnul a rozpitval Řízkovi vnitřní stranu stehen až na kost. Při tom mu vyřízl velké podlouhlé otvory do stehenních tepen, následkem čehož Řízkovi vytekla všechna krev. Jako když useknete dno polystyrenového kelímku.

20

Exekutoři zaberou celý blok a udělají z něj pojízdné policejní ředitelství plné hlídkových vozů, antonů a satelitních antén na nákladních autech. Chmelnicí procházejí maníci v bílých pláštích s Geigerovými počítači v ruce. Kolem se potlouká Piskloun se sluchátky na hlavě, civí do prázdna a rozmlouvá s lidmi, kteří jsou někde úplně jinde. Objeví se tahač s Řízkovým černým bavorákem na háku.

"Čau, parťáku." Umi se otočí. Je to S.O. Zrovna vylezla z čínské jídelny přes ulici. Podává Umimu bílou krabičku a jídelní hůlky. "Pikantní kuře v černé omáčce, bez glutamanu. Umíš jíst hůlkama?"

Umi tu urážku přejde pokrčením ramen.

"Vzala jsem dvojitou porci," hlásí S.O., "protože počítám, že jsme dneska chytli docela slušnýho sólokapra."

"Víš vůbec, co se tady stalo?"

"Ne. Teda, vypadá to, jako by tu pár lidí přišlo k úrazu."

"Ale tys to neviděla."

"Kdepak, nemohla jsem jim stačit."

"To je dobře," míní Umi.

"Co se stalo?"

Umi jen zavrtí hlavou. Pikantní kuře se zlověstně lekne ve světle pouličních lamp; ještě nikdy v životě neměl menší chuť k jídlu. "Kdybych to věděl, vůbec bych tě do toho netahal. Myslel jsem, že to bude obyčejná sledovačka."

"Co se stalo?"

"Nechci to rozebírat. Hele, drž se radši dál od Havrana, jo?"

"Jasně," odpoví. Zašvitoří to tónem, jaký používá vždycky, když lže a chce, abyste to věděli.

Piskloun otevře dveře černého bavoráka a podívá se na zadní sedadlo. Umi přistoupí blíž a ucítí štiplavý pach vystydlého kouře. Takhle smrdí spálená umělá hmota.

Uprostřed sedadla leží hliníkový kufřík, který dal Havran začátkem večera Řízkovi. Vypadá, jako by ho někdo hodil do ohně: kolem zámků se táhnou černé šmouhy od dýmu a umělohmotné držadlo je napůl rozteklé. Smetanově bílé kožené potahy v autě jsou propálené. Není divu, že se Řízek dožral.

Piskloun si natáhne chirurgické rukavice. Vezme kufřík, položí ho na víku kufru a malým páčidlem vypáčí zámky.

Ať už je uvnitř cokoli, je to složité a důmyslně zkonstruované. V horní polovině kufru se nachází několik řad drobných trubiček s červenými uzávěry, jichž si Umi všiml v okolí ProDepa. Těch řad je pět a každá čítá asi dvacet ampulek.

Spodní polovina kufříku připomíná miniaturizovaný staromódní počítačový terminál. Většinu zabírá klávesnice. Nad ní leží malý displej z tekutých krystalů, na nějž se vejde s bídou pět řádek textu. Z kufříku visí na metr dlouhém drátě jakýsi předmět připomínající pero – nejspíš světelné pero nebo čtečka čárového kódu. Nad klávesnicí se nachází objektiv natočený tak, aby zabíral toho, kdo píše na klávesnici. Kromě toho je tu ještě pár dalších věcí, jejichž smysl není tak docela jasný: drážka na zasouvání nějaké karty, buďto kreditky nebo nějakého průkazu, a válcovitý otvor velikostí přibližně odpovídající jedné z těch ampulek.

Takhle nějak si Umi představuje, že ta věc kdysi vypadala. Teď je všechno roztavené a slité dohromady. Podle šmouh od kouře – zdá se, že kouř vycházel škvírou mezi víkem a spodkem kufru – zřejmě hořelo uvnitř a ne venku.

Piskloun natáhne ruku,vyjme jednu ampulku a podrží ji v jásavém světle Čínské čtvrti. Původně byla průhledná, teď je zakalená žárem a kouřem. Z dálky vypadá jako obyčejná ampulka, ale když se Umi přiblíží, zjistí, že má uvnitř dobrý tucet malinkatých přihrádek propojených kapilárami. Na konci září červený umělohmotný uzávěr. V uzávěru je černé

obdélníkové okénko, a jak Piskloun ampulkou otáčí, Umi uvnitř spatří temně rudý lesk nefunkčního displeje ze světelných diod, jako by se díval na displej vypnuté kalkulačky, Dole je malý otvor. Žádná vyvrtaná díra. Nahoře je široký a rychle se zužuje až k téměř neviditelné dírce velikostí špendlíkové hlavičky, trochu jako hrdlo trubky.

Přihrádky uvnitř jsou částečně naplněné jakýmisi kapalinami. Některé jsou průhledné, jiné zas hnědočerné. Ty hnědé byly zřejmě organického původu, i když teď se všechny změnily v jeden hnusný vývar. Ty průhledné mohly být cokoliv.

"Zašel si do baru na panáka," bručí Piskloun. "Trouba."

"Kdo?"

"Řízek. Podívejte, Řízek byl, abych tak řekl, registrovaný uživatel téhle jednotky. Tedy toho kufříku. A jakmile se od něj vzdálil na víc než tři metry – *pfůů* - jednotka se automaticky zlikvidovala."

"Proč?" Piskloun se podívá na Umiho, jako by ho považoval za naprostého blbce. "To víte, já nedělám pro Celosvětovou informační nebo tak. Ale mám takovej dojem, že ten, co vyrábí tuhle drogu - říká se jí Startér, Červenáček nebo Sníh -, si sakra potrpí na zachování obchodního tajemství. Takže, pokud dealer ten kufr někde nechá, ztratí ho, nebo se ho pokusí prodat někomu jinému - *pfůů."*

"Myslíte, že Profíci Havrana dostanou?"

"V Čínský čtvrti ne. Do prdele," zakleje Piskloun, který se už zase dožral při pouhé vzpomínce. "Ten chlap, to je k nevíře. Byl bych ho zabil na místě." "Havrana?"

"Ne. Toho Profíka. Honit Havrana. Měl štěstí, že ho Havran dostal dřív než já."

"Takže vy jste honil toho Profíka?"

"Jasně že jsem honil toho Profíka. Copak jste si myslel, že se snažím chytit Havrana?"

"Tak nějak. On je přece ten zlej, no ne?"

"Jistě. Proto bych taky honil Havrana, kdybych byl polda a měl v popisu práce chytat ty zlý. Jenomže já jsem Exekutor a mým úkolem je udržovat pořádek. Takže já a všichni Exekutoři v tomhle městě děláme všechno pro to, aby se Havranovi nic nestalo. A jestli si snad myslíte, že se teď seberete a půjdete hledat Havrana, abyste se mu pomstil za toho svýho kolegu, co ho oddělal, tak na to hezky rychle zapomeňte."

"Oddělal? Jakýho kolegu?" vmísí se S.O. Neví, co se stalo Lagosovi.

Umiho tahle představa dokonale zarazí. "Tak proto mi každý říkal, abych si s Havranem nezahrával? To se báli, že bych ho mohl *napadnout?"*

Piskloun přejede očima jeho meče. "Nádobíčko na to máte."

"Proč vlastně všichni toho Havrana chrání?" Piskloun se usměje, jako by právě začala soutěž o nejlepšího baviče. "Je to suverén."

"Tak mu vyhlašte válku."

"Obvykle není moc chytrý vyhlašovat válku jaderný mocností."

"Cože?" "Kristova noho," zaúpí Piskloun a zakroutí hlavou, "kdybych věděl, jak málo o tom všem víte, ani bych vás nepustil k sobě do auta. Myslel jsem, že jste opravdovej maník na špinavou práci od CIC. To mi chcete namluvit, že vážně o Havranovi nic nevíte?"

"Ano, právě to mám na mysli."

"Tak dobře. Já vám to tedy povím, abyste teď nešel a neudělal nějakej průšvih. Havran má u sebe torpédovou hlavici, kterou šlohnul z jedný starý sovětský jaderný ponorky. Patřila k torpédu, který mělo vyřídit celej operační svaz i s letadlovejma loděma jedním vrzem. Jaderný torpédo. A všim jste si toho srandovního vozíku, co má Havran u toho svýho harleye? Tak tam je ta vodíková bomba, chlape. Odjištěná a připravená k odpálení. Spoušť je napojená na elektrody elektroencefalografu, co je má Havran zapíchnutý do hlavy. Když Havran umře, ta bomba vyletí. Takže jakmile se Havran objeví ve městě, můžeme se

přetrhnout, aby se tu cítil jako doma.”

Umi stojí s otevřenou pusou. S.O. to musí vzít za něj. “Tak jo,” prohlásí. “Za sebe i za svýho parťáka vám slibuju, že se od něj budeme držet co nejdál.”

S.O. má obavu, že celé odpoledne ztvrdne na výjezdu. Na Přístavní dálnici, po níž se dostala z centra až ke Comptonu, panuje čilý ruch, ale výjezdy do samotné čtvrti se používají tak zřídka, že v jejich výmolech rostou půlmetrové bodláky. Do Comptonu přitom rozhodně nehodlá cestovat po vlastní ose. Chce si napíchnout něco velkého a rychlého.

Starý trik s objednáním pizzy do místa určení a napíchnutím poslíčka, až pojede kolem, tentokrát nefunguje, protože žádná z rozvážkových služeb do téhle oblasti nedodává. Nezbývá tedy než na výjezdu čekat celé hodiny, než něco pojede. Vypadá to, že tady zkysne.

Přitom tuhle zásilku vůbec nechtěla vzít. Jenže vedoucí frančízy nedal jinak. Prostě muselo být po jeho. Nabídl jí tolik peněz, že to snad ani není možný. V tom balíku musí být nějaká správňácká nová droga.

To vše ovšem není zdaleka tak divné jako to, co následuje. Napíchla se na náklaďák směřující na jih, uhání si po Přístavní a blíží se k požadovanému výjezdu. Čtvrt míle před výjezdem se kolem ní prožene černý oldsmobil podobaný od kulek a mrká pravou směrovkou. Takže odbočuje. To snad ani není pravda, takové štěstí. Napíchne se na něj.

Cestou po výjezdu za tím zaprděným sedanem se podívá na řidiče do zpětného zrcátka. A není to nikdo jiný než sám majitel frančízy, ten, co jí za tenhle kšeft nabídl takové těžké prachy.

To už se začíná bát víc jeho než celého Comptonu. Nejspíš je ta nějaký psychopat. Nejspíš je do ní zamilovaný. Celé je to takový psychoušský plán, jak se jí dostat k tělu.

Jenže teď už je pozdě něco s tím dělat. Zůstane s ním a pokusí se zjistit, jak z téhle hořící a tlející čtvrti vyváznout.

Blíží se k velkému, nepříjemně vyhlížejícímu mafiánskému zátarasu. Chlapík dupne na plyn a míří smrti vstříc. S.O. před sebou vidí vytouženou frančízu. Řidič v posledním okamžiku otočí vůz bokem a s kvílením brzd zastaví.

Víc už jí vážně pomoci nemohl. Sotva se jí dostane téhle poslední dávky energie, odepne harpunu a rozumnou rychlostí propluje branou. Strážní dál míří sapíky k nebi a natáčejí hlavy, aby si mohli lépe prohlédnout její zadek mizející v prachu.

Comptonská frančíza Nové Sicílie vypadá děsně. Dali si tu sraz Mladí mafiáni. Tenhle druh omladiny je ještě tupější než ten, co je k vidění v mormonském frančistátě Volajících na poušti. Kluci nosí dietní černé obleky. Děvčata se pyšní atributy zbytečného ženství. A děvčata vlastně ani nemohou být u Mladých mafiánů - musí vstoupit do Dívčích pomocných sborů a roznášet makaróny na stříbrných podnosech. Ostatně "děvčata" je pro tyhle organismy příliš vznešené označení, které absolutně neodpovídá jejich postavení na vývojové stupnici. Nejsou to ani slepice.

Jede moc rychle, takže nakopne prkno do strany, přišlápne ho k zemi a pořádně se do něj opře, čímž rozvíří oblak prachu a špíny, jenž se pomalu usazuje na naleštěných botách několika příslušníků Mladých mafiánů, kteří se potloukají venku, zobají titěrné taliánské pokroutky a vůbec se snaží vypadat dospěle. Prach halí bílé krajkové punčošky mafiánských protoslípek. S.O. seskočí s prkna, jako by teprve na poslední chvíli chytila rovnováhu. Jednou nohou dupne na okraj prkna a vystřelí ho metr do vzduchu, kde provede elegantní otočku a vklouzne jí do podpaží, načež ho S.O. pevně sevře rukou. Loukotě inteligentních koleček se zatáhnou, takže kolečka jsou jen o maličko větší než jejich náboje. Harpunu zasune do příslušného držáku na spodní straně prkna a má sbaleno.

"S.O.," představí se. "Nejmladší a nejrychlejší z Rychlé roty. Kde je sakra Enzo?"

Kluci se rozhodnou, že S.O. předvedou, jak jsou "dospělí". Příslušníci mužského pohlaví v jejich věku se povětšinou zabývají vzájemným práskáním gum od trenýrek a zpíjením se do němoty. Jakmile se však ocitnou v blízkostí mladé samičky, začnou se chovat "dospěle".

Není nic zábavnějšího. Jeden z nich udělá krok vpřed a postaví se mezi S.O. a nejbližší protoslípku. “Vítej v Nové Sicílii,” pozdraví ji. “Mohu ti nějak pomoci?”

S.O. si zhluboka povzdychne. Je přece dokonale nezávislá živnostnice, a tihle panáci se snaží tvářit, jako by jí sahali výš než po kotníky.

“Mám zásilku pro nějakýho Enza. Heleďte, už se fakt nemůžu dočkat, až vocaď vypadnu.”

“Teď už je to tady příjemná čtvrť,” ujistí ji Mladý mafioso. “Neměla bys odtud tolik pospíchat. Třeba bys tu pochopila i základy slušného chování.”

“Ty bys měl zkusit surfovat ve špičce po Ventuře. Třeba bys pochopil, že všechno má svý meze.”

MM se zachechtá, jako by chápal, o čem je řeč, a pokyne ke dveřím. “Ten člověk, co s ním chceš mluvit, je uvnitř. Ovšem nevím, jestli on chce mluvit s tebou.” “Poslal si pro mě, sakra,” odsekne S.O.

“Cestoval přes celou zemi, aby se setkal s námi,” opáčí kluk. “A zřejmě mu docela stačíme.”

Ostatní MM cosi bručí a souhlasně přikyvují.

“A proč tedy trčíte venku?” otáže se jich S.O. a jde dál.

Uvnitř frančízy panuje až děsivá pohoda. Je tu Strýček Enzo a vypadá úplně jako na těch vývěskách, jenže je ještě větší, než S.O. čekala. Sedí u stolu a hraje karty s dalšími maníky v pohřebním. Pokuřuje doutník a popíjí espreso. Zřejmě má rád všecko pěkně najednou.

Kolem stojí veškeré Strýčkovo podpůrné vybavení. Na druhém stole trůní přenosný kávovar. Vedle něj stojí pořadač, jehož otevřená dvířka skýtají výhled na obrovský pytel Pravé italské pražené zrnkové bez kofeinu a krabici havanských doutníků. V koutě sedí chrlič připojený k laptopu v nadživotní velikosti a brumlá si něco pod vousy.

S.O. zvedne paži a nechá si prkno sklouznout do dlaně. Položí ho na nejbližší volný stůl, vykročí ke Strýčkovi Enzovi a cestou si sundává z ramene zásilku. “Gino, buď tak hodný,” ukáže Strýček Enzo na zásilku. Gino k ní přistoupí, aby jí balík odebral.

“Tohle potřebuju podepsat,” oznámí S.O. Bůhvíproč jej neoslovuje ani “kámo”, ani “čéče”.

Gino na okamžik odvede její pozornost. Najednou k ní Strýček Enzo přiskočí a sevře její pravou ruku ve své levici. Její kurýrské rukavice mají na zápěstí otvor právě tak velký, aby se do něj vešly jeho rty. Strýček Enzo tedy S.O. políbí ruku. Jeho ústa jsou vlhká a teplá. Ani uslintaná a oplzlá, ani suchá a antiseptická. Moc zajímavé. Tenhle chlapík má sebevědomí na rozdávání. Kristepane, je to fakt fešák. Moc příjemný rty. Takový pevný a svalnatý, ne rozměklý a tučný, jako mají patnáctiletý kluci. Strýček Enzo slabě voní citrusy a starým tabákem. Aby tu vůni cítila pořádně, musela by si stoupnout těsně k němu. On se však postaví do uctivé vzdálenosti, tyčí se nad ní a pomrkává na ni očima obklopenýma vějířky vrásek.

Moc pěkný.

“Ani nevíš, S.O. jak moc jsem se na setkání s tebou těšil,” sdělí jí.

“Zdravím,” pronese S.O. Hlas jí přeskakuje víc, než je jí milé. Proto hned dodá: “Co je sakra v tom pytli tak důležitýho?”

“Vůbec nic,” odpoví Strýček Enzo. Ten jeho úsměv není vůbec samolibý. Spíš takový rozpačitý, jako by se s ní raději setkal při nějaké příjemnější příležitosti. “To jen kvůli lidem,” prohlásí a pohrdavě mávne rukou. “Člověk jako já nemá mnoho jiných možností, jak se setkat s mladou dívkou, aniž by v médiích vznikly nejrůznější fámy. Je to hloupé. Ale my na takové věci hodně dáme.”

“Tak kvůli čemu jste mě chtěl vidět? Mám něco někam dopravit?”

Všichni přítomní se zasměji.

Jejich smích S.O. poněkud zarazí, neboť jí připomene, že má před sebou celé obecenstvo. Na okamžik přejede očima z Enza směrem k nim.

Strýček Enzo si toho všimne. Jeho úsměv jen nepatrně ochladne; skoro nepostřehnutelně zaváhá. Ostatní muži v místnosti se jako na povel zvednou a zamíří k východu.

"Asi mi nebudeš věřit," praví, "ale já jsem ti chtěl opravdu jen poděkovat za to, že jsi před pár týdny donesla tu pizzu."

"Proč bych vám neměla věřit?" zeptá se S.O. Samotnou ji překvapí, že z jejích úst vycházejí taková milá a zdvořilá slova.

Překvapen je i Strýček Enzo. "Vůbec nepochybuji o tom, že právě ty bys na nějaký důvod dokázala přijít." "Takže," prohodí S.O., "bavíte se tu dobře s tou mafiánskou mládeží?"

Strýček Enzo ji přejede varovným pohledem. S.O. se sotva stačí polekat, a už se rozesměje, protože jí dojde, že to je jenom hra, že ji schválně pokouší. Enzo se usměje na znamení, že se klidně může smát.

S.O. nepamatuje, že by ji někdy rozhovor s někým takhle zaujal. Proč jen nemůžou být všichni lidé jako Strýček Enzo?

"Počkej," pronese Strýček Enzo, když se s očima obrácenýma ke stropu probírá pamětí, "něco o tobě vím. Je ti patnáct let a bydlíš v rezidiu v Silicon Valley se svou matkou."

"Já o vás taky něco vím," utrousí S.O.

Strýček Enzo se zasměje. "Můžu ti slíbit, že toho víš podstatně míň, než si myslíš. Pověz mi jedno - co říká tvému povolání tvoje matka?"

Je od něj vážně milé, že tomu říká "povolání". "Tak moc o tom neví - nebo spíš nechce vědět."

"V tom se nejspíš pleteš," ujistí ji Strýček Enzo. Řekne to docela přátelsky, rozhodně ji nechce nijak zpražit nebo tak něco. "Možná by tě zarazilo, jak dobře je tvá matka informovaná. Tohle znám z vlastní zkušenosti. Čím se tvoje matka živí?"

"Dělá pro federály."

To přijde Strýčkovi Enzovi nadmíru zábavné. "A její dcera rozváží pizzy pro Novou Sicílii. Co vlastně dělá pro federály?"

"Něco, o čem mi nesmí nic povědět, abych to někde nevyžvanila. Každou chvíli ji berou na detektor lži." Strýček Enzo to zřejmě dokonale chápe. "Ano, tak už to u federálů většinou chodí." Rozhostí se příjemné ticho.

"Tak trošku mě to děsí," poznamená S.O.

"To, že dělá pro federály?"

"Ne, ten detektor lži. Dávají jí něco na ruku - kvůli měření tlaku."

"Tonometr," pronese Strýček Enzo svižně.

"Vždycky jí po tom zůstane modřina. Já ani nevím, proč mě to tak znervózňuje."

"To je jen dobře, že tě to znepokojuje."

"A v domě máme štěnice. Takže když jsem doma a je jedno, co dělám -, nejspíš to poslouchá někdo jiný."

"Tak tohle dokážu pochopit," praví Strýček Enzo. Oba se zasmějí.

"Zeptám se tě na něco, na co jsem se vždycky chtěl nějakého Kurýra zeptat," začne Strýček Enzo. "Pořád se na vás koukám z okna svý limuzíny. Vlastně, když mě nějaký Kurýr napíchne, pokaždý řeknu Peterovi, tedy svýmu šoférovi, aby na něj byl hodnej. Ale chci se zeptat na tohle: jste od hlavy až k patě zabalený do ochrannejch vrstev. Tak proč nenosíte přilbu?"

"V té kombinéze je airbag, který se nafoukne, když člověk spadne z prkna, a pak se můžeme klidně praštit do hlavy. A nosit přilbu je takový divný. Říká se, že je v ní stejně dobře slyšet jako bez ní, ale není to pravda."

"A vy při práci hodně potřebujete sluch?"

"No jasně."

Strýček Enzo přikývne. “Myslel jsem si to. Tohle jsme si říkali taky - tedy kluci v mý jednotce ve Vietnamu.”

“Slyšela jsem, že jste byl jako ve Vietnamu, ale-” Z opatrnosti se zarazí.

“Ale myslela sis, že to je jenom reklamní žvást. Kdepak, já jsem tam skutečně byl. Kdybych nechtěl, tak jsem tam nemusel. Jenže já se přihlásil dobrovolně.”

“Vy jste se dobrovolně přihlásil do Vietnamu?” Strýček Enzo se zasměje. “Ano. Jako jediný kluk z naší rodiny.”

“Proč?” “Myslel jsem, že to pro mne bude bezpečnější než zůstat v Brooklynu.”

S.O. se zasměje.

“Špatný vtip,” ujistí ji Strýček Enzo. “Šel jsem tam, protože můj otec nechtěl, abych tam chodil. A já ho chtěl dožrat.”

“Vážně?”

“Jistě. Celý roky jsem nedělal nic, jenom jsem vymejšlel, jak ho dožrat. Chodil jsem s černoškama. Nechal si narůst vlasy. Kouřil jsem marihuanu. Ovšem tím, že jsem se dobrovolně přihlásil do Vietnamu, jsem tomu všemu nasadil korunu - takový to nebylo, ani když jsem si nechal propíchnout ucho. Jenže už tehdy jsem se musel uchýlit k mimořádným opatřením.”

S.O. přejede očima z jednoho Enzova vrásčitého, kožovitého ušního lalůčku k druhému. Na tom levém zahlédne titěrnou diamantovou náušnici.

“Jak to, k mimořádným opatřením?”

“Každý věděl, kdo jsem. Znáš to, všechno se hned rozkřikne. Kdybych se přihlásil k normálnímu vojsku, skončil bych na ministerstvu a vyplňoval papíry - možná rovnou ve Fort Hamiltonu, v Bensonhurstu. Abych tomu zabránil, přihlásil jsem se ke Zvláštním jednotkám a dělal jsem všechno, abych se dostal do přední linie.” Zasměje se. “Vyšlo to. Jenomže já tady žvaním jako starej dědek. Chtěl jsem mluvit o přilbách.”

“Jo, jasně.”

“Takže my jsme měli chodit po džungli a zatápět takovým ošklivým pánům s puškama, co byly větší než oni sami. Dokázali se přikrást jako zloději. A my jsme taky potřebovali dobře slyšet - úplně jako ty. A víš, co jsme dělali? Nenosili jsme přilby.”

“Ze stejnýho důvodu?”

“Přesně tak. I když nám nezakrývaly uši, stejně jsme v nich slyšeli nějak divně. Počítám, že vděčím za život tomu, že jsem tu helmu nenosil.”

“Paráda. Tohle je děsně zajímavý.”

“Člověk by skoro čekal, že už to dneska vymysleli nějak líp.”

“Jo,” připustí S.O. “Některý věci se nejspíš nezmění nikdy.”

Strýček Enzo pohodí hlavou a od srdce se zasměje. S.O. takový smích obvykle otravuje, ale takhle to vůbec nevypadá, že by ji Strýček Enzo nějak shazoval; spíš se zdá, že se skvěle baví.

S.O. by se ho ráda zeptala, jak se z toho věčného rebela stal poslušný a rozumný chrobák valící rodinnou kuličku. Jenže se nezeptá. Strýček Enzo stejné vytuší, že toto téma zcela přirozeně vyplývá z dříve řečeného.

“Někdy si říkám, kdo asi přijde po mně,” prohlásí. “Jistě, v té další generaci je plno vynikajících lidí. Ale pak - prostě nevím. Všichni staří lidé mají nejspíš pocit, že s nimi končí svět.”

“Máte přece plno těch Mladejch mafiánů,” podotkne S.O.

“Všichni budou nosit blejzry a vyřizovat papíry někde na předměstích. Ty si těch lidí moc nevážíš, S.O., protože jsi mladá a drzá. Jenomže já si jich taky moc nevážím, protože jsem starý a moudrý.”

Je dost zarážející, že Strýček Enzo dokáže říct něco takového, ale S.O. to nezarazí ani v nejmenším. Spíš se jí zdá, že od svého rozumného kámoše Strýčka Enza čekala právě taková rozumná slova.

“Nikdo z nich by se nikdy dobrovolně nepřihlásil do armády, aby si nechal urazit hnáty někde v džungli jenom proto, že chce dožrat svýho tátu. Něco jim chybí. Jsou jako mátohy, jako bez života.”

“To je smutný,” pronese S.O. Připadá jí to nějak vhodnější než se do nich pustit, jak měla původně v úmyslu.

“No,” praví Strýček Enzo. Právě takovým “no” se většinou zakončují rozhovory. “Původně jsem ti chtěl poslat růže, ale to by tě asi moc nepotěšilo, co?”

“Vůbec by mi to nevadilo,” odpoví hlasem, který jí připadá k uzoufání slaboučký a bezbranný.

“A protože jsme vlastně druhové ve zbrani, dám ti něco lepšího,” uzavře. Rozváže si kravatu, rozepne límec, sáhne si za košili a vytáhne neuvěřitelně laciný řetízek s několika stříbrnými plíšky s vyraženými písmeny a čísly. “Moje starý psí známky,” vysvětlí. “Nosil jsem je celý léta, jen tak pro srandu. Potěšilo by mne, kdybys je teď nosila ty.”

S.O. si navlékne psí známky a ze všech sil se snaží, aby se jí nerozklepala kolena. Plíšky se jí lesknou na kombinéze.

“Radši si je zastrč dovnitř,” poradí Strýček Enzo.

Zasune si je na tajné místečko mezi ňadry. Ještě jsou teplé od Strýčka Enza.

“Díky.” “Je to jen taková legrace,” praví. “Ale jestli budeš mít někdy problémy a ukážeš ty psí známky tomu, kdo ti ty problémy dělá, možná bude všechno najednou jinak.”

“Děkuji, Strýčku Enzo.”

“Dávej na sebe pozor. A buď hodná na maminku. Má tě moc ráda.”

22

Když vyjde z frančízy Nové Sicílie, už na ni čeká nějaký chlapík. S trochou ironie se na ni usměje a skoro nepostřehnutelně se ukloní, aby na sebe upozornil. Připadá jí to dost k smíchu, ale po těch několika minutách strávených se Strýčkem Enzem je ochotná to vzít. Proto se mu také nevysměje, kdepak, jenom se odvrátí a přestane si ho všímat.

"S.O. Máme pro tebe kšeft," osloví ji.

"Mám práci," odtuší. "Mám další rozvážky."

"Lžeš, jako když tiskne," on na to s jistým obdivem. "Všimla sis tam vevnitř toho chrliče? Je napojenej na počítač RadiKSu. Takže víme nabeton, že zrovna teď nemáš nic na práci."

"Stejně nemůžu brát kšefty rovnou od zákazníků," opáčí S.O. "Posílají nás z centrály. Musíte si zavolat na osmistovkový číslo."

"Prokristapána, to mě fakt máš za úplnýho vola?" zaúpí ten člověk.

S.O. se zastaví, otočí se a konečně se na něj podívá. Je vysoký a štíhlý. Černý oblek, černé vlasy. A trochu strašidelné skleněné oko.

"Co se vám stalo s okem?" zajímá se.

"Cepín, Bayonne, 1985," odpoví. "Chceš vědět ještě něco?"

"Ale ne, čéče, jenom jsem se ptala."

"Takže k věci. Protože nejsem tak docela slintající idiot, jak se zřejmě domníváš, tak vím, že všichni Kurýři se objednávají přes dispečink na osmistovkovém čísle. No a my prostě nemáme rádi osmistovková čísla a centrální dispečinky. Tak to už s náma chodí. Rádi jednáme osobně, pěkně postaru. Když má moje máma narozeniny, taky nezvednu telefon a nevytočím 1-800AHOJ-MAMI. Zajedu za ní osobně a dám jí pusu, jasný? No a v tomhle případě potřebujeme zrovinka tebe."

"Jak to?"

"Protože jsme celý pryč do drzejch malejch holek, co se v jednom kuse na něco vyptávaj. Takže ten náš chrlič se právě teď napojil do počítače RadiKSu, co rozesílá Kurýry."

Muž se skleněným okem otočí hlavu skoro úplně dozadu jako sova a kývne na chrliče. Za vteřinku už S.O. zazvoní telefon.

"Tak to sakra zvedni," zavelí muž. "Co je?" křikne S.O. do telefonu.

Počítačový hlas jí sdělí, že má vyzvednout zásilku v Griffithově parku a doručit ji do frančízy Perleťové brány reverenda Wayna ve Van Nuysu.

"Když chcete doručit něco z bodu A do bodu B, proč si to tam nezavezete sami?" vyptává se S.O. "Můžete si to tam hodit v jednom z těch vašich černejch lincolnů."

"Protože v tomto případě nám ono něco tak docela nepatří, a navíc, abych tak řekl, nemáme s těmi lidmi v bodě A a v bodě B právě nejlepší vztahy."

"Takže chcete, abych něco ukradla," míní S.O.

Muž se skleněným okem se zatváří uraženě. "Ne, ne. Poslouchej, děvče. My jsme mafie, sakra. Když něco potřebujeme ukrást, tak si s tím dovedeme poradit sami, jasný? Nepotřebujeme nějakou patnáctku, aby nám pomáhala krást věci. Tady jde spíš o takovou tajnou operaci."

"Špionáž." *Zprávy.*

"Jo, špionáž," souhlasí muž a z jeho hlasu jasně vyplývá, že jí jen nechce odporovat. "A ta operace se nám povede jenom v případě, že seženeme nějakýho Kurýra, kterej s náma bude aspoň trošku spolupracovat."

"Takže všechno to se Strýčkem Enzem byla habaďůra," prohlásí S.O. "Jenom jste se chtěli skamarádit s nějakým Kurýrem."

"No teda, to je gól," zaburácí muž se skleněným okem pobaveně. "No jo, my se prostě

musíme přetrhnout, abychom udělali dojem na nějakou patnáctku. Koukni, holka, jsou milióny Kurýrů, který bychom mohli podmáznout, aby to pro nás udělali. Tebe jsme si vybrali, protože jsme s tebou v osobním vztahu."

"Tak dobře, co po mně chcete?"

"Jenom to, co bys v takovým případě udělala normálně," odpoví muž. "Jeď do Griffithova parku a vyzvedni tu zásilku."

"A to je všecko?"

"Jo. Prostě to doruč na místo. Ale udělej nám něco k vůli a vem to po I pětce, jo?"

"To je zrovna dost zajížďka"

"Stejně to pro nás udělej."

"Tak jo."

"A teď už pojď, vyprovodíme tě z týhle díry."

Někdy, když vane správný vítr a vy se dostanete do vzduchové kapsy za devítiosou soupravou v plné rychlosti, ani se nemusíte napichovat. Nasaje vás podtlak jako nějaký obrovský vysavač. Můžete se vézt celý den. Ovšem, když to zvořete, zůstanete bezmocně trčet v levém dálničním pruhu s kolonou trajlerů za zády. A když se vám to vymkne z rukou, vcucne vás to pod zástěrky, rozmázne vás to po nápravě a nikdo se v životě nedoví, co se s vámi stalo. Tomu se říká Magický vysavač. S.O. si uvědomí, že takhle nějak vypadal její život od toho osudného dobrodružství s Umi Neywitzem a jeho pizzou.

Proplétá se zácpou na dálnici ve směru na San Diego a její harpuna nemůže minout. Slušný tah jí poskytne i to nejlehčí a nejlacinější čínské vozítko z umělé hmoty a hliníku. Všichni ji nechávají na pokoji. Našla si svoje místo na slunci.

Nějak se jí hromadí kšefty. Spoustu práce bude muset pustit Lívancovi. A někdy, pochopitelně jenom kvůli obchodu, si budou muset najmout pokoj někde v motelu - tak to ostatně dělají všichni obchodníci. S.O. se v poslední době pokoušela Lívance naučit, jak jí má namasírovat záda. Ovšem Lívanec se nikdy nedostane dál než k lopatkám, načež se přestane ovládat a začne ze sebe dělat Muže vašich snů. Což ostatně není k zahození. A vůbec, člověk se musí spokojit s tím, co má.

Tohle zdaleka není ta nejrychlejší cesta do Griffithova parku, ale mafie si poručila: má jet celou cestu po čtyřistapětce až do Silicon Valley a přijet odtamtud, tedy ze směru, odkud by přijela normálně. Už jsou tak paranoidní. Prostě profesionálové.

Po její levici ubíhá LAX. Napravo zahlédne ProDepo, kde její parťák, ten trouba, nejspíš civí do počítače. Proplete se hustým provozem u Hughesova letiště, které nyní slouží jako součást Velkého Hongkongu pana Leeho. Pak ujíždí dál kolem letiště v Santa Monice, jež zrovna nedávno odkoupila Národní bezpečnost admirála Boba. Proletí Federálem, kam chodí každý den do práce její matka.

Tenhle Federál býval kdysi nemocnicí pro válečné veterány a patřilo k němu ještě několik dalších federálních budov, ale od té doby se scvrkl do podoby ledviny obalené kolem čtyřistapětky. Obklopují ho zátarasy, obvodový plot z hustého pletiva, spirály ostnatého drátu, hromady svinstva a drátěné ploty natažené od jedné budovy k druhé. Všechny baráky ve Federálu jsou velké a ošklivé: Kolem nich se motají lidičky ve vlněných šatech barvy mokré žuly. Pod těmi majestátními bílými domy vypadají tmavé a zuboženě. Na druhé straně, vpravo za Federálem, stojí losangeleská část Kalifornské univerzity, již nyní spravují společně Japonci, Velký Hongkong pana Leeho a pár velkých amerických korporací.

Říká se, že nalevo odtud v Tichomořských ohradách stojí nad mořem obrovská budova, kde má Celosvětová informační centrála své ústředí pro Západní pobřeží. Brzy - možná už zítra - se tam podívá a tu budovu najde; možná i projede kolem ní a zamává. Může teď Umimu povědět spoustu věcí. Báječné zprávy o Strýčkovi Enzovi. Za tyhle informace budou

lidi klopit milióny.

V hloubi duše ji však už nyní hryže svědomí. Ví dobře, že nemůže na mafii sjet takovouhle levou. Ne snad proto, že by se jich bála, ale proto, že jí důvěřují. Byli na ni hodní. A kdo ví, možná by z toho ještě něco mohlo být. Třeba podstatně lepší kariéra, než na jakou by si mohla dělat zuby u CIC.

K výjezdu do Federálu nemíří nikdy mnoho aut. Její matka a pár dalších federálů tam jezdí každé ráno. Všichni federálové ovšem jezdí do práce brzy ráno a zůstávají v ní dlouho do noci. Je to pro ně otázka loajality. Federálově jsou loajalitou přímo posedlí protože nedostávají moc peněz a nemají moc velkou prestiž, musí si v jednom kuse dokazovat, že jim vlastně jde o věc a na nějaké ozdůbky kolem že zvysoka kašlou.

Mimochodem: celou cestu od LAX měla S.O. napíchnutého téhož taxíka. Na zadním sedadle sedí nějaký Arab. Burnus mu vlaje ve větru od otevřeného okénka; klimatizace nefunguje a takový losangeleský dročkář nemá nikdy dost peněz na to, aby si na černém trhu koupil trochu toho Mrazíka, tedy freonu: To je taky typické: jedině federálové jsou schopní chtít po návštěvě, aby jela špinavým taxíkem bez klimatizace. A aby také ne, taxi zamíří k výjezdu označenému Spojené státy. S.O. se odpojí a vrhne harpunu po naklaďáku jedoucímu dál do Údolí.

Na střeše mohutné federální budovy postává banda federálů s vysílačkami, tmavými brýlemi a větrovkami s nápisem FEDERÁL; silnými dalekohledy odtud nakukují za přední skla aut na Wilshirském bulváru. Kdyby teď byla noc, nejspíš by spatřila laserový paprsek, jak načítá čárový kód na poznávací značce taxíku zahýbajícího na příjezdovou cestu Spojených států.

Máma řekla S.O. všechno, co o těchhle lidech ví. Jsou z výkonného oddělení Generálního operačního velitelství, VOGOV. FBI, soudní stráž, tajná služba a zvláštní jednotky se pořád považují za samostatné organizace, jako byla kdysi armáda, námořnictvu a letectvo, ale ve skutečnosti jim všem velí VOGOV, všechny složky dělají víceméně totéž a jsou vzájemně zaměnitelné. Mimo Federál je všichni znají jenom jako federály. Příslušníci VOGOV si osobují právo vstupovat na území Spojených států amerických kdykoli kamkoli, a to nejen bez povolení, ale i bez jakéhokoli důvodu. Ovšem doopravdy dobře se cítí jenom tady, na federálních pozemcích, odkud mohou sledovat vnější svět teleobjektivy, směrovými mikrofony a zaměřovači ostřelovačských pušek. A z čím větší dálky, tím lépe. Dole pod nimi taxi s Arabem na zadním sedadle zpomalí na podsvětelnou rychlost a jme se proplétat mezi zátarasy se strategicky rozmístěnými kulometnými hnízdy. Zastaví před ježkem na propichování pneumatik, nad otevřeným příkopem, kde stojí chlapci od VOGOV se psy a silnými reflektory a prohlížejí spodek vozu, jestli neobsahuje bomby nebo JBChI (jaderno-biologieko-chemicko-informační) prostředky. Řidič mezitím vystoupí a zvedne kapotu a víko od kufru, aby dovnitř mohli nahlédnout další federálové, zatímco jeden z nich se nakloní k okénku vedle Araba a podrobí ho výslechu.

Říká se, že ve Washingtonu pronajali všechna muzea a památníky a vytvořili z nich turistickou zónu, která nyní zajišťuje 10 % všech vládních příjmů. Federálové to mohli spravovat sami a možná na tom i vydělat víc, ale o to tak docela nejde. Jde spíš o filosofii. O takový ten “návrat ke kořenům”. Vláda by měla vládnout. Vláda přece nepatří k zábavnímu průmyslu, no ne? O zábavu ať se starají ti úchyláci z oboru, co umí tak leda stepovat. Federálové jsou lepší. Serióznější. Studovali politologii. Předsedali studentským radám. Vedli debatní kroužky. Jsou to lidé, kterým nevadí nosit tmavý vlněný oblek a košili zapnutou až ke krku, i když je parno jako ve skleníku a vzduch by se dal krájet. Takoví, lidé, kteří se nejlépe cítí v temné komoře za oknem maskovaným jako zrcadlo.

Kluci ve věku S.O. si občas dokazují mužství tím, že jezdí na východní konec Hollywoodu do Griffithova parku, vyberou si nějakou cestu a prostě po ní projedou. Vyváznout odtamtud bez škrábnutí je tak trochu jako přihlížet nějaké bitce soupeřících gangů: už jen tím, že jste se přiblížili ke skutečnému nebezpečí, jsou z vás větší chlapi.

Rozumí se, že tímhle způsobem si mohou prohlédnout jen průjezdné ulice. Jestliže si jen tak ze srandy vyjedete do Griffithova parku a spatříte před sebou ceduli JEDNOSMĚRNÁ ULICE, mělo by vám být jasné, že nastal čas hodit tam zpátečku a couvat s tatínkovou hondou pěkně celou cestu domů, samozřejmě s ručičkou tachometru vyhnanou na konec stupnice.

A jak také jinak, sotva se S.O. dostane do parku po cestě, po níž chtěli, aby jela, narazí na ceduli JEDNOSMĚRNÁ ULICE.

S.O. není první Kurýr, který dostal podobný kšeft, a proto už o místech, kam právě míří, něco slyšela. Jde o úzkou rokli přístupnou jen po této cestě; na dně té rokle žije jakási nová banda. Všichni jim říkají Blablové, protože takhle nějak spolu mluví. Mají svůj vlastní jazyk, který zní jako blábolení.

Právě teď ovšem nesmí v žádném případě uvažovat o tom, jaká je tohle celé blbost. V pořadí priorit je správné rozhodnutí někde na stejné úrovni jako péče o dostatek vitamínu A a děkovný dopis babičce za ty krásné perlové náušnice. Teď je hlavní jedině: nepodělat se.

Hranici území Blablů vyznačuje řada kulometných hnízd. S.O. má pocit, že je jich nějak zbytečně moc. Jenže ona se také ještě nikdy nemusela bránit proti mafii. Tváří se tedy nevzrušeně a ujíždí směrem k zátarasu rychlostí asi patnácti kilometrů za hodinu. Jestliže se někde skutečně vyděsí a propadne panice, stane se to až tam. Před sebou drží barevnou kopii dokladu RadiKS s logem v podobě kybernetické ředkvičky, podle nějž sem vážně jede jen vyzvednout důležitou zásilku, nic víc. Na tyhle maníky to ovšem nemůže platit ani náhodou.

Kupodivu to zabere. Odtáhnou jí z cesty obrovité klubko ostré kovové pásky, jako by se nechumelilo, a S.O. projede kontrolním stanovištěm, aniž by musela zpomalit. V tom okamžiku jí dojde, že teď už jí nic nehrozí. Tihle lidé tu prostě dělají svou práci stejně jako každý jiný.

Ani nemusí jezdit daleko do rokle. Díky Bohu. Párkrát zatočí, zamíří na otevřené prostranství lemované stromy a ocitne se v něčem, co připomíná psychiatrickou léčebnu pod širým nebem.

Případně shromáždění Moonovy sekty nebo tak něco.

Sešlo se tu pár desítek lidi. Evidentně na sebe moc nedbají. Všichni mají na sobě potrhané zbytky něčeho, co kdysi mohlo být docela slušné oblečení. Asi půl tuctu jich klečí na chodníku s pevně sepjatýma rukama a mumlá modlitby k neviditelným mocnostem.

Na kufr vybrakovaného auta si postavili starý vyhozený počítačový terminál, tmavou obrazovku monitoru s hvězdicovitou prasklinou, jako by po něm někdo hodil hrnek kafe. Nějaký tlouštík, jemuž až ke kolenům plandají odepnuté kšandy, přejíždí rukama po klávesnici, mačká klávesy, jak ho napadne, a nahlas odříkává nějaké nesmysly. Pár dalších stojí za ním, nakukují mu přes rameno a snaží se také nějak zapojit, avšak on je neustále odhání pryč.

Další banda lidí tleská rukama, houpe se do taktu a zpívá “Šťastného poutníka”. Taky mají vymalováno. S.O. ještě neviděla, aby někdo zářil takhle dětinskou radostí, tedy s výjimkou Lívance ve chvíli, kdy mu dovolila, aby jí sundal šaty. Jenže v tomhle případě jde o docela jiný druh dětinské radosti, jaký zrovna moc nesedí partě starců nad třicet s vlasy slepenými špínou.

A nakonec je tady chlápek, jehož si S.O. v duchu pokřtila na Velekněze. Má na sobě původně bílý laboratorní plášť s logem nějaké firmy od Zálivu. Je zachumlaný pod hadry na korbě nepojízdného stejšnu, ale sotva se S.O. objeví, vyskočí a rozběhne se k ní způsobem,

který jí trošku nažene strach. Ovšem ve srovnání s ostatními vypadá tenhle maník aspoň jako normální, zdravý, tělesně zdatný psychopat žijící ve volné přírodě.

“Přijela jste pro takový kufr, co?”

“Mám tu něco vyzvednout. Nevím, co to je,” odpoví. Velekněz zamíří k jednomu z vybrakovaných aut, odemkne kapotu a vytáhne hliníkový kufřík. Vypadá úplně stejně jako ten, co ho včera večer vytáhl Piskloun z Bavoráka. “Tady máte zásilku,” pronese a vykročí k ní. Instinktivně před ním ucouvne.

“Jasné, chápu,” praví Velekněz. ,;Jsem hnusák a jde ze mě strach.”

Postaví kufřík na zem a strčí do něj nohou. Kufřík párkrát nadskočí na kamenech a dojede po chodníku k S.O.

“Ta zásilka nijak nespěchá,” ujistí ji. “Nechcete tu chvilku posedět a dát si něco k pití? Máme tu kofolu.” “Ráda bych,” opáčí S.O., “jenže mě dneska strašně bere cukrovka.”

“Tak tu můžete aspoň zůstat jako host naší obce. Můžeme vám povědět spoustu zajímavých věcí. Takových věcí, které docela změní váš život.”

“Nemáte něco tištěnýho? Myslím něco, co bych si mohla odnýst s sebou.”

“Jo, to teda nemáme. Radši zůstaňte. Připadáte mi moc milá.”

“Lituju, kámo, ale to si mě nejspíš s někým pleteš,” odtuší S.O. “Díky za kufr. Já padám.”

S.O. se začne odrážet nohou od dlažby a ze všech sil nabírá rychlost. Cestou mine mladou ženu s vyholenou hlavou, oděnou v umazaných a rozdrbaných zbytcích soupravy od Chanela. Když kolem ní S.O. projíždí, žena se na ni tupě usměje, natáhne ruku a zamává. “Ahoj,” řekne. “Ba ma zu na la amu pa go lu ne me a ba du.”

“Jasně,” na to S.O.

Za pár minut už harpunuje spoje na I pětce a míří do Údolí. Je ještě trochu celá pryč z toho, co viděla, časový plán je stejně v háji, takže nespěchá. V hlavě jí zní písnička: “Šastný poutník”. Ještě se z toho zblázní.

Vedle ní se pořád motá nějaká velká černá šmouha. Kdyby jela o něco rychleji, mohla by se díky své velikosti a obsahu železa stát lákavým terčem. Jenže S.O. má už výhodnější spoj, i když si dává na čas.

Okénko u řidiče toho černého auta sjede dolů. Je to ten kluk. Jason. Vystrkuje ven hlavu, aby na ni viděl, takže řídí poslepu. Jede tak osmdesátkou, ale napomádované krátce sestřižené vlasy se mu ani nehnou.

Usmívá se. A tváří se tak nějak prosebně, skoro podobně jako někdy Lívanec. Sugestivně ukazuje na zadek svého fára.

No a co. Když ho napíchla naposledy, dovezl ji přesně tam, kam chtěla. S.O. se tedy odpojí od acury, jíž se držela už asi kilometr, a přesune se k Jasonovu mohutnému oldsmobilu. A Jason ji odveze z dálnice na bulvár Vítězství a táhne ji směrem na Van Nuys, což je jenom dobře.

Jenže po několika kilometrech Jason zčistajasna strhne volant doprava a zasekne to na parkoviště opuštěného nákupního střediska, což už tak dobře není. Na parkovišti zrovna stojí jenom náklaďák s běžícím motorem a nápisem SPEDICE A SKLADY BRATRŮ SALDUCCIOVÝCH.

“Tak honem,” křikne na ni Jason, když vystoupí ze svého vozu. “Žádné zdržování.”

“Polib si, kreténe,” odsekne mu, přitáhne si harpunu a začne se rozhlížet po bulváru, jestli náhodou nezahlédne něco slibného směřujícího na západ. Ať už má tenhle cucák za lubem cokoli, kšeft z toho určitě nekouká.

“Dívko,” osloví ji jiný hlas, podstatně starší a autoritativnější, “jestli se ti nelíbí Jason, je to tvoje věc. Ale tvůj kamarád Strýček Enzo potřebuje pomoct.”

Zadní dveře náklaďáku se otevřely. Stojí tam kdosi v černém obleku. Za ním se rýsuje

jasně osvětlený vnitřek návěsu. Halogenové světlo se odráží od mafiánova hladkého účesu. I když je nasvícený zezadu, S.O. poznala, že je to ten se skleněným okem.

"Co chcete?" zeptá se ho.

"To, co chci," odtuší a přejede ji pohledem, "nemá nic společnýho s tím, co potřebuju. Víš, teď zrovna mám práci, což znamená, že na tom, co chci, vůbec nezáleží. Zato potřebuju, aby sis vlezla sem do toho návěsu i s tím kufrem a s tím svým prkýnkem."

Pak dodá: "Říkám to dost jasně?" Zní to skoro jako řečnická otázka, jako by předpokládal, že odpověď zní ne.

"Myslí to vážně," vmísí se Jason, jako by S.O. čekala na jeho názor.

"Tady to slyšíš," praví muž se skleněným okem. S.O. by právě teď měla být na cestě k francíze Perleťových bran reverenda Wayna. Jestliže s touhle zásilkou něco zpacká, naštve tím jenom Pánaboha, který možná ani neexistuje, ale který zato dovede odpouštět. Naproti tomu mafie existuje zcela jednoznačně a vyžaduje poslušnost poněkud přísněji.

Podá své věci - prkno a hliníkový kufr - muži se skleněným okem, jeho nataženou ruku schválně přehlédne a vyskočí na korbu. Muž ucouvne, zvedne ruku a podívá se na ni, jako by s ní bylo něco v nepořádku. Nákladňák se rozjede, sotva S.O. vyskočí. A než se za ní zavřou dveře návěsu, jsou už na bulváru.

"Jenom si tu tvou zásilku trošku proklepneme," oznámí muž se skleněným okem.

"Nenapadlo vás, že byste se třeba moh představit?`" nadhodí S.O.

"Ne," na to muž. "Jména si nikdo nepamatuje. Můžu pro tebe bejt prostě ten chlápek, víš?"

S.O. ho ani neposlouchá. Prohlíží si vnitřek návěsu. Návěs tvoří jediná podlouhlá a holá místnost. S.O. před chvílí prošla jedinými dveřmi, které tu jsou. Na druhém konci místnosti se poflakuje pár mafiánů, jak už tak mají ve zvyku.

Většinu plochy zabírá elektronika. Solidní elektronika.

"Víš, jenom to na chvilku hodíme do mašiny," vysvětluje muž se skleněným okem, když podává kufřík jakémusi počítačovému expertovi. S.O. ví, že jde o počítačového experta, protože ten člověk má dlouhé vlasy svázané do ohonu, chodí v džínách a tváří se mile.

"Heleďte, jestli se tomu něco stane, tak je po mně," namítne S.O. Snaží se, aby její hlas zněl tvrdě a odvážně, jenže za daných okolností jí to jde dost ztuha.

Její slova muže se skleněným okem zjevně zasáhla na citlivém místě. "Myslíš, že jsem takovej šílenej debil?" otáže se. "Sakra, vážně netoužím po ničem jiným, než vysvětlovat Strýčkovi Enzovi, jak se mi podařilo zaonačit, že jeho nejmilejšímu zajíčkovi prostřelili kolínka."

"Jde o nedestruktivní postup," ujišťuje počítačový expert klidným melodickým hlasem.

Expert několikrát otočí kufříkem v ruce, aby si ho osahal. Pak ho zasune do velkého otevřeného válce položeného na stole. Stěny válce jsou široké několik čísel a vypadá to, že jsou pokryté jinovatkou. Z válce vycházejí záhadné plyny připomínající lžičku mléka vhozenou do vířící vody. Plyny se plazí po stole a dolů na podlahu, kde vytvářejí mlhový kobereček, jenž se jim vlní kolem nohou. Když počítačový expert zasune kufřík dovnitř, ucukne rukou, jaká je mu uvnitř zima. Pak si nasadí počítačové brýle.

A nic víc. Pár minut prostě sedí a nehýbá se. S.O. se v těchhle mašinkách nevyzná, ale ví, že někde za těmi skříněmi a dvířky na druhém konci návěsu teď právě usilovně šrotuje nějaký velký počítač.

"Je to taková počítačová tomografie," vysvětluje muž se skleněným okem tlumeným hlasem, jakým mluví komentátoři golfových zápasů. "Přečte se tím ovšem úplně všechno, víš," dodá a netrpělivě šermuje rukama.

"Kolik to stojí?" "Nemám ponětí." "Jak se tomu říká?"

"Vlastně to zatím nemá jméno." "Tak kdo to vyrábí?"

"Sakra, tohle jsme si postavili sami," zavrčí muž se skleněným okem. "Asi před tejdnem

nebo tak.”

“A proč?”

“Moc se ptáš. Hele, ty jseš docela chytrá holka. Chci říct, že jseš fajn buchta. Hotová kočka. Ale zatím si nemysli, že jseš nějak moc důležitá.”

Zatím. To zní slibně.

24

Umi se nachází ve svém bytečku šest krát devět v ProDepu. Jako by se řídil radou své parťačky, rozhodl se strávit trochu času ve Skutečnosti. Otevřenými dveřmi dovnitř proniká čerstvý větřík od moře a výfukové plyny od tryskových letadel. Všechno zařízení - futony, paleta, experimentální nábytek z tvárnice - je nastrkáno ke stěnám. Umi v ruce drží těžkou metrovou tyč do železobetonu s koncem omotaným izolační páskou na způsob rukojeti. Tyč má zastupovat katanu, ale je mnohem těžší. Umi jí říká "vidlácká katana".

Je bos a stojí v bojovém postoji. Měl by na sobě mít objemné kalhoty až ke kotníkům a těžkou indigovou kazajku, tradiční oděv japonských šermířů, ale místo toho má jen trenýrky. Po svalnatých zádech barvy cappuccina mu stéká pot a skapává mezi půlky zadnice. Na chodidle levé nohy mu raší puchýře jako kuličky hroznového vína. Umi má dobře vyvinuté srdce i plíce a dostalo se mu požehnání v podobě nezvykle rychlých reflexů, ale není od přírody tak silný, jako býval jeho otec. A i kdyby tak silný byl, práce s vidláckou katanou by mu dala pořádně zabrat.

V žilách mu koluje adrenalin, nervy má vybuzené na nejvyšší míru a duši plnou uvolněné úzkosti, jež se nikým nehlídána prohání po oceánu všeobjímajícího strachu.

Krátkými krůčky přechází sem a tam po devět metrů dlouhé ose pokoje. Občas zrychlí, zvedne vidláckou katanu nad hlavu, až její špička směřuje dozadu, a sekne s ní směrem k podlaze; na poslední chvíli však škubne zápěstím a zastaví ji uprostřed letu. Pak pronese: "Další!"

Tolik teorie. Ve skutečnosti se ovšem vidlácká katana uprostřed pohybu zastavuje jen těžko. Je to však dobré cvičení. Jeho předloktí připomínají pletence ocelových lan. Aspoň trochu. Prostě už brzo tak budou vypadat.

Japonci si prostě nepotrpí na takové nesmysly, jako dotáhnout úder do konce. Když někoho zasáhnete do temene hlavy katanou a nepokusíte se čepel zastavit, rozsekne mu meč lebku a nejspíš se zaklesne do klíční kosti nebo do pánve, načež zůstanete trčet uprostřed středověkého bojiště s nohou zapřenou o zbytky obličeje svého zesnulého protivníka, snažíce se vyprostit svou zbraň, zatímco nejlepší přítel padlého se na vás žene s pomstychtivým leskem v oku. Takže se považuje za moudré zastavit ostří okamžitě po zásahu, jenom mu trochu načechrat šedou kůru, vytáhnout meč ven a rozhlédnout se po dalším samuraji, pročež ano: "Další!"

Večer hodně přemýšlel o svých zážitcích s Havranem, což není právě nejlepší průprava na usnutí, a proto také cvičí s vidláckou katanou ve tři ráno.

Ví, že byl naprosto nepřipravený. To kopí k němu prostě přiletělo. Pleskl do něj mečem. Náhodou do něj pleskl ve správnou chvíli a kopí ho minulo. Je mu však jasné, že to provedl téměř bezmyšlenkovitě.

Třeba to tak velcí bojovníci dělají. O nic se nestarají, nelámou si hlavu s následky.

A třeba si taky moc fandí.

Už několik minut je slyšet sílící rachot helikoptéry. To je dost neobvyklé, třebaže Umi bydlí přímo u letiště. Z bezpečnostních důvodů nesmí vrtulníky létat těsně kolem LAX.

Rachot zesílí, až z něj skoro praskají ušní bubínky, a to už se helikoptéra vznáší kousek nad parkovištěm přímo před Umiho a Vitalijovým bytem. Je to pěkný podnikový vrtulník, tmavozelený s nenápadným označením. Umi předpokládá, že za lepšího osvětlení by dokázal rozlišit logo nějaké firmy z oboru obrany, pravděpodobně Obranného systému generála Jima.

Z vrtulníku vyskočí bledý muž s vysokým čelem a začínající pleší, který vypadá podstatně atletičtěji, než byste soudili podle jeho obličeje a celkového vystupování, a rozeběhne se přes parkoviště rovnou k Umimu. Na takové chápky si Umi pamatuje ještě z dob, kdy jeho otec sloužil v armádě – žádní šlachovití veteráni z legend a válečných filmů, ale docela normální pětatřicátníci v naducaných uniformách. Je to major. Podle nášivky na blůze se jmenuje

Clem.

“Umi Neywitz?”

“Osobně.”

“Poslala mne pro vás Juanita. Říkala, že ji znáte.”

“To znám. Ale já pro ni nedělám.”

“Ona říká, že od nynějška ano.”

“To je od ní milé,” utrousí Umi. “Takže počítám, že to spěchá?”

“Dalo by se to tak nazvat,” přisvědčí major clem.

“Dáte mi pár minut? Cvičil jsem a potřeboval bych si odskočit na stranu.”

Major Clem pohlédne na stranu. Logo vedlejší frančízy hlásá HYGITOP.

“Situace je víceméně statická. Máte pět minut,” svolí major Clem.

Umi má u HygiTopu otevřený účet. Pokud bydlíte v ProDepu, nemáte ani jinou možnost. Nemusí tedy chodit recepcí, kde stojí u pokladny zřízenec. Protáhne svou členskou kartu čtečkou a na obrazovce před ním se rozsvítí tři volby:

PÁNI
DÁMY
DĚTI (BEZ ROZDÍLU POHLAVÍ)

Umi stiskne tlačítko “Páni”. Obrazovka mu nabídne čtyři možnosti:

SPECIÁLNÍ ÚSPORNÉ VYBAVENÍ – ZA MÁLO PENĚZ HODNĚ HYGIENY
STANDARDNÍ VYBAVENÍ – JAKO DOMA – SNAD JEN O NĚCO LEPŠÍ
VÝBĚROVÉ VYBAVENÍ – SKVĚLÉ MÍSTEČKO PRO NÁROČNÉHO ZÁKAZNÍKA
KRÁLOVSKÁ TOALETA

Musí překonat zažitý reflex, aby okamžitě nestiskl SPECIÁLNÍ ÚSPORNÉ VYBAVENÍ, typickou volbu všech obyvatel ProDepa. V takovém zařízení je skoro nemožné, abyste nepřišli do styku s tělesnými tekutinami někoho jiného. Žádná krása. Žádná úroveň. Namísto toho – a proč taky ne, když ho chce Juanita zaměstnat? – stiskne tlačítko KRÁLOVSKÁ TOALETA.

Tady ještě v životě nebyl. Vypadá to trochu jako luxusní apartmá v posledním patře mrakodrapu toho nejdražšího kasina v Atlantic City, kam posílají polodementní dospělé návstěvníky z Philadelphie, kterým se náhodou podařilo rozbít bank. Je tu vše, co si může omezený patologický gambler spojovat s luxusem? pozlacené armatury, spousta lisovaného umělého mramoru, sametové závěsy a komorník.

Obyvatelé ProDepa Královskou toaletu zásadně nepoužívají. Je zde jen proto, že toto zařízení stojí přes ulici od LAX. Mohou sem tedy zavítat generální ředitelé singapurských firem, kteří se chtějí osprchovat a pěkně pohodlně vysrat se všemi zvukovými efekty, aniž by museli poslouchat a čichat, jak někdo jiný provádí totéž, a navíc si to mohou všechno napsat do nákladů.

Komorníkem je třicátník odněkud ze Střední Ameriky s trochu vyjevenýma očima, jako by se právě probudil po několikahodinovém spánku. Když Umi vrazí dovnitř, zrovna si přehazuje přes ruku jakési neuvěřitelně tlusté ručníky.

“Musím být hotov za pět minut,” hlásí Umi. “Chcete oholit?” táže se komorník. Sugestivně si přejede dlaní po tváři; určit Umiho etnickou příslušnost mu činí problémy.

“Rád bych. Není čas.”

Stáhne si trenýrky, odhodí meče na pohovku potaženou sametem a vstoupí do rádoby mramorového amfiteátru sprchového koutu. Okamžitě se do něj ze všech stran opřou proudy horké vody. Kolečkem na stěně si lze nastavit požadovanou teplotu.

Pak by si nejradši ulevil a zároveň si přečetl některý z těch časopisů tlustých jako telefonní seznam a uložených vedle mísy, jež je pravděpodobně posledním výkřikem splachovací techniky, ale musí už běžet. Otře se čistou osuškou velikostí cirkusové plachty, natáhne si volné kalhoty na tkaničku a tričko, hodí komorníkovi pár kongáčů a za běhu si natahuje na záda popruh s meči.

Let netrvá dlouho především díky tomu, že vojenský pilot s radostí obětuje pohodlí cestujících rychlosti. Vrtulník vzlétne v mírném úhlu a drží se nízko, aby jej snad nevcucl nějaký tryskáč, ale sotva získá trochu prostoru, pilot stočí ocas, sklopí nos k zemi a nechá se táhnout rotorem nahoru přes údolí k sešeřelým kopcům Hollywoodu.

Do Hollywoodu však nedoletí a přistanou na střeše nemocnice. Patří k řetězu špitálů Božího Milosrdenství, což znamená, že se prakticky nacházejí ve vatikánském vzdušném prostoru. Celá Juanita.

“Neurologie,” sdělí mu major Clem a zní to jako rozkaz. “Východní křídlo, páté patro, pokoj číslo 564.”

Na nemocničním lůžku leží Da5id.

Přes hlavu a nohy postele jsou natažené nesmírně tlusté a silné kožené popruhy. K těmto popruhům jsou přivázána kožená pouta vyložená chundelatou kožešinou. Těmito pouty je Da5id spoután na zápěstích a kotnících. Na sobě má nemocniční noční košili, z níž se tak či onak napůl vysvlékl.

Nejhorší je, že jeho oči se občas dívají každé jinam. Srdeční činnost mu měří EKG, a třebaže Umi není doktor, je mu jasné, že jeho tep není vůbec pravidelný. Srdce mu chvíli tluče moc rychle, pak úplně přestane, načež se ozve poplašné pískání a srdce se znovu roz-běhne.

Je dokonale vygumovaný. Jeho oči nevidí vůbec nic. Zpočátku má Umi dojem, že Da5id je dokonale nehybný a uvolněný. Když však přistoupí blíže, zjistí, že je ve skutečnosti napjatý jako struna, třese se a potí.

“Dali jsme mu provizorní stimulátor,” hlásí jakási žena.

Umi se otočí. Spatří jeptišku, která je zřejmě zároveň lékařkou.

“Jak dlouho už má ty křeče?”

“Volala nás jeho bývalá žena a říkala, že jí dělá starosti.”

“Juanita.”

“Ano. Když sanitka přijela na místo, ukázalo se, že doma vypadl z křesla a svíjí se na zemi. Tady, vidíte, má modřinu, nejspíš jak mu počítač spadl ze stolu a udeřil ho do žeber. Proto jsme ho museli uvázat, aby si neublížil ještě víc. Ovšem poslední půlhodinu to s ním vypadá takhle - jako by celé jeho tělo fibrilovalo. Jestli u toho zůstane, budeme ho moci odvázat.”

“Měl počítačové brýle?”

“Nevím. Ale můžu vám to zjistit.”

“Myslíte si, že se mu to stalo, když pracoval s počítačem?”

“To opravdu nevím, pane. Vím jen to, že trpí tak silnou srdeční arytmií, až jsme mu ještě u něj doma na podlaze museli dát stimulátor. Dali jsme mu také nějaké protizáchvatové léky, ale ty nezabraly. Dali jsme mu sedativa, aby se uklidnil, a to zabralo jen trochu. Protáhli jsme ho nejrůznější diagnostickou technikou, abychom zjistili, co se mu stalo s hlavou. Zatím nevíme nic.”

“Tak to abych se zašel mrknout k němu domů,” míní Umi.

Lékařka pokrčí rameny.

“Dejte mi vědět, až se probere,” požádá ji Umi. Lékařka neodpoví. Umi si poprvé uvědomí, že Da5idův stav nemusí být vůbec dočasný.

Ve chvíli, kdy Umi vychází na chodbu, Da5id pronese: “e ne em ma ni a gi a gi ni mu ma ma dam e ne em am an ki ga a gi a gi...”

Umi se k němu otočí. Da5id v poutech znehybněl a vypadá uvolněně, jako by napůl spal. Pootevřenýma očima se dívá na Umiho. “e ne em dam gal nun na a gi a gi e ne em u mu un abzu ka a gi a gi...”

Da5idův hlas zní klidně a hluboce, bez jakékoli stopy napětí. Slabiky mu splývají z jazyka jako sliny. Umi slyší Da5idovo blábolení ještě cestou po chodbě.

“i ge en i ge en nu ge en nu ge en us sa tur ra klu ra ze em men...”

Umi znovu nasedne do vrtulníku. Vznesou se nad prostředek Beachwoodského kaňonu a zamíří rovnou k nápisu HOLLYWOOD.

Da5idův dům je zalitý světlem. Stojí na kopci a vede k němu soukromá silnice. Silnici nyní blokuje nízké vozidlo připomínající džíp v barvách Obranného systému generála Jima, které vysílá pulzující syté červené a modré světlo. Nad domem se vznáší další helikoptéra, jako by ji držel ve vzduchu sloup světla. Pozemek pročesávají vojáci se silnými baterkami v rukou.

“Pro jistotu jsme celý prostor uzavřeli,” vysvětluje major Clem.

Za vší tou září vidí Umi mrtvé organické barvy samotného kopce. Vojáci se je snaží zatlačit svými reflektory, vypálit je, zničit. A on sám by se v nich nejradši ztratil, stal se jedinou anonymní tečkou za okénkem nějakého letadla. Rozplynul by se v biomase.

Da5idův počítač leží na zemi u stolu, kde jeho majitel nejraději pracoval. Kolem se válí zbytky zdravotnického nádobíčka. Uprostřed toho bince leží Da5idovy počítačové brýle, které mu buďto spadly na zem, když se skácel, nebo mu je sundali zdravotníci.

Umi je zvedne. Když si je chce nasadit, spatří nezvyklý obraz: stěnu černobílého zrnění. Da5idův počítač přepadlo sněžení.

Zavře oči a zahodí brýle. Člověku přece nemůže ublížit pouhý pohled na bitmapu. Nebo snad ano?

Dům má podobu modernistického hradu s věžičkou na konci. Da5id, Umi a ostatní programátoři si tam nosívali bednu piva a ohřívač a celé noci tam vysedávali, jedli garnáty, krabí klepeta a ústřice a zapíjeli je pivem. Teď je tu samozřejmě pusto a prázdno, jenom zrezivělý vařič, skoro zasypaný šedivým popelem, tu leží jako archeologická vykopávka. Umi si vzal z Da5idovy ledničky pivo a teď sedí na svém dříve nejmilejším místě, pomalu upíjí z plechovky jako kdysi a snaží se z okolních světel něco vyčíst.

V nesmrtelné organické záři dole stojí namačkané domy starých čtvrtí. V jiných městech vdechujete průmyslové zplodiny, kdežto v Los Angeles dýcháte aminokyseliny. Celá ta zamlžená dálava je protkaná světlenými linkami připomínajícími rozpálené drátky v opékači topinek. Na konci kaňonu se tyto linky přibližují natolik, že v nich lze rozlišit jednotlivé hvězdy, oblouky a jasná písmena. Po dálnicích proudí záplavy červených a bílých krvinek v rytmu daném fuzzy logikou inteligentních semaforů. O něco dál v údolí splývají jako geometrické body do křivek milióny světelných emblémů. Na obou stranách shluku frančíz se pak loglení ztrácí nad několika mělkými vrstvami novostaveb a mizí v okolní temnotě přerušované jen tu a tam kuželem světla z bezpečnostního reflektoru na něčí zahradě.

Frančízy a viry fungují podle stejného principu: čemu se daří na jednom místě, tomu se bude dařit i jinde. Je třeba jen najít dostatečně chytlavý obchodní plán, sežvýkat jej do podoby jediného pořadače - takové DNA -, oxeroxovat jej a nasadit do živné půdy kolem nějaké frekventované dálnice, nejlépe takové, která má zvláštní pruh pro odbočení vlevo. Následuje prudký růst omezený jen hranicemi pozemku.

Za starých časů jste si zaskočili do Mamčina bistra na něco k snědku nebo na skleničku a cítili se jako doma. Pokud jste v životě nemuseli opustit své rodiště, vůbec na tom nezáleželo.

Jakmile jste se ovšem ocitli v jiném městě, všichni na vás zůstali civět, jakmile jste vstoupili do dveří, a také specialita podniku vypadala úplně jinak, než jste byli zvyklí. A jestliže jste hodné cestovali, nepřipadali jste si jako doma nikde.

Když dnes nějaký obchodník z New Jersey musí na jednáni do Dubuque, ví, že může kdykoli vstoupit k McDonaldovi a nikdo se na něj nebude divně koukat. Může si objednat, aniž musí studovat jídelní lístek, a jídlo bude pokaždé chutnat úplně stejně. McDonald se stal oxeroxovaným domovem sežvýkaným do jediného pořadače. Heslem frančíz je “hlavně žádné překvapení”, je to jejich visačka kvality podvědomě připojená ke každému vývěsnímu štítu a logu patřícímu k těm světleným křivkám, jež vyznačují obvod údolí.

A tohle heslo dělá moc dobře právě Američanům, kteří žijí v tě nejpřekvapivější a nejděsivější zemi na světě. Pokud půjdete dál, kde loglení slábne a kde jsou novostavby obklopeny údolíčky a roklemi, vstoupíte do země uprchlíků. Jsou to lidé, kteří utekli před skutečnou Amerikou, před Amerikou atomových bomb, skalpů, hip-popu, teorie chaosu, betonových botiček, uspavačů hadů, nákupních horeček, výstupů do otevřeného kosmu, nadchodů, býčích skoků, rychlého občerstvení, řízených střel, Sousova pochodu, dopravní zácpy, motorkářských gangů a bungee jumpingu. Tihle lidé zaparkovali své pojízdné nákupní tašky v naprosto totožných, počítačem navržených ulicích rezidií a skryli se v symetrických králíkárnách bez chodníků, zato však s vinylovými podlahami a nepadnoucím dřevěným obložením, v nestvůrných chovech na domy ztracených v pustině loglení, v kulturním prostředí kultury prostřednosti.

Ve městě zůstali jen bezdomovci, co se živí odpadky, přistěhovalci, kteří sem přilétli jako šrapnel po výbuchu asijských hospodářských velmocí, zlatá mládež a technologicko-mediální kněžstvo Velkého Hongkongu pana Leeho. A potom chytří mladí lidé jako Da5id nebo Umi, kteří ochotně přijímají riziko života ve městě, protože mají rádi napětí a vědí, že to zvládnou.

S.O. opravdu nemá tušení, kde by mohli být. Evidentně uvázli někde v zácpě. Teď už vážně není jisté vůbec nic. “S.O. bude muset padat,” prohlásí.

Chvilku se nikdo ani nehne. Pak se ten chlápek od počítačů rozvalí v křesle, přestane si všímat krásného trojrozměrného zobrazení a zadívá se těmi svými počítačovými brýlemi rovnou na stěnu. “Tak jo,” praví.

Muž se skleněným okem k němu přiskočí mrštně jako lasička, vytrhne z kryogenního válce hliníkový kufřík a hodí ho S.O. Mezitím jeden z mafiánských flákačů otevře zadní dveře návěsu a poskytne jim tak báječný výhled na ucpanou silnici.

“Ještě něco,” poznamená muž se skleněným okem a zasune S.O. do jedné z mnoha kapes obálku.

“Co to je?” zajímá se S.O.

Zvedne ruce, jako by se bránil. “S tím si nelam hlavu, jenom taková maličkost. A teď už jeď.”

Pokyne muži, který drží její prkno. Ukáže se, že mafián není vůbec včerejší, protože jí prkno prostě hodí. Přistane na podlaze mezi nimi. Ovšem kolečka mezitím pochopila, že se blíží podlaha, vypočetla si všechny potřebné úhly a protáhla se a prohnula jako končetiny basketbalisty, jenž si právě vyskočil až nahoru ke koši. Prkýnko tedy přistane pěkně na všech čtyřech, několikrát se zhoupne do strany, než nabere rovnováhu, načež zamíří rovnou k S.O. a zastaví se u ní.

S.O. si na ně stoupne, párkrát se odrazí a vyletí ze zadních dveří návěsu rovnou na kapotu jakéhosi pontiaku, který jel moc těsně za nimi. Na jeho předním skle se může skvěle otočit, což se jí také v podstatě povede ještě dříve, než dopadne na dlažbu. Majitel pontiaku pohoršeně troubí, ale pronásledovat ji nemůže, protože všechno kolem stojí s výjimkou S.O., která se v okruhu několika kilometrů jako jediná může pohybovat. Což je ostatně hlavní smysl Kurýrů.

Frančíza #1106 Perleťových bran reverenda Wayna je dost velká. Nízké pořadové číslo vypovídá o značném stáří. Postavili ji hodně dávno, když byly ještě pozemky rozlehlé a laciné. Parkoviště je z poloviny plné. Kolem frančíz reverenda Wayna většinou narazíte na samé staré šunky s různými praštěnými španělskými nápisy vyvedenými lakem na nehty na náraznících, prostě auta evangelíků ze Střední Ameriky, kteří se odebrali na sever, aby tu našli slušnou práci a zbavili se neochvějně katolického rázu své domoviny. Na tomhle parkovišti ovšem stojí i dost starých dobrých pojízdných nákupních tašek s poznávacími značkami nejrůznějších rezidií.

Provoz je na téhle trase trochu přijatelnější, takže S.O. dorazí na parkoviště s větrem o závod a musí párkrát objet frančízu, aby se zbavila přebytečné rychlosti. Když jste pořádně rozjetí, hladkému povrchu parkoviště těžko odoláte, a pokud to chcete brát z o něco méně mladistvého pohledu, je vždycky dobré se rozhlédnout a seznámit se s prostředím. S.O. tak kupříkladu zjistí, že toto parkoviště sousedí s parkovištěm vedlejšího Shrott Shopu {“Vykupujeme jakákoli vozidla za hotové!”), které zase plynule přechází do parkoviště sousedního nákupního střediska. Odhodlaný skejťák by určitě dokázal dojet z Los Angeles do New Yorku jen tak, že by se přesouval z jednoho parkoviště na druhé. Na některých místech tohoto parkoviště cosi praská a křupe. Když se S.O. podívá na zem za frančízou, shledá, že je poseta malými skleněnými ampulkami, podobnými té, kterou si předešlého večera prohlížel Piskloun. Válí se jich tu spousty, úplně jako vajglů někde za barem. Kdykoli na ně došlápnout nožičky jejích kol, ampulky vystřelují do stran a poskakují po asfaltu.

U dveří stojí fronta lidí čekajících, až budou vpuštěni. S.O. je všechny předběhne a vejde dovnitř.

Recepce Perlefových bran reverenda Wayna vypadá pochopitelně jako všechny ostatní. Řada

koženkových křesílek, v nichž mohou věřící čekat, až se nade dveřmi objeví jejich pořadové číslo, na každém konci řady květináč a stolek obložený předpotopními časopisy. Dětský koutek, kde mohou děti zabíjet čas rozehráváním imaginárních bitev kosmického dosahu s umělohmotným vybavením. Pultík z napodobeniny dřeva, jenž má vypadat, jako by pocházel z nějakého starodávného kostela. Za pultem rozteklá středoškolačka se špinavými blond vlasy, jež si zajišťuje alespoň obstojný vzhled pomocí kulmy, šedomodrých očních stínů a červeného zdravíčka na naducaných tvářích, a přes tričko nosí něco na způsob mešního roucha.
Ve chvíli, kdy S.O. vstoupí dovnitř; provádí blondýna právě transakci. Příchozí si okamžitě všimne, ale žádná příručka na světě vám nedovoluje zastavit se uprostřed transakce.

S.O. si uvědomí, že se nedá nic dělat, povzdechne si a zkříží ruce na prsou, aby dala najevo svou netrpělivost. V nějakém jiném podniku by už dávno náležitě vyváděla a producírovala se za pultem, jako by jí to tu celé patřilo, ale tohle je přece jenom kostel, sakra.

Před pultíkem stojí polička s vyrovnanými náboženskými spisky k volnému odběru, pouze s povinností zaplatit dobrovolný příspěvek na dobročinně účely. Několik pater poličky zabírá slavný bestseller reverenda Wayna *Jak byla Amerika zachráněna před komunismem, když Elvis zastřelil Kennedyho.*

Vytáhne obálku, kterou jí strčil do kapsy muž se skleněným okem. Bohužel není dost tlustá a měkká na to, aby obsahovala spoustu peněz.

Najde v ní asi půl tuctu fotografií. Na všech je zachycen Strýček Enzo. Nachází se na široké a rovné příjezdové cestě u velkého domu, podstatně většího než jakýkoli dům, který S.O. dosud viděla na vlastni oči. Strýček Enzo stojí na skateboardu. Případně padá ze skateboardu. Nebo se na něm pomalu sune vpřed, divoce mává rukama a za ním se žene vyděšená ochranka.

Fotky jsou zabaleny do papíru. Stojí na něm: “S.O. - díky za pomoc. Jak vidíš z těch fotek, snažil jsem se připravit na tenhle úkol sám, ale ještě to bude chtít trochu cviku. Tvůj přítel Strýček Enzo.”

S.O. zabalí obrázky, jak byly, uloží je zpátky do kapsy, potlačí úsměv a vrátí se k obchodním záležitostem.

Dívka za přepážkou stále ještě provádí transakci. Obmyšlenou osobou je podsaditá španělsky hovořící žena v oranžových šatech.

Dívka něco datluje do počítače. Zákaznice pleskne kreditní kartou o falešný dřevěný oltář: zní to jako výstřel z pušky. Děvče zvedne kartu dlouhatánskými nehty: je to tak náročná a složitá operace, že si S.O. vzpomene na hmyz klubající se z vajíčka. Potom poskytne svátost, nacvičeným pohybem ruky protáhne kartu elektromagnetickou čtečkou, jako by odhrnovala závoj, předá zákaznici stvrzenku a zamumlá, že potřebuje podpis a telefonní číslo přes den. Mohla by klidně mluvit latinsky, ale na tom nezáleží, protože tato zákaznice se v liturgii vyzná, a tudíž stvrzenku podepíše a uvede své číslo ještě dřív, než dívka domluví.

Pak už zbývá jen Slovo Shůry. Ovšem počítače a telekomunikace fungují poslední dobou dost rychle a ověření výběru z karty trvá jen několik vteřin. Mašinka souhlasně zapíská, z reproduktorů se vylinou plechové tóny nebeského chóru a jakoby perlefové dveře na druhém konci místnosti se majestátně rozevřou.

“Děkujeme za příspěvek,” pronese dívka, přičemž jí slova splynou v jedinou slabiku.

Zákaznice, přilákána hypnotickou melodií varhan, zamíří těžkým krokem ke dveřím. Vnitřek svatyně, osvětlený zářivkami zapuštěnými do stropu a částečně i plochými barevnými svítidly napodobujícími mozaiková okna, má nadmíru podivnou barvu. Největší z řádoby barevných oken ve tvaru širokého gotického oblouku se nachází na zadní stěně nad oltářem a znázorňuje zářivou trojici: Ježíše Krista, Elvise a reverenda Wayna. Ježíš si stojí ze všech nejlépe. Věřící ujde sotva pár kroků, padne na kolena uprostřed chodbičky a rozpovídá

se: “ar ia ar isa ve na a mír ia i sa, ve na mír ia a sar ia...”

Dveře se opět zavřou.

“Momentík,” prohlásí dívka a poněkud nervózně se podívá na S.O. Obejde přepážku, zastaví se uprostřed dětského koutku, přičemž se jí lem roucha zachytí o bojové vozidlo Nindžů z Voru, a zaklepe na dveře toalety.

“Obsazeno!” ozve se zevnitř mužský hlas.

“Je tady Kurýr,” oznámí dívka.

“Hned jsem tam,” praví muž o něco tišeji.

A skutečně je tu hned. S.O. si uvědomí, že se tak stalo docela bez čekání, bez zapínání poklopce a mytí rukou. Muž má na sobě černý oblek s kolárkem, a když vstoupí do dětského koutku, přehazuje si přes ramena lehký černý hábit a černými botami drtí plastikové vojáčky a letadélka. Vlasy má černé a napomádované, jenom lehce prošedivělé, a na nose mu sedí bifokální brýle s drátěnými obroučkami a skly zabarvenými dohněda. Má velmi velké póry.

A než k ní přistoupí dost blízko na to, aby si S.O. mohla toho všeho všimnout, také ho ucítí. Je z něho cítit Old Spice a z pusy mu táhnou zvratky. Ovšem ne alkoholické zvratky.

“Dej sem,” zachroptí a vyškubne jí hliníkový kufřík z ruky.

Tohle však S.O. nikomu nedovolí.

“Musíte mi podepsat převzetí,” upozorní ho. Přitom ví, že je pozdě. Když vám to nepodepíšou předem, už se nedočkáte. Nemáte nad nimi žádnou moc, žádnou autoritu. Jste obyčejný fakan na prkně.

Proto také S.O. nikdy nikoho nenechá, aby jí rval zásilky z ruky. Jenže tohle je přece duchovní, proboha. S něčím takovým vůbec nepočítala. Takže jí vyškubl kufřík a už s ním upaluje k sobě do kanclu.

“Můžu to podepsat za něj,” nabídne se dívka. Tváří se vyděšeně. A co víc, vypadá, že je jí dost zle.

“To musí on osobně,” opáčí S.O. “Důstojný Otec Dale T. Thorpe.”

Šok pominul a S.O. začíná být naštvaná. Vydá se tedy za ním do kanceláře.

“Tam nesmíte,” pronese dívka, ovšem takovým zasněným a smutným hlasem, jako by to celé šlo tak nějak mimo ni. S.O. otevře dveře.

Důstojný Otec Dale T. Thorpe sedí za psacím stolem. Před ním leží otevřený hliníkový kufřík. Jsou v něm stejné složité technické hračičky, jaké viděla onehdy v noci po tom shonu s Havranem. Zdá se, že Důstojný Otec Dale T. Thorpe se k té věci přivázal za krk.

Vlastně ne, jenom má na tom krku něco pověšeného. Původně to měl schované pod šaty, tak jako pod nimi S.O. nosí psí známky Strýčka Enza. Teď to vytáhl a zasunul do zdířky uvnitř kufříku. Zřejmě jde o laminovanou průkazku s čárovým kódem.

Vytáhne kartu a nechá si ji bimbat na prsou. S.O. ani neví, jestli si vůbec všiml její přítomnosti. Ťuká dvěma prsty na klávesnici, dělá překlepy, opravuje se.

Motory a serva v kufříku se rozvrčí a rozklepají. Důstojný Otec Dale T. Thorpe vytáhl z víka jednu ampulku a vložil ji do otvoru. Přístroj ji pomalu vtahuje do sebe.

Ampulka vyskočí ven. Z červeného umělohmotného uzávěru vychází špinavé červené světlo. Světelné diody ve víčku zobrazují číslice a odpočítávají: 5, 4, 3, 2, 1...

Důstojný Otec Dale T. Thorpe si přiloží ampulku k levé nosní dírce. Když se na displeji objeví nula, ampulka zasyčí, jako když z ventilku pneumatiky uniká vzduch. Důstojný Otec se zhluboka nadechne a naplní si obsahem ampulky plíce. Pak navyklým pohybem odhodí prázdnou ampulku do odpadkového koše.

“Důstojnosti?” ozve se dívka. S.O. se otočí a spatří ji, jak vstupuje do kanceláře. “Uděláte teď jednu pro mne, prosím?”

Důstojný Otec Dale T. Thorpe jí neodpoví. Zhroutí se do svého koženého manažerského křesla a upřeně civi na neónem osvícenou fotografii Elvise ve vojenském, s puškou v ruce.

26

Když se probudí, je poledne, je celý vysušený od sluníčka a nad ním už krouží ptáci snažící se přijít na to, je-li živý či mrtvý. Umi sestoupí z věže, vykašle se na všechnu opatrnost a napije se vody z losangeleského vodovodu. Z Da5idovy ledničky si vytáhne kus slaniny a hodí ho do mikrovlnky. Většina vojáků generála Jima už odtáhla a dole na silnici stojí stráž jen proto, aby se neřeklo. Umi zamkne všechny dveře vedoucí ke svahu, protože musí pořád myslet na Havrana. Pak se posadí ke kuchyňskému stolu a připojí se do sítě.

Černé slunce je plné Asiatů a davů lidí od filmu z Bombaje: dívají se na sebe, hladí si černé kníry a snaží se přijít na to, jaký akční krvák se bude dávat v Persepolisu napřesrok. V jejich zemi právě panuje noc. Umi je jeden z mála přítomných Američanů.

U zadní stěny baru se nachází řada salonků, od malých pro dva až po velké konferenční místnosti, kde si může dát schůzku hned celá parta avatarů. Juanita čeká na Umiho v jednom z menších pokojů. Její avatar vypadá úplně jako Juanita. Je to upřímné zobrazení, ani se nesnaží zakrýt náznak vrásek kolem velkých černých očí. Její lesklé vlasy mají tak velké rozlišení, že Umi vidí, jak se světlo láme v jednotlivých pramíncích a vytváří miniaturní duhu.

“Jsem u Da5ida doma. A ty?” ptá se Umi.

“V letadle, takže možná za chvíli vypadnu,” odpoví Juanita.

“Letiš sem?”

“Ne, do Oregonu.”

“Do Portlandu?”

“Do Astorie.”

“Co chceš zrovna teď proboha dělat v Astorii v Oregonu?”

Juanita se zhluboka nadechne a trhaně vydechne. “Kdybych ti to řekla, jenom bychom se pohádali.” “Viš něco nového o Da5idovi?” zajímá se Umi. “Pořád to samý.”

“Už určili diagnózu?”

Juanita si povzdechne a zatváří se unaveně. “Žádná diagnóza nebude,” prohlásí. “Tohle je softwarový problém, ne hardwarový.”

“Cože?” “Zkoušejí obvyklé možnosti. Tomograf, rentgen, elektroencefalogramy. Všechno je v pořádku. S mozkem – s jeho hardwarem – se nic nestalo.”

“Jenom na něm běží špatný program?”

“Nakazil se mu software. Da5idovi se včera večer zhroutil v hlavě systém.”

“Chceš říct, že je to psychologická záležitost?”

“S těmihle zavedenými kategoriemi to nemá zrovna moc společného,” opáčí Juanita, “protože je to docela nová věc. Vlastně dost stará.”

“To k tomu dochází samo od sebe, nebo jak?”

“To bys mi měl povědět ty,” řekne mu. “Včera večer jsi tam byl. Dělo se něco potom, co jsem odešla?”

“Měl hyperkartu se Sněhem, co ji dostal od Havrana před Černým sluncem.”

“Sakra. Ten mizera.”

“Kdo je mizera? Havran nebo Da5id?”

“Da5id. Snažila jsem se ho varovat.”

“Použil ji.” Umi vylíčí Brendu s magickým svitkem. “Potom měl nějaký problémy s našinou a vynesli ho.”

“O tom jsem slyšela,” ona na to. “Proto jsem zavolala záchranku.”

“Nevidím žádnou souvislost mezi voláním záchranky a tím, že Da5idovi vytuhnul počítač.”

“Na tom svitku, co držela Brenda, nebylo jenom obyčejný zrnění. Bylo tam obrovské množství informací ve dvojkové stoustavě. Ty digitální informace přešly Da5idovi přímo do očního nervu. Mimochodem, ten je součástí mozku – když se člověku podíváš do zorničky, uvidíš vývod jeho mozku.”

“Da5id není počítač. Nemůže číst dvojkový kód.”

“Je programátor. Živí se tím, že s takovým kódem dělá. Tuhle schopnost má uloženou hluboko v mozku. Proto může takové informace přijímat. A ty taky, kamaráde.”

“O jakých informacích to vlastně mluvíš?”

“O dost nepříjemných informacích. O metaviru,” odpoví Juanita. “Je to taková atomová bomba informační války – virus, který způsobi, že se každý systém začne sám infikovat dalšími viry.”

“A tohle dostalo Da5ida?”

“Ano.”

“A proč to nedostalo mě?”

“Protože jsi stál moc daleko. Tvoje oči nedokázaly tu bitmapu rozlišit. Musíš to mí rovnou před nosem.”

“Budu o tom přemejšlet,” slíbí Umi. “Ale mám ještě jeden dotaz. Havran ve Skutečnosti prodává ještě jednu drogu, který se mimo jiné říká taky sníh. Co toje?”

“Není to droga,” odpoví Juanita. “Jenom to musí vypadat a působit jako droga, aby to lidi chtěli brát. Je to říznuté kokainem a ještě nějakým svinstvem.”

“Co to tedy je, když ne droga?”

“Chemicky zpracované krevní sérum z lidí infikovaných metavirem,” vysvětli Juanita. “To znamená další způsob šíření nákazy.”

“A kdo ji šíří?”

“Soukromá církev L. Ross Leslieho. Všichni ti lidé jsou nakažení.”

Umi složí hlavu do dlaní. Vlastně o tom ani nepřemýšlí, spíše to nechává, ať se mu to honí hlavou, a čeká, až se to zastaví. “Počkej přece, Juanito. Tak se konečně rozhodni. Je ten Sníh virus, droga, nebo náboženství?”

Juanita pokrčí rameny. “Je v tom nějaký rozdíl?”

Jestliže takhle mluví Juanita, nemá Umi moc velkou šanci, aby v tomto rozhovoru prosadil svou. “Jak to můžeš říct? Přece jsi sama věřící.”

“Neházej všechna náboženství do jednoho pytle.”

“Promiň.”

“Všichni máme nějakou víru. Kolikrát si říkám, jestli třeba nemáme v mozku nějaké náboženské receptory nebo tak něco, že se chytíme toho prvního, co nám v tomhle směru vyhovuje. Víš, náboženství mělo vždycky podobu viru - kousíček informace, který se množí v lidském mozku a přechází z jedné osoby na druhou. Takhle to chodilo kdysi a bohužel to tak začíná fungovat i dnes. Ovšem existovaly i pokusy, jak nás osvobodit od nadvlády primitivního, iracionálního náboženství. První pokus učinil jistý Enki asi před čtyřmi tisíci lety. Podruhé se o to pokusili hebrejští učenci v osmém století před Kristem, když je Sargon II. vyhnal z vlasti, ale nakonec se to zvrhlo v pustý legalismus. Třetí pokus učinil Ježíš Kristus, jenže všechny jeho výsledky pohltily viry ani ne padesát dní po jeho smrti. Katolická církev virus potlačila, avšak teď stojíme uprostřed obrovské epidemie, která začala v roce 1900 v Kansasu a od té doby nabývá na síle.”

“Tak věříš v Boha nebo ne?” táže se Umi. Všechno pěkně popořádku.

“Samozřejmě.”

“Věříš v Ježíše?”

“.Jistě. Ovšem nevěřím, že vstal z mrtvých - po tělesné stránce.”

“Jak můžeš být křesťanka a nevěřit tomu?”

“Spíš bych se zeptala,” namítne Juanita, “jak může být člověk křesťan a věřit tomu? Každý, kdo se obtěžuje přečíst si evangelia, pochopí, že fyzické zmrtvýchvstání je mýtus, který přidali ke skutečnému příběhu pár let poté, co to všechno vypsali podle pravdy. Skoro jako by to vypadlo *ze Strážní věže*, nezdá se ti?”

Kromě toho už nemá Juanita mnoho co říci. Tvrdí, že zrovna teď to nechce moc rozebírat. “V téhle fázi” prý nechce Umiho zbytečně ovlivňovat.

“To má jako znamenat, že bude ještě nějaká další fáze? Že v tomhle budeme pokračovat?” ptá se Umi.

“Chceš najít ty lidi, co infikovali Da5ida?”

“Ano. Sakra, Juanito, i kdyby to nebyl můj kamarád, stejně bych je chtěl najít dřív, než nakazej mě.”

“Prohlídni si ty data o Bábelu, Umi, a zajeď za mnou, jestli se z té Astorie vrátím.”

“Jestli se vrátíš? Co tam máš na práci?”

“Průzkum.”

Celou dobu se tvářila stroze a rozumně, chrlila na něj informace a snažila se mu vysvětlit, co a jak. Jenže zároveň je utahaná a zoufalá a Umiho napadne, že má i velký strach.

“Tak hodně štěstí,” popřeje jí. Původně si s ní chtěl ještě trochu zaflirtovat, začít tam, kde včera večer přestali. Jenže od té doby začala Juanita myslet na něco jiného. Flirtování je asi to poslední, na co má zrovna náladu.

Juanita bude v Oregonu dělat něco nebezpečného. A nechce, aby o tom Umi věděl, protože by si mohl dělat starosti.

“V té složce o Bábelu je spousta věcí o jisté Inanně,” upozorní ho.

“Kdo je to Inanna?”

“Sumerská bohyně. Jsem do ní tak trochu zamilovaná. A vůbec, dokud si něco nezjistíš o Inanně, nemůžeš ani pochopit, co se chystám dělat.”

“Tak všechno nejlepší,” na to Umi. “A pozdravuj Inannu.”

“Díky.”

“Až se vrátíš, chtěl bych si tě trochu víc užít.”

“Taky to tak vidím,” odpoví Juanita. “Jenomže napřed se musíme vyhrabat z téhle bryndy.”

“Vida. Ani jsem nevěděl, že jsem v bryndě.” “Nehloupni. Jsme v ní všichni.”

Umi se vrátí do Černého slunce.

V Programátorském kvadrantu se pohybuje člověk, který hodně vyčnívá z řady. Jeho avatar není nic moc. Navíc mu dělá potíže ovládání. Vypadá jako někdo, kdo se poprvé připojil do Metaverza a ještě v tom neumí chodit. Pořád vráží do stolu, a kdykoli se potřebuje otočit, roztočí se jako káča a nemůže se zastavit.

Umi k němu vykročí, protože jeho tvář mu připadá trochu povědomá. Když se chlápek konečně přestane hýbat na tak dlouho, aby si jej mohl Umi pořádně prohlédnout, pochopí, o koho jde. Je to Brendan. Nejčastěji k vidění ve společnosti Brendy.

Brendan Umiho pozná, na okamžik nasadí překvapený výraz, ale pak se znovu objeví jeho obvyklá přísná, strohá a zatvrzelá tvář. Zvedne ruce před sebe a Umi si všimne, že v nich drží svitek, úplně stejný jako ta Brenda předtím.

Umi sáhne po své kataně, ale to už má svitek před očima, kde se rozevírá a odhaluje namodralou záři bitmapy uvnitř. Ustoupí tedy stranou, přikročí k Brendanovi z boku, zvedne katanu nad hlavu, máchne jí a usekne mu obě paže.

Svitek padá a rozevírá se ještě víc. Umi se už na něj neodváží ani podívat. Brendan se otočil a neohrabaně se pokouší utéci z Černého slunce, přičemž poletuje mezi stoly jako kulička v hracím automatu.

Kdyby ho Umi mohl zabít - useknout mu hlavu zůstal by avatar v Černém slunci a odnesli by ho Hrobníci. Umi by se v něm mohl trochu povrtat a možná zjistit, kdo to je a odkud se tu vzal.

Jenže u baru vysedává pár desítek programátorů, kteří to všechno sledují, a pokud je napadne zajít se mrknout na ten svitek, dopadnou do jednoho jako Da5id.

Umi přidřepne s hlavou odvrácenou od svitku a otevře skrytá padací dvířka vedoucí do systému podzemních chodeb. Všechny ty tunely pod Černým sluncem naprogramoval sám, a proto je také jediný, kdo je dovede používat. Druhou rukou shrne svitek dolů do tunelu a zavře dvířka.

Vidí Brendana u východu, jak se snaží trefit avatarem do dveří. Umi se za ním rozběhne. Jestliže se ten člověk dostane na Ulici, zmizí mu - stane se z něj průsvitný duch. A když bude mít mezi milióny dalších průsvitných duchů patnáctimetrový náskok, nepodaří se ho dohnat nikdy. Jako obyčejně se na Ulici před vchodem tísní zástup rádoby návštěvníků. Umi vidí obvyklé typy včetně několika černobílých postav.

Jednou z těch černobílých je i S.O. Postává venku a čeká na Umiho, až vyleze.

“S.O.!” křikne na ni. “Sleduj toho bezrukýho!”

Ze dveří vyběhne jen pár vteřin po Brendanovi. Po něm i po S.O. však jako by se země slehla.

Vrátí se do Černého slunce, zvedne padací dvířka a seskočí do bludiště podzemních chodeb, do království Hrobníků. Jeden z nich mezitím sebral svitek a putuje s ním doprostřed labyrintu; aby ho hodil do ohně. “Hej, kámo,” osloví ho Umi, “vezmi to na příštím rohu doprava a odnes mi to do kanceláře, ano? Ale buď tak hodnej a napřed to zabal.”

Kráčí za Hrobníkem chodbou přímo pod Ulicí, až se dostanou do čtvrti, kde bydlí Umi a ostatní programátoři. Umi nechá Hrobníka uložit svitek v suterénní dílně, tam, kde se obvykle zabývá programováním. Potom vyjde po schodech nahoru do své kanceláře.

27

Zvoní mu telefon. Umi ho zvedne.

“Čau, parťáku,” ozve se S.O., “už jsem myslela, že odtamtud nevylezeš.”

“Kde jseš?” ptá se Umi.

“Ve Skutečnosti nebo v Metaverzu?” “Tak i tak.”

“V Metaverzu jsem ve vlaku směr plus. Zrovna jsme minuli Fort 35.”

“Už? To musí bejt rychlík.”

“Chytrej. Ten Brendan, cos mu useknul ruce, je dva vagóny přede mnou. Nejspíš ani neví, že ho sleduju.” “A kde jsi ve Skutečnosti?”

“Ve veřejným terminálu přes ulici od reverenda Wayna,” odpoví.

“Jo? To jsou mi věci.”

“Zrovna jsem tam vezla zásilku.” “Jakou zásilku?”

“Hliníkovej kufřík.”

Vytáhne z ní všechno, nebo spíš to, o čem si myslí, že je to všechno - nemůže se nijak přesvědčit.

“Víš určitě, že ty lidi tam v parku blábolili úplně stejně jako ta ženská u reverenda Wayna?”

“Jasně,” odtuší. “Znám pár lidí, co tam choděj. Nebo spíš tam choděj jejich rodiče a tahaj je tam s sebou, chápeš.”

“Do Perleťových bran reverenda Wayna?”

“Jo. A všichni mluvěj takhle. Takže jsem to už slyšela.”

“Promluvíme si pozdějc, parťačko,” praví Umi. “Čeká mě tady dost práce.”

“Tak zatím.”

Kartička Bábel / Infokalypsa leží přímo uprostřed jeho stolu. Umi ji zvedne a vstoupí Knihovník.

Umi se chystá Knihovníka zeptat, jestli ví o tom, že je Lagos po smrti. Ta otázka je ovšem nesmyslná. Knihovník to ví, ale neví o tom, že to ví. Kdyby se na to chtěl podívat do Knihovny, zjistil by to během chviličky. Jenomže by si to nezapamatoval. Knihovník nemá vlastní paměť. Jeho pamětí je Knihovna, z níž pokaždé používá jenom malý kousek.

“Co mi můžete říct o mluvení jazyky?” zeptá se Umi. “Vědecky se tomu říká ‚glosolálie`,” odpoví Knihovník.

“Vědecky? Jak to, že má náboženský obřad vědecké označení?”

Knihovník zvedne obočí. “Víte, na tohle téma existuje spousta vědecké literatury. Jde o neurologický jev, který se při náboženských obřadech pouze *využívá.”*

“Ale je to křesťanská záležitost, ne?”

“To si myslí přívrženci letničního hnutí, jenomže si to jenom nalhávají. Znali to už pohanští Řekové Platón tomu říkal *theomania.* Vyskytovalo se to v orientálních kultech římské říše. Znali to Eskymáci z Hudsonova zálivu, šamanově Čukčů, Laponci, Jakuti, Pygmejové z kmene Semang, kulty na severním Borneu a ghanští mniši mluvící jazykem trhi. A potom zuluský kult Amandiki, čínská sekta Šang-či-hui, média ze souostroví Tonga a brazilské náboženství Umbanda. Tunguzově na Sibiři říkají, že když se jejich šaman dostane do transu a začne nesouvisle blábolit, učí se celý jazyk Přírody.”

“Jazyk Přírody.” .

“Ano, pane. Afričtí Sukumové tvrdí, že je to jazyk *kinaturu,* tedy jazyk předků všech kouzelníků, o nichž se předpokládá, že jsou potomky jednoho určitého kmene.”

“Jak k tomu dochází?”

“Když odhlédneme od mystických výkladů, vypadá to, že glosolálie vychází ze struktur

společných všem lidem a uložených hluboko v mozku."

"Jak to vypadá? Co takoví lidé dělají?"

"C.W. Shumway sledoval revivalistické hnutí v LosAngeles roku 1906 a zaznamenal šest základních příznaků: naprostá ztráta rozumové kontroly, převládající emoce směřující k hysterii, ztráta uvažování a vůle, automatická činnost mluvidel, amnézie a občas i tělesné projevy, jako je škubání a kroucení. Eusebius pozoroval podobné jevy kolem roku 300 a prohlašoval, že falešný prorok začíná úmyslným potlačením rozumového uvažování a končí deliriem, kdy se už nedokáže ovládat."

"Jak to křesané vysvětlují? Je o tom zmínka někde v Bibli?"

"Letniční hnutí."

"Už jste o něm mluvil - co to je?"

"Letniční hnutí neboli pentekostalismus z řeckého *pentekostos,* padesátý. Má to znamenat padesátý den po Ukřižování."

"Juanita mi říkala, že křesťanství bylo napadeno viry padesát dní po tom, co vzniklo. Nejspíš měla na mysli tohle. O co jde?"

",I naplněni jsou všickni Duchem svatým, a počali mluviti jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvati. Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest. A když se stal ten hlas, sešlo se množství, a užasli se, že je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho. I děsili se všickni a divili, říkouce jedni k druhým: "Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští? A kterak my slyšíme jeden každý jazyk náš, v kterémž jsme se zrodili? Partští, a Médští, a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Asii. V Frygii a v Pamfylii, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a příchozí Římané, Židé, i nově na víru obrácení. Krétští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží." I děsili se všickni a divili, jeden k druhému říkouce: "I což toto bude?" *Skutkové sv. apoštolů, 2:4-12, kralická verze."*

"To teda nevím, co toto bude," přiznal Umi. "Připadá mni to jako Bábel naruby."

"Ano, pane. Mnozí příslušníci letničního hnutí se domnívají, že dar cizích jazyků obdrželi právě proto, aby mohli šířit své náboženství mezi jiné národy, aniž by se museli učit jejich jazyku. Říká se tomu ,xenoglosie`."

"Zrovna o tom mluvil Ross Leslie na tom videozáznamu z *Enterprise.* Tvrdil, že rozumí tomu, co ti Bangladéšani říkají."

"Ano, pane." "Je to možné?"

"Má se za to, že v šestnáctém století svatý Ludvík Bertrand použil daru jazyků k tomu, aby na křesťanství obrátil něco mezi třiceti tisíci a třemi sty tisíci jihoamerických Indiánů," odvětí Knihovník.

"Aha. To se muselo šířit rychlejc než neštovice."

"Co si o tom letničním hnutí mysleli Židé?" vyzvídá Umi. "Ta země přece tehdy patřila jim, ne?"

"Země patřila Římanům," opraví ho Knihovník, "ale Židé tu měli několik náboženských autorit. Tehdy existovaly tři skupiny židů: farizeové, saduceové a esejci."

"Na farizeje se pamatuju z *Jesus Christ Superstar.* To byli ti s hlubokými hlasy, co pořád šikanovali Ježíše."

"Šikanovali ho," naváže Knihovník, "protože byli po náboženské stránce velmi přisní. Drželi se silně legalistického pojetí víry - Boží Zákon byl pro ně vším. Ježíš je pochopitelně ohrožoval, neboť vlastně kázal, že bez Zákona se lze obejít."

"Chtěl prostě revidovat podmínky smlouvy s Pánembohem."

"To zní jako analogie a v těch se zrovna nevyznám ale pokud je to míněno doslova, je to

pravda.”

“A co ty další dvě skupiny?”

“Saduceové byli materialisti.”

“Co to znamená? Prodávali pastu na parkety?”

“Ne. Materialisté ve filosofickém slova smyslu. Všechny filosofie jsou buďto monistické, nebo dualistické. Monisté věří, že hmotný svět je jediný, který existuje - proto se jim říká materialisté. Dualisté věří v binární svět - myslí si, že kromě hmotného světa existuje ještě svět duševní.”

“No, jako člověk od počítačů bych měl nejspíš taky věřit v ten binární svět.”

Knihovník zvedne obočí. “Jak to s tím souvisí?”

“Promiňte. Jenom takový vtip. Špatná slovní hříčka. Víte, počítače používají k vyjádření informací dvojkovou soustavu. Proto jsem vtipkoval, že musím věřit v binární vesmír, že musím být dualista.”

“Velmi žertovné,” pronese Knihovník, ale neříká to nijak zvlášť pobaveně. “Ten váš vtip by ovšem mohl mít něco do sebe.”

“Jak to? Vážně jsem si jenom dělal srandu.”

“Počítače jsou založeny na tom, že se dá všechno vyjádřit jedničkami a nulami. Tento rozdíl mezi něčím a ničím - toto základní rozlišení mezi bytím a nebytím - má zcela zásadní význam a vyskytuje se v mnoha mýtech o stvoření světa.”

Umi cítí zvláštní teplo ve tvářích a zjišťuje, že začíná být naštvaný. Podezírá Knihovníka, že ho tahá za nohu, že si z něj dělá dobrý den. Přitom ovšem ví, že Knihovník, třebas dokonale vykreslený, je jenom program, a tudíž ničeho takového není schopen.

“Dokonce i latinské označení vědy ‚scientia` pochází z indoevropského kořene, který znamená ‚řezat` nebo ‚oddělovat`. Odtud pochází i anglické ‚sbit`, kálení, které je pochopitelně oddělením neživého odpadu od živého těla. Ze stejného kořene pochází i ‚scissura`, řezná rána, nebo ‚schisma`, v nichž se zcela přirozeně projevuje význam oddělení.”

“A co třeba ‚meč`?”

“Je zde možná souvislost s latinským ‚macta`, což byla krátká sečná zbraň určená k zabíjení, přičemž zabíjet se latinsky řekne ‚mactare`. Může pocházet i od starokavkazského ‚mača`, což znamenalo kámen, pazourek.”

“Dál bych do toho nezabíhal,” ozve se Umi. “Dobře. K téhle zajímavé odbočce se můžeme vrátit později, když si budete přát.”

“Nerad bych, abychom se už teď ztratili v odbočkách. Povězte mi o té třetí skupině - o esejcích.”

“Žili v komunách a domnívali se, že tělesná a duševní čistota spolu úzce souvisí. Pořád se koupali, polehávali nazí na sluníčku, dávali si klystýry a dělali všechno mužné, aby se ujistili, že jejich potrava je čistá a nenakažená. Dokonce měli vlastní verzi evangelia, podle níž Ježíš léčil posedlé nikoli zázraky, ale tím, že z jejich těla vyháněl cizopasníky, především tasemnice. Obecně se předpokládá, že tito cizopasníci znamenali totéž co démoni.”

“Trošku mi připadají jako hippies.”

“Nejste první, koho to napadlo, ale to přirovnání hodně pokulhává. Esejci byli bezvýhradně věřící a nikdy by nebrali drogy.”

“Takže pro ně neexistoval rozdíl mezi nákazou nějakým cizopasníkem, dejme tomu tasemnicí, a posedlostí ďáblem.”

“Přesně tak.”

“Zajímavé. Co by si asi mysleli o počítačových virech?”

“Spekulace nejsou můj obor.”

“Mimochodem, když už jsme u toho - Lagos plácal něco o virech a infekci a o něčem, čemu říkal nam-šub. Co to znamená?”

“Nam-šub je sumerské slovo.”

“Sumerské?”

“Ano, pane. Sumerština se používala v Mezopotámii až asi do roku 2000 př. Kr. Je to nejstarší ze všech psaných jazyků.”

“Aha. Takže všechny ostatní jazyky se vyvinuly z ní?” Knihovník na okamžik obrátí oči ke stropu, jako by o něčem přemýšlel. Umi z toho usoudí, že se vydal na procházku po Knihovně.

“Vlastně ne,” odpoví Knihovník. “Ze sumerštiny se nevyvinul vůbec žádný jazyk. Je to aglutinační jazyk, což znamená, že jde o soubor morfémů neboli slabik seskupovaných do slov - velmi neobvyklý postup.”

“Takže chcete říct,” přeruší ho Umi a vzpomíná na Da5ida v nemocnici, “že kdybychom slyšeli někoho mluvit sumersky, znělo by to jako nekonečný proud krátkých slabik seřazených za sebou.”

“Ano, pane.”

“Znělo by to podobně jako glosolálie?”

“Otázka soudu. Na to se zeptejte někoho skutečného,” poradí Knihovník.

“Zní to jako nějaký současný jazyk?”

“Neexistuje žádný prokazatelný vývojový vztah mezi sumerštinou a jakýmkoli jazykem, který se vyskytl po ní.”

“To je divné. Na dějiny Mezopotámie se už moc nepamatuju,” omlouvá se Umi. “Jak vlastně skončili Sumerové? Genocidou?”

“Ne, pane. Byli sice poraženi, ale neexistují žádné důkazy o jejich vyvraždění.”

“Každého dříve nebo později někdo porazí,” míní Umi. “Ovšem kvůli tomu ještě nezanikne jejich jazyk. Proč se vlastně přestala používat sumerština?”

“Vzhledem k tomu, že jsem jenom program, vydávám se při spekulacích na velmi tenký led,” opáčí Knihovník.

“Tak dobře. Umí někdo sumersky?”

“Ano, v každém okamžiku se na světě vyskytuje přibližně deset lidí, kteří dovedou číst sumersky.”

“Kde pracují?”

“Jeden v Izraeli. Jeden v Britském muzeu. Jeden v Iráku. Jeden na Chicagské univerzitě. Jeden na Pensylvánské univerzitě. A pět na Leslieho evangelické univerzitě v Houstonu ve státě Texas.”

“Hezké rozložení. A přišel někdo z těch lidí na to, co sumersky znamenalo ‚nam-šub`?”

“Ano. Nam-šub je řeč s magickou mocí. Nejvýstižnější by možná bylo označení ‚zaříkávání`, jenže to má mnoho nevhodných konotací.”

“Sumerové věřili na magii?”

Knihovník skoro nezřetelně zavrtí hlavou. “Právě tohle je typ zdánlivě přesně formulované otázky, která však může mít mnoho různých odpovědí, a jak známo, programy jako já se s takovými otázkami dovedou vypořádat jen stěží. Dovolte proto, abych citoval z knihy Samuela Noaha Kramera a Johna R. Maiera, *Mýty o důmyslném bohu Enkim,* Oxford University Press, New York 1989: ‚Náboženství, magie a medicína jsou v Mezopotámii tak dokonale propojeny, že veškeré pokusy o jejich oddělení jsou odsouzeny k nezdaru, a možná jsou i docela zbytečné... V sumerských zaříkadlech se projevuje úzké spojení náboženství, magie a estetiky v tak dokonalé podobě, že jakákoli snaha o oddělení jediného aspektu by vedla k deformaci celku. A tady je další materiál, který by mohl tuto otázku dále osvětlit.”

“Kde tady?”

“Ve vedlejší místnosti,” oznámí Knihovník a pokyne ke zdi. Přikročí k ní a odsune

příčku z rýžového papíru.

Řeč s magickou silou. Dneska už lidi na takové věci nevěří. Snad s výjimkou Metaverza, kde je magie možná. Metaverzum je fiktivní struktura stvořená z programového kódu. A kód je jenom jedna z podob řeči - ta, jíž rozumí počítače. Metaverzum samo o sobě by se dalo považovat za jediný gigantický nam-šub působící v optické síti L. Ross Leslieho.

Zazvoní telefon. “Hned to bude,” pronese Umi.

“Nespěchejte,” uklidní ho Knihovník a nedodá podle očekávání, že v případě potřeby může čekat klidně i milión let.

“To jsem zase já,” hlásí S.O. “Jsem pořád ještě ve vlaku. Bezrukej vystoupil v expresním portu 127.” “Hmm. To je protipól Centra. Chci říct, že dál se už od Centra dostat nemůžeš.”

“Fakt?”

“Jo. Sto dvacet sedm je dvě na sedmou minus jedna.”

“Dobrý, já ti věřím. Každopádně je to pekelná díra,” prohlásí S.O.

“Tys nevystoupila a nešla za ním?”

“Děláš si srandu? V týhle prdeli? K nejbližšímu domu je to deset tisíc kiláků, Umi.”

Na tom něco je. V Metaverzu se počítalo s dostatkem místa na stavební ruch. Zatím se všechny stavby ovšem shlukují do vzdálenosti dvou až tří expresních portů - tedy asi pět set kilometrů - od Centra. Port 127 je vzdálen třicet dva tisíce kilometrů.

“Co tam je?”

“Taková černá kostka o straně dlouhé přesně dvaatřicet kilometrů.”

“Úplné černá?”

“Jo.”

“Jak dokážeš změřit tak velkou černou kostku?”

“Jedu kolem a dívám se na hvězdy, jo? Najednou mi na pravý straně vlaku úplně zmizej. Začnu počítat místní porty. Napočítám jich šestnáct. Dostaneme se k expresnímu portu 127, Bezrukej vyleze a zamíří k tý černý věci. Napočítám dalších šestnáct portů a hvězdy se zase objeví. Šestnáct a šestnáct je třicet dva, troubo.”

“Dobrý,” pochválí ji Umi. “Dobrá informace.”

“Komu myslíš, že může patřit taková černá kostka o straně dlouhý dvaatřicet kilometrů?”

“Možná jsem proti němu zbytečně zaujatej, ale vsadil bych se, že L. Ross Lesliemu. Říká se, že má někde na konci světa obrovský pozemky, kde je schovaný jádro celýho Metaverza. Občas jsme na to narazili, když jsme závodili na motorkách.”

“Tak jo, parťáku, musím letět.”

Umi zavěsí a odebere se do vedlejší místnosti. Knihovník ho následuje.

Jedna strana místnosti měří asi patnáct metrů. Uprostřed se nacházejí tři velké předměty, či spíše jejich trojrozměrná zobrazení. Prostřední z nich je tlustá hliněná tabulka velká jako konferenční stolek, na třicet čísel tlustá a zavěšená v prostoru. Široké plochy tabulky pokrývá hranaté písmo, v němž Umi okamžitě pozná písmo klínové. Kolem rohů jsou vidět zaoblené rovnoběžné prohlubně, bezpochyby vytvořené prsty tvůrce tabulky.

Napravo od tabulky stojí dřevěný kůl s větvemi nahoře, jakýsi stylizovaný strom. Nalevo od tabulky se tyčí dva a půl metru vysoký obelisk, také popsaný klínovým písmem a s vytesaným basreliéfem.

Kromě toho místnost zaplňuje trojrozměrné souhvězdí hyperkaret vznášejících se ve vzduchu. Připomíná to trochu fotografickou momentku zuřící vánice. Na některých místech jsou hyperkarty uspořádány do přesných geometrických obrazců jako atomy v krystalu. Jinde jsou bez ladu a skladu naházené na sobě. V rozích se jich válí celé haldy, jako by je Lagos po skončení práce odhodil. Umi shledá, že jeho avatar může mezi hyperkartami procházet, aniž by narušil jejich rozmístění. Vlastně jde o trojrozměrnou alegorii zaneřáděného psacího stolu, přičemž veškerá makulatura zůstala tam, kde ji Lagos nechal. Mračno hyperkaret zasahuje do všech koutů místnosti patnáct krát patnáct metrů, a to od podlahy až do výšky dva a půl metru - výš už asi Lagosův avatar nedosáhl.

“Kolik hyperkaret je tady?”

“Deset tisíc čtyři sta šedesát tři,” odpoví Knihovník. “Opravdu nemám čas to všechno probírat,” prohlásí Umi. “Můžete mi nějak shrnout, na čem tady Lagos dělal?”

“No, jestli chcete, mohu vám přečíst názvy těch hyperkaret. Lagos je utřídil do čtyř obecných kategorií: Bible, Sumerové, neurolingvistika a zpravodajské informace o L. Ross Lesliem.”

“Aniž byste zabíhal do detailů - o co Lagosovi šlo? Co měl za lubem?”

“Vypadám snad jako psycholog?” odtuší Knihovník. “Na takové otázky nemohu odpovídat.”

“Dobře, zkusím to tedy jinak. Jak všechny tyhle věci souvisí s problematikou virů, pokud vůbec nějak?”

“Souvislosti jsou velmi vzdálené. K jejich shrnutí bych potřeboval schopnost tvůrčího myšlení a úsudku. Jako mechanický objekt nemám ani jedno.”

“Jak je to staré?” otáže se Umi a ukáže na trojici předmětů uprostřed.

“Ta hliněná obálka je sumerská. Pochází ze třetího tisíciletí před Kristem. Vykopali ji ve městě Eridu v jižním Iráku. Na té černé stéle neboli obelisku je Chammurapiho zákoník, který se datuje někdy do roku 1750 před Kristem. To, co vypadá jako strom, je jahvistická modla z Palestiny. Říká se jí ašéra. Pochází asi z roku 900 před Kristem.”

“Té tabulce říkáte obálka?”

“Ano. Uvnitř je menší hliněná destička. Takhle Sumerové vytvářeli tajné dokumenty.”

“Tohle všechno normálně leží někde v muzeu, ne?” “Ašéra a Chammurapiho zákoník jsou v muzeích. Hliněná obálka se nachází v soukromé sbírce L. Ross Leslieho.”

“Vypadá to, že L. Ross Leslie se o tyhle věci hodně zajímá.”

“Leslieho evangelická univerzita, kterou založil, má nejbohatší archeologickou fakultu na světě. To oni prováděli ty vykopávky v Eridu, jež kdysi sloužilo jako středisko kultu sumerského boha Enkiho.”

“Jak to spolu souvisí?”

Knihovník zvedne obočí. “Prosím?”

“Dobrá, zkusíme to vylučovací metodou. Víte, proč se Lagos zajímal o sumerské nápisy, a ne třeba o řecké nebo egyptské?”

“Egypt měl civilizaci založenou na kameni. Jejich umění i stavby jsou z kamene, a proto přetrvaly staletí. Jenže na kámen se nedá psát. Proto vymysleli papyrus a psali na něj. Ovšem papyrus zase nevydrží. Takže jejich umění a architektura vytrvaly, ale zato jejich písemné záznamy - jejich data - jsou z větší části ztracené.”

“A co všechny ty hieroglyfy?”

“Lagos jim říkal reklamní nálepky. Překroucené politické projevy. Měli neblahý sklon psát nápisy na oslavu svých vojenských vítězství ještě před samotnou bitvou.”

“A Sumerové byli jiní?”

“Sumerská civilizace stála na hlíně. Stavěli z ní domy a také na ni psali. Sochy modelovali ze sádry, která se rozpouští ve vodě. Takže jejich stavby a sochy už dávno podlehly živlům. Naproti tomu hliněné tabulky buďto vypalovali, nebo zakopávali ve zvláštních nádobách. Proto se zachovala všechna *data* Sumerů. Egypt nám zanechal své umění a architekturu, Sumerové zase svoje megabajty.”

“Kolik megabajtů?”

“Tolik, kolik se archeologové uráčí vykopat. Sumerové psali na všechno, co se jim namanulo. Když postavili dům, popsali klínovým písmem každou cihlu. Budovy se už dávno rozsypaly, jenže tyhle cihly dodnes leží někde v poušti. Podle Koránu říkají andělé vyslaní zničit Sodomu a Gomoru: ‚Byli jsme vysláni ke zkaženému lidu, abychom na něj dštili hlínu a kamení označené naším pánem ke zkáze hříšníků.` To Lagosovi přišlo zajímavé - takové mrhání informacemi napsanými na médiu, které přetrvá věky. Mluvil o pylu neseném větrem - předpokládám, že šlo také o nějakou analogii.”

“Určitě. Povězte mi - ten nápis na té hliněné obálce už někdo přeložil?”

“Ano. Je to varování. Píše se tam: ‚Tato obálka obsahuje Enkiho nam-šub.”`

“Už vím, co je to nam-šub. Co je ale Enkiho nam-šub?”

Knihovník se zahledí kamsi do prázdna a divadelně si odkašle.

“Za dávných dob nebylo hadů ni štírů,
nebylo hyen a lvů,
nebylo divokých psů, nebylo vlků, nebylo hrůzy ni strachu,
nebylo člověku rovného.
Za těch dob země Šubur-Hamází,
s ní stejnohlasý Sumer, ta velká země knížecího *me*,
Uri, vlast všeho, co je přiměřené,
i země Martu, živá v bezpečí,
ba celý vesmír s lidmi dobře zaopatřenými
jediným jazykem čest vzdával Enlilovi.
A tehdy vzpurný pán a vzpurný král,
Enki, pán hojnosti, jehož příkazů dobře dbáti,
pán moudrosti, jenž zemi obhlíží,
on, první mezi bohy,
on, vládce Eridu, ze všech nejmoudřejší,
jejich řeč změnil, v zmatek uvedl ji,
onu řeč lidí, jež kdysi jednou byla.

To je Kramerův překlad.”

“Je to příběh,” soudí Umi. “Myslel jsem, že nam-šub je zaříkadlo.”

“Enkiho nam-šub je jak příběh, tak zaříkadlo,” odtuší Knihovník. “Takové proroctví, co se

samo naplňuje. Lagos se domnívá, že v původní podobě, která je v překladu jen naznačená, mohlo skutečně způsobit to, o čem mluvilo."

"To znamená změnit lidem řeč a uvést ji ve zmatek."

"Ano," přisvědčí Knihovník.

"Ale to je přece Bábel, ne?" nadhodí Umi. "Všichni napřed mluvili stejným jazykem, jenže pak jim Enki změnil řeč tak, aby si už navzájem nerozuměli. Z toho přece musí vycházet ta biblická historka o babylónské věži."

"V této místnosti je mnoho karet s informacemi o tomto spojení," poznamená Knihovník.

"Zmiňoval jste se o tom, že kdysi všichni mluvili sumersky. A pak najednou nikdo. Sumerština prostě zmizela, stejně jako dinosauři. A nedošlo ani k žádnému vyvraždění Sumerů, kterým by se to vysvětlilo. Což také zapadá do historky o babylónské věži a do Enkiho nam-šubu. Myslel si Lagos, že se to v Babylóně skutečně stalo?"

"Vůbec o tom nepochyboval. Dělalo mu starosti, že je na světě tolik různých jazyků. Zdálo se mu, že je jich prostě moc."

"Kolik jich je?"

"Desítky tisíc. V mnoha částech světa dokonce narazíte na příslušníky téže etnické skupiny, kteří žijí pár kilometrů od sebe ve stejném údolí a za stejných podmínek, a přitom mluví jazyky, které spolu nemají absolutně nic společného. A nejde o žádné výjimky z pravidla - s takovými případy se setkáváte dnes a denně. Hodně lingvistů se už snažilo ten Bábel rozluštit a přijít na to, proč se lidské jazyky většinou spíš odlišují, než aby se navzájem podobaly."

"Už na to někdo přišel?"

"Je to velmi složitá a obtížně řešitelná otázka," odpoví Knihovník. "Lagos měl svoji teorii."

"Ano?"

"Domníval se, že Bábel byla skutečná historická událost. Že k ní došlo v určitou dobu na určitém místě a že souvisela s vymizením sumerštiny. Předpokládal, že před Bábelem / Infokalypsou měly lidské jazyky tendenci přibližovat se jeden druhému. A že od té doby mají jazyky tendenci vzájemně se vzdalovat a odlišovat se jeden od druhého - a tahle tendence, abych to vyjádřil jeho vlastními slovy, spí v lidech jako had obtočený kolem mozkového kmene."

"To by se dalo vysvětlit jedině -"

Umi se zarazí, protože to doopravdy nechce vyslovit.

"Ano?" naléhá Knihovník.

"Jedině tak, že se vyskytl nějaký jev, který se šířil mezi obyvateli a měnil jejich mysl tak, že už nedokázali zpracovávat sumerštinu. Něco podobného, jako když virus přeskakuje z jednoho počítače na druhý a každý z nich poškodí stejným způsobem. Stočí se kolem mozkového kmene."

"Lagos téhle představě věnoval mnoho času a úsilí," Líčí Knihovník. "Vycházel z toho, že Enkiho nam-šub je neurolingvistický virus."

"A ten Enki byl skutečná postava?" "Možná ano."

"A tenhle Enki vymyslel ten virus a rozšířil ho mezi Sumery pomocí takovýchhle hliněných tabulek?" "Ano. Byla nalezena tabulka s dopisem adresovaným Enkimu, v němž si jeho pisatel stěžuje právě na tohle."

"Dopis adresovaný bohu?"

"Ano. Napsal jej Sin-Samuh, Písař. Nejprve vychvaluje Enkiho a zdůrazňuje, jak je mu oddán. Pak přednáší svou stížnost:

‚Jako mladý... (zbytek řádku chybí),
mám zchromlé zápěstí.

Jako vůz na cestě s prasklým jhem,
stojím a nehýbám se.

Ležím na loži zvaném “Ano! A ne!”
a volám do tmy.

Má ladná postava je napjatá až po paty,
které se ani nepohnou.

Mé... odnesli do země.
Změnila se má tvářnost.

V noci nemohu spát,
síly mne opouštějí,
život se vytrácí.

I jasný den je pro mne temný.
Spočívám v černém hrobě.

Já, ten, kdo zná mnoho věcí, si připadám jako hlupák.
Má ruka přestala psát,
Má ústa jsou prosta řeči:

Pisatel pak ještě nějakou dobu popisuje své strasti a končí slovy:

‚Můj bože, tebe se bojím.

Napsal jsem ti dopis.

Smiluj se nade mnou.
Srdce mého boha: kéž se mi navrátí.”`

S.O. se fláká v motorestu U maminky na čtyřistapětce a čeká na spoj. Především by nikdy nepřipustila, aby ji někdo viděl u motorestu U maminky - ani mrtvou. Kdyby ji nějaký nákladňák rozmašíroval všemi svými devíti nápravami před motorestem U maminky, odstrkala by se radši očními víčky k nejbližšímu Bleskorestu plnému nadržených bezdomovců, než by se odvážila vstoupit do motorestu U maminky. Jenže když je člověk profesionál, někdy dostane práci, která mu právě nevoní, a stejně ji musí přijmout s klidem a bez řečí.

Pro dnešní večer jí muž se skleněným okem poskytl "řidiče a tělesného strážce", jak to nazval. Prostě velkou neznámou. S.O. pochybuje, že by se jí zamlouvalo dávat se dohromady s nějakým tajemným chlápkem. Představuje si ho jako zápasnického trenéra ze střední školy. To by teda byla paráda. A sejít se s ním má zrovna tady.

S.O. si objedná kafe a kousek třešňového koláče se zmrzlinou. Všechno si odnese k veřejnému terminálu v rohu. Je to takový těsný ocelový box vmáčknutý mezi telefonní budkou vycpanou šoférem nákladňáku zasaženým náhlým steskem po domově, a pinballem vyzdobeným ženskou s velkými ňadry, která se rozsvítí, jakmile kolem nich přeběhne kulička.

V Metaverzu neumí moc chodit, ale trochu se tu vyzná a navíc má adresu. Najít adresu v Metaverzu nemůže být o moc těžší než ve Skutečnosti, tedy pokud nejste totálně dementní mimino.

Sotva vykročí na Ulici, začnou si ji ostatní tak nějak divně prohlížet. Nějak podobně si ji lidé prohlížejí, když si to šine ve svém výrazném oranžovo-modrém kurýrském oblečku mezi obleky z česané příze v obchodním centru Westlake Park. Ví, že ti na Ulici se na ni takhle dívají, protože přišla z mizerného veřejného terminálu. Je prostě černobílá chudinka.

Napravo od ní se tyčí světélkující hradby zastavěné části ulice poblíž portu Nula. Obrátí se k ním zády a nasedne na jednokolejku. Ráda by se podívala do města, ale návštěva téhle části Ulice přijde na pěkné prachy, takže by musela do otvoru terminálu házet drobné asi tak každou desetinu milisekundy.

Ten chlap se jmenuje Ng. Ve Skutečnosti je někde v jižní Kalifornii. S.O. neví přesně, jaké auto má prostě nějakou dodávku plnou něčeho, co muž se skleněným okem popsal jako "věcičky, takové šílené věcičky, o kterých nemusíš nic vědět". V Metaverzu bydlí za městem u portu 2, kde se pozemky začínají rozšiřovat.

V Metaverzu bydlí Ng ve vile ve francouzském koloniálním stylu okopírované z vesnice My Tho v deltě řeky Mekong. Návštěva u něj je srovnatelná s návštěvou Vietnamu někdy kolem roku 1955, ovšem s tím rozdílem, že se míň potíte. Aby měl pro tenhle svůj výtvor dost místa, zabral si pořádný kus prostoru pár kilometrů od Ulice. V téhle čtvrti s nízkým nájemným není žádná místní doprava, a tak musí avatar S.O. jít celou cestu pěšky.

Ng má velkou pracovnu s francouzskými okny a balkónem s výhledem na nekonečná rýžová políčka, kde se činí malinkatí Vietnamci. Je vidět, že tenhle chlapík si potrpí na tu nejmodernější techniku, protože S.O. na těch políčkách napočítá stovky skvěle vykreslených lidí, z nichž každý dělá něco jiného. Sama není žádný počítačový fanda, ale ví, že tenhle maník investuje spoustu zdrojů procesoru na to, aby měl realistický výhled z pracovny. A celé to působí tak nějak divně a úchylně už jen proto, že jde o Vietnam. S.O. se nemůže dočkat, až o tom bude vyprávět Lívancovi. Uvažuje, jestli tu má taky bombardování, ostřelování z kulometů a napalm. To by bylo teprve žůžo.

Ng sám, nebo aspoň Ngův avatar, je malý a čilý vietnamský padesátník s ulízanými vlasy, oblečený do maskáčů. Když S.O. vstupuje do jeho pracovny, zrovna se předklání v křesle, aby mu gejša stojící za ním mohla namasírovat záda.

Gejša ve Vietnamu?

Dědeček S.O., který tam nějakou dobu pobyl, vyprávěl, že za války obsadili Vietnam Japonci a řádili tam s krutostí, jež jim byla vlastní předtím, než jsme na ně hodili dvě atomové pumy a umožnili jim uvědomit si, že jsou vlastně pacifisti. Vietnamci, stejně jako většina Asiatů, Japonce nenávidí. A tenhle Ng zřejmě nezná lepší zábavu, než se nechat drbat na zádech od japonské gejši.

Což je ovšem docela zvláštní, a to z jednoho jediného důvodu: ta gejša je pouhý obraz, který vidí jen Ng a nyní S.O. A obrázek vás nemůže namasírovat. Tak proč něco takového vůbec dělat?

Jakmile S.O. vstoupí, Ng vstane a ukloní se. Takhle se zdraví ti nejzarytější pařani z Ulice. Nechtějí si podávat ruce, protože stejně nic necítíte a jen si připomínáte, že tam doopravdy nejste.

"Jo, nazdárek," pozdraví S.O.

Ng se posadí a gejša se pustí znovu do díla. Ng má krásný starožitný psací stůl ve francouzském stylu, ovšem vybavený řadou malých televizních obrazovek obrácených k němu. I když mluví, stejně se většinou dívá na ty obrazovky.

"Už mi o vás ledacos pověděli," prohodí Ng.

"Beztak jsou to všechno pomluvy," ujistí ho S.O.

Ng zvedne ze stolu sklenici a napije se. Vypadá to jako mátový julep. Na skle se sráží kapky vody, uvolňují se a stékají na stůl. Zobrazení je tak dokonalé, že S.O. vidí v každé kapce zmenšený odraz oken pracovny. To už je skoro moc. Evidentně počítačový maniak.

Dívá se na ni naprosto nepohnutě, ale S.O. si pod jeho výrazem představuje nenávist a hnus. Vyhodit takovou spoustu peněz za ten nejluxusnější barák v Metaverzu, aby vám do něj vlezla nějaká zrnitá černobílá skejťačka - tomu se říká rána pod imaginární pás.

Někde v domě hraje rádio směs vietnamského popíku a vykastrovaného amerického rocku.

"Jste občanka Nové Sicílie?" ptá se Ng.

"Ne. Jenom se občas scházím se Strýčkem Enzem a ostatními mafiány."

"Aha. Velmi neobvyklé."

Ng zřejmě nikam nespěchá. Převzal nejspíš poklidný rytmus delty Mekongu, a tak ho těší tady sedět, čumět na ty svoje televize a každých pár minut vypálit nějakou tu otázku.

A to není všechno: pravděpodobně trpí Tourettovým syndromem nebo nějakou jinou mozkovou poruchou, protože každou chvíli zabrumlá něco nesrozumitelného. Zní to tak trochu huhňavě, jako když někde v kanceláři obchodu nebo v salonku restaurace slyšíte rodinnou hádku mezi Vietnamci, ale podle S.O. to nemohou být žádná slova, jenom zvukové efekty.

"Děláte pro ně často?" vyzvídá S.O.

"Jen občas drobné bezpečnostní operace. Na rozdíl od většiny velkých korporací má mafie dlouhou tradici v zajišťování vlastní bezpečnosti. Ovšem, pokud potřebují něco náročnějšího na techniku -"

Uprostřed věty se odmlčí a z nosu se mu vydere neskutečný bučivý zvuk.

"To je váš obor? Bezpečnost?"

Ng přejede pohledem své monitory. Pak luskne prsty a gejša vypálí z pokoje. Ng se opře lokty o stůl a předkloní se. Pohlédne S.O. do očí. "Ano," odpoví.

S.O. se na něj také podívá a čeká, jestli bude pokračovat. Jenže Ng se po několika vteřinách začne znovu věnovat obrazovkám.

"Většinu prací vykonávám na základě rámcové smlouvy s panem Leem," vyhrkne ještě.

S.O. čeká, že věta bude mít dodatek: "Tedy ne s panem Leem, ale s Velkým Hongkongem pana Leeho." No jasně. Když se ona může ohánět Strýčkem Enzem, proč by se on neoháněl panem Leem?

“Společenská struktura každého národního státu je v konečném důsledku určována jeho bezpečnostní organizací,” soudí Ng, “a pan Lee tohle plně chápe.”

A jéje, začínáme mluvit hluboce. Ng najednou zní jako ti staří páprdové v diskusních pořadech v televizi, které si její matka nenechá nikdy ujít.

“Raději než najímat lidské bezpečnostní síly, jež mají negativní dopad na společenské prostředí - rozumíte, spousta lidí s nízkými platy, vyzbrojených samopaly pan Lee klade důraz na mimolidské systémy.”

Mimolidské systémy. S.O. by se ho nejradši zeptala, co ví o Krysácích. Jenže to nemá smysl: stejně by jí nic neřekl. Jenom by se dostali hned zkraje do nepříjemné situace - ona by chtěla po Ngovi informace, které by jí on nemohl poskytnout, a celé by to působilo ještě podivněji než teď, což si už S.O. skoro ani nedovede představit.

Z Nga se vydere dlouhý proud huhňání, mlaskání a fonetických rázů.

“Krávo zasraná,” zabručí. “Pardon?”

“To nic,” odtuší. “Nějaká ženská s takovým tím vozítkem mi udělala myšku. Tihle lidi evidentně nechápou, že proti mému autu by neobstáli o nic víc než prase proti bojovému vozidlu pěchoty.”

“Vozítko, auto - vy řídíte?”

“Ano. Jedu pro vás - nevzpomínáte si?” “Vadí vám to?”

“Ne,” povzdechne si, jako by mu to opravdu strašně vadilo.

S.O. vstane a obejde jeho stůl, aby se také podívala. Na každé obrazovce je vidět jiný pohled z jeho dodávky: přední sklo, levé a pravé okno, zpětné zrcátko, Na další je elektronická mapa s vyznačením jeho polohy: na cestě do San Bernardina, nedaleko od ní.

“Ta dodávka je na hlasové ovládání,” vysvětluje Ng. “Volant a pedály jsem nechal vyndat, protože hlasové povely mi připadají pohodlnější. Proto také občas vydávám takové zvláštní zvuky - ovládám tak jednotlivé soustavy svého vozu.”

S.O. se na chvíli odpojí z Metaverza, aby si pročistila hlavu a odskočila si na malou. Když si sundá brýle, shledá, že se kolem ní shromáždila početná divácká obec složená z šoférů a mechaniků, kteří stojí v půlkruhu kolem budky a poslouchají, jak tlachá s Ngem. Jakmile vstane, začnou všichni zcela přirozeně věnovat pozornost jejímu zadečku.

S.O. si skočí na malou, dojí koláč a vyjde ven do ultrafialové záře zapadajícího slunce, aby počkala na Nga.

Jeho dodávku pozná docela snadno. Je obrovská. Na výšku měří dva a půl metru a na šířku ještě víc, takže za starých časů, když ještě platily zákony, by musela být označena jako nadměrné vozidlo. Je celá hranatá, svařená z plochých, poďobaných ocelových desek, z jakých se obvykle dělají schody nebo víka od kanálů. Má velké pneumatiky, trochu připomínající kola od traktoru s jemnějším vzorkem, a má jich celkem šest: dvě osy vzadu, jedna vpředu. Motor je tak mohutný, že S.O. ucítí jeho vibrace ještě dřív, než ho spatří, skoro jako by šlo o nějakou nepřátelskou kosmickou loď z filmu: ze dvou plochých červených výfukových trubek umístěných nastojato v zadní části vozidla se valí dieselový kouř. Přední sklo má podobu dokonale rovného obdélníku jeden krát dva a půl metru, tak černého, že S.O. za sklem nevidí vůbec nic. Předek dodávky zdobí ty nejsilnější reflektory, jaké současná věda zná, jako by tenhle maník přepadl v sobotu večer francízu Nové Jižní Afriky a ukradl světla ze všech aut, co tam stála; chladič chrání mřížka sletovaná z kolejnic vytrhaných z nějaké opuštěné trati. Jenom ta samotná mřížka nejspíš váží víc než menší auto.

Dveře na straně spolucestujícího se otevřou. S.O. k nim dojde a vyleze si na sedadlo. “Ahoj,” pozdraví. “Nechcete si třeba odskočit nebo tak?”

Ng tam není. Anebo možná ano.

Tam, kde by mělo být sedadlo řidiče, se nachází neoprénový pytel velikosti kontejneru na odpadky, zavěšený u stropu uprostřed sítě popruhů, chráničů, hadiček, drátů, optických

kabelů a hydraulického potrubí. Má toho kolem sebe tolik, že se jeho přesná podoba dá rozeznat jen těžko.

Na horním konci pytle vidí S.O. kousek holé kůže obklopené černými vlasy - temeno plešaté hlavy. Všechno ostatní od spánků dolů je zakryto obludnou kombinací brýlí, dýchacího přístroje, sluchátek a jednotky umělé výživy přidržované na hlavě inteligentním řemením, jež se neustále utahuje a uvolňuje tak, aby celé zařízení zůstávalo pořád ve stejně pohodlné poloze.

Pod tím vším se po stranách, kde byste čekali paže, táhnou tlusté svazky drátů, optických kabelů a trubiček, které vedou od Ngových ramen k podlaze. Něco podobného je vidět tam, kde by měly být nohy, a další stejné svazky má Ng v rozkroku a ještě na jiných místech těla. Celé je to zabaleno do pytle většího, než by mohl být jakýkoli trup, a neustále poskakujícího a pulzujícího, jako by uvnitř něco žilo.

"Děkuji, je o mne plně postaráno," odpoví Ng.

Dveře se za ní zaklapnou. Ng zaštěká, načež dodávka zamíří k výjezdu na čtyřistapětku.

"Omluvte laskavě, jak vypadám," požádá ji po chvíli trapného ticha. "Při evakuaci Saigonu ve čtyřiasedmdesátém mi chytla helikoptéra - zbloudilá střela se stopovkou vypálená pozemním vojskem."

"Jejda. To musela bejt síla."

"Dostal jsem se k americké letadlové lodi kotvící u pobřeží, ale to víte, hořící palivo se rozstříklo všude kolem."

"Jo, to si teda dovedu představit."

"Zkoušel jsem to s protézami - některé jsou skutečně velmi dobré. Ale stejně není nad motorové kolečkové křeslo. Tak jsem si řekl, proč musí být motorová kolečková křesla vždycky jen tak ubohá a titěrná, že nevyjedou ani do mírného svahu? Proto jsem si koupil tohle - je to vyřazené hasičské auto z jednoho německého letiště - a nechal si z toho udělat motorové kolečkové křeslo podle svého gusta."

"Je to moc hezké."

"Amerika je skvělá země, protože tu můžete všechno dělat z auta. Výměna oleje, pití, jednání v bance, mytí auta, objednání pohřbu, na co si vzpomenete všechno pěkně z auta! Takže tohle vozidlo je podstatně lepší než nějaké ubohé titěrné kolečkové křeslo. Je to součást mého těla."

"Kdy vám ta gejša masíruje záda?"

Ng něco zamumlá a pytel kolem těla se mu rozvlní. "Je to pochopitelně softwarový démon. Pokud jde o masáže, moje tělo se vznáší v gelu, který se působením elektřiny smršťuje, a může mne tak v případě potřeby masírovat. Mám ještě Švédku a černošku, ale ty nejsou tak hezky vykreslené."

"A co ten mátový julep?"

"Přes umělou výživu. A bez alkoholu, cha, cha."

"Takže," pronese S.O., když už minou LAX a ona si uvědomí, že je pozdě z toho všeho vycouvat, "co máme v plánu? Máme vůbec nějaký plán?"

"Pojedeme na Long Beach. Do Vyčleněné oblasti na Posledním ostrově. A koupíme si tam nějaké drogy," líčí Ng. "Vlastně je koupíte vy, protože já jsem indisponován."

"Takže to mám udělat? Nakoupit drogy?" "Nakoupit a vyhodit je do vzduchu."

"Ve Vyčleněné oblasti?"

"Ano. A my se postaráme o to ostatní."

"Kdo my, čéče?"

"Je tu ještě několik, ehm, bytostí, které nám pomohou."

"Cože, to jako máte vzadu v autě ještě další - lidi jako vy?"

“Něco na ten způsob,” odvětí Ng. “Máte blízko k pravdě.”

“Chcete říct, že to jsou mimolidské systémy?” “To je dostatečně obecný pojem.”

S.O. to považuje za jasné *ano.*

“Nejste unavenej? Nemám chvilku řídit nebo tak?” Ng se chraplavě zasměje, jako by někde v dálce pálilo protiletadlové dělo, a dodávka málem sjede ze silnice. S.O. má pocit, že Ng se nesměje ani tak jejímu vtipu, jako spíš její blbosti.

“Takže minule jsme mluvili o té hliněné obálce. A co tohle? Ta věc, co vypadá jako strom?” táže se Umi a ukazuje na další předmět.

“Sloup bohyně Ašery,” odpoví Knihovník živě. “Konečně jsme se někam dostali,” praví Umi. “Lagos říkal, že ta Brenda v Cenném slunci byla chrámová prostitutka bohyně Ašery. A kdo je Ašera?”

“Byla družkou boha stvořitele Ela, známého též pod jménem Jahve,” odvětí Knihovník. “Vystupovala i pod jinými jmény, třeba Elat, což bylo její nejběžnější označení. Řekové ji znali jako Dióné nebo Rheiu. Obyvatelé Kanaánu jí říkali Tanit nebo Hawwa, což je totéž jako Eva.”

“Eva?”

“Cross naznačuje následující etymologii slova ‚Tanit`: jde o ženský rod od slova ‚tanin`, které znamená ‚ten od hada`. Kromě toho měla Ašera v době bronzové ještě další přízvisko, totiž ‚dat batni`, což také znamená ‚ta od hada`. Sumerové ji znali jako Nintiu nebo Ninchursag. Jejím symbolem je had obtočený kolem stromu nebo hole - Merkurovo žezlo.”

“Kdo Ašeru uctíval? Počítám, že nejspíš plno lidí.”

“Všichni, kdo žili mezi Indií a Španělskem od druhého tisíciletí před Kristem až po začátek křesťanského letopočtu. Tedy s výjimkou Židů, kteří ji uctívali pouze do náboženských reforem uskutečněných nejprve Ezechiášem a po něm Josiášem.”

“Myslel jsem, že Židé byli monoteisti. Jak mohli uctívat Ašeru?”

“Směli se klanět jenom jednomu bohu. *Existenci* ostatních bohů nepopírali. Ovšem jediný, koho směli *uctívat,* byl Jahve. Ašeru brali jenom jako jeho družku.”

“Nevzpomínám si, že bych se v Bibli dočetl něco o tom, že Bůh měl ženu.”

“Bible tehdy ještě neexistovala. Judaismus byl jen volným souborem jahvistických kultů, a ty měly všechny svoje vlastní svatyně a obřady. Vyprávění o Exodu ještě nikdo formálně nesepsal. A historie popsaná v pozdějších částech Bible se ještě ani neodehrála.”

“Kdo rozhodl o tom, že Ašeru vymýtí z judaismu?”

“Škola deuteronomistů - ti se obvykle definují jako autoři knih Deuteronomium, Jozue, Soudců, Samuelových a Královských.”

“Co to bylo za lidi?”

“Nacionalisté. Monarchisté. Centralisté. Předchůdci farizeů. Asyrský král Sargon II. tehdy zrovna dobyl Samaří - severní Izrael - a donutil Židy, aby se přestěhovali na jih k Jeruzalému. Jeruzalém se tehdy značně rozrostl a Židé začali dobývat území na západě, na východě a na jihu. Byla to doba silného nacionalismu a vlastenectví. Škola deuteronomistů všechny tyhle postoje zachytila v Písmu tím, že přepsala a znovu uspořádala staré příběhy.”

“Jak je přepsala?”

“Mojžíš a další si mysleli, že hranicí Izraele je řeka Jordán, kdežto deuteronomisté se domnívali, že k Izraeli patří ještě Zajordánsko, čímž ospravedlňovali případnou agresi na východ. A dá se najít ještě hodně dalších příkladů: tak třeba zákony před Deuteronomiem se vůbec nezmiňovaly o králi. Zákon sepsaný deuteronomisty už počítal s monarchickou vládní soustavou. Zákony před Deuteronomiem se zabývaly především otázkami náboženství, kdežto deuteronomický zákon se staral především o vzdělání krále a jeho poddaných - jinými slovy, o světské záležitosti. Deuteronomisté trvali na tom, že náboženství se musí soustředit kolem jeruzalémského chrámu a ostatní střediska kultu že musí být zničena. Pak je tu ještě jedna věc, která Lagosovi připadala významná.”

“Totiž?” “Deuteronomium je jediná z pěti Knih Mojžíšových, která se zmiňuje o tóře jako o písemném záznamu Boží vůle: ‚Když pak dosedne na stolici království svého, vypíše sobě připomenutý zákon tento do knihy z té, kteráž bude před obličejem kněží Levitských. A bude

jej míti při sobě, a čísti jej bude po všecky dny života svého, aby se naučil báti Hospodina Boha svého, a aby ostříhal všech slov zákona tohoto i ustanovení těch, a činil je. Aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratří jeho, a neuchýlilo se od přikázání napravo neb nalevo, aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho uprostřed Izraele.` V. Mojžíšova, 17:1-20."

"Takže deuteronomisté kodifikovali náboženství a udělali z něj uspořádanou strukturu schopnou samostatného šíření," soudil Umi. "Nechci tomu říkat virus. Ale podle toho, co jste mi právě citoval, je tóra úplně jako virus. Používá lidský mozek jako hostitele. Hostitel - člověk - vytváří její kopie. A pak přicházejí do synagogy další lidé a čtou si ji."

"Analogii nedovedu zpracovat. Ovšem to, co říkáte, je pravda až potud: když deuteronomisté reformovali judaismus, Židé přestali přinášet oběti a namísto toho chodili do synagog číst Písmo. Nebýt deuteronomistů, monoteisté tohoto světa by dodnes obětovali zvířata a šířili svou víru ústním podáním."

"To je, jako když si feťáci půjčujou stříkačku," poznamenal Umi. "Když jste tohle probírali s Lagosem, neříkal někdy něco o tom, že Bible je virus?"

"Říkal, že Bible má ledacos společného s virem, ale šlo o něco jiného. Považoval ji za neškodný virus. Jako ten, co se používá při očkování. Virus Ašery považoval za mnohem nebezpečnější, za něco, co se může šířit prostřednictvím tělesných tekutin."

"Takže přísné, kodifikované náboženství deuteronomistů vlastně očkovalo Židy proti viru Ašery."

"Ve spojení se striktní monogamií a ostatními košer zvyky ano," přisvědčí Knihovník. "Předchozí náboženství od Sumerů až po Deuteronomium se označují jako preracionální. Judaismus byl prvním z racionálních náboženství. Podle Lagose byl pak jako takový méně náchylný k virové infekci, protože vycházel z pevně daných psaných textů. To byl důvod, proč se tóra tolik uctívala a proč se věnovala taková péče pořizování jejích kopií - šlo o informační hygienu."

"A v čem žijeme dnes? V postracionální době?"

"Juanita tvrdila něco podobného."

"To je celá ona. Začínám jí nějak líp rozumět."

"Aha."

"Předtím jsem jí nikdy moc nerozuměl"

"Jistě."

"Myslím, že když s vámi strávím dost času na to, abych pochopil, co se Juanitě honí hlavou; tak - víte, můžou se stát báječné věci."

"Vynasnažím se být vám k užitku."

"A teď zpátky do práce - kdyby se mi teď postavil, nebylo by to k ničemu. Takže Ašera byla zřejmě přenašečkou virové infekce. Deuteronomisté na to přišli a zneškodnili ji tím, že jí zablokovali všechny cesty přenášení viru na nové oběti."

"Když už mluvíme o virových infekcích," spustí Knihovník, "pokud si mohu dovolit docela otevřenou a naprosto spontánní odbočku - jsem ostatně naprogramován tak, abych to občas dělal - možná by vás mohl zajímat opar prostý, virus, který žije v nervové soustavě a nikdy ji neopouští. Je schopen zatáhnout do existujících nervových buněk nové geny a geneticky je přebudovat. Dnešní genoví terapeuti jej používají právě k tomu. Lagos předpokládal, že opar prostý by mohl být novodobým neškodným potomkem Ašeřina viru."

"Není vždycky neškodný," namítl Umi při vzpomínce na jednoho svého přítele, jenž zemřel na komplikace spojené s onemocněním AIDS: v poslední fázi se mu opar táhl od úst dolů přes celý krk. "Neškodný je jen proto, že máme imunitní systém."

"Ano, pane."

“A Lagos si myslel, že Ašeřin virus opravdu měnil DNA mozkových buněk?”

“Ano. To byl základ jeho hypotézy, že tento virus dokázal mutovat z biologicky přenášeného řetězce DNA do souboru chování.”

“Jakého chování? Jak se vlastně uctívala Ašera? Přinášeli jí oběti?”

“Ne. Existují však důkazy o kultovní prostituci, mužské i ženské.”

“Má to znamenat to, co si myslím? Kněží a kněžky, co se potloukají kolem chrámů a šukají s lidma?”

“Víceméně.”

“Paráda. Skvělý způsob, jak roznášet virus. A teď bych se rád vrátil k jedné předchozí odbočce.”

“Jak je libo. Můj program umožňuje zvládnout téměř neomezené množství vnořených odboček.” “Mluvil jste o souvislosti mezi Ašerou a Evou.”

“Eva, jejíž biblické jméno zní Hawwa, je zcela evidentně židovskou interpretací staršího mýtu. Kult Hawwy je ofiolatrický a ona je v něm bohyní - matkou.”

“Ofiolatrický?”

“Ofiolatrie je uctívání hadů. Ašera je také hadí bohyně - matka. A obě se navíc spojují se stromy.”

“Pokud si vzpomínám, Evu vinili z toho, že přiměla Adama sníst zakázané ovoce ze stromu *vědění* dobrého a zlého. Což znamená, že to nebylo jenom ovoce, ale data.”

“Jak myslíte, pane.”

“To bych rád věděl, jestli jsme vždycky trpěli na viry nebo ne. Ono se tak nějak předpokládá, že jsou na světě od samého začátku. Jenomže to nemusí být pravda. Třeba bylo v dějinách období, kdy viry vůbec neexistovaly, nebo se vyskytovaly jen zřídka. A pak se najednou objevil metavirus, vznikla spousta různých virů a lidi začali padat jako mouchy. Tím by se vysvětlovalo, jak to, že všechny kultury mají zřejmě nějaký mýtus o Ráji a o vyhnání z Ráje.”

“Možná ano.”

“Říkal jste, že esejci považovali tasemnice za démony. Kdyby věděli, co je to virus, pravděpodobně by si o něm mysleli to samé. A Lagos mi onehdy v noci povídal, že Sumerové neměli žádný zvláštní pojem dobra a zla.”

“Správně. Podle Kramera a Maiera existují dobří démoni a zlí démoni. ‚Dobří démoni zajišťují tělesné a citové zdraví. Zlí působí zmatení a celou řadu tělesných a citových bolestí... Ovšem tyto démony lze stěží odlišit od nemocí, jež zosobňují... a mnohé z těchto chorob musí modernímu člověku připadat jako stavy psychosomatického původu.”`

“Tohle tvrdí doktoři o Da5idovi, že ta jeho nemoc musí být psychosomatická.”

“O Da5idovi nevím nic, samozřejmě s výjimkou některých běžných statistických údajů.”

“Vypadá to, že pojmy ‚dobro` a ‚zlo` si vymyslel autor legendy o Adamovi a Evě, aby vysvětlil, proč lidé podléhají nemocem - proč je napadají tělesné a duševní viry. Když tedy Eva - nebo Ašera - přiměla Adama, aby pojedl ovoce stromu vědění dobrého a zlého, vlastně přiváděla na svět pojmy dobra a zla - a s nimi i metavirus, jehož prostřednictvím vznikají další viry.”

“To je možné.”

“Moje další otázka proto zní: kdo napsal legendu o Adamovi a Evě?”

“Tato otázka je zdrojem mnoha učených sporů.”

“Co si myslel Lagos? Nebo spíš, co si myslela Juanita?”

“Nicolas Wyatt ve své radikální interpretaci příběhu Adama a Evy vychází z předpokladu, že se ve skutečnosti jednalo o politickou alegorii vytvořenou deuteronomisty.”

“Myslel jsem, že napsali až ty další knihy, ne Genesis.”

“Pravda. Jenže se podíleli i na sestavení a redakci předchozích knih. Dlouho se mělo za to, že Genesis vznikla někdy kolem roku 900 před Kristem nebo ještě dříve - dávno před příchodem deuteronomistů. Nejnovější rozbory použitých slov a obsahu však naznačují, že někdy v době Vyhnanství, kdy se deuteronomisté ujali vedení, byly texty do značné míry zredigovány a snad i doplněny.”

“Takže je možné, že přepsali původní mýtus o Adamovi a Evě.”

“Evidentně pro to měli dost příležitostí. Podle Hvidbergovy a pozdější Wyattovy interpretace je Adam ve své zahradě alegorií krále ve své svatyni, konkrétně krále Ozeáše, který vládl v severním království až do jeho dobytí Sargonem II. v roce 722 př. Kr.”

“O tom už jste mluvil - jak tehdy zahnali deuteronomisty na jih k Jeruzalému.”

“Přesně tak. A Ráj neboli Eden, což lze chápat čistě jako hebrejský výraz pro ‚radost`, označuje šťastný život krále před obsazením země nájezdníky. Vyhnání z Ráje do zemí na východě je podobenstvím rozsáhlých deportací Izraelitů do Asýrie po vítězství Sargona II. Podle tohoto výkladu se král nechal svést na scestí kultem Ela a s ním souvisejícího uctívání Ašery, která se běžně spojuje s hady a jejímž symbolem je strom.”

“A toto spojení s Ašerou nějak zapříčinilo jeho porážku - takže, když deuteronomisté přišli do Jeruzaléma, přepsali příběh o Adamovi a Evě tak, aby jeho prostřednictvím varovali vládce jižního království.”

“Ano.”

“A možná, protože jim nikdo nevěnoval pozornost, zároveň vymysleli pojmy dobra a zla jako vábničku.”

“Jako vábničku?”

“To je termín ze zábavního průmyslu. A co bylo dál? Pokusil se Sargon II. dobýt i jižní království?”

“Zkusil to jeho nástupce Sennacherib. Král Ezechiáš, jenž tehdy vládl jižnímu království, se na jeho útok horečně připravoval, posiloval opevnění Jeruzaléma a vylepšoval přísun pitné vody. Také zahájil dalekosáhlé náboženské reformy, k nimž přistoupil pod vedením deuteronomistů.”

“Jak to dopadlo?”

“Sennacheribova vojska obklíčila Jeruzalém. ‚Tedy stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojště Asyrském sto osmdesát pět tisíců. I vstali ráno, a aj, všickni mrtví. Pročež odjela utekl Sennacherib král Asyrský...` II. Královská, 19:35-36.”

“To se mu teda nedivím. Takže, abych to shrnul: deuteronomisté prostřednictvím Ezechiáše zavedou v Jeruzalémě informační hygienu a postaví nějakou tu občanskou vybavenost - říkal jste, že se zabývali přívodem pitné vody?”

“‚Zasypali všecky studnice i potok rozvodňující se uprostřed země, řkouce: Proč přijdouce králové Asyrští, mají najíti vody tak mnoho?` II. Paralipomenon 324. Židé pak vykopali ve skále chodbu dlouhou půl kilometru, aby tu vodu odvedli do městských hradeb.”

“A jakmile se objevili Sennacheribovi vojáci, začali umírat po tisících na něco, co se dá vysvětlit jen jako nesmírně nakažlivá choroba, vůči níž byli obyvatelé Jeruzaléma zřejmě imunní. Hmm, to zní zajímavě - tak si říkám, jestli se jim třeba něco nedostalo do vody?”

S.O. se na Long Beach moc nedostane, a pokud ano, dělá všechno možné i nemožné, aby se vyhnula Vyčleněně oblasti. Jde o opuštěnou loděnici velkou jako menší město. Vyčleněná oblast vyčuhuje do Zálivu San Pedro, kde se na plážích laskaných zpěněným příbojem rozvalují starší a ošklivější, neplánovaná rezidia složená z titěrných domečků s azbestovými střechami a střežená Kambodžany s huňatým obočím a brokovnicemi v rukou. Většina se nachází na vhodně pojmenovaném Posledním ostrově, a protože její prkno neumí jezdit po vodě, může se tam a zpátky dostat jen po jediné příjezdové silnici.

Jako všechny Vyčleněné oblasti je i tato obehnaná plotem, na němž jsou vždy po několika metrech rozvěšeny žluté kovové tabule.

VYČLENĚNÁ OBLAST

UPOZORNĚNÍ. Služba národních parků vyhlásila tento prostor za národní vyčleněnou oblast. Program vyčleněných oblastí byl vytvořen s cílem umožnění správy pozemků, u nichž náklady na kultivaci překračují jejich celkovou budoucí hospodářskou hodnotu.

A jako všechny ploty kolem Vyčleněných oblastí, i tenhle je děravý a na mnoha místech prostě leží na zemi. Mladí muži s mozky vygumovanými přírodními i umělými hormony přece musí mít nějaké místečko pro ty své debilní obřady zasvěcení. Sjíždějí se v terénních autech z rezidií v okruhu mnoha kilometrů, prohánějí se po volných prostranstvích a vyrývají hluboké zakřivené brázdy do hliněné pokrývky, jíž správa Vyčleněných oblastí dala zavézt ta nejhorší místa, aby se třeba na Disneyland nesesypal oblak azbestového prachu. S.O. cítí podivné uspokojení při představě, že těmhle hošanům se nikdy ani nesnilo o terénním auťáku typu Ngova motorového kolečkového křesla. To právě opouští silnici, aniž by snížilo rychlost - jen to začne trochu hopsat - narazí do drátěného plotu, jako by se zakusovalo do mlhy, a shodí na zem celý úsek dlouhý třicet metrů.

Je jasná noc, takže Vyčleněná oblast září a mihotá jako nesmírný koberec posetý rozbitým sklem a úlomky azbestu. Třicet metrů od ní rvou racci na kusy břicho mrtvého německého ovčáka ležícího na zádech. Země se neustále vlní a skleněné střepy vrhají odlesky do všech stran: tyto pohyby jsou způsobeny nečastými, nicméně však mohutnými přesuny krysích armád. Hluboké otisky počítačem navrhovaných vzorků širokých pneumatik aut, v nichž se tu prohánějí kluci z předměstí, rýsují do hlíny obrovské runové nápisy ne nepodobné oněm tajemným postavám v Peru, o nichž se matka S.O. dověděla v chrámu novovodnářského vyznání. Zpoza oken slyší S.O. občasné praskání zábavné pyrotechniky nebo ostré střelby.

Zároveň slyší, jak Ng vyluzuje na ústa zcela nové, mnohem podivnější zvuky.

Má v dodávce zabudovanou soustavu reproduktorů - slušné stereo, i když by ho nikdy ani nenapadlo poslouchat nějaké písničky. S.O. vycítí, že se reproduktory zapnuly, a spíše tuší neslyšný šum, který z nich vychází.

Dodávka se začne plížit přes Oblast.

Neslyšný šum sílí a mění se v tichý elektronický bzukot. Jeho hlasitost kolísá, avšak zvuk zůstává i nadále hluboký, jako když Lívanec blbne se svou baskytarou. Ng s dodávkou kličkuje, jako by něco hledal, a S.O. cítí, že bzukot přechází do vyšších frekvencí.

A skutečně stoupá, pomalu přechází v pískání. Ng něco zavrčí a zvuk se ztlumí. Jede teď nesmírně pomalu.

“Možná ani nebudete muset žádný Sníh kupovat,” poznamená. “Třeba najdeme nehlídanou skládku.”

“Co je to za ten strašně nepříjemnej zvuk?”

“Bioelektronické čidlo. Lidské buněčné membrány. Pěstované in vitro, totiž ve skle - ve zkumavce. Jedna strana se vystaví venkovnímu vzduchu, druhá zůstane čistá. Když

membránou pronikne na čistou stranu cizí látka, hned se to pozná. A čím víc cizorodých látek jí proniká, tím vyšší je zvuk.”

“Něco jako Geigerův počítač?”

“Vlastně takový Geigerův počítač pro sloučeniny pronikající buněčnými stěnami,” odpoví Ng.

Cože? chtěla by se zeptat S.O. Ale nezeptá se.

Ng zastaví. Rozsvítí nějaká světla - hodně tlumená. Ten chlap je vážně úchyl - kromě těch silných světel si musí pořídit ještě zvláštní tlumená.

Shlížejí do jakési jámy plné odpadků, která se rozkládá na úpatí největší hromady barelů. Většinu odpadků v jámě tvoří prázdné plechovky od piva. Uprostřed se nachází vyhaslé ohniště. Sbíhá se tu hodně stop pneumatik.

“Jo, tohle je dobrý,” pronese Ng. “Místo, kde se scházejí mladí muži a berou drogy.”

Při tomhle projevu sucharství S.O. obrátí oči v sloup. Tak tohle je evidentně ten člověk, co napsal všechny ty letáčky proti drogám, které jim rozdávají ve škole.

Jako by sám nedostával z těch svých hnusných trubiček hektolitry drog denně.

“Nezdá se, že by to bylo zaminované,” soudí Ng. “Co kdybyste vystoupila a podívala se, jaké pozůstatky narkomanských aktivit se zde nacházejí.”

Pohlédne na něj, jako by ho chtěla požádat, aby tu větu opakoval.

“Vzadu za sedadlem máte plynovou masku,” upozorní ji.

“Co tam může bejt jedovatýho?”

“Zbytky azbestu ze staveb lodí. Antikorozní nátěry plné těžkých kovů. A taky hodně používali polychlorované bifenyly.”

“Paráda.”

“Chápu vaši neochotu. Ale podaří-li se nám získat vzorek Sněhu již na tomto srazišti narkomanů, nebudeme muset přistupovat k druhé fázi dnešního úkolu.”

“Tak dobře, když myslíte,” odtuší S.O. a popadne masku. Je velká, vyrobená z gumy a pevné látky a zakrývá jí celou hlavu i krk. Zpočátku jí připadá těžká a neohrabaná, jenže ten, kdo ji navrhoval, myslel hlavou, takže veškerá váha spočívá tam, kde má. Natáhne si ještě těžké rukavice. Jsou jí strašně velké. Jako by nikoho v továrně na rukavice nikdy nenapadlo, že by je taky někdy mohla nosit opravdová ženská.

Vykročí na sklem a azbestem pokrytou půdu Oblasti a doufá, že Ng nevyužije příležitosti, aby zabouchl dveře, odjel a nechal ji tady.

Nebo spíš doufá, že to Ng udělá. Bylo by to docela solidní dobrodružství.

Každopádně zamíří přímo doprostřed “srazitě narkomanů”. Nijak ji nepřekvapí, když spatří hromádku použitých injekčních jehel. A vedle ní pár prázdných ampulek. Několik jich zvedne a přečte si, co stojí na nálepkách.

“Co jste našla?” otáže se Ng, když se vrátí do auta a sundá si masku.

“Jehly. Většinou hyponarxky. Je tam ovšem i pár ultra laminárek a nějaký vosičky pětadvacítky.”

“Co to má znamenat?”

“Hyponarxky dostanete v každý Rychlovce, říká se jim rezavý hřebíky, protože jsou laciný a hnusný. Prej je používají akorát chudý černý diabetici a fefáci. Ultra laminárky a vosičky jsou spíš v módě, dostanete je ve všech lepších rezidiích, tolik to s nima nebolí a taky líp vypadají. To víte, ergonomický písty, barevný řešení a tak.”

“Pro jakou drogu byly použity?”

“Koukněte se sám,” vyzve ho S.O. a zvedne k němu jednu z ampulek.

Pak jí dojde, že Ng nemůže otočit hlavu, aby se na její úlovek podíval.

“Kde to mám podržet, abyste na to viděl?” zeptá se. Ng cosi zazpívá. Od stropu dodávky

se spustí robotická paže, vytrhne jí ampulku z dlaně, otočí se a přistrčí ji před videokameru zasazenou do palubní desky.

Strojem psaná nálepka na ampulce praví pouze: “Testosteron.”

“Falešný poplach, cha, cha,” prohlásí Ng. Dodávka znenadání vystřelí vpřed a zamíří přímo doprostřed Vyčleněné oblasti.

“Nechcete mi říct, co se děje?” zeptá se S.O. “Když už mám s váma něco dělat?”

“Buněčné stěny,” odpoví Ng. “Detektor vyhledá každou chemickou látku, která pronikne buněčnou stěnou. Proto jsme zcela přirozeně zamířili ke zdroji testosteronu. Falešná stopa. Velmi zábavné. Víte, naši biochemici žijí ve věži ze slonoviny a nemají tušení, že by někdo mohl být tak úchylný a používat hormony jako drogy. Je to dost neobvyklé.”

S.O. se v duchu usměje. Fakt se jí líbí na světě, kde někdo jako Ng může mluvit o neobvyklosti. “A co vlastně hledáte?”

“Sníh,” odvětí Ng. “A místo něj jsme našli Kruh sedmnácti.”

“Sníh je ta droga, co se prodává v malejch zkumavkách,” pronese S.O. “To už vím. Ale co je Kruh sedmnácti? Nějaká ta střelená rocková kapela, co je teď děcka poslouchej?”

“Sníh proniká stěnami mozkových buněk a vstupuje do jádra, kde je uložena DNA. Proto jsme pro účely této práce vyvinuli čidlo, které zjišťuje ve vzduchu přítomnost látek pronikajících buněčnými stěnami. Přitom jsme ovšem nepočítali s tím, že se všude budou válet hromady prázdných ampulek od testosteronu. Všechny steroidy - umělé hormony - mají stejnou základní strukturu, kruh sedmnácti atomů, která funguje jako univerzální klíč a umožňuje jim procházet buněčnými stěnami. Proto jsou steroidy tak mocné, když se dostanou do lidského těla. Proniknou hluboko do buňky, až do jádra, a v podstatě změní způsob funkce buňky.

Zkrátka a dobře: ten detektor je nám k ničemu. S opatrností nikam nedojdeme. Takže se musíme vrátit k původnímu plánu. Koupíte si Sníh a vyhodíte ho do vzduchu.”

Poslednímu úkolu S.O. zatím tak docela nerozumí. Prozatím však mlčí, protože podle jejího názoru se teď Ng potřebuje věnovat spíše řízení.

Jakmile opustí tuhle strašidelnou část, ukáže se, že většinu Vyčleněné oblasti pokrývá uschlý hnědý plevel a opuštěné kovové konstrukce. Tu a tam leží obrovské haldy nějakého svinstva - uhlí, škvára, koks, struska nebo něco na ten způsob.

Kdykoli zahnou někam za roh, narazí na malý zeleninový záhonek opečovávaný Asiaty nebo Jihoameričany. S.O. má pokaždé pocit, že Ng je chce přejet, ale nakonec se v posledním okamžiku rozmyslí a vyhne se jim.

Na rozlehlé pláni hrají baseball nějací španělsky hovořící černoši a jako mety používají kulatá víka od dvousetpadesátilitrových barelů. Na kraji hrací plochy parkuje asi půl tuctu starých rachotin se zapnutými světly, aby na hru viděli. Poblíž stojí bar vytvořený z otlučeného karavanu s nastříkaným nápisem: VYČLENĚNÁ OBLAST. Na zrezivělém seřadišti, kde mezi pražci raší nopál, stojí řady prázdných dobytčáků. Jeden vagón byl přestavěn na francízu Perleťových bran reverenda Wayna, před níž nyní čekají evangelicky založeni přistěhovalci ze Střední Ameriky, aby činili pokání a mluvili jazyky pod neónovým obrazem Elvise. Ve Vyčleněné oblasti nenarazíte na jedinou novovodnářskou francízu.

“Kolem skladišť to není tak nebezpečné jako tam, co jsme byli předtím,” ujisti ji Ng, “takže snad ani nebude tolik vadit, když nebudete mít masku. Možná ucítíte trochu Mrazíka.”

S.O. málem zamrká překvapením: Ng používá slangový výraz pro regulovanou látku. “Myslíte freon?” zeptá se.

“Ano. Předmět našeho zájmu si potrpí na horizontální diverzifikaci. To znamená, že obchoduje s mnoha různými látkami. Začínal ovšem s freonem. Je to největší velkoobchodní i maloobchodní prodejce Mrazíka na Západním pobřeží.”

S.O, konečně pochopí. Ngova dodávka má klimatizaci. Ovšem není vybavena žádným z

těch nesmyslných ekologických klimatizačních zařízeni, ale opravdovou těžkou, vysoce výkonnou mraznicí Frigidaire, která musí mít v sobě neskutečné množství freonu.

Ta klimatizace je prakticky součástí Ngova těla. Z čehož plyne, že S.O. jezdí v autě s jediným freonovým narkomanem na světě.

“A vy berete Mrazíka od něj?”

“Až doposud ano. Ovšem do budoucna jsem se už dohodl s někým jiným.”

S někým jiným. S mafií.

Přijíždějí k nábřeží. K vodě se táhnou rovnoběžné řady dlouhých úzkých jednopodlažních skladišť. Na tomto konci vede ke všem stejná příjezdová cesta. Mezi skladišti vedou užší uličky až na místo, kde kdysi bývala mola. Kolem stojí opuštěné traktory.

Ng sjede z příjezdové cesty do prostoru schovaného mezi starým cihlovým transformátorem a hromadou zrezivělých nákladních kontejnerů. Otočí dodávku tak, aby mířila předkem dozadu, skoro jako by počítal s tím, že bude muset rychle odjet.

“V přihrádce před vámi jsou peníze,” oznámí Ng. S.O. otevře přihrádku v palubní desce, pokud se to tak dá nazvat, a vyndá tlustý svazek ošoupaných a špinavých triliónových bankovek. Staré dolary.

“Páne jo, to nemáte nový? Tohle se blbě ponese.” “Jsou to peníze, s jakými by Kurýři platili nejspíš.” “To jako že jsme bahno velkoměsta, jo?”

“Bez komentáře.”

“A kolik to vlastně je, kvadrilión dolarů?” “Půl druhého kvadriliónu. To víte, inflace.” “Co s tím mám dělat?”

“Čtvrté skladiště nalevo,” vysvětlí Ng. “Až dostanete zkumavku, hoďte ji nad sebe do vzduchu.”

“A potom?”

“Potom se už nebudete muset o nic starat.”

S.O. má jisté pochybnosti. Jestliže se ovšem dostane do potíži, může přece kdykoli vytáhnout ty psí známky. Zatímco S.O. vylézá i s prknem z dodávky, Ng vyloudí několik dosud neslýchaných zvuků. S.O. zaslechne, jak z auta zazní rachot a vrzání ožívajícího mechanismu. Otočí se a shledá, že ocelový zámotek na střeše dodávky se otevřel. Pod ním stojí miniaturní vrtulník se složeným rotorem. Vrtule se zrovna rozevírá, jako když motýl pohybuje křídly. Vrtulníček má na boku namalované jméno: TEN, CO SKLÍZÍ BOUŘI.

Je vcelku jasné, ke kterému skladišti se má obrátit. U čtvrtého baráku vlevo je silnice směřující k nábřeží zatarasena několika přepravními kontejnery - takovými těmi obrovskými ocelovými krabicemi, jaké jsou vidět na korbách osmnáctikolek. Stojí střídavě za sebou, takže cestou mezi nimi musí kličkovat sem a tam úzkou chodbičkou mezi vysokými ocelovými stěnami. Nahoře stojí chlapi s puškami a sledují S.O., jak se touhle překážkovou drahou proplétá na svém skateboardu. Než se dostane na volné prostranství, pořádně si ji prohlédnou.

Tu a tam visí osamělá holá žárovka, ba dokonce i několik světelných řetězů z vánočního stromečku. Jsou rozsvícené, snad proto, aby se tu cítila jako doma. S.O. nevidí nic, jenom světla hrající všemi barvami uprostřed mračna prachu a mlhy. Cesta k vodě je před ní zatarasena dalším bludištěm ocelových kontejnerů. Na jednom z nich je sprejem napsáno: JAKNOZ ŘÍKÁ: DEJ SI KAPKU STARTÉRA!

"Kdo je JAKNOZ?" otáže se S.O., aby řeč nestála. "JAsný Král Ničitelů OZónu," ozve se mužský hlas. Jeho majitel právě seskakuje z nakládací rampy skladiště vlevo. Uvnitř skladiště vidí S.O. rozsvícená světla a zapálené cigarety. "Tak tady říkáme Emiliovi."

"Jo, jasně," míní S.O. "To je ten s freonem. Jenomže já tu nejsem pro Mrazíka."

"Mjo," zabručí neznámý, vysoký čtyřicátník, který je ovšem moc hubený na to, aby mu mohlo být čtyřicet. Vytáhne z pusy čvaňháka a odhodí ho jako šipku. "Tak co teda chceš?"

"Kolik stojí Sníh?"

"Jeden pětasedumdesát v novejch," zní odpověď. "Myslela jsem, že jeden a půl," na to S.O.

Muž zavrtí hlavou. "To víš, inflace. Stejně to máš za babku. A vůbec, to tvoje prkno tady může stát dobře sto novejch."

"To se ani nedá za dolary koupit," odtuší S.O. a napřímí se. "Hele, mám akorát půl druhýho kvadriliónu dolarů." Vytáhne svazek z kapsy.

Chlap se zasměje, zakroutí hlavou a zahuláká na svoje kumpány ve skladišti: "Hej, kluci, nějaká holka tady chce platit starejma."

"Radši se jich koukej zbavit, kočko," ozve se ostřejší a nepříjemnější hlas, "nebo si pořiď dvoukolák."

Hlas patří ještě staršímu plešatému muži s vlnitými vlasy po stranách lebky a pivním teřichem. Stojí na nakládací rampě.

"Jestli neberete, stačí říct," prohlásí S.O. Samé žvanění a žádný kšeft.

"Holky nám sem moc často nechoděj," pronese tlustý plešoun. S.O. pochopí, že tohle bude nejspíš JAKNOZ osobně. "Takže ti dáme slevu za kuráž. Otoč se."

"Polib si," odsekne S.O. Kvůli tomuhle vošoustovi se otáčet skutečně nemíní.

Všichni, kdo ji slyší, propuknou v smích. "Tak jo, sem s tím," zavelí JAKNOZ.

Vysoký hubeňour se vrátí k nakládací rampě, přinese si hliníkový kufřík a položí ho na ocelový barel uprostřed cesty tak, že ho má asi ve výši pasu. "Napřed prachy," rozhodne.

Podá mu bankovky. Muž si prohlédne balíček, ušklíbne se a poněkud nečekaně jím mrští dovnitř do skladiště. Chlapi uvnitř se znovu zachechtají.

Otevře kufřík a odhalí malou počítačovou klávesnici. Zasune do zdířky svou kartu a chvíli kuká do klávesnice.

Z horní části kufříku vyndá zkumavku a zasune ji do otvoru vespod. Zařízení zkumavku natáhne dovnitř, chvíli šrotuje a vyplivne ji ven.

Podá zkumavku S.O. Červená čísla na víčku odpočítávají od desíti.

"Až to bude na jedničce, přidrž si ji u nosu a nadechuj," radí.

S.O. zatím couvá dál od něj.

“Máš nějakej problém, holka?” ptá se.

“Zatím ne,” odpoví S.O. Načež vyhodí zkumavku vzhůru, jak nejvýš dokáže.

Zčistajasna se ozve rachot vrtule. *Ten, co sklízí bouři* se jim mihne nad hlavami a všichni se samým překvapením na okamžik přikrčí. Zkumavka na zem nedopadne.

“Děvko zasraná,” zakleje hubeňour.

“Tohle bylo fakt chytrý,” pronese JAKNOZ, “akorát mi není jasný, proč se taková hezká a chytrá holka jako ty rozhodla spáchat sebevraždu?”

Vyjde slunce. Vlastně půl tuctu sluncí a všechna se vznášejí ve vzduchu kolem nich, takže nikde není stín. V oslnivém světle vypadá tvář hubeňoura a JAKNOZe placatě a bezvýrazně. S.O. je ostatně jediná z přítomných, kdo něco vidí, protože její ViziNox brání oslnění; muži pomrkávají a odvracejí se, aby si chránili oči.

S.O. se ohlédne. Jedno z miniaturních sluncí se vznáší přímo nad bludištěm kontejnerů, září do všech koutů a oslepuje střelce na stráži. Elektronika v jejích brýlích se nějak nemůže rozhodnout, co dělat, a tak se výjev střídavě osvětluje a zatemňuje, avšak z celého toho optického zmatku se jí do sítnice nesmazatelně vryje jedna věc: střelci se kácejí jako kostky domina a na okamžik se nad bludištěm mihne linie tmavých hranatých předmětů řítících se jako kybernetická vlna tsunami. Krysáci.

Bludišti se vyhnuli tím, že ho přeskočili po dlouhé a ploché parabolické trajektorii. Někteří z nich se cestou přehnali přes stráže s puškami jako zadáci v lize americké kopané přes přitroublé fotografy namačkané na kraji hřiště. Sotva přistáli na silnici před bludištěm, zvedl se mohutný oblak prachu, v jehož spodní části to bíle jiskří, a S.O. ani tak neslyší, jako spíš cítí, jak jeden Krysák naráží do těla hubeňoura s kufříkem, jemuž praskají žebra jako zmuchlaný celofán. Uvnitř skladiště vypukl skutečný masakr, ale S.O. se snaží udržet si přehled o tom, co se děje, a sleduje, jak se nad silnicí míhají prašné stopy dalších Krysáků, kteří zlehka přeskakují zátarasy.

Od chvíle, kdy vyhodila zkumavku do vzduchu, uběhly tři vteřiny. Otočí se zpátky ke skladišti. Při tom si všimne něčeho na střeše: další střelec, ostřelovač, který vylezl zpoza komínu klimatizace, rozkoukává se na světle a přikládá pušku k rameni. S.O. sebou škubne, jak jí červený laserový paprsek zaměřovače přejede přes oči a ustálí se na jejím čele. Za ostřelovačem spatří *Toho, co sklízí bouři,* jehož rotor splývá v oslnivém světle v jednolitý kotouč, pak v úzkou elipsu a nakonec v tenoučkou stříbrnou čárku. Potom proletí kolem ostřelovače.

Vrtulníček zprudka zahne stranou v honbě za další obětí, zatímco za ním něco bezvládně padá k zemi: S.O. si myslí, že shodil bombu. Jenže ve skutečnosti to je hlava ostřelovače, jež se rychle otáčí a zanechává za sebou růžovou šroubovitou stopu. Lopatka vrtule ho musela zasáhnout přímo do zátylku. Jedna polovina S.O. lhostejně přihlíží, jak hlava poskakuje v prachu, zatímco druhá její polovina si může plíce vykřičet.

Zaslechne prasknutí, vlastně první hlasitější zvuk od chvíle, kdy to celé začalo. Obrátí se po zvuku, směrem k věži vodojemu, která se tyčí nad celým prostorem a skýtá vynikající pozici pro dalšího ostřelovače.

Jenže pak její pozornost přiláká tenoučká čárka výfukových plynů za miniaturní raketkou, která se vznese k nebi ze střechy Ngovy dodávky. Raketka nedělá nic zvláštního, prostě se vznese do určité výšky a zůstane viset ve vzduchu. S.O. se o ni dále nezajímá a zuřivě se odráží od vozovky, aby se dostala co nejdál od vodojemu.

Ozve se druhé zapraštění. ještě než dolehne k jejímu sluchu, raketa vystřelí rovně jako ryba v potoce, párkrát si upraví směr a zamíří přímo na konec kovového žebříku na věži vodojemu, kde stojí ostřelovač. Následuje ohromný a velmi ošklivý výbuch bez světelného záblesku, poněkud připomínající takové ty nesmyslné rány z dělbuchů, co jsou někdy slyšet na Silvestra. ještě chvíli pak slyší dunění střepin prolétajících kovovou konstrukcí vodojemu.

Než zajede zpátky do bludiště, prožene se kolem ní čára zvířeného prachu a zasype ji mračno kamínků a skleněných střepů. Čára zmizí v bludišti a S.O. slyší, jak ta věc probíhá mezi kontejnery a odráží se od nich, kdykoli potřebuje zatočit. Krysák jí uvolňuje cestu.

Hodný pejsánek!

"Dobrá práce, kapitáne," poznamená, když znovu nasedá do Ngovy dodávky. V krku má pocit, jako by spolkla rašpli. Možná je to od křiku, možná od toxických odpadů nebo od toho, že se jí chce zvracet. "O těch ostřelovačích jste nevěděl předem?" zeptá se. Když zapřede hovor o jednotlivých podrobnostech splněného úkolu, třeba nebude muset myslet na to, co předvedl *Ten, co sklízí bouři*.

"O tom na vodojemu jsem nevěděl," odvětí Ng. "Ale sotva párkrát vystřelil, zachytili jsme trajaktorie jeho kulek na krátkovlnném radaru a zjistili, odkud vycházejí." Promluví na své auto, opustí úkryt a zamíří zpátky k I čtyřistapětce.

"To bylo přece jasný místo pro ostřelovače."

"Nacházel se na neopevněném stanovišti, odkrytém ze všech stran," opáčí Ng. "to je sebevražedné postavení. Takhle se obvykle drogoví dealeři nechovají. Většinou bývají pragmatičtější. Máte ještě nějaké námitky proti mým výkonům?"

"Bylo to vůbec k něčemu?"

"Ano. Než ampulka vypustila svůj obsah, podařilo se ji uzavřít do izolované komory ve vrtulníku. Pak jsme ji bleskově zmrazili v kapalném héliu, než mohlo dojít k autodestrukci. Nyní máme vzorek Sněhu, což se dosud nikomu nepodařilo. Právě na takových výsledcích staví lidé jako já svou pověst."

"A co Krysáci?"

"Co je s nimi?"

"Už jsou zpátky v autě? Tam vzadu?" S.O. pohodí hlavou dozadu.

Ng se na okamžik odmlčí. S.O. si musí připomenout, že Ng přece sedí ve své vietnamské pracovně v roce 1955 a sleduje to všechno v televizi.

"Tři už se vrátili," odpoví Ng. "Tři jsou na cestě. A další tři jsem nechal na místě, aby dokončili vyčišťovací operace."

"Vy jste je tam nechal?"

"Však oni nás doženou," odtuší Ng. "Na rovné silnici mohou běžet rychlostí přes tisíc kilometrů za hodinu."

"Je pravda, že v sobě mají radioaktivní látky?"

"Radiotermální izotopy."

"Co se stane, když je někdo otevře. To všichni zmutujou nebo co?"

"Pokud byste se někdy ocitla v přítomnosti ničivé síly dostatečně silné na to, aby překonala ochranou izolaci těchto izotopů," praví Ng, "bude nemoc z ozáření asi to poslední, čeho se budete obávat."

"Najdou nás vůbec, až se budou vracet?"

"Copak jste se nikdy nekoukala na *Lassie se vrací*, když jste byla malá?" otáže se jí. "Tedy ještě menší, než jste teď?"

Takže měla pravdu. Krysáci se dělají ze psů. "To je krutý," míní.

"S tímto druhem sentimentality se dalo počítat," poznamená Ng.

"Sebrat psovi tělo a nechat ho pořád trčet v boudě."

"Co myslíte, že takový Krysák, jak jim říkáte, v té boudě dělá?"

"Líže si elektrický kulky?"

"Honí po pláži házecí talíře. Pořád. Žere bifteky, co rostou na stromech. Leží u krbu v lovecké chatě. Simulaci lízání varlat jsem ještě nenainstaloval, ale když jste se o tom zmínila, budu o tom uvažovat."

“A co když není v boudě, co když je venku a posluhuje vám?”

“Copak si neumíte představit, jaká slast je to pro pitbulteriéra, když může běžet rychlostí přes tisíc kilometrů v hodině?”

S.O. neodpoví. Má dost práce s tím, aby si to celé vůbec srovnala v hlavě.

“Děláte tu chybu,” vykládá Ng, “že všechny mechanicky vylepšené organismy - včetně mne - považujete za ubohé mrzáky. Ve skutečnosti jsme na tom líp než kdy předtím.”

“Odkud berete ty pitbuly?”

“Nevěřila byste, kolik jich ve městech po celé zemi každý den odloží jejich majitelé.”

“To pitváte malý štěňátka?”

“Zachraňujeme opuštěné psy před jistou smrtí a zajišťujeme jim život, jaký odpovídá představě psího ráje.”

“Můj kámoš Lívanec a já jsme taky měli pitbula. Jmenoval se Fido. Našli jsme ho v takový opuštěný uličce. Nějakej hajzl ho střelil do nohy. Tak jsme ho vzali k veterináři. Pak jsme ho pár měsíců chovali v prázdným bytě v tom domě, co Lívanec bydlí, každej den jsme si s ním hráli a nosili mu žrádlo. Pak se tam někdo vloupal a odvlekl ho pryč. Nejspíš ho prodal do nějakejch laboratoří.”

“Dost možná,” na to Ng, “ale takhle se pes chovat nedá.”

“Pořád lepší než to, jak žil předtím.”

Rozhovor je nutno na chvíli přerušit, protože Ng si musí promluvit se svým vozidlem a navést je na longbeachskou dálnici ve směru do města.

“Pamatujou si něco?” zajímá se S.O.

“Pokud si psi vůbec mohou něco pamatovat,” odvětí Ng. “Vzpomínky vymazat neumíme.”

“Takže Fido teď možná někde dělá Krysáka.”

“To bych mu přál,” míní Ng.

Ve frančíze Velkého Hongkongu pana Leeho ve Phoenixu ve státě Arizona se probudí poloautonomní strážní mechanismus B-782 Ngových bezpečnostních závodů.

V továrně, kde ho dali dohromady, jej považují za robota jménem Číslo B-782. On sám se však považuje za pitbulteriéra jménem Fido.

Za dávných časů býval Fido někdy ošklivý pejsánek. Teď však žije Fido v hezkém domečku na příjemném dvorku. Stal se z něj hodný pejsánek. Rád leží ve svém domečku a poslouchá, jak ostatní hodní pejsánkové štěkají. Fido je členem hodně velké smečky.

Dnes se ozývá velmi silný štěkot z velké dálky. Když se do něj Fido zaposlouchá, shledá, že se kvůli něčemu pořádně rozčílila celá smečka hodných pejsánků. Plno ošklivých pánů se snaží ublížit hodné holčičce. Proto se pejskové tolik zlobí. Aby hodnou holčičku ochránili, ubližují těm ošklivým pánům.

Všechno je, jak má být.

Fido ze svého domečku nevyleze. Když slyšel ten štěkot poprvé, také ho to rozrušilo. Má rád hodné holčičky a velice ho zlobí, když jim ošklivý pánové chtějí ubližovat. Kdysi poznal jednu hodnou holčičku, která ho měla ráda. Je to už dávno, žil tehdy na takovém ošklivém místě, měl skoro pořád hlad a lidé na něj byli zlí. Jenže ta holčička ho měla ráda a byla na něj hodná. Fido má tu holčičku také moc rád.

Ze štěkotu ostatních pejsánků ovšem vyrozumí, že hodné holčičce už žádné nebezpečí nehrozí. A tak se znovu odebere na kutě.

33

“Promiň, parťáku,” omluví se S.O., když vstoupí do místnosti zasvěcené Bábelu / Infokalypse. “Páni! Tady to vypadá jako v takový tý kouli, co to v ní začne sněžit, když s ní zatřeseš.”

“Nazdar, S.O.”

“Mám pro tebe další zprávy, parťáku.”

“Tak do toho.”

“Sníh je vlastně steroid. Nebo je to něco na způsob steroidů. Jo, tak nějak to bude. Proniká buněčnejma stěnama jako steroid. A pak nějak pozmění buněčný jádro.”

“Měl jste pravdu,” obrátí se Umi ke Knihovníkovi. “Stejně jako ten opar.”

“Ten chlápek, co jsem se s ním bavila, povídal, že to dělá něco s DNA. Já teda nevím, co to má jako znamenat, ale přesně takhle to říkal.”

“S jakým chlápkem ses bavila?”

“Jmenuje se Ng. Patřej mu Ngovy bezpečnostní závody. A nemá smysl, aby ses s ním dával do řeči, stejně by ti nic neřek,” odvětí pohrdavě.

“Jak ses dostala k lidem jako Ng?”

“Přes mafii. Díky mně a mýmu kámošovi Ngovi dostala mafie vůbec první vzorek tý drogy. Zatím se vzorky vždycky samy zničily dřív, než je stihli zajistit. Takže předpokládám, že to teď analyzujou nebo tak. Možná chtěj vymyslet protilátku.”

“Nebo způsob, jak Sníh vyrobit sami.”

“To by mafie neudělala.”

“Nebuď hloupá,” usadí ji Umi. “Jistěže by to udělali.”

Vypadá to, že S.O. se na Umiho naštvala.

“Poslyš,” řekne jí, “fakt ti to nerad připomínám, ale kdyby ještě platily nějaký zákony, byla by mafie zločinecká organizace.”

“Jenomže žádný zákony neplatěj,” ucedí S.O., “takže je to prostě obyčejná firma.”

“Jo, já jenom naznačuju, že to třeba nedělej z Lásky k lidstvu.”

“A co ty děláš zavřenej tady s tímhle fujtajblovým démonem?” otáže se S.O. a ukáže na Knihovníka. “Jseš tu snad z lásky k lidstvu? Nebo proto, že chceš dostat tamtu buchtu? Jak se vůbec jmenuje.”

“Dobře, tak už o mafii mluvit nebudeme,” uklidňuje ji Umi. “Mám práci.”

“Já taky.” S.O. se odpojí tak rychle, že po ní zbyde v Metaverzu díra, kterou však Umiho počítač rychle zaplní.

“Asi se do mě zabouchla,” vysvětluje Umi.

“Mluvila velmi procítěně,” přisvědčí Knihovník.

“Tak,” praví Umi, “zpátky do práce. Kde se Ašera vzala?”

“Pochází ze sumerské mytologie. Od té doby zastávala významné postavení v babylónských, asyrských, kanaánských, hebrejských a ugaritských mýtech, které se pochopitelně vyvinuly z těch sumerských.”

“Zajímavé. Takže sumerština vymizela, ale sumerské mýty nějakým způsobem přešly do těch nových jazyků.”

“Správně. Pozdější civilizace používaly sumerštinu jako jazyk duchovních a učenců, podobně jako Evropa ve středověku používala latinu. Jako rodným jazykem jí ovšem nikdo nemluvil, ale vzdělaní lidé v ní dokázali číst. Tak se zachovalo sumerské náboženství.”

“A co dělala Ašera podle sumerských mýtů?”

“Známe jenom útržky. Podařilo se objevit jen několik tabulek s touto tématikou, a to ještě rozbitých. Obecně se má za to, že L. Ross Leslie vykopal mnoho nedotčených tabulek, ale odmítá je dát veřejně k dispozici. Dochované sumerské mýty jsou jen zlomkovité a jejich

kvalita je nevyvážená. Lagos je přirovnával k horečnatým představám dvouletého dítěte, Celé pasáže z nich se nedají vůbec přeložit - jsou napsané známými a čitelnými znaky, jenže dohromady neříkají nic, co by dnešnímu člověku dávalo nějaký smysl."

"Jako návod na programování videa."

"Mnoho slov se tam jednotvárně opakuje. A je tam také plno toho, co Lagos označoval za ‚rotariánskou propagandu` - pisatelé vynášejí své město do nebe a vytahují se na jiná města."

"V čem mohlo být nějaké sumerské město lepší než jiné? Že mělo vyšší zikkurat? Nebo lepší fotbalový klub?"

"Lepší *me.*"

"Co jsou *me?*"

"Pravidla nebo principy, jimiž se řídí fungování společnosti - něco jako zákoník, ovšem na mnohem hlubší úrovni."

"Tomu nerozumím."

"Právě o to jde. Sumerské mýty se nedají ‚číst`, ani vás nemůžou ‚bavit` jako řecké nebo hebrejské. Odrážejí totiž způsob vnímání světa, který se zásadně liší od toho našeho."

"Počítám, že kdyby naše kultura stála na sumerských principech, připadaly by nám zajímavější," nadhodí Umi.

"Akkadské mýty přišly hned po sumerských a evidentně z nich do značné míry čerpají. Je zřejmé, že Akkadové sumerské mýty prozkoumali, vyškrtali z nich všechny ty (pro nás) podivné a nepochopitelné části a spojili je do rozsáhlejších textů, jako je třeba Epos o Gilgamešovi. Akkadové byli Semité - tedy příbuzní Židů."

"Co o ní říkají Akkadové?"

"Považují ji za bohyni smyslnosti a plodnosti. Má ovšem i svou destruktivní a pomstychtivou stránku. V jednom mýtu Ašera sešle strašnou nemoc na lidského krále Kirtu. Může ho vyléčit pouze El, král bohů. El poskytuje některým lidem právo, aby sáli z Ašeřiných prsů. El a Ašera často adoptují lidské děti a nechávají je odkojit Ašerou - podle jednoho textu tak odkojila sedmdesát božských synů."

"A pořád šířila virus," připomene Umi. "Matky s AIDS mohou při kojení přenést chorobu na děti. Ale tohle je akkadská verze, ne?"

"Ano, pane."

"Rád bych slyšel něco opravdu sumerského, i když se to nedá přeložit."

"Chtěl byste si poslechnout, jak Ašera seslala na Enkiho nemoc?"

"Samozřejmě."

"Překlad téhle historky vždycky záleží na jejím výkladu. Někdo ji považuje za mýtus o vypovězení z Ráje. Jiní v ní vidí znázornění souboje mezi mužským a ženským prvkem, případně mezi vodou a zemí. Někteří ji mají za podobenství o plodnosti. Toto čtení je založeno na výkladu Bendta Alstera."

"Budu to mít na paměti."

"Stručně vzato, Enki a Ninchursag, což je také Ašera, i když v tomhle příběhu má ještě jiná označení, žijí na místě jménem Dilmun. V Dilmunu panuje pořádek, čistota a světlo, lidé tu neznají stáří ani nemoci, nejsou tu žádná dravá zvířata.

Není tam ovšem ani voda. Ninchursag proto žádá Enkiho, který je tak trochu vodním bohem, aby do Dilmunu přivedl vodu. On jí vyhoví tím, že onanuje v příkopě zarostlém rákosím a vypustí své životodárné sémě - říká se tomu ‚voda ze srdce`. Zároveň s tím vysloví nam-šub, jímž každému zakáže, aby do těch míst chodil - nechce, aby se někdo přibližoval k jeho semeni."

"Proč?"

“To mýtus nevysvětluje.”

“V tom případě,” míní Umi, “je musel považovat za zvlášť cenné nebo nebezpečné, možná obojí najednou.”

“Dilmun je na tom lépe než kdy předtím. Pole přinášejí bohatou úrodu a podobně.”

“Promiňte, ale jak vlastně vypadalo sumerské zemědělství? Používali hodně zavlažovací systémy?”

“Byli na nich naprosto závislí.”

“Takže podle tohoto mýtu Enki zavlažil pole svou ‚vodou ze srdce`.”

“Ano, Enki byl vodní bůh.”

“Dobře, můžete pokračovat.”

“Jenže Ninchursag - Ašera - poruší jeho příkaz, vezme Enkiho semeno a oplodní se. Po devíti dnech těhotenství porodí bezbolestně dceru Ninmach. Ninmach se prochází po břehu řeky. Enki ji spatří, zamiluje se do ní, překročí řeku a souloží s ní.”

“S vlastní dcerou.”

“Ano. A ta za devět dní porodí další dceru jménem Ninkurra a celé se to znovu opakuje.”

“Takže Enki se vyspí i s Ninkurrou?”

“Ano, a ta porodí dceru jménem Uttu. Tou dobou už Ninchursag zřejmě pochopila, co může od Enkiho očekávat, a proto poradí Uttu, aby zůstala v jejím domě; předpokládá totiž, že za ní Enki přijde a pokusí se ji získat bohatými dary.”

“A on to udělá?”

“Enki znovu naplní příkopy ‚vodou ze srdce`, díky níž rostou plodiny. Zahradník se raduje a obejme Enkiho.”

“Kdo je ten zahradník?”

“Jenom taková vedlejší postava,” odtuší Knihovník. “Poskytne Enkimu hrozny a další dary. Enki se převlékne za zahradníka, přijde za Uttu a svede ji. Jenže tentokrát Ninchursag získá ze stehen Uttu trochu Enkiho semene.”

“Panebože. To musela bejt pekelná tchýně.”

“Ninchursag rozprostře semeno na zemi; kde z něj vyroste osmero rostlin.”

“Rozdá si to Enki i s těmi rostlinami?”

“Ne, ale pozře je - a v jistém smyslu tak pozná jejich tajemství.”

“Tak tady máme ten motiv Adama a Evy.” “Ninchursag poté Enkiho prokleje, řkouc: ‚Až do tvé smrti na tebe nepohlédnu “okem života”.` Potom zmizí a Enki těžce onemocní. Choroba se zmocní osmi jeho orgánů, jednoho za každou rostlinu. Nakonec se Ninchursag nechá přesvědčit, aby se vrátila. Porodí osmero božstev, jedno pro každý Enkiho nemocný orgán, a Enki se uzdraví. Tato božstva tvoří dilmunský panteon, což znamená, že tím skutkem je ukončen cyklus krvesmilstva a vzniká nová rasa bohů a bohyň, kteří se mohou rozmnožovat normálním způsobem.”

“Začínám chápat, co myslel Lagos tím dvouletým miminem v horečkách.”

“Alster tento mýtus vykládá jako ‚nastolení logického problému: jak mohly vzniknout běžné binární sexuální vztahy, když byl na počátku pouze jeden jediný stvořitel?”`

“Vida, už jsme zase u binární soustavy.”

“Možná si vzpomenete na jednu z předchozích odboček v našem rozhovoru - kdybychom v ní pokračovali, dostali bychom se jinou trasou k téže otázce. Tento mýtus lze srovnat se sumerským mýtem o stvoření světa, v němž zpočátku nebe a země jedno jsou a svět nemůže vzniknout, dokud se nerozdělí. Většina mýtů o stvoření začíná ‚paradoxní jednotou všeho, považovanou buďto za chaos nebo za Ráj`, a svět v nám známé podobě vzniká teprve poté, co se tento stav nějakým způsobem změní. Tady bych měl asi zdůraznit, že Enkiho původní jméno znělo En-Kur, neboli Pán Kuru. Kur byl předpotopní oceán - Chaos -, který Enki

ovládl.”

“S tím se dokáže ztotožnit každý programátor.”

“Ovšem Ašera má podobné vedlejší významy. Její ugaritské jméno ‚atiratu yammi` znamená ‚ta, jež kráčí po moři` nebo ‚ta, jež kráčí po mořském draku`.”

“Aha, takže Enki i Ašera vystupují jako postavy, které v jistém smyslu porazily chaos. A vy chcete říct, že tahle porážka chaosu, tohle rozdělení statického a jednotného světa do binární soustavy se ztotožňuje se stvořením.”

“Přesně tak.”

“Co ještě mi můžete povědět o Enkim?”

“Byl to *en* města Eridu.”

“Co je to en? Něco jako král?”

“Takový obřadní král. *En* působil jako správce místního chrámu, kde byla na hliněných tabulkách uložena *me* - pravidla chodu společnosti.”

“Dobře. A kde je Eridu?”

“V jižním Iráku. Vykopávky tam proběhly teprve v poslední době.”

“A vedli je Leslieho lidé?”

“Ano. Podle Kramera je Enki bohem moudrostí, jenže v tomhle případě jde o špatný překlad. Jeho moudrost není moudrostí starce, ale spíš znalost toho, jak provádět některé věci, především okultního rázu. ‚I ostatní bohy dokáže udivit překvapivými řešeními zdánlivě neřešitelných problémů.` Většinou je to přátelský bůh a pomáhá lidstvu.”

“Nepovídejte!”

“Jistě. Kolem něj se soustředí ty nejdůležitější sumerské mýty. Jak jsem se už zmínil, je často spojován s vodou. Svým životadárným semenem zaplňuje řeky a rozsáhlý sumerský systém zavlažovacích kanálů. Říká se, že během jediné epochální onanie vytvořil celý Tigris. Sám sebe popisuje takto: ‚Jsem pán. Jsem ten, jehož slovo trvá. Jsem věčný.` A ostatní ho popisují takto: ‚Jediné tvé slovo - a sýpky se zaplňují obilím.` ‚Ty shazuješ hvězdy z nebes, ty jsi poznal jejich počet.` To on pronáší jména všech stvoření...”

“‚Pronáší jména všech stvoření`?”

“V mnoha mýtech o stvoření platí, že pojmenovat nějakou věc znamená ji stvořit. V mnoha mýtech je označován jako ‚mudrc, jenž zavedl zaříkávání`, ‚nejvýše výmluvný`, ‚Enki, pán správných příkazů`, a jak píší Kramer s Maierem: ‚Jeho slovo může nastolit řád tam, kde byl dosud pouze chaos, a způsobit nepořádek tam, kde dosud vládla harmonie.` Hodně snahy věnuje tomu, aby své vědomosti předal svému synovi, bohu Mardukovi, vrchnímu božstvu Babylóňanů.”

“Takže Sumerové uctívali Enkiho a Babylóňané, kteří přišli po nich, uctívali jeho syna Marduka.”

“Ano, prosím. A kdykoli se Mardukovi něco nedařilo, žádal o pomoc svého otce Enkiho. Tady na té stéle s Chammurapiho zákoníkem je Marduk dokonce vyobrazen. Podle Chammurapiho mu Marduk předal zákoník osobně.”

Umi přistoupí k Chammurapiho zákoníku a prohlédne si ho. Klínové písmo mu nic neříká, ale reliéf nahoře se dá rozluštit docela snadno. Zvláště ta část uprostřed:

<obrázek není nascanován… ☹>

“Proč vlastně Marduk na tom obrázku dává Chammurapimu jedničku a nulu?” zajímá se Umi.

“Byly to odznaky královské moci,” vysvětluje Knihovník. “Jejich původ je nejasný.”

“V tomhle měl určitě prsty Enki,” soudí Umi.

“Enkiho nejvýznamnější úloha spočívala v tom, že vytvořil a střežil *me a gis-hur*, ‚klíčová slova` a ‚principy` vládnoucí vesmíru.”

“Povězte mi něco o těch *me.”*

“Budu znovu citovat Kramera a Meiera: ‚[Věřili, že] od dávných časů existoval úplný a neměnný základní soubor práv a povinností, norem, pravidel a směrnic známých jako *me,* které se týkaly kosmu a jeho součástí, bohů i lidí, měst i zemí a vůbec všech jednotlivých aspektů života v civilizovaném světě.”`

“Něco jako tóra.”

“To ano, ale *me* měla ještě jakousi mystickou nebo magickou moc. A většina z nich se týká světských záležitosti - nejen náboženství.”

“Například?”

“V jednom mýtu přijde do Eridu bohyně Inanna, přiměje Enkiho, aby jí vydal čtyřicet devět *me,* a odnese si je do svého vlastního města Uruku, kde jejich příchod způsobí nesmírnou radost a bujaré veselí.”

“Inanna je ta, co jí má Juanita plnou hlavu.”

“Ano, pane. Je uctívána jako spasitelka, protože ‚zajistila dokonalé provádění *me*`.”

“Provádění? Jako když se provádí počítačový program?”

“Ano. Zřejmě to jsou všechno algoritmy pro činnosti nezbytné k tomu, aby mohla společnost fungovat. Některými se musí řídit králové a kněží. Jiné vysvětlují, jak řídit náboženské obřady. Další se týkají umění války a diplomacie. Mnohé z nich určují postupy pro umění a řemesla - hudbu, tesařství, kovářství, barvířství, stavebnictví, zemědělství, a dokonce i pro tak jednoduché věci, jako je rozdělávání ohně.”

“Operační systém společnosti.”

“Pardon?”

“Když prvně zapnete počítač, je to jen hromada obvodů, která sama o sobě nic neumí. Abyste ho mohli doopravdy využívat, musíte těm obvodům dát soubor určitých pravidel, zkrátka jim říct, jak mají fungovat. Jak ze sebe mají udělat počítač. Vypadá to, že tyhle *me* sloužily jako operační systém společnosti, protože jejich prostřednictvím se hromada lidí spojila do funkčního systému.”

“Jak myslíte. Každopádně Enki byl strážcem *me.”*

“Takže to byl vlastně klaďas.”

“Byl nejmilovanějším ze všech bohů.”

“Trochu mi připadá jako programátor. A proto se mi ten jeho nam-šub nechce líbit. Když byl takovej klaďák, proč udělal tu věc s Bábelem?”

“To se všeobecně považuje za jednu z Enkiho záhad. Jak jste si jistě všiml, jeho chování vždycky neodpovídalo novodobým zvyklostem.”

“Tohle neberu. Nemyslím, že se opravdu vychrápal se svou sestrou, dcerou a tak dál. To vyprávění musí být nějaká metafora. A myslím, že je to metafora nějakého rekurzivního procesu na zpracování informací. Vůbec na mě tak působí celý ten mýtus Pro ty lidi byla voda totéž co semeno. To zní rozumně, protože nejspíš vůbec netušili, jak vypadá čistá voda - měli ji pořád hnědou a kalnou, plnou virů. Ovšem z dnešního pohledu je semeno pouhým nosičem informací - hodných spermií a zlých virů. Enkiho voda - tedy jeho semeno, jeho data, jeho *me* - protéká celou zemí Sumerů a zajišťuje jí rozkvět.”

“Jak možná víte, Sumer ležel v povodňové oblasti mezi dvěma velkými řekami, Eufratem a Tigridem. Odtud brali také všechnu tu hlínu - těžili ji přímo z říčních koryt.”

“Takže Enki jim poskytl i prostředek pro uchovávání informací - hlínu. Psali na mokrou hlínu a pak ji sušili - zbavovali ji vody. Když se k ní voda později znovu dostala, informace podlehly zkáze. Ale když ji vypálili a vyhnali tak všechnu vodu, když Enkiho semeno sterilizovali ohněm, tak jim tabulka vydržela navěky bez jediné změny, úplně jako slova tóry. Nemluvím jako šílenec?”

“To nevím,” připustil Knihovník, “ale mluvíte trochu jako Lagos.”
“No to mě podržte. Ještě se ze mě stane chrlič.”

Pro pěšího není těžké proklouznout do Griffithova parku nepozorovaně. S.O. navíc počítá s tím, že kromě zátarasů na cestě není kolonie Blablů nijak zvlášť chráněna proti těm, kdo necestují po silnici. Pro skejťáckého nindžu se zbrusu novým prknem a zbrusu novými brýlemi ViziNox (jo, člověk musí něco investovat) to nemůže být velký problém. Jenom si najít nějaký svah vedoucí dolů do rokle a vzít to podél jeho okraje, dokud nebudou vidět ohně dole. A pak si ten kopeček sjet. Na gravitaci je spoleh.

V půli cesty si uvědomí, že její oranžovo-modrá kombinéza je sice úplně boží, ale uprostřed noci v kolonii Blablů by se mohla stát zdrojem nežádoucí pozornosti; proto sáhne ke krku, nahmátne kotouč zašitý do látky a stiskne jej mezi palcem a ukazováčkem, dokud neuslyší cvaknutí. To už její kombinéza potemní, barvy elektropigmentu se mění, jako by je pohlcovala ropná skvrna, a najednou je na ní všechno černé.

Při své první návštěvě se moc nerozhlížela, protože doufala, že se už nebude muset vracet. Proto také zjistí, že svah je vyšší a strmější, než čekala. Spíš připomíná skalisko nebo propast. Při těchto úvahách vychází z toho, že ji tu evidentně čeká dlouhý volný pád. A možná i nějaká ta salta. Zkrátka těžké akrobatické výkony. Což nijak nevadí, říká si, to patří k práci. Inteligentní kolečka jsou pro takovou jízdu jako stvořená. Kmeny stromů jsou ovšem černomodré a příliš se neliší od modročerného pozadí. Jediné, co vidí, je červený laserový paprsek digitálního rychloměru, který ovšem nezobrazuje žádná solidní data. Radarové čidlo se teprve pokouší zachytit nějakého pevného bodu a číslíčka se zatím rozložila ve špinavě červeném změní.

Vypne rychloměr a řítí se dál v naprosté tmě. Snáší se na milovaný beton dna rokle jako černý anděl, jemuž Všemohoucí ufikl lanka od nebeského padáku. A když se kolečka konečně dotknou dlažby, má pocit, že jí to zarazí kolena až někam k bradě. Celé to gravitační akrobatické číslo zakončí v malé výšce, ale zato s přímo omamnou rychlostí.

Poznámka zdravotní: příště radši rovnou skočit z mostu. Tak si aspoň nebudu připadat, jako by mi narvali do nosu kaktus.

Zahne za roh v takovém náklonu, že by mohla olíznout krajnici, a její ViziNox jí vyjeví hrůznou skutečnost ve všech barvách spektra. V infračerveném světle se kolonie Blablů jeví jako vířící chomáč růžové mlhy protkaný bíle žhnoucími tečkami ohňů. Všechno to spočívá na temně modré dlažbě, která ve lživé řeči barev označuje, že silnice je studená. Za tím vším se táhne zubatý horizont tvořený improvizovanými zátarasy, v jejichž budování dosahují Blablové tak skvělých výkonů. Těmi zátarasy, na něž se S.O. dokonale vykašlala, vytřela si jimi zadek a zadupala je do země, nebo se snesla z nebes přímo doprostřed ležení jako stíhačka typu Stealth stižená komplexem méněcennosti.

Jakmile se dostanete dovnitř tábora, lidé si vás vcelku přestanou všímat. Leckdo ji samozřejmě vidí, dokonce ji pozoruje, jak se řítí kolem, ale nikdo se kvůli tomu nevzrušuje. Nejspíš se jim tu prohánějí spousty Kurýrů. Spousty naivních Kurýrek, které si nechají věšet na nos bulíky a nalévají se kofolou. A tihle lidé nejsou tak bystří, aby poznali, že S.O. je docela jiná sorta. Což ovšem nijak nevadí, protentokrát to nechá plavat, pokud se nezačnou příliš zajímat o její nové prkno.

Ohně poskytují dostatek běžného viditelného světla na to, aby se dalo poznat, co jsou ti ubožáci zač: parta vypatlaných skautíků na potlachu bez odznáčků a bez hygieny. Ve spojení s infračerveným zobrazením vidí matně, přízračné rudé obličeje i tam, kde by pouhým okem spatřila jen tmu. Tyhle nové brýle ViziNox ji přišly na pořádný balík špinavých mafiánských peněz. Přesně to, co měla její maminka na mysli, když chtěla, aby si S.O. našla nějakou brigádu.

Někteří z těch, kdo tu byli minule, někam zmizeli a místo nich se objevily nové, neznámé tváře. Pár lidí má na sobě opravdické svěrací kazajky z izolační pásky. Tahle móda je zřejmě

určena pro ty, kdo se už vážně nedovedou ovládat, a proto sebou zmítají a válejí se po zemi. Další mají taky křeče, i když ne tak strašné, a pár z nich se jenom poblilo, jako by to byli docela obyčejní ochlastové, s nimiž se dnes a denně setkáváme po Bleskorestech.

"Hele!" zvolá někdo. "Naše kámoška od Kurýrů! Vítej, holka!"

S.O. už drží v ruce otevřenou, odjištěnou a dobře protřepanou lahvičku s tekutým boxerem. Zápěstí jí obepínají velmi elegantní kovové náramky s vysokým napětím pro případ, že by ji chtěl někdo za tuto část těla uchopit. A v rukávu má plynovou pistoli. Normální pistole s sebou nosí akorát ti nejhorší vypatlanci. Normálním pistolím trvá dost dlouho, než zaberou (musíte počkat, než oběť vykrvácí), ale kupodivu na ně spousta lidí dojede. Když ovšem někoho zasáhnete plynem, nemusíte se obávat, že by vás ještě obtěžoval. Tak to aspoň píšou v reklamách.

Takže se nedá říct, že by se cítila nějak bezbranná nebo ohrožená nebo tak. Akorát by docela ráda našla tu osobu, jíž hledá. Proto také udržuje dostatečnou rychlost, dokud nenajde ženu, která jí připadala přátelsky naladěná - tu holohlavou v rozedraných šatech od Chanelu - a nepustí se za ní.

"Co kdybysme si zašly někam stranou, čéče," navrhne S.O. "Chtěla bych si pokecat se zbytkem tvýho mozku a dovědět se, vo co tady de."

Žena se usměje a s roztomilou nešikovností dobře naloženého dementa se vyškrábe na nohy. "O tom mluvím ráda," souhlasí, "protože tomu věřím."

S.O. už toho moc nenamluví, jenom popadne tu ženskou za ruku a odvleče ji mezi nízké stromky rostoucí na svahu, dál od silnice. V infračerveném světle tam nevidí žádné rudé ksichty, takže by měly být v bezpečí. Má jich ovšem pár za zády: jen tak se procházejí, ani se na ni přímo nedívají, jenom jako by je napadlo, že procházet se v lese uprostřed noci je to pravé ořechové. Jedním z nich je Velekněz.

Žena je vytáhlá pětadvacítka, hezká, ale žádná krasavice, která nejspíš na střední škole hrála s nevalnými výsledky košíkovou. S.O. ji posadí na kámen uprostřed temnoty.

"Víš vůbec, kde jseš?" zeptá se S.O.

"V parku," odpoví žena. "S přáteli. Pomáháme šířit Slovo."

"Jak ses sem dostala?"

"*Z Enterprise*. Tam odcházíme, abychom se poučili."

"Myslíš jako z Voru? Z Voru *u Enterprise?* A odtamtud jste všichni?"

"Nevím, odkud jsme," na to žena. "Někdy se mi těžko rozpomíná. Ovšem na tom nezáleží."

"Kdes byla předtím? Přece jsi nevyrůstala na Voru, no ne?"

"Byla jsem systémová programátorka u 3verse Systems v Mountain View v Kalifornii," oznámí žena nečekaně naprosto čistou a normálně znějící angličtinou.

"A jak ses dostala na Vor?"

"Nevím. Můj starý život skončil. Začal mi nový život. Teď jsem tady." Zase to žvatlání.

"Na co se ještě pamatuješ, než skončil tvůj starý život?"

"Dělala jsem dlouho do noci. Měla jsem potíže s počítačem."

"Nic víc? To je poslední normální věc, na kterou si vzpomínáš?"

"Sesypal se mi systém," vykládá žena. "Viděla jsem zrnění. Pak se mi udělalo špatně. Musela jsem do nemocnice. A v nemocnici jsem potkala člověka, který mi všechno vysvětlil. Vysvětlil mi, že jsem se očistila krví. Ze od nynějška patřím Slovu. A najednou to všechno dávalo smysl. Pak jsem se rozhodla odejít na Vor."

"To ses rozhodla sama, nebo se někdo rozhod za tebe?"

"Prostě jsem chtěla. Musíme tam všichni." "Kdo jiný byl s tebou na Voru?"

"Další lidé jako já."

“Jak, jako ty?”

“Programátoři. Všichni jako já. Taky spatřili Slovo.”

“Viděli ho na počítači?”

“Ano. Nebo třeba v televizi.”

“Co jste dělali na Voru?”

Žena si vyhrne rukáv potrhané mikiny a odhalí předloktí poseté vpichy.

“Brali jste drogy?”

“Ne. Darovali jsme krev.”

“Oni vám tam vysávali krev?”

“Ano. A občas jsme trochu programovali. Ale jenom někteří.”

“Jak dlouho jste tam byli?”

“Nevím. Když nám přestanou fungovat žíly, přestěhují nás sem. Tady jen pomáháme šířit Slovo - nosíme věci sem a tam, stavíme zátarasy. Ale nikdy moc dlouho nepracujeme. Většinou zpíváme, modlíme se a předáváme Slovo jiným lidem.”

“Chtěla bys pryč? Mohla bych tě odtud dostat.”

“Ne,” odpoví žena. “Nikdy jsem nebyla tak šťastná.”

“Jak to můžeš tvrdit? Bylas přece programátorka, mělas peníze. A teď jseš vlastně bezdomovec, jestli to můžu říct takhle otevřeně.”

“To nic, mně to nevadí. Jako programátorka jsem nebyla doopravdy šťastná. Nikdy jsem nepřemýšlela o skutečně důležitých věcech. O Bohu. O nebi. O záležitostech ducha. Na takové věci se dá v Americe myslet jen těžko. Člověk je věčně odsouvá stranou. A přitom nic není důležitější - ani programování počítačů, ani vydělávání peněz. Teď už nemyslím na nic jiného.”

S.O. celou dobu bedlivě sledovala Velekněze a jeho kámoše. Pomalu, ale jistě se přibližovali. Teď se dostali tak blízko, že S.O. cítí, co měli k večeři. Žena položí S.O. ruku na ramenní vycpávku.

“Chtěla bych, abys tady zůstala. Nechtěla by sis dát něco k pití? Jistě máš žízeň.”

“Musím běžet,” prohlásí S.O. a vstane.

“To bych neřekl,” namítne Velekněz a vykročí k ní. Neříká to rozzlobeně. Spíš jako by si chtěl hrát na hodného tatínka. “To by opravdu nebylo to správné rozhodnutí.”

“A co jseš jako zač, nějakej můj vzor?”

“To nic, nemusíš se mnou souhlasit. Co kdybychom šli dolů, poseděli si u ohně a promluvili si o tom.”

“Koukejte dát od S.O. ruce pryč, než se přepne na obrannej režim,” varuje S.O.

Všichni tři Blablové před ní ustoupí. To je od nich moc hezké. Velekněz zvedá paže, jako by ji chtěl uklidnit. “Je mi líto, jestli jsme tě polekali,” omlouvá se.

“Akorát mi připadáte trochu divný,” míní S.O. a přepne svůj ViziNox do infračerveného režimu. Díky tomu zjistí, že třetí Blabla, který sem přišel společně s Velekněžem, drží v ruce něco malého a nezvykle teplého.

Namíří na něj baterku a zalije spodní polovinu jeho těla úzkým kuželem žlutého světla. Většinou je špinavý a nevýrazná barva jeho šatů neodráží mnoho světla. Jenže tím spíš se v jeho ruce vyjímá ta jasně červená věc, lesklá rubínová trubička.

Injekční stříkačka. Plná rudé tekutiny. V infračerveném světle se zobrazuje jako teplá. Je to čerstvá krev.

Ještě jí to tak docela nedojde - proč by tihle lidi měli chodit po světě se stříkačkami plnými čerstvé krve. Stejně už nepotřebuje vidět víc.

Tekutý boxer vytryskne z lahvičky tenkým, jedovatě zeleným pramínkem; muž se

stříkačkou po zásahu škubne hlavou, jako by dostal pořádný hák do nosu, a bez hlesu se svalí na zem. S.O. pro jistotu pamatuje s pořádnou dávkou i na Velekněze. Bývalá programátorka jenom stojí a civí. A civí.

S.O. odtamtud upaluje tak rychle, že když se konečně dostane na silnici, jede skoro stejně rychle jako auta kolem ní. Jakmile se pořádně zachytí zelinářského naklaďáku na noční rozvážce, zavolá mámě.

"Hele, mami. Ne, mami, toho hučení si nevšímej. Ano, jedu na skateboardu po dálnici. Ale poslouchej mě přece, mami -"

Musí té megeře zavěsit. Není s ní žádná řeč. Zkusí se tedy spojit s Umim. To jí zabere několik minut. "Haló! Haló! Haló!" huláká S.O. Pak slyší houkání

automobilu. Z telefonního sluchátka. "Ano?"

"Tady S.O."

"Jak se máš?" Tenhle maník si nějak potrpí na okolky. S.O. se vůbec nechce vybavovat o tom, jak se má.

Kromě Umiho hlasu se ze slucháťka znovu ozve troubení.

"Kde sakra jseš, Umi?"

"Jdu po ulici v Los Angeles."

"Jak můžeš bejt připojenej, když jdeš po ulici?" Pak jí dojde strašlivá pravda: "Panebože, snad se z tebe nestal chrlič?"

"No," praví Umi. Mluví váhavě a rozpačitě, jako by ani jemu samotnému dosud nedošlo, jak hluboko klesl. "Nejsem tak docela chrlič. Pamatuješ, jak jsi mi vynadala, že vyhazuju tolik peněz za počítače?"

"Jo."

"Tak jsem si uvědomil, že těch peněz nevyhazuju dost. Proto jsem si pořídil mašinku na opasek. Nejmenší vůbec. Chodím si po městě a mám ji připnutou na břiše. Prostě fantazie."

"Je z tebe chrlič."

"To jo, ale nenosím takový ty bedýnky všude po těle -"

"Jseš chrlič. Poslyš, mluvila jsem s jednou z těch, co to lifrujou ve velkým."

"Jo?" "Říká, že byla programátorka. Viděla u sebe na počítači něco divnýho. Pak byla nemocná, přidala se k tomu kultu a skončila na Voru."

"Tak na Voru. No ne."

"Na *Enterprise.* Oni jim berou krev, Umi. Úplně je vycucaj. A potom infikujou lidi tak, že jim stříknou krev nemocnejch programátorů. A když mají žíly rozpíchaný jako feťáci, prostě je pošlou na pevninu, aby to roznášeli dál."

"Dobrý," pochválí ji Umi. "Dobrá práce."

"Říká, že jí začal zrnit monitor a že se jí z toho udělalo špatně. Nevíš o tom něco?"

"Jo. Je to tak."

"Je to tak?"

"Jo. Ale ty se toho bát nemusíš. Působí to jenom na programátory."

Je tak naprdnutá, že chvilku ani nemůže mluvit. "Moje máma dělá u federálu programátorku, ty kreténe. Proč jsi mi to neřek dřív?"

Za půl hodiny je na místě. Tentokrát se ani nezdržuje s převlékáním do slušných šatiček a namísto toho se vřítí do rodného domu v padoušské černi. V předsíni odhodí prkno na podlahu. Z police sebere jednu z máminých památečních ozdob - těžkou křišťálovou vázu - vlastně je doopravdy z umělé hmoty-, kterou dostala před mnoha lety za to, že prošla všemi testy na detektoru lži a dostatečně přitom lezla do zadku šéfovi, a vřítí se do matčina pokoje.

Máma tam dřepí. Jako obyčejně. A dělá na počítači. Jenže zrovna teď se nekouká na obrazovku, ale listuje nějakými poznámkami, co je má položené na klíně.

Ve chvíli, kdy se po ní máma otočí, S.O. napřáhne ruku a mrští vázou. Váza proletí mámě kolem pravého ramene, otře se zlehka o stůl a proletí obrazovkou. Důsledky jsou naprosto zničující. S.O. si vždycky přála udělat právě tohle. Chvíli si s uspokojením prohlíží své dílo, zatímco její matka dává volný průchod nejrůznějším emocím. Co děláš v té uniformě? Copak jsem ti stokrát neříkala, že nemáš na tom prkně jezdit po ulici? Tady nemáš co házet věcmi. Moje památeční váza. A proč jsi rozbila počítač? Je to vládní majetek. A co se vůbec děje?

S.O. ví, že tohle bude trvat ještě několik minut, a tak se odebere do kuchyně, opláchne si obličej studenou vodou a nalije si sklenici džusu, zatímco máma ji všude následuje jako ocásek a mluví do vzduchu nad jejími rameny.

Nakonec mámě dojde dech a musí si přiznat, že v boji s mlčením své dcery neobstála.

“Sakra, mami, zrovna jsem ti zachránila život,” prohlásila S.O. “Mohla bys mi aspoň podat sušenky.”

“O čem to proboha mluvíš?”

“Víš, mami, kdybyste vy - lidi v jistým věku - zůstali aspoň trochu v kontaktu s tím, co se děje kolem vás, možná by vaše děti nemusely přistupovat k takhle drastickejm opatřením.”

35

Před nosem se mu zhmotní Země a majestátně se otáčí. Umi po ní sáhne a uchopí ji do dlaně. Natočí si ji tak, aby se díval přímo na Oregon. Přikáže zeměkouli, aby něco udělala s mraky; Země ho poslechne a poskytne mu křišťálově čistý výhled na hory a pobřeží.

A tam, pár set mil od oregonských břehů, se po vodní hladině plazí jakási vyrážka. Označit ji jako hnilobu by bylo příliš mírné. Nachází se pěkný kus jižně od Astorie a směřuje dál na jih. Čímž se vysvětluje, proč se Juanita před několika dny vydala zrovna do Astorie: chtěla se dostat co nejblíž k Voru. Proč tam chtěla být, to Bůh suď.

Umi zvedne oči, zaostří zrak na Zemi a přiblíží si ji. Obraz postupně přechází z výškových fotografií pořizovaných ze satelitů na geosynchronálách kolem Země na skutečně dobré snímky, které do počítače CIC zasílá celé hejno nízko letících špionážních družic. Vidí tak před sebou mozaiku ze snímků pořízených sotva před několika hodinami.

Celé to měří několik kilometrů. Tvar se neustále mění, avšak v době, kdy družice pořizovaly tyhle snímky, to připomínalo nateklou ledvinu; jinými slovy, chtělo by to vypadat jako písmeno V se špičkou namířenou k jihu jako hejno husí, jenže v systému je příliš mnoho šumu, takže formace zůstává neuspořádaná a beztvará a ledvina je to nejlepší, co tu může vzniknout.

Uprostřed se nacházejí dvě obrovská plavidla: *Enterprise* a ropný tanker svázané bokem k sobě. Tato dvě monstra jsou obklopena několika dalšími většími plavidly, řadou kontejnerových a jiných nákladních lodí. Dohromady tvoří Jádro.

Všechno ostatní je spíše titěrné. Tu a tam je vidět nějaká ta ukradená jachta nebo vyřazený rybářský trauler. Většina lodí, z nichž se skládá Vor, je však ještě menší: vyhlídkové loďky, sampany, džunky, dhouy, nafukovací čluny, záchranné vory, hausbóty, provizorní konstrukce z barelů naplněných vzduchem a kusů pěnového polystyrenu. Takových padesát procent ani nejsou lodi, jenom provazy, kabely, prkna, sítě a další trosky pospojované se vším, co se nějakým zázrakem udrží na hladině.

Uprostřed toho všeho sedí L. Ross Leslie. Umi neví přesně, co má za lubem, a stejně tak netuší, co s tím má společného Juanita. Je ovšem nejvyšší čas sebrat se a jít to zjistit osobně.

Scott Lagerquist stojí přímo na rohu před nonstop obchodem s motorkami Marka Normana a čeká, když tu se na chodníku objeví ten chlapík s meči. V Los Angeles už nejsou chodci moc vidět, vlastně jsou vidět podstatně méně než lidé s meči. Je to ovšem příjemný pohled. Každý, kdo k obchodu s motocykly přijede, už nějaké to vozidlo samozřejmě má, a tudíž je dost těžké vzít ho pořádně na hůl. S takovým pěšákem by to mělo jít jako po másle.

"Scotte Wilsone Lagerquiste!" zvolá ten chlápek ze vzdálenosti patnáct metrů. "Jak se vede?"

"Skvěle!" křikne Scott. Možná se nechal trochu zaskočit. Nějak si nemůže vzpomenout, jak se ten člověk jmenuje. Kde už ho jenom viděl?

"Rád tě vidím!" prohlásí tedy Scott, rozběhne se k němu a potřese mu pravicí. "Už jsem tě neviděl, kdy to jenom -"

"Je tady Buřtík?" táže se neznámý.

"Buřtík?"

"Jo. Mark. Jako Mark Norman. Buřtík se mu říkalo ještě na střední škole. Počítám, že dneska už by to nerad slyšel, když mu říká pane půl tuctu prodejen, tři McDonaldy a jeden Holiday Inn, co?"

"Nevěděl jsem, že pan Norman dělá i do rychlého občerstvení."

"Aby ne. Má tři frančízy dole na Long Beach. Vlastně je tam jako tichej společník. Je tady dneska?"

“Ne, je na dovolené.”

“No jo vlastně. Na Korsice. V hotelu Hyatt v Ajacciu. Pokoj 543. Úplně mi to vypadlo.”

“A co ty, chtěl ses jenom stavit, nebo -”

“Kdepak. Chtěl jsem si koupit motorku.”

“Aha. A jakoupak motorku jsi měl na mysli?”

“Takovou tu novou yamahu. S inteligentními koly nové generace.”

Scott se statečně zašklebí, neboť následující slova jej stojí velmi mnoho přemáhání. “Vím přesně, kterou myslíš. Jenže tě musím zklamat, protože takovou zrovna nemáme na skladě.”

“Ne?”

“Ne. Je to zbrusu nový model. Ještě nikdo je nemá.”

“Určitě? Vždyť jste jednu objednali.”

“Vážně?”

“Jo. Před měsícem.” Neznámý najednou natáhne krk a zadívá se přes Scottovo rameno na ulici. “No vida, my o vlku. Tamhle ji zrovna vezou.”

Do vjezdu pro dodavatele zajíždí firemní náklaďák Yamaha s čerstvou zásilkou motocyklů.

“Je v tom náklaďáku,” tvrdí ten člověk. “Kdybys mi dal kousek papíru, napíšu ti na něj její identifikační číslo, abys mi ji mohl hned stáhnout.”

“Tohle byla zvláštní objednávka od pana Normana?”

“Víš, on možná tvrdil, že si ji chce objednat jen do výlohy. Ale ve skutečnosti byla pro mě.”

“Ano, jistě. Samozřejmě chápu.”

A ta motorka pochopitelně v tom náklaďáku je, přesně taková, jak ji ten člověk popsal, včetně barevného řešení (černá) a identifikačního čísla. Je to nádherná mašina. Už když stojí na parkovišti, sběhne se kolem ní kupa lidí - ostatní obchodníci dokonce odloží kelímky s kafem a sundají nohy ze stolů, aby se na ni šli podívat: Vypadá jako černé pozemní torpédo. Náhon na obě kola, jak jinak. Kola jsou tak vymyšlená, že už to ani nejsou kola - vypadají jako obrovské a výkonnější verze inteligentních koleček, jaká se používají pro rychlostní skateboardy, a mají nezávislé teleskopické loukotě se silnými třecími destičkami na konci. Vpředu pod nosem motocyklu visí svazek senzorů, který sleduje stav vozovky a během jízdy rozhoduje o tom, kam umístit jednotlivé loukotě, jak daleko je natáhnout a jak natočit třecí destičku, aby zajistila co největší tah. To všechno řídí ze svého zabudovaného operačního systému - BIOSU - palubní počítač s plochou obrazovkou namontovanou nad palivovou nádrží.

Říká se, že tohle žihadlo zvládne dvě stě sedmdesát kilometrů v hodině i na štěrku. Operační systém je ve spojení s meteorologickou sítí CIC, takže ví, kdy může čekat déšť nebo sníh. Aerodynamický kryt je dokonale pružný, sám si vypočítává nejvhodnější tvar pro danou rychlost jízdy a sílu větru a mění podle toho zakřivení, takže se kolem vás obtáčí jako nymfomanická gymnastka.

Scott počítá s tím, že neznámý si jako přítel a důvěrník pana Normana tuhle krasotinku odvede na distributorskou fakturu. Pro každého prodavače, který je zároveň normální člověk, je strašně těžké rozloučit se s takovým žihadlem na fakturu bez provize. Proto trochu zaváhá a uvažuje, co by se mu mohlo stát, kdyby se z toho celého vyklubal nějaký strašný omyl.

Chlápek ho ovšem pozorně sleduje, a proto vycítí jeho nervozitu, skoro jako by slyšel, jak mu tluče srdce. V posledním okamžiku se tedy rozhodne projevit kapku velkodušnosti - Scott tyhle rozhazovačné týpky prostě miluje - a přihodit k faktuře pár set kongáčů, aby z toho měl Scott taky nějakou radost. Vlastně je to spropitné.

A nakonec všemu nasadí korunu tím, že vykoupí celý krám s příslušenstvím. Nedá si

pokoj, dokud neskoupí všechno. Pořídí si komplet výbavu. Nic nechybí. A všechno prvotřídní. Černá kombinéza ze vzdušné, leč neprůstřelné látky s pancrgelovými vycpávkami na správných místech a s airbagy kolem krku, která zakrývá tělo od hlavy až k patě. Když už má na sobě takovouhle pohádku, ani ten největší strašpytel se neobtěžuje s helmou.

Jakmile chlápek přijde na to, jak si ke kombinéze připnout meče, kopne do vrtule.

“Něco ti povím,” pronese Scott, když už zákazník sedí na své nové mašině, upravuje si meče a provádí něco přísně zakázaného s BIOSem, “vypadáš jako pěknej drsňák.”

“Tak to bych ti měl poděkovat.” Zakroutí plynem a Scott pocítí sílu motoru, i když ho neslyší. Tahle krasotinka je tak efektivní, že nemrhá výkonem na dělání rámusu. “Pozdravuj svou novou neteř,” vybídne ho ten maník a pustí spojku. Loukotě se seřadí, protáhnou a motorka se vyřítí z parkoviště, jako by nadskočila na elektrických tlapkách. Vezme to přes parkoviště vedlejšího novovodnářského chrámu a vyjede na silnici. Asi za půl vteřiny je z toho člověka s meči pouhá tečka na obzoru. Pak zmizí úplně. Míří na sever.

Ještě dnes každou chvíli uvažuje o tom, že do pětadvacítky se z člověka za správných okolností může docela snadno stát doopravdy pěknej drsňák. Kdybych se nastěhoval do nějakýho čínskýho kláštera, kde se učí bojový umění, a deset let tam tvrdě makal. Kdyby mou rodinu vyvraždili kolumbijský drogový dealeři a já přísahal, že se jim pomstím. Kdybych dostal nějakou smrtelnou nemoc, zbejval mi jeden rok života a já ho zasvětil boji s pouličním zločinem. Kdybych se prostě na všechno vyfláknul a věnoval se tomu, aby se ze mě stal drsňák.

Umi také přemýšlel tímto způsobem, jenže pak potkal Havrana. V jistém smyslu ho to vysvobodilo. Už si nemusí lámat hlav s tím, že by se mohl stát tím největším drsňákem na světě. Tahle funkce už je obsazená. A třešničkou na dortu, tou jedinou věcí, kvůli níž je pro něj postavení největšího drsňáka na světě naprosto nedosažitelné, je samozřejmě vodíková bomba. Nebýt té vodíkové bomby, byla by ještě naděje. Třeba by mohl objevit Havranovu Achillovu patu. Mohl by na něj vyzrát, jít na něj od lesa, sehrát na něj betla. Ovšem Havranův nukleární deštník odkazuje všechny tyto představy nadobro do říše snů.

Což je jen dobře. Někdy člověku stačí být jen docela normální drsňák. Znát svoje meze. Vystačit si s tím, co je.

Jakmile vyjede na dálnici a zamíří do hor, napojí se na svou kancelář v Metaverzu. Pořád ještě tam visí Země zaostřená na Vor. Umi si ji prohlíží, jak se v přízračných barvách vznáší nad povrchem vozovky, zatímco on se řítí k Oregonu rychlostí dvou set dvaceti kilometrů v hodině.

Z dálky to vypadá větší než ve skutečnosti. Když se přiblíží; zjistí, že tato iluze je způsobena neprodyšným obalem vlastní výroby, jenž je složen z odpadní vody a znečištěného vzduchu a táhne se daleko do moře i do atmosféry.

Vor obeplouvá Tichý oceán po směru hodinových ručiček. Když na *Enterprise* roztopí kotle, mohou jeho pohyb do jisté míry kontrolovat, ale opravdová navigace je vzhledem ke všemu tomu přilepenému neřádu dokonale nemožná. Prostě musí plout tam, kam je vítr a Coriolisova síla zanesou. Ještě před pár lety Vor proplouval kolem Filipín, Vietnamu, Číny a Sibiře, kde sbíral uprchlíky. Pak zatočil k Aleutám, sklouzl podél Aljašky, a teď pomalu pluje kolem oregonského města Port Sherman poblíž hranic s Kalifornií.

Jak se Vor pohybuje Tichým oceánem, poháněn především mořskými proudy, stává se, že se od něj kus oddělí. Tyto úlomky pak moře vyplaví na pobřeží na místech jako Santa Barbara, pořád ještě svázané dohromady, ovšem obsazené jen nákladem kostlivců a ohlodaných kostí.

Jakmile dorazí do Kalifornie, započne novou fázi svého životního cyklu. Přijde tu o většinu svého provizorního objemu, neboť několik set tisíc uprchlíků přeřeže provazy a odpádluje ke břehu. Tak daleko se pochopitelně dostanou jen ti, kdo byli dost silní na to, aby se vůbec dostali na Vor, dost důmyslní na to, aby přežili zoufale pomalou plavbu arktickými vodami, a dost průbojní na to, aby je nezabili ostatní uprchlíci. Prostě těžcí klaďasové, jeden jako druhý. Přesně takové typy, že se nemůžete dočkat, až se jich pár tisíc vylodí na vaší soukromé pláži.

Snížení počtu plavidel přinese větší manévrovatelnost *a Enterprise* zamíří přes jižní Pacifik k Indonésii, kde opět zatočí na sever a zahájí další migrační cyklus.

Armády mravenců překračují veletoky tak, že si na sebe vylezou a shluknou se do malé plovoucí koule. Mnozí z nich při tom odpadnou a utopí se, přičemž je od začátku jasné, že utonou ti, co jsou úplně dole. Přežijí ti, co jsou dost rychlí a silní na to, aby se prokousali až nahoru. Spousta se jich dostane na druhý břeh, což je také důvod, proč mravenčí armádu nezastavíte tím, že zbouráte mosty. Stejným způsobem překračují uprchlíci Tichý oceán, i když jsou moc chudí na to, aby si koupili normální lodní lístek nebo pořídili plavbyschopnou loď. Asi tak každých pět let jich na Západní pobřeží dopadne další vlna, načež mořské

proudy odnesou *Enterprise* zpátky.

Poslední měsíce si majitelé pozemků na kalifornských plážích najímají bezpečnostní služby, stavějí na čáře přílivu reflektory a ploty a vyzbrojují své jachty kulomety. Všichni si předplatili Zpravodajství z Voru poskytované 24 hodin denně CIC, kde dostávají přímo přes satelit nejnovější informace o poslední zásilce pětadvaceti tisíc vyhladovělých uprchlíků z Eurasie, kteří se oddělili od *Enterprise* a zabořili své myriády vesel do vln Pacifiku jako mravenčí nohy.

"Měli bychom se na to podívat víc do hloubky," sdělí Knihovníkovi. "Jenže to budeme muset zvládnout čistě slovně, protože zrovna teď jedu úplně nepředstavitelnou rychlostí po I pětce a musím dávat pozor na různý starý rachotiny a tak."

"Budu na to pamatovat," zazní mu ve sluchátkách Knihovníkův hlas. "Dávejte pozor na ten tahač s návěsem, co leží jižně od Santa Clarity přes pruhy. A u výjezdu na Tulare je v levém pruhu velký výmol."

"Díky. Kdo vlastně byli ti bohové? Měl na to Lagos nějaký názor?"

"Lagos se domníval, že to mohli být čarodějové tedy normální lidé nadaní zvláštní mocí - nebo mimozemšťané."

"No tak, no tak. Pěkně popořádku. Co měl Lagos konkrétně na mysli, když mluvil o ‚normálních lidech nadaných zvláštní mocí`?"

"Předpokládejme, že se Enkiho nam-šub skutečné projevoval jako virus. A předpokládejme, že ho vymyslel někdo jménem Enki. Potom musel mít ten Enki jakousi zvláštní lingvistickou moc, která evidentně přesahuje hranice našeho chápání."

"A jak by taková moc fungovala? Jaký by měla mechanismus?"

"Mohu vám poskytnout jen předběžné dohady sestavené Lagosem."

"Dobře. Tak prosím."

"V mystické i v akademické literatuře se často projevuje víra v magickou moc jazyka. Kabalisté, tedy židovští mystici ze Španělska a Palestiny, věřili, že správnou kombinací písmen Božího jména lze získat nadlidskou moc a schopnost vnímání. Třeba se proslýchalo, že Abu Aharon, dávný kabalista, který přesídlil z Bagdádu do Itálie, konal zázraky s pomocí Božího jména."

"O jakou moc tady jde?"

"Kabalisté byli většinou jen teoretici a nezajímalo je nic než samotná meditace. Existovali ovšem i takzvaní ‚praktičtí kabalisté`, kteří se pokoušeli moc kabaly využívat v běžném životě."

"Jinými slovy černokněžníci."

"Ano. Tito praktičtí kabalisté používali takzvanou ‚andělskou abecedu` odvozenou z řeckých a aramejských kněžských písem z prvního století, která se podobala klínovému písmu. Kabalisté tuto abecedu označovali za ‚písmo očí`, protože se písmena skládala z čárek a kroužků připomínajících oči."

"Z nul a jedniček."

"Někteří kabalisté rozdělovali písmena abecedy podle toho, ve které části úst při řeči vznikají."

"Aha. Takže z dnešního hlediska sledovali souvislost mezi písmenem napsaným na stránce a neuronovými spoji, které člověk používá k jeho vyslovení."

"Ano. Na základě analýzy výslovnosti různých slov vyvozovali podle svého mínění dalekosáhlé závěry o jejich skutečném smyslu a významu."

"Dobře. Já vám věřím."

"V akademické oblasti se pochopitelně literatura nevyznačuje tak velkou fantazií. Ovšem přesto se věnovalo hodně úsilí na vysvětlení Bábelu. Nikoli samotné události, kterou beztak

většina lidí považuje za mýtus, ale toho, že jazyky se vyvíjejí k větší odlišnosti. Ve snaze o vzájemné propojení všech jazyků vzniklo několik lingvistických teorií."

"A Lagos se ty teorie pokusil aplikovat na svou hypotézu o viru."

"Ano. Existují dvě školy: relativisté a univerzalisté. Podle shrnutí George Steinera se relativisté domnívají, že jazyk není prostředkem vyjádření myšlenky, ale prostředkem jejího formování. Je to prostě rámec myšlení. Veškeré naše vědění vzniká na základě vjemů procházejících tímto rámcem. Proto je studium vývoje jazyka nutně studiem vývoje samotné lidské mysli."

"Dobře, chápu, jak je to důležité. A co univerzalisté?"

"Na rozdíl od relativistů, kteří si myslí, že jednotlivé jazyky nemusí mít nic společného, univerzalisté věří, že při dostatečné analýze všech jazyků zjistíte, že všechny mají určité prvky společné. Proto také analyzují jazyky a hledají tyto společné rysy."

"Už nějaké našli?"

"Ne. Zdá se, že ke každému pravidlu existuje nějaká výjimka."

"Což znamená konec univerzalismu."

"Ne nutně. Tenhle problém vysvětlují tím, že všechny ty společné rysy jsou uloženy tak hluboko, že se nedají analyzovat."

"To je výmluva."

"Argumentují tím, že na jisté úrovni už musí jazyk existovat uvnitř lidského mozku. A protože všechny lidské mozky jsou víceméně stejné -"

"Stejný je hardware, ne software."

"Používáte přirovnání, kterému nemohu porozumět."

Umi proletí kolem obrovského náklaďáku, který se v silném větru vanoucím do údolí pohupuje ze strany na stranu.

"To je tak: mozek člověka mluvícího francouzsky vypadá na začátku úplně stejně jako mozek člověka mluvícího anglicky. Teprve během dětství je naprogramují jiným sofwarem – naučí se jiné jazyky."

"Ano. Proto musí mít podle univerzalistů francouzština a angličtina – a vůbec všechny ostatní jazyky – jisté společné rysy zakořeněné ve ‚skrytých strukturách´ lidského mozku. Podle Chomského teorie jsou tyto skryté struktury vrozené součásti mozku, které umožňují provádět jisté formální operace s řetězci symbolů. Nebo, jak Steiner parafrázuje Emmona Bacha: tyto hluboko uložené struktury v konečném důsledku umožňují zvrásnění mozkové kůry onou neskutečně rozvětvenou, a přitom ‚naprogramovanou´ sítí elekrochemických a neurofyziologických cest."

"Jenže ty struktury jsou uložené tak hluboko, že je nemůžeme poznat?"

"Univerzalisté kladou aktivní stránky lingvistického života, tedy tyto hluboko uložené struktury, tak hluboko, že je nelze ani pozorovat, natož popsat. Nebo, abychom použili Steinerovu analogii: když se pokusíte vytáhnout hlubinného živočicha na mořskou hladinu, okamžitě se rozpadne, nebo se jeho podoba zásadním způsobem změní."

"Zase tu máme toho hada. A na jakou z těch teorií sázel Lagos? Na relativisty, nebo na univerzalisty?"

"Zřejmě si nemyslel, že by mezi nimi byl nějaký velký rozdíl. Nakonec obě vypadají docela mysticky. Lagos se domníval, že obě teorie došly odlišným uvažováním v podstatě ke stejnému výsledku."

"Přitom se mi zdá, že mezi nimi je podstatný rozdíl," namítne Umi. "Univerzalisté si myslí, že jsme předurčeni předem definovanou strukturou našich mozků – závity mozkové kůry. Relativisté si myslí, že žádné takové omezení neexistuje."

"Lagos striktní Comského teorii modifikoval s použitím předpokladu, že učení se jazyku je

jako programování PROM – což je analogie, kterou nemohu nijak vyložit.”

“Analogie je jasná. PROM je programovatelná paměť pouze pro čtení,” vysvětlí Umi. “Když vám čipy přijdou z továrny, nemají žádný obsah. Můžete do nich vložit nějaké informace jenom jedinkrát, a pak je zmrazit – ty informace, ten software se stane nedílnou součástí čipu – vlastně se změní v hardware. Když PROM naprogramujete, můžete číst, co v nich je, ale už do nich nemůžete nic zapsat. Lagos se tím snažil naznačit, že mozek novorozeněte žádnou strukturu nemá, jak říkají relativisté, a že během učení se jazyku si mozek odpovídající strukturu teprve vytvoří, zkrátka že se jazyk ‚naprogramuje` do hardwaru a stane se trvalou součástí skrytých struktur mozku, jak tvrdí univerzalisté.”

“Ano. To je jeho výklad.”

“Dobře. A když mluvil o Enkim jako o skutečné osobě nadané ‚magickou mocí, myslel tím, že Enki nějak pochopil souvislost mezi jazykem a mozkem a poznal, jak jí využít. Stejně tak programátor, který pozná tajemství nějakého počítačového systému, může psát programy, jimiž se dá ten systém ovládat - takové digitální nam-šuby.”

“Lagos říkal, že Enki dokázal vstoupit do světa jazyka a vidět ho před očima. Podobně, jak to dělají lidé v Metaverzu. Díky tomu získal moc vytvářet nam-šuby. A nam-šuby zase dokázaly měnit funkce mozku a těla.”

“Proč už dneska nikdo takové věci nedělá? Proč nemá angličtina žádně nam-šuby?”

“Jak zdůrazňuje Steiner, všechny jazyky nejsou stejné. Některé jazyky umožňují lepší práci s metaforami než jiné. Hebrejština, aramejština, řečtina a čínština se skvěle hodí pro slovní hříčky a zachovaly si trvalé spojení s realitou: ‚Palestina měla Qiryat Sefer, “Město písma”, a Sýrie měla Byblos, “Město knihy”. Naproti tomu jiné civilizace vypadají jako “němé”, případně si - což se mohlo stát v případě Egypta - úplně neuvědomují tvůrčí a transformační potenciál jazyka.` Lagos se domníval, že sumerština byla výjimečně mocný jazyk aspoň v Sumeru před pěti tisíci lety.”

“Prostě jazyk, který se skvěle hodil pro Enkiho neurolingvistické programování.”

“Dávní lingvisté věřili stejně jako kabalisté ve fiktivní jazyk nazývaný rajský nebo jazyk Adamův. Tento jazyk umožňoval lidem, aby si dokonale rozuměli, aby spolu mohli komunikovat bez nebezpečí, že se vzájemně nepochopí. Byl to jazyk Slova, jazyk okamžiku, kdy Bůh stvořil svět vyslovením jediného slova. V rajském jazyce pojmenovat věc znamenalo ji vytvořit. Budu znovu citovat Steinera: ‚Naše řeč se staví mezi chápání a pravdu jako špinavé okno nebo jako křivé zrcadlo. Rajský jazyk byl jako bezchybné sklo, jímž proudilo světlo dokonalého porozumění. Proto znamenal Bábel druhé vyhnání z Ráje.` A Slepý Izák, jeden z prvních kabalistů, říkal - v překladu Gershoma Scholema: ‚Lidská řeč je spojena s řečí Boží a veškerý jazyk, nebeský i lidský, vychází z jediného pramene: z Božího jména.` Praktickým kabalistům, tedy těm čarodějům, se říkalo *ba'al šem*, což znamená ‚pán Božího jména`.”

“Strojový jazyk světa,” poznamená Umi. “Zase nějaká analogie?”

“Počítače mluví strojovým jazykem,” poučuje Umi. “A ten se zapisuje v nulách a jedničkách - ve dvojkové soustavě. Na nejnižší úrovni se všechny počítače programují prostřednictvím řetězců jedniček a nul. Když programujete ve strojovém jazyce, ovládáte počítač u jeho mozkového kmene, u samotného základu jeho bytí. Je to vlastně takový rajský jazyk. Programovat ve strojovém jazyce je ovšem velmi těžké, protože se z práce na tak nízké úrovni za chvíli zblázníte. Proto vznikl pro programátory celý Bábel programovacích jazyků: Fortran, Basic, Cobol, Lisp, Pascal, C, Prolog, Forth. S počítačem tedy mluvíte v jednom z těchto jazyků a takový drobný prográmek, co se mu říká překladač, vaši řeč převádí do strojového jazyka. Jenže vy nikdy nevíte přesně, co takový překladač dělá. Proto to vždycky nedopadne tak, jak byste si přáli. Jako byste se dívali přes špinavé okno nebo křivé zrcadlo. Opravdu dobrý programátor chápe, jak počítač uvnitř funguje dokáže prohlédnout jazyk, s

kterým zrovna pracuje, a zná vlastní tajnou funkci dvojkového kódu - a stává se tak sám takovým *ba'al šemem.”*

“Lagos se domníval, že všechny ty legendy o rajském jazyce jsou zveličenými verzemi skutečných událostí,” praví Knihovník. “V těch legendách se odrážel stesk po době, kdy všichni mluvili sumersky, tedy jazykem lepším než všechno, co přišlo po něm.”

“Je sumerština vážně tak dobrá?”

“Dnešní lingvisté by to ani nedokázali ocenit,” opáčí Knihovník. “Jak už jsem říkal, my ji v podstatě ani nemůžeme pochopit. Lagos předpokládal, že tehdy měla slova úplně jinou funkci. Pokud rodný jazyk ovlivňuje fyzickou strukturu lidského mozku, pak lze říci, že Sumerové, kteří mluvili jazykem zcela odlišným ode všech, jimiž se mluví dnes, měli i zcela jiné mozky než vy. Lagos se domníval, že díky tomu se také sumerština ideálně hodila k vytváření a šíření virů. A že virus vypuštěný mezi Sumery by se rychle šířil, dokud by nezasáhl úplně všechny.”

“Možná to věděl i Enki,” usoudí Umi. “Možná ten Enkiho nam-šub nebyl tak špatná věc. A možná Bábel byl nakonec to nejlepší, co nás mohlo potkat.”

Máma S.O. pracuje ve Federálu. Zaparkovala své autíčko na vyhrazeném místě s číslem, za něž musí federálům platit asi deset procent svého platu (jestli se jí to nelíbí, může jezdit taxíkem nebo chodit pěšky), a vystoupala o několik pater výše v zářivě osvětlené železobetonové šroubovici, v níž je většina kanceláří - těch lepších míst blíž k obvodové zdi, pochopitelně - vyhrazena pro výše postavené pracovníky, než je ona, avšak nyní zeje prázdnotou. Vždycky prochází prostředkem cesty mezi zaparkovanými auty, aby si hoši od VOGOV nemysleli, že se snad skrývá, fláká, simuluje nebo dokonce kouří.

U podzemního vchodu do budovy si vytahala z kapes všechny kovové předměty, sundala tu trochu šperků, co nosí, vložila je do umouněné umělohmotné misky a prošla detektorem. Ukázala odznak. Podepsala se a uvedla přesný čas příchodu. Děvče od VOGOV ji ještě prohmatalo. To je samozřejmě nepříjemné, ale pořád lepší než prohlídka tělesných otvorů. Když chtějí provést prohlídku tělesných otvorů, mají na to právo. „Kdysi jí dělali prohlídku tělesných otvorů každý den po - celý měsíc - to bylo poté, co se jednou ozvala na schůzi a nadhodila, že její nadřízená možná vzala jistý rozsáhlý softwarový projekt za špatný konec. Věděla, že je to od nich známka zloby a pomstychtivosti, ale celý život se chtěla své vlasti nějak odvděčit, a když už se jednou rozhodnete pracovat pro federály, musíte se smířit s trochou toho politikaření. A taky si musíte zvyknout na to, že jako zaměstnanec na nižší úrovni ponesete všechnu tíhu. Až později postoupíte v hierarchii o něco výš, už toho nemusíte překusovat tolik. Kdepak by se dneska hádala se svou vedoucí. Její vedoucí Marietta sice nestojí co do hodnosti moc vysoko, ale vyzná se. Má styky. Marietta ví, kdo koho zná. Marietta chodí na večírky, na kterých se ukazují i takoví lidé, no, co vám mám povídat, jenom byste zírali.

Prohlídku absolvovala se vztyčeným hřebínkem ve vlasech. Nastrkala kovové předměty zpátky do kapes. Po šesti schodištích vyšla do svého patra. Výtahy tu pořád ještě fungují, ale někteří vysoce postavení činovníci Federálu dali najevo - jistěže neoficiálně, oni přece dobře vědí, jak takové informace pustit ven -, že je povinností každého šetřit energií. A federálové berou svoje povinnosti opravdu vážně. Povinnost, věrnost, odpovědnost. Tmel, který nás všechny spojuje do jedněch Spojených států amerických. A proto jsou schodiště plná upocené vlny a pleskající kůže. Kdybyste jeli výtahem, nikdo by pochopitelně nic neřekl, ale všichni by si toho všimli. Všimli by si toho, zapsali si, vzali v úvahu. Lidi by se na vás dívali a prohlíželi si vás, jako by se chtěli zeptat - copak, vyvrkla sis kotník? Jít po schodech přece není žádný problém.

Federálové nekouří. Federálové se obvykle nepřejídají. Plán udržování kondice je naprosto konkrétní a patří k němu mocné pobídkové mechanismy; když ztloustnete nebo začnete funět, nikdo vám nic neřekne - to by nebylo zdvořilé-, ale přece jen pocítíte jistý tlak, jako byste nezapadali do kolektivu, a jakmile projdete mezi psacími stoly, oči na vás budou ulpívat a zkoumat hmotnost vašich pneumatik, a pak si ty oči budou vyměňovat významné pohledy s ostatními zaměstnanci, jako by si všichni říkali: To jsem tedy zvědav, jak moc nám tenhle chlap nebo ženská pomůže k prémiím za tělesnou zdatnost.

Takže maminka S.O. vyšla v černých lodičkách po schodech a zamířila do své kanceláře, což je ve skutečnosti velká místnost, v níž jsou rozestavené počítačové pracovní stanice. Stanice bývaly oddělené přepážkami, ale hochům z VOGOV se to nelíbilo, že prý by to vadilo při evakuaci. Ty příčky by prý bránily volnému toku ničím nerušené paniky. Takže příčky musely pryč. Zbyly jen počítače a židle. Dokonce ani psací stoly tu nejsou. Psací stoly podněcují k užívání papíru, což je zastaralé, a navíc to odráží nedostatečného kolektivního ducha. Co je vlastně na vaší práci tak zvláštního, že si to musíte psát někam na papírek, aby to ostatní neviděli? A že si pak ten papírek musíte zamknout do šuplíku? Když pracujete pro federály, všechno, co děláte, je majetkem Spojených států amerických. Pracujete na počítači. Počítač si dělá od všeho kopie, takže pokud onemocníte nebo tak něco, jsou všechny vaše

zápisky v počítači, kde si je mohou procházet vaši kolegové a nadřízení. Jestli si chcete psát poznámky nebo čmárat na papír při telefonování, pochopitelně můžete, ovšem doma, pěkně ve svém volném čase.

Navíc je tu otázka zaměnitelnosti. U federálů se stejně jako u vojáků počítá s tím, že jsou vzájemně zaměnitelní. Co se stane, když se vám porouchá počítač? Budete tam snad sedět a točit prsty mlýnek, dokud vám ho neopraví? Kdepak, hezky se přesunete k volnému počítači a dáte se do práce. A něco takového nemůžete udělat, pokud máte v psacím stole a kolem počítače rozházeno půl tuny osobních věcí.

Ve federální kanceláři tedy není ani kousek papíru. Všechny počítače jsou stejné. Ráno přijdete, některý z nich si vyberete, posadíte se a dáte se do práce. Mohli byste si nějaký počítač oblíbit a každý den ho vyhledávat, jenže ostatní by si toho všimli. Obvykle si vyberete volný počítač nejblíž u dveří. Takhle jsou ti, co přišli jako první, hned na ráně, a ti, co přišli poslední, až vzadu, takže se okamžitě pozná, kdo v téhle kanceláři jede a kdo - jak se špitá na toaletách - má problémy. Jinak samozřejmě není nijak těžké zjistit, kdo dorazil jako první. Když se ráno přihlásíte do sítě, tak si toho centrální počítač všimne. Centrální počítač si vůbec všímá spousty věcí. Tak třeba si celý den zapisuje všechny klávesy, které jste stiskli, v kolik hodin - s přesností na desetitisícinu sekundy - jste je stiskli, jestli to byla správná nebo špatná klávesa, kolik překlepů jste udělati a kdy. Chce se po vás, abyste u svého počítače seděli jen od osmi do pěti s půlhodinovou přestávkou na oběd a se dvěma desetiminutovými přestávkami na kafe, ale pokud se tohoto rozvrhu budete přesně držet, také to neujde pozornosti, což je ostatně důvod, proč maminka S.O. usedá k prvnímu neobsazenému počítači a přihlašuje se do sítě už ve tři čtvrtě na sedm. Už tu sedí a pracuje na počítačích blíž ke dveřím šest dalších lidí, ale ani tak to není zlé. Jestliže se udrží v takovéhle formě, může se těšit na slušně stabilní postup.

Federálové dosud fungují ve dvou rozměrech. Žádné trojrozměrné displeje, žádné brýle, žádné stereo zvukové efekty. Počítače mají docela obyčejné placaté obrazovky. Na pracovní ploše se objevují okna s krátkými textovými dokumenty. I to patří k programu dobrovolné skromnosti, z jehož provádění mají vyplynout nesmírné výhody.

Přihlásí se a projde si poštu. Nic osobního, jenom několik hromadně rozesílaných vyhlášek od Marietty.

NOVÉ SMĚRNICE PRO SBÍRKY NA TP

Byla jsem požádána, abych rozeslala nové směrnice pro vývěsky týkající se sbírek v kancelářích. Přiložený oběžník obsahuje novou podsekci Příručky postupů VOGOV, která nahrazuje podsekci Závod / Kalifornie / Los Angeles / Budovy / Kancelářské prostory / Směrnice pro fyzické rozmístění / Zaměstnanecké vstupy / Skupinové činnosti.

Původní znění podsekce přímo zakazovalo využívání kancelářských prostor a pracovní doby k pořádání jakýchkoli sbírek, ať už průběžných (např. na kávu), nebo jednorázových (např. na oslavu narozenin).

Tento zákaz platí i nadále, avšak nyní byla povolena jediná a jednorázová výjimka pro kanceláře, které mají zájem podílet se na společné strategii využívání toaletního papíru.

Úvodem mi dovolte předeslat k tomuto tématu několik poznámek. Otázka distribuce toaletního papíru zaměstnancům představuje velký problém pro
každý systém správy pracovišť, a to především vzhledem k nepředvídatelnosti skutečné potřeby - ne každá transakce na zařízení vyžaduje použití toaletního papíru, a pokud k tomuto použití přece jen dojde, potřebné množství (počet čtverečků) se liší jak mezi jednotlivými zaměstnanci, tak mezi jednotlivými transakcemi každého zaměstnance. Dále se zde nepočítá s případným využíváním toaletního papíru k nepředvídaným či tvůrčím způsobem pojednaným účelům, jako je nanášení / odstraňování kosmetiky, řešení krizových situaci v případě rozlití nápoje apod. Proto se místo snahy o baleni toaletního papíru do menších balení na

jednu transakci (jak je tomu třeba u kapesníčků na mytí rukou), což může být v některých případech nehospodárné a v jiných nemístně omezující, tradičně prosazovalo řešení spočívající v balení do velkých distribučních jednotek, jejichž velikost přesahuje maximální počet čtverečků, které může jedna osoba (s výjimkou zásahu vyšší moci) použít během jediné transakce. Tím se snižuje na minimum počet transakcí, při nichž dojde k vyčerpání distribuční jednotky (rolička dojde) v průběhu transakce, tedy k situaci, jež může na dotčeného pracovníka klást nemalou emocionální zátěž. Naproti tomu vedoucím pracovníkům vznikají v tomto směru jisté problémy s tím, že distribuční jednotka je značně velká, a proto ji musí opakovaně použít několik různých jedinců, aby nedošlo k plýtvání.

Od zahájení XVII. fáze Programu dobrovolné skromnosti mají zaměstnanci povoleno nosit si z domova vlastní toaletní papír. Tento přístup se ukazuje jako příliš nepohodlný a navíc zbytečně redundantní, protože každý zaměstnanec si obvykle přináší z domova vlastní roli.

Některé kanceláře se pokusily tento problém vyřešit založením sbírek na toaletní papír.

Bez přílišného zevšeobecňování můžeme prohlásit, že zcela základním a neoddiskutovatelným rysem každé sbírky na toaletní papír, implementované na úrovni kanceláře v prostředí (tj. v budově) se sociálními zařízeními rozdělenými po jednotlivých patrech (tj. tam, kde se o jedno zařízení dělí několik kanceláří), je nutnost vyčlenění místa pro dočasné uskladnění distribučních jednotek toaletního papíru (tj. roliček) v prostorách jednotlivých kanceláří. To plyne z faktu, že jsou-li DJTP (tj. roličky) v neaktivním stavu umístěny mimo dohled řídící kanceláře (tj. kanceláře, která DJTP kolektivně zakoupila), tedy jsou-li DJTP uloženy kupříkladu v prostoru chodby nebo samotného zařízení, kde dochází k jejich exploataci, mohou se stát předmětem zcizování a “zmenšování” při používání ze strany neoprávněných osob, a to buďto s úmyslem je zcizit, nebo v důsledku skutečného nedorozumění, tj. víry, že DJTP poskytuje zdarma provozující orgán (v tomto případě vláda Spojených států), případně v důsledku naléhavé potřeby, jaká může nastat v případě rozlitého nápoje ohrožujícího citlivou elektroniku, kdy řešení situace nesnese odkladu. Tato skutečnost vedla některé kanceláře (které nebudeme jmenovat- však vy víte, že mluvím o vás) k vybudování provizorních úložných prostor pro DJTP, které zároveň slouží i jako místa výběru finančních prostředků pro účely sbírky. Obvykle mají tyto úložné prostory vnější podobu stolu umístěného v blízkostí dveří nacházejících se nejblíže u daného zařízení, na němž jsou DJTP vyrovnány nebo jinak rozmístěny, a s miskou či jinou nádobou, do níž účastníci mohou ukládat své příspěvky, přičemž tato nádoba je obvykle označena tabulkou či jiným výrazným označením (např. vycpaným zvířetem či kresbou) upozorňujícím na nutnost příspěvku. Jediný pohled na platné předpisy stačí ke zjištění, že takovýto způsob ukládání a vystavení DJTP porušuje směrnice uvedené v Příručce postupů. Přesto v zájmu zaměstnanecké hygieny, morálky a kolektivního ducha moji nadřízení souhlasili s udělením jednorázové výjimky z platných směrnic pro tyto účely.

Stejně jako u všech ostatních starých i nových součástí Příručky postupů jste povinni se s tímto materiálem důkladně obeznámit. Doba čtení tohoto dokumentu se odhaduje na 15,62 minut (a nemyslete si, že si to nezkontrolujeme). Laskavě si zapamatujte hlavní body tohoto dokumentu, které jsou následující:

1. Uskladnění a vystavení DJTP je nyní povoleno na zkušební dobu šesti měsíců, po. jejímž uplynutí bude tato nová politika vyhodnocena.
2. Tyto DJTP musí být pořizovány na principu dobrovolné sbírky, jak je popsán v podsekci o zaměstnaneckých sbírkách. (Upozornění: To vyžaduje vedení přesného účetnictví a zaznamenávání všech finančních transakcí.)
3. DJTP musí být do budovy dopravovány přímo zaměstnanci (tedy nikoli zasílány poštou přes podatelnu) a podléhají všem postupům pro prohlídku a případné zajištění.

4. Parfémované DJTP nejsou povoleny, protože mohou u některých osob vyvolat alergické reakce, kýchání apod.

5. Příspěvky do sbírek musí být stejně jako všechny peněžní transakce v rámci vlády Spojených států prováděny v oficiální měně Spojených států - tedy nikoli v jenech nebo kongáčích!

Poslední ustanovení by mohlo zcela přirozeně vést k jistým problémům s objemem, pokud by se zaměstnanci pokoušeli nádobu na příspěvky využívat k odkládání svých starých zásob miliardových a biliónových bankovek. Pracovníci správy objektů mají navíc obavy, že může dojít k obtížím s likvidací odpadu a k možnému nebezpečí vzniku požáru v místech velkého nahromadění miliardovek a biliónovek. Proto je zásadní součástí nového předpisu požadavek, aby se nádoba na příspěvky vybírala každý den, případně častěji, pokud bude zpozorováno riziko velkého nahromadění bankovek.

V této souvislosti mne také správa objektů požádala, abych se zmínila o těch z vás, kteří se potřebují zbavit přebytečných zásob měny Spojených států a snaží se zabít dvě mouchy jednou ranou tím, že ji používají místo toaletního papíru. Tento přístup lze sice označit za tvůrčí, avšak vyznačuje se dvěma nevýhodami:

1. Ucpává kanalizaci a
2. Naplňuje skutkovou podstatu kažení měny Spojených států, což je federální trestný čin.

NEDĚLEJTE TO.

Raději si v kanceláři založte sbírku na toaletní papír. Je to snadné, je to hygienické, je to podle zákona.

Hodně štěstí při výběru příspěvků! Marietta

Maminka S.O. si vyvolá oběžník, podívá se na hodinky a dá se do čtení. Odhadovaná doba čtení činí 15,62 minut. Až bude Marietta v devět hodin večer sedět u sebe v kanceláři a kontrolovat denní statistiku, uvidí v tabulce u každého zaměstnance dobu strávenou čtením tohoto oběžníku a její reakce bude v závislosti na tomto časovém údaji vypadat asi následovně:

Méně než 10 min	Čas uspořádat schůzku zaměstnanců a případnou konzultaci ohledně přístupu k práci.
10 -14 min	Na tohoto zaměstnance dávat větší pozor, možná začíná projevovat lajdácký přístup.
14 -15,61 min	Zaměstnanec je výkonný pracovník, i když mu snad někdy unikají podstatné detaily.
Přesně 15,62 min	Chytrák. Nutno zapracovat na tvorbě přístupu.
15,63 -16 min	Prdelolezec. Nedůvěryhodný.
16 -18 min	Zaměstnanec je metodický pracovník, který však někdy nemusí pro stromy vidět les.
Déle než 18 min	Prohlédnout videozáznam ochranky a zjistit, co zaměstnanec dělal (např. nepovolená návštěva toalety).

Maminka S.O. se rozhodne, že čtením oběžníku stráví něco mezi čtrnácti a patnácti minutami. Pro mladší pracovníky je lepší, když čtení věnuji více času, aby dokázali, že jsou pečliví a ne zbrklí. Starší zaměstnanci si zase musí pospíšit, aby prokázali své potenciální řídící schopnosti. Jí už táhne na čtyřicítku. Přejede očima oběžník, přičemž v pravidelných intervalech tiskne klávesu PageDown a občas přelistuje zpátky a předstírá, že si chce znovu

přečíst nějaký předchozí odstavec. Počítač si toho všeho všimne. A počítač má opakované čtení rád. Možná je to drobnost, ale když tohle děláte už deset let, musí se to ve vašem osobním hodnocení někde projevit.

Jakmile se zbaví tohoto úkolu, pustí se do práce. U Federálu je zaměstnána jako aplikační programátorka. Za starých časů by to znamenalo, že se živí psaním počítačových programů. Dnes píše kousky počítačových programů. Tyto programy navrhuje Marietta a její nadřízení během náročných, týden trvajících sezení v nejvyšším patře. Jakmile vymyslí celkovou konstrukci programu, začnou problém rozdělovat na stále menší kousky, které přidělí vedoucím skupin, a ti je rozkouskují ještě víc a vzniklé zlomky rozdělí mezi jednotlivé programátory. Aby se spolu fragmenty vytvořené jednotlivými programátory netloukly, musí to vše probíhat přesně podle souboru směrnic a nařízení ještě tlustšího, než je Příručka postupů pro vládní orgány.

Jakmile si tedy matka S.O. přečte novou podsekci o sbírkách na toaletní papír, nejdříve ze všeho se přihlásí do podsystému hlavního počítače, který má na starosti projekt, na němž pracuje. Neví, o jaký projekt jde - to je tajné -, ani jak se jmenuje. Je to prostě její projekt. Pracuje na něm společně s několika stovkami dalších programátorů, i když si nemůže být nikdy jistá, kteří to jsou. A kdykoli se každý den přihlásí do systému, čeká na ni halda oběžníků s novými pokyny a změnami původních pokynů, jimiž se musí řídit při programování pro tento projekt. Ve srovnání s těmito pokyny se podsekce o toaletním papíru zdá skoro tak prostá a jednoduchá jako Desatero přikázání.

Asi tak do jedenácti hodin dopoledne se tedy zabývá tím, že si pročítá nové změny v projektu a snaží se je pochopit. Je jich mnoho, protože je pondělí a Marietta strávila se svými nadřízenými celý víkend zavřená v nejvyšším patře, kde se hádali zrovna o tomhle projektu a měnili, co se dalo.

Pak si začne procházet veškerý kód, který pro tento projekt dosud napsala, a označovat si místa, jež bude nutno přepsat, aby odpovídala novým pokynům. V zásadě to bude muset přepsat celé od začátku. Potřetí během čtvrt roku.

No jo, ale aspoň má práci.

Asi v půl dvanácté polekaně zvedne hlavu a zjistí, že kolem jejího počítače stojí asi půl tuctu lidí. Marietta. Dozorkyně. Pár dalších federálů. A Leon od detektoru lži.

“Vždyť jsem tam byla ve čtvrtek,” namítne.

“Nejvyšší čas jít znovu,” odtuší Marietta. “Tak už pojď, ať tady nejsme celý den.”

“Ruce tak, abych na ně viděla,” káže dozorkyně.

38

Maminka S.O. vstane s rukama u boku a vykročí. Jde rovnou ke dveřím kanceláře. Nikdo nezvedne hlavu od práce. Nemá se to. Jsou necitelní k potřebám svých kolegů. Člověk si připadá tak nějak divně a izolovaně, i když zkoušky na detektoru lži jsou nedílnou součástí federálního způsobu života. Slyší dunivé kroky dozorkyně, která jde dva kroky za ní, sleduje ji a především se jí dívá na ruce, aby se ujistila, že nedělají nic nepovoleného, třeba že nevkládají do úst tabletku valia, jež by mohlo ovlivnit výsledky testu.

Zastaví před dveřmi toalety. Dozorkyně jí otevře, nechá ji projít dovnitř a sama vstoupí za ní.

Poslední kabina vlevo je větší než ostatní, aby se do ní vešly dvě osoby. Maminka S.O. do ní vejde společně s dozorkyní, která zavře dveře na západku. Maminka S.O. si stáhne punčocháče, vykasá sukni, přidřepne nad nádobku a. vymočí se. Dozorkyně dává pozor, aby ani jediná kapka nepřišla nazmar, načež zvedne nádobku a vyprázdní ji do zkumavky předem označené jménem a dnešním datem.

Zpátky na chodbu, opět s dozorkyní v patách. Při cestě na detektor lži můžete použít výtah, abyste tam nepřišli celí schvácení a zpocení.

Kdysi to bývala jen obyčejná kancelář s židlí a několika přístroji na stole. Pak si pořídili nový, modernější polygraf. Dnes si tu připadáte jako na nějaké hodně náročné lékařské prohlídce. Místnost úplně přestavěli, takže po jejím původním účelu nezůstala ani stopa: okno je zabedněné, všechno je hladké a béžové a páchne to tu jako v nemocnici. Jediné křeslo stojí uprostřed. Maminka S.O. k němu zamíří, usedne do něj, paže si položí na opěrky a dlaně i špičky prstů uloží do připravených prohlubní. Neoprénová pěst manžety na měření tlaku zašátrá kolem, najde její ruku a chopí se jí. Světla v místnosti mezitím pohasínají, dveře se zavírají a maminka S.O. zůstává o samotě. Hlavu jí sevře trnová koruna, cítí, jak se k ní přisávají elektrody a jak ji zaplavuje chladný vzduch od supravodivých zařízení pro detekci kvantové interference, která mají v jejím mozku sloužit jako radar. Ví, že někde na druhé straně zdi sedí v řídící místnosti půl tuctu techniků z osobního oddělení a prohlížejí si zvětšeninu jejích zorniček.

Pak ucítí na předloktí palčivý vpich a pochopí, že jí něco stříkli. To znamená, že nejde o normální zkoušku na detektoru lži. Dnes ji čeká něco zvláštního. Palčivý pocit se jí rozlévá po těle, srdce se jí rozbuší a oči se zaliji slzami. Píchli jí kofein, aby ji pořádně rozrušili, aby se víc rozpovídala.

Takže pro dnešek je s prací amen. Účinky někdy přetrvají i dvanáct hodin.

"Jak se jmenujete?" táže se hlas. Je nepřirozeně klidný a melodický. Počítačový, jak jinak. Díky tomu je všechno, co jí říkají, naprosto neosobní, bez emocionálního obsahu, a ona nemůže nijak zjistit, jakým směrem se výslech ubírá.

Navíc jí kofein a ostatní věci, které jí píchli, zdeformují pojem času.

Tyhle věci nesnáší, jenže to občas čeká na každého, a když chcete pracovat pro Federál, musíte podepsat, že s tím souhlasíte. Svým způsobem je to otázka hrdosti a cti. Každý, kdo pracuje pro Federál, to dělá z celého srdce. Kdyby to nedělal, vyšlo by to najevo hned, jak by ho posadili do křesla.

Otázky pokračují. Většinou nesmyslné. "Byla jste někdy ve Skotsku? Je bílý chléb dražší než tmavý?" Takhle se jen ptají, aby přivykla prostředí a všechny systémy se jim hladce rozběhly. Všechno, co zjistí během první hodiny výslechu, nakonec vyhazují, protože to je stejně samý šum.

Cítí, jak se zvolna uvolňuje. Říká se, že po několika testech na detektoru se naučíte uvolňovat a celé to pak lépe utíká. Křeslo ji drží na místě, kofein nedovoluje, aby ji přepadla ospalost, a v hlavě se jí vyjasňuje v důsledku smyslové deprivace.

"Jak zní přezdívka vaší dcery?"

“S.O.”

“Jak říkáte své dceři?”

“Říkám jí přezdívkou. S.O. Ona na tom trvá.”

“Má S.O. nějaké zaměstnání?”

“Ano. Dělá Kurýra. Pracuje pro RadiKS.”

“Kolik peněz si S.O. vydělá jako Kurýr?”

“Nevím. Sem tam nějaký ten dolar.”

“Jak často si kupuje nové vybavení do práce?”

“Nemám zdání. Tohle opravdu nesleduju.”

“Neudělala S.O. v poslední době něco neobvyklého?”

“Záleží na tom, co považujete za neobvyklé.” Ví, že se vykrucuje. “Pořád dělá věci, které někteří lidé považují za neobvyklé.” To také nezní moc dobře, vypadá to, jako by schvalovala nepřizpůsobivost. “Nejspíš chci říct, že pořád dělá něco neobvyklého.”

“Rozbila S.O. v poslední době něco v domě?”

“Ano.” Vzdává se. Federálové už to vědí, v domě má přece odposlech a všechno se nahrává na video, je tam těch štěnic tolik, až je div, že od té zátěže už dávno nevylítly pojistky. “Rozbila mi počítač.”

“Vysvětlila vám nějak, proč ten počítač rozbila?”

“Ano. Tak trochu. Chci říct, pokud se dají nesmysly považovat za vysvětlení.”

“Jak to vysvětlila?”

“Měla strach - je to úplně směšné - prostě měla strach, že z toho počítače chytím nějaký virus.”

“Měla S.O. také strach, že ten virus chytí sama?”

“Ne. Říkala, že ho mohou chytit jenom programátoři.” Proč se jí na tohle všechno vyptávají? Vždyť to mají slovo od slova nahrané na videu.

“Věřila jste jejímu vysvětlení, proč rozbila počítač?” A je to tady.

Tak o tohle jim jde.

Chtějí vědět to jediné, co nemohou přímo odposlechnout - totiž to, co se jí honí hlavou. Chtějí vědět, jestli té historce S.O. o viru věří.

A ona ví, že dělá chybu, když na tohle všechno myslí. Všechny ty supravodivé detektory, co má pověšené kolem hlavy, to totiž zapisují. Nemohou pochopitelně poznat, co si myslí. Ale poznají z toho, že o něčem přemýšlí, že právě teď používá části mozku, které nepoužívala, když jí kladli ty nesmyslné otázky.

Jinými slovy, poznají, že rozebírá situaci a snaží se přijít na to, o co jim jde. A to by nedělala, pokud by neměla co skrývat.

“Co vlastně chcete vědět?” zeptá se nahlas. “Proč nevylezete a nezeptáte se mě rovnou? Co kdybychom si o tom promluvili z očí do očí. Sedneme si někam jako dospělí lidé a promluvíme si o tom.”

Ucítí další vpich a během několika vteřin, kdy jí droga projde krevním řečištěm, celá ztuhne. Soustředit se na rozhovor je stále těžší.

“Jak se jmenujete?” ptá se hlas.

Alkan neboli Aljašská dálnice je největším frančízovým ghettem na světě: je to jednorozměrné město dlouhé tři tisíce dvě stě kilometrů a široké třicet metrů, které roste rychlostí sto šedesát kilometrů ročně, tedy tak rychle, jak lidé dokážou přijíždět na okraj pustiny a zaparkovat svůj karavan na dalším volném místečku. Je to jediný způsob, jak mohou opustit Ameriku ti, kdo nemají na letadlo nebo na loď.

Dálnice je dvouproudová, s nerovným povrchem a přecpaná karavany, rodinnými dodávkami, pickupy a přívěsy. Začíná kdesi uprostřed Britské Kolumbie, na křižovatce prince Jiřího, kde se spojuje několik větších přítoků a společně vytvářejí jedinou dálnici směřující na sever. Na jih odtud se přítoky rozdělují do delty menších silnic, které překračují kanadsko - americkou hranici na více než deseti místech vzdálených od sebe na osm set kilometrů, od fjordů Britské Kolumbie až po nesmírné pruhy lánů ve střední Montaně. Zde navazují na americkou silniční síť, jež slouží jako prameny a horní tok migrace. Na tomto osm set kilometrů dlouhém kusu území se pohybují rádoby polárníci ve velkých karavanech, kteří se optimisticky ženou na sever, a nemálo ubožáků, kteří tam nahoře nechali všech pět švestek a stopli si spoj zpátky na jih. Pomalé karavany a těžké dodávky představují pro Umiho na jeho černém motocyklu pohyblivou slalomovou dráhu.

Jo, tihle nařvaní běloši s bouchačkami u pasu! Jakmile seženete dost takových, co pořád hledají Ameriku, o níž snili, že v ní budou dospívat, slepí se vám dohromady jako rozvařená rýže a utvoří nedělitelné škrobovité hroudy. Se svými mocnými nástroji, přenosnými generátory, zbraněmi, terénními vozidly a osobními počítači vyvádějí jako bobři nacpaní čistým metadonem, jako posedlí stavitelé bez plánů se prokousávají divočinou, staví nejrůznější věci a zase je opouštějí, mění toky velkých řek a táhnou opět dál, protože najednou nic není jako dřív.

Odpadním produktem tohoto životního stylu jsou znečištěné řeky, skleníkový efekt, týrané manželky, televizní kazatelé a masoví vrazi. Ovšem dokud máte svoje terénní auto a můžete uhánět na sever, dá se to vydržet, protože pořád můžete cestovat dost rychle na to, abyste zůstali kousek před svým vlastním odpadem. Za dvacet let se na severním pólu sejde deset miliónů bělochů a ti všichni tam zaparkují svoje karavany. Zbytkové teplo z jejich termodynamicky náročného životního stylu způsobí, že nedotčená ledová pustina změkne a stane se zrádnou. V polární ledové pokrývce odtaje otvor, do nějž se všechna ta těžká mechanika zřítí a strhne s sebou i biomasu.

Za mírný poplatek můžete zajet do frančízy Bleskorestu a napojit svůj karavan. Heslo zní: "Plná průjezdnost", což znamená, že můžete přijet do frančízy, napíchnout se, vyspat se, odpojit se a odjet, aniž byste museli s tou svou pozemní vzducholodí jedinkrát couvat.

Kdysi se tvrdilo, že jde o tábořiště, a pokoušeli se frančízu vyzdobovat rustikálními motivy, jenže zákazníci ty dřevěné tabulky a piknikové stolečky v jednom kuse rozbíjeli a používali na podpal. Dnes mají všechny cedule podobu ocelově modrých polykarbonátových bublin: má to pořád určitou štábní kulturu a je to nablýskané a hladké jako mušle na záchodě, aby se ve škvírách a v rozích nehromadila špína. Ono se totiž o nějakém táboření ani nedá dost dobře mluvit, když máte s sebou vlastní domeček.

Po šestnácti hodinách jízdy Umi zabočí k Bleskorestu na východní straně Kaskádového pohoří v severním Oregonu. Nachází se hezkých pár set kilometrů severně od Voru, a navíc na nesprávné straně hor. Chce si tu ovšem pohovořit s jedním člověkem.

Jsou zde tři parkoviště. Jedno mimo dohled, na konci prašné cesty plné výmolů a lemované pokácenými značkami. Druhé o něco blíž a lemované hrůzu nahánějícími chlupáči, odkud zní prskání uzávěrů a kde se k nebi ozdobenému úplňkem zvedají stříbřité kotouče - dna vyprazdňovaných plechovek piva. A třetí přímo před Radnicí, střežené ozbrojenými hlídači. Tady se za parkování platí. Umi se rozhodne pro zaplacení. Postaví motorku předkem

k výjezdu, vypne operační systém tak, aby ho mohl v případě potřeby rychle nahodit, a hodí hlídači pár kongáčů. Potom několikrát zakroutí hlavou a nasaje vzduch jako lovecký pes, protože se snaží najít Paseku.

O pár desítek metrů dál se ve světle měsíce rozprostírá plocha, na níž se pár dobrodruhů odhodlalo postavit si stan; obvykle se jedná o ty, kdo mají nejvíc zbraní, nebo o ty, kdo mají nejméně co ztratit. Umi zamíří tím směrem a zanedlouho spatří širokou plachtu Paseky.

Všichni ostatní tomu říkají Vrakoviště. V podstatě jde o otevřené prostranství, původně porostlé travou, později však pokryté několika valníky písku, jenž se postupně smísil s odpadky, skleněnými střepy a výkaly.

Nahoře se klene plachta, která chrání před deštěm, a v rozestupech několika metrů jsou na zemi rozmístěny hřibovité komíny, z nichž za chladných nocí proudí teplý vzduch. Spaní na Pasece přijde hodně lacino. Tuhle novinku vymysleli majitelé frančíz na jihu; ti na severu ji převzali společně s odpovídající klientelou.

Asi půl tuctu zákazníků zachumlaných v celtách se rozvaluje pod komíny s teplým vzduchem a snaží se nezmrznout. Několik si jich rozdělalo oheň a hraje v jeho světle karty. Umi si jich nevšímá a prochází mezi ostatními.

“Hledám Chucka Wrightsona,” oznamuje. “Pane prezidente, jste tady?”

Když se takto zeptá podruhé, začne se jakýsi pytel vlny nalevo od něj zmítat a převalovat. Nakonec z něj vykoukne hlava. Umi se k němu otočí a zvedne ruce na důkaz toho, že není ozbrojen.

“Kdo je to?” táže se muž zděšeně. “Havran?”

“Kdepak Havran,” odpoví Umi. “Nebojte se. Vy jste Chuck Wrightson? Bývalý prezident Dočasné republiky poloostrova Kenai a ostrova Kodiak?”

“Jo. Co chcete? Nemám žádný prachy.”

“Jenom si promluvit. Dělám pro CIC a mým úkolem je sbírat informace.”

“Potřebuje sakra napít,” prohlásí Chuck Wrightson. Radnice je velká nafukovací budova uprostřed Bleskorestu. Takové malé tulácké Las Vegas: obchod se smíšeným zbožím, videohry, samoobslužná prádelna, bar, obchod s nápoji, bleší trh, bordel. Vždycky to vypadá, jako by tu vládla ona nepatrná část populace, jež dokáže každou noc pařit do pěti do rána a jinak nedělat nic jiného.

Ve většině Radnic jsou malé vnořené frančízy. Umi spatří Kelleyho pivnici, asi tak nejlepší putyku, na jakou můžete v Bleskorestu narazit, a zavede tam Chucka Wrightsona. Chuck má na sobě několik vrstev oblečení, které měly původně každá jinou barvu. Nyní mají stejný odstín jako jeho kůže, totiž olivově zelený.

Všechny podniky v Radnici včetně tohoto baru připomínají prostředím vězeňskou loď: všechno je přibité a přiletované, světla tu svítí čtyřiadvacet hodin denně a veškerý personál se skrývá za přepážkami z tlustého skla, zažloutlými a upatlanými. Bezpečnost v téhle Radnici zajišťují Exekutoři, a tak se kolem potloukají dvojice a trojice steroidových závisláků v černých pancrgelových stejnokrojích, kteří s chutí sobě vlastní pošlapávají lidská práva ostatních.

Umi a Chuck usednou k tomu, co nejvíce ze všeho připomíná rohový stůl. Umi zastaví číšníka a potají objedná půllitr speciálu smíchaného půl na půl s nealkoholickým pivem. Tak by měl Chuck zůstat při smyslech aspoň o chvíli déle.

Přimět ho, aby se rozpovídal, jinak nedá moc práce. Trochu připomíná jednoho z těch bývalých prezidentových hochů, co kvůli nějakému skandálu upadli v nemilost a celý život pak už jen shánějí lidi, kteří jsou ochotni je poslouchat.

“Jo, byl jsem dva roky prezidentem DRPKOK. A dodnes se považuji za prezidenta exilové vlády.”

Umi se musí hodně snažit, aby neobrátil oči v sloup. Chuck si toho zřejmě všimne.

“No jo, tak dobře, není to nic moc. Jenže DRPKOK byla jednu dobu prosperující země. A plno lidí by rádo zase někdy vidělo něco takového. Totiž, nás odtamtud vyhnala jediná věc - to, jak se těm šílencům podařilo uchvátit moc - to bylo, prostě, víte -” Evidentně nemá slov. “Jak jsme mohli čekat něco takového?”

“Jak vás vyhnali? Vypukla občanská válka?”

“Tedy, na začátku byla nějaká povstání. Ovšem docházelo k nim na odlehlých částech Kodiaku, kde jsme nikdy nebyli pevní v kramflecích. Ovšem k občanské válce jako takové nikdy nedošlo. Víte, Američanům se naše vláda zamlouvala. Američané měli všechny zbraně, všechno vybavení, celou infrastrukturu. Pravoši byli jen banda vousáčů, co pobíhali po lesích.”

“Pravoši?”

“Příslušníci ruské pravoslavné církve. Napřed šlo jen o nepatrnou menšinu. Většinou to byli Indiáni - víte, Tlingitové a Aleuti, co je Rusové donutili před stovkami let přestoupit na pravoslaví. Jenže když došlo v Rusku k tomu maléru, začali si shánět nejrůznější lodě a uháněli přes datovou čáru jako šílení.”

“A samozřejmě nechtěli ústavní demokracii.”

“Kdepak. Ani náhodou.”

“A co tedy chtěli? Cara?”

“Ne. Ti, co chtěli cara - tradicionalisté - zůstali v Rusku. Pravoši, co přišli do DRPKOK, byli ten nejhorší póvl. Oficiální ruská pravoslavná církev je dokonce vyloučila ze svého středu.”

“Proč?”

“Jeres. Rusové tak říkají kacířství. Ti pravoši, co přišli do DRPKOK, patřili k nové sektě - samí pentekostalisté. Nějak byli ve spojení s Perleťovými branami reverenda Wayna. Celou dobu tam za nimi jezdili nějací zatracení misionáři z Texasu. A pořád mluvili jazyky. Oficiální ruská pravoslavná církev se domnívala, že je to všechno od ďábla.”

“A kolik těch pravoslavných pentekostalistů přišlo do DRPKOK?”

“Jéje, těch bylo. Nejmíň padesát tisíc.”

“Kolik Američanů žilo v DRPKOK?”

“Skoro sto tisíc.”

“Tak jak se tedy těm Pravošům podařilo urvat moc?”

“No, jednou ráno jsme se takhle probudili a přímo uprostřed Vládního náměstí v Novém Washingtonu, tam, co jsme měli přívěsy a kde jsme založili vládu, stál velký karavan. Pravoši ho tam přitáhli během noci a odmontovali kola, aby se s ním nedalo pohnout. Mysleli jsme, že to je nějaká protestní akce. Tak jsme jim nařídili, aby ho zase odtáhli pryč. Odmítli a vydali prohlášení, samozřejmě rusky. Když jsme to nechali přeložit, zjistili jsme, že nám v tom prohlášení přikazují, ,abychom se sbalili, vypadli a předali moc Pravošům.

To nám přišlo k smíchu. Tak jsme šli k tomu karavanu,jako že ho dáme pryč, a tam už na nás čeká Gurov a šklebí se.”

“Gurov?”

“Jo. Jeden z těch uprchlíků, co se přeplavili přes datovou čáru ze Sovětskýho svazu. Původně generál KGB, z kterého se stal náboženský fanatik. V té vládě, co si ji Pravoši sestavili, dělal něco na způsob ministra obrany. Takže ten Gurov otevře dveře toho karavanu a nechá nás kouknout, co je uvnitř.”

“A co bylo uvnitř?”

“No, hlavně samé přístroje, to víte, generátor, elektrické dráty, ovládací panel a tak. Ovšem uprostřed toho přívěsu stál na zemi takový velký černý kužel. Vypadal trochu jako kornoutek na zmrzlinu, jenomže byl hladký, černý a dlouhý metr padesát. Tak jsem se zeptal,

co to má ksakru být. A Gurov odpověděl, že to je vodíková bomba o síle deseti megatun, kterou sebrali z balistické střely. Prostě něco, co by dokázalo srovnat se zemí celý město. Stačí vám to?"

"Takže jste kapitulovali."

"Nic jiného se nedalo dělat."

"Víte, jak Pravoši k té vodíkové bombě přišli?"

Chuck Wrightson to evidentně ví. Zhluboka se nadechne, nejhlouběji za celý večer, pomalu vydechne, zakroutí hlavou a zahledí se kamsi za Umiho. Pak si dopřeje pár pořádných doušků ze sklenice.

"Z té sovětské jaderné ponorky. Kapitán se jmenoval Ovčinikov. Byl věřící, ale ne takový fanatik jako Pravoši. Totiž, kdyby byl fanatik, asi by ho nenechali velet jaderné ponorce, no ne?"

"Nejspíš ne."

"Na to člověk musí být psychologicky stabilní. Jestli to něco znamená. Zkrátka, když to v Rusku bouchlo, zjistil, že má v rukou velmi nebezpečnou zbraň. Rozhodl se tedy, že nechá vystoupit veškerou posádku a pohřbí bombu v Mariánském příkopu. Aby tyhle zbraně navždy zmizely ze světa.

Jenomže ještě předtím se nechal přesvědčit, aby s tou svou ponorkou pomohl partě Pravošů utéct na Aljašku. Společně s dalšími uprchlíky se začali shromažďovat na březích Beringova moře. A podmínky v některých těch uprchlických táborech byly dost hrozné. Víte, v té oblasti se nedá vypěstovat dost potravy. Ti lidé tam umírali po tisících. Prostě stáli na břehu, čekali na loď a umírali hlady.

No a Ovčinikov se nechal přesvědčit, aby tu svou ponorku - byla dost velká a rychlá - použil k přepravě nějakých těch uprchlíků na DRPKOK.

Přirozeně se mu ovšem nechtělo nasadit si jen tak na palubu bandu úplně neznámých lidí. Tihle kapitáni jaderných ponorek jsou na bezpečnost rasi a mají pro to dobré důvody. Proto si vybudoval přísný systém kontroly. Všichni uprchlíci museli projít prohlídkou a detektory kovu. A pak zůstali celou cestu na Aljašku pod ozbrojeným dohledem.

No a k Pravošům patří i jistý chlapík jménem Havran."

"Znám ho."

"Tak tenhle Havran se na tu ponorku nalodil."

"Panebože."

"Předtím se nějak dostal na sibiřské pobřeží – nevím jak, nejspíš tam dosurfoval na tom svým zasraným kajaku."

"Dosurfoval?"

"Aleutové tak cestují mezi svými ostrovy."

"Havran je Aleut?"

"Jo. Aleutský velrybář. Vy víte, kdo jsou Aleuti?"

"Jo. Můj táta jednoho z nich poznal v Japonsku," odvětí Umi. V jeho paměti se odkudsi z hlubin zapomnění začíná zvedat hejno vzpomínek na to, co mu táta vyprávěl o svém pobytu v zajateckém táboře.

"Aleuti prostě pádlují na těch svých kajacích a chytí si vlnu. Můžou tak předhonit i parník, víte."

"To jsem nevěděl."

"Prostě ten Havran přišel do jednoho toho uprchlického tábora a vydával se za sibiřského lovce. Tyhle Sibiřany kolikrát nerozeznáte od našich Indiánů. Pravoši nejspíš měli v těch táborech spojence, kteří postrčili Havrana dopředu a dostali ho na tu ponorku."

"Říkal jste přece, že tam měli detektor kovu."

“To nebylo k ničemu. On používá skleněné nože. Vysekává si je ze skleněných desek. Nejostřejší čepel ve vesmíru, víte.”

“Tak to jsem taky nevěděl.”

“Jo. Ostří má šířku jediné molekuly. Doktoři je používají pro operaci očí - můžou vám řezat rohovku a nenechat na ní jedinou jizvu. Víte, pár Indiánů se živí tím, že je vyrábějí. Vysekávají skalpely na oči.”

“No prosím, každý den se člověk doví něco nového. Počítám, že takový nůž je dostatečně ostrý na to, aby prořízl neprůstřelnou látku,” soudí Umi.

Chuck Wrightson pokrčí rameny. “Dávno jsem přestal počítat lidi, co měli neprůstřelný vesty a Havran je stejně oddělal.”

Umi prohodí: “Myslel jsem, že má nějaký supermoderní laserový nůž nebo tak něco.”

“To pusťte z hlavy. Skleněný nůž. Měl ho i v té ponorce. Buďto ho nějak propašoval na palubu, nebo si tam našel kus skla a vysekal si ho sám.”

“A. Chuck se opět zahledí na kilometry daleko a zavdá si piva. “Víte, v takové ponorce nemůže nic nikam odtejkat. Ti, co to přežili, pak říkali, že tam bylo krve po kolena. Havran prostě všechny pozabíjel. Tedy všechny kromě Pravošů, části posádky a nějakých dalších uprchlíků, co se jim podařilo zabarikádovat se v takových miniaturních komůrkách po celé lodi. Ti, co to přežili,” pokračuje Chuck a znovu se napije, “tvrdí, že to byl hotový zlý sen.”

“A on je donutil, aby s tou ponorkou odpluli k Pravošům.”

“Na jejich kotviště u Kodiaku,” upřesní Chuck. “Pravoši se už nachystali. Sestavili posádku z bývalých námořníků, co kdysi dělali na jaderných ponorkách říkali jim rentgeni -, a zmocnili se ponorky. My jsme samozřejmě tehdy neměli ani tušení, že se něco takového stalo. Až se jedna z těch zatracených hlavic objevila přímo nám před nosem.”

Chuck se podívá nad Umiho hlavu a něčeho si všimne. Umi ucítí lehké poklepání na rameno. “Promiňte, pane,” ozve se mužský hlas. “Můžete na vteřinku?”

40

Umi se otočí a spatří rozložitého bělocha s ulízanými zrzavými vlasy a plnovousem. Muž má na hlavě baseballovou čapku posunutou frajersky do týla, takže jsou vidět následující slova vytetovaná velkými písmeny na jeho čele:

NÁLADOVÝ POLITICKY NEKOREKTNÍ

To všechno si Umi prohlíží přes zakřivený obzor chlápkovy cejchy obalené flanelem.

"O co jde?" zeptá se Umi.

"Tedy, pane, nerad vás ruším z debaty s tím pánem tady. Ale, víte, já a moji přátelé máme takový problém. Rádi bychom věděli, jestli jste smradlavej, línej, zavšivenej negr nebo slizkej, malej, syflem prolezlej rákosník?"

Muž zvedne ruku a stáhne si kšilt baseballové čepice do čela. Umi spatří obtisk jižanské vlajky a vyšívaná slova "Frančistát Nová Jižní Afrika #153".

Umi se vyšvihne na stolní desku, otočí se a po zadku se posune k Chuckovi, aby jej od Nového Jihoafričana odděloval stůl. Chuck se mezitím rozumně vypařil, takže Umi skončí v poloze zády ke stěně a s výhledem do baru.

Zatím už vstane asi deset dalších chlapů a vytvoří za tím prvním opálené, šklebící se vojsko jižanských vlajek a huňatých kotlet.

"Podívejme," míní Umi. "Není to nějaký chyták?" V mnoha Radnicích v mnoha Bleskorestech musíte odevzdávat zbraně u vchodu. Tahle k nim nepatří.

Umi si není jist, jestli je to dobře nebo špatně. Beze zbraní by ho mohli Noví Jihoafričané tak leda zkopat do krychličky. Se zbraněmi se Umi může bránit, jenže riziko je podstatně vyšší. Umi je až po krk neprůstřelný, což ovšem znamená jen tolik, že mu Noví Jihoafričané budou mířit na hlavu. A lidé z těchhle frančistátů se pyšní svým střeleckým uměním. Je to pro ně takový fetiš.

"Není ten váš frančistát o kus dál?" nadhodí Umi.

"Jo," odvětí muž těsně za vůdcem smečky, který má dlouhé masité tělo a krátké nohy. "Je to hotovej ráj. No fakt. Nikde není tak krásně jako v Nový Jižní Africe."

"V tom případě bych si dovolil otázečku," praví Umi, "když je tam tak krásně, proč si nezajdete do hospody tam?"

"S Novou Jižní Afrikou je jedna potíž," odpoví ten chlápek. "Nerad bych, aby to znělo nevlastenecky, ale je to tak."

"Jaká potíž?" zajímá se Umi.

"Nejsou tam žádný negři, rákosníci ani Židáci, který bysme mohli zkopat do krychličky."

"Aha. Tak to je tedy problém," praví Umi. "Děkuji vám."

"Za co?"

"Za to, že jste mi sdělil svoje úmysly - a dal mi tím pádem právo udělat tohle."

Načež mu Umi usekne hlavu.

Co jiného může dělat? Je jich nejméně dvanáct. Dali si záležet na tom, aby zatarasili jediný východ. Právě mu dali najevo, co hodlají dělat. A všichni mají pravděpodobně zbraně. Navíc, až bude na Voru, budou se mu podobné věci stávat každých deset vteřin.

Nový Jihoafričan netuší, co ho čeká, ale vzpamatuje se v okamžiku, kdy už Umiho katana sviští k jeho hrdlu, a tak k oddělení hlavy dojde ve chvíli, kdy couvá dozadu. To je dobře, protože mu z krku vyletí polovina jeho zásoby krve. Ve dvou pramenech, po jednom z obou krčních tepen. Na Umiho nedopadne ani kapka.

Když v Metaverzu máchnete mečem dost rychle, projede tělem naprosto čistě. Když se tady, ve Skutečnosti, čepel zakousne do Jihoafričanova krku, Umi očekává silný náraz, jako

když špatně naberete baseballový míč, jenže nakonec skoro nic necítí. Meč projede krkem jako nůž máslem a ještě se málem otočí a zakousne do stěny. Zřejmě měl štěstí a zasáhl mezeru mezi obratli. Umi si kupodivu vzpomene na svůj výcvik. Zapomněl zpomalit, nenapadlo ho, že by měl katanu zastavit sám, a to je špatné.

I když něco takového očekával, na chvíli ho to zarazí. Při boji s avatary se takové věci nestávají. Ti se prostě svalí na zem. Umi strašně dlouho jen tak stojí a civí na chlápkovo tělo. Mezitím už se oblak krve ustaluje, skapává z podhledu a stéká po poličkách za barem. Jakýsi ožrala u pultu se celý otřese, když ve svém dvojitém panáku vodky spatří galaktický rej miliónů červených krvinek hynoucích strašlivou smrtí v lihu.

Umi si vymění několik dlouhých pohledů s Novými Jihoafričany, jako by se veškeré osazenstvo baru snažilo dohodnout, co bude následovat. Mají se zasmát? Mají si to vyfotit? Mají vzít do zaječích? Co takhle zavolat sanitku?

K východu zamíří oklikou přes stoly. Je to neslušné, ale ostatní hosté se rychle uhýbají, někteří z nich dokonce ještě stačí zachránit své sklenice s pivem, a nikdo mu nebrání. Pohled na obnaženou katanu v nich probouzí smysl pro zdvořilost, jaký by dokázal ocenit i Japonec. Umimu ještě stojí v cestě pár Nových Jihoafričanů, i když se nezdá, že by chtěli někomu bránit v odchodu. Spíše je šok náhodou zastihl v okamžiku, kdy stáli u dveří. Umi se proto reflexivně rozhodne nechat je naživu.

A to už utíká po křiklavě osvětlené hlavní třídě Radnice, tunelem tepajícího loglení, v němž se černé postavičky míhají jako spermie ve vejcovodu a v rukou drží ostré a hranaté předměty. Jsou to Exekutoři. Takový MetaPolda vedle nich vypadá jako třináctiletý skautík.

Nastal čas pro chrliče. Umi zapne veškeré vybavení: infrahled, krátkovlnný radar, počítačové zpracování okolních zvuků. Infrahled není v tomhle prostředí vcelku k ničemu, ale radar vyhledává zbraně v rukou Exekutorů, zvýrazňuje je a zjišťuje výrobce, model a typ munice. Všechny jsou plně automatické.

Naproti tomu Exekutoři a Noví Jihoafričané pochopitelně nepotřebují žádný krátkovlnný radar na to, aby poznali, že Umi drží v ruce dlouhý japonský meč, po jehož ostří stéká krev a mícha.

Z mizerných reproduktorů všude kolem burácí hudba Vitalije Černobyla a jeho Hřibů. Jde o první singl, s nímž prorazili do hitparád, a jmenuje se “Mé srdce je spálená díra v zemi”. Procesor okolních zvuků sníží hlasitost jejich řevu na přijatelnou úroveň a vyrovná deformace špatné aparatury, takže zpěv Umiho spolubydlícího zní o poznání čistěji. Tím pádem všechno nabírá jistý surrealistický nádech. Tím spíš je vidět, že tu není ve svém živlu. Že sem nepatří. Ztrácí se v biomase. Kdyby existovala nějaká spravedlnost, mohl by skočit do těch reproduktorů a jako digitální duch se pěkně po drátech vrátit až zpátky do Los Angeles, kam patří, zpátky do pupku světa, odkud všechno pochází, kde může koupit Vitalijovi panáka a natáhnout se na futon.

Se zády se mu stane něco strašného, takže se bezmocně zapotácí. Připadá si, jako by ho někdo masíroval stovkou miniaturních kladívek. Zároveň se okolní loglení ztratí pod přílivem blikajícího žlutého světla. V brýlích se rozbliká červený nápis, který mu oznamuje, že krátkovlnný radar zjistil salvu kulek letících jeho směrem, a budete si přát zjistit, odkud vycházejí, pane?

Umi právě koupil do zad dávku ze samopalu. Všechny kulky se zapletly do neprůstřelné vesty a svezly se na podlahu, avšak cestou mu narazily několik žeber a pohmoždily pár vnitřností. Otočí se, což dost bolí.

Exekutor se vykašlal na samopal a chopil se jiné zbraně. Brýle Umiho neprodleně informují: PACIFICKÁ Z.BROJNÍ, A.S., MODEL SX-29, VRHAČ CHEMICKÝCH PROJEKTILŮ PRO ZASTAVENÍ OSOB NA KRÁTKOU VZDÁLENOST (CHRCH-LOMET). Což je ostatně zbraň, již proti němu měli nasadit hned zkraje.

Není dobře držet v ruce obnažený meč jako neúčinnou hrozbu. Pokud nechcete nikoho zabít, nemáte ho vůbec vytahovat z pochvy, nebo ho nechávat tasený. Umi se rozběhne k Exekutorovi a napřáhne katanu k úderu. Exekutor se zachová naprosto příkladně, totiž tak, že kouká zmizet. Stříbrná stužka katany se vznáší nad hlavami davu. Přitahuje k sobě Exekutory a zahání všechny ostatní, takže Umi utíká prostředkem Radnice a před sebou nemá nikoho, zato za ním se to hemží lesklými černými postavami.

Vypne všechny technické hračičky v brýlích. Jenom mu dělají v hlavě zmatek: trčí tady a čte si v nich statistické údaje o své vlastní nadcházející smrti. Velmi postmoderní. Nejvyšší čas vrhnout se po hlavě do Skutečnosti, tak jako ti lidé kolem.

Ani Exekutoři nestřílejí z těžkých zbraní v davu, pokud to není z bezprostřední blízkostí, nebo pokud nemají hodně špatnou náladu. Kolem Umiho proletí pár chrchlů s takovým rozptylem, že nepředstavují žádné nebezpečí, a zasažení kolemjdoucí se pokryjí lepkavými pavučinami.

Někde mezi hernou trojrozměrných videoautomatů a výkladní skříní plnou smrtelně znuděných prostitutek se Umiho zrak vyjasní a spatří zázrak: východ z nafukovací haly, kde dveře vykrkávají do chladné noci pach syntetického piva a atomizovaných tělesných tekutin.

Nepříjemné věci ovšem následují ihned po příjemných. Onou nepříjemnou věcí je, že dveře zatarasí těžká ocelová mříž.

No a co, vždyť je to nafukovací hala. Umi jen na okamžik zapne radar, načež stěny zprůhlední, jako by vůbec neexistovaly: dívá se skrz ně do ocelového lesa venku. Netrvá dlouho, než najde parkoviště, kde nechal motorku pod takzvaným dohledem ozbrojené stráže.

Umi předstírá, že hodlá utéci do bordelu, ale pak vyrazí přímo směrem k odkryté části stěny. Látka, z níž je hala vyrobena, nepatří k nejkřehčím, ale jeho katana v ní jediným mávnutím vytvoří otvor vysoký metr osmdesát, a to už jím Umi pronikne ven společně s mračnem zatuchlého vzduchu.

Pak - když Umi naskočí na motorku, Noví Jihoafričané vlezou do svých terénních dodávek a Exekutoři do svých elegantních černých vozů a všichni se vyřítí na dálnici - potom už následuje jen obyčejná honička.

S.O. už za svou kariéru navštívila hodně *neobvyklých* míst. Na hrudi nosí v laminátu zalitá víza dobrých tří tuctů zemí. Kromě opravdických zemí už doručovala zásilky - nebo je vyzvedávala - na takových rozkošných místečkách, jako je Vyčleněná zóna na Posledním ostrově a tábor v Griffithově parku. Ovšem to nejpodivnější přišlo teprve nyní: někdo po ní chce, aby cosi doručila Spojeným státům americkým. Na úkolovém listě to stojí černé na bílém.

Nejde o žádnou velkou zásilku, jen o obyčejný dopis. "Určitě to nechcete popsat poštou?" ptá se toho člověka při vyzvednutí. Zásilku obdrží v jednom z těch strašidelných obchodních středisek na předměstí, co vypadá jako rezidium plné nesmyslných podniků, které tu mají kanceláře a telefony a tak, jenom nevyvíjejí žádnou skutečnou činnost.

Ta otázka je pochopitelně sarkastická. Pošta nefunguje nikde kromě Federálu. Všechny poštovní schránky ostatně dávno zmizely a v lepším případě skončily jako výzdoba v obývácích nostalgických pamětníků. A také je to vtip, protože adresa opravdu patří budově uprostřed Federálu. Vtip spočívá v tom, že když už chcete jednat s federály, proč nepoužijete jejich vlastní zkurvenou poštu? Nebojíte se, že se na vás budou koukat přes prsty, když budete dělat kšefty s takovými světáky, jako jsou Kurýři?

"Teda, hm, sem pošta přece nechodí, no ne?" namítne ten chlápek.

Jeho kancelář nemá smysl popisovat. Vlastně ani nemá smysl posílat si obraz jeho kanceláře zrakovým nervem do mozku, aby tam zabíral cenný prostor v její paměti. Zářivky a příčky polepené kobercem, Ne, díky, fakt mám radši koberec na zemi. Barevné řešení. Ergonomie a podobné srágory. Slepice s namalovanou pusou. Smrad z kopírky. Tipla by si, že všechno zařízení je dost nové.

Obálku má ten chlap položenou na psacím stole. Ani jeho nemá valný smysl popisovat. Má slabý jižanský nebo texaský přízvuk. Spodní okraj obálky leží rovnoběžně s okrajem stolu, přesně půl centimetru od něj, a přímo uprostřed mezi pravým a levým rohem. Skoro jako by si sem zavolal doktora, aby mu tam ten dopis položil pinzetou. Na obálce je napsáno: MÍSTNOST 968A, POŠTOVNÍ OKRSEK MS-1569835, BUDOVA LA-6, SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ.

"Nechcete tam zpáteční adresu?" zeptá se S.O.

"Není třeba."

"Když ji nebudu moct doručit, tak vás už nenajdu, protože všecky tyhle kancly mi přijdou úplně stejný."

"Tolik na tom nezáleží," prohlásí muž. "Za jak dlouho myslíte, že tam budete?"

"Tak za dvě hodinky."

"Proč tak dlouho?"

"Fronty na hranicích, čéče. Federálové se nezmodernizovali jako ostatní." Což je také důvod, proč se většina Kurýrů snaží dodávkám do Federálu vyhnout. Ovšem dneska není jinak do čeho píchnout, ani mafie ještě S.O. nepožádala, aby se vydala za nějakým dalším tajným posláním, a navíc by se jí mohlo podařit zastihnout mámu u oběda.

"Jak se vlastně jmenujete?"

"My se nepředstavujeme."

"Potřebuju vědět, kdo to nese."

"Proč? Říkal jste, že na tom tolik nezáleží."

Chlápek se zatváří dost zmateně. "Tak dobře," prohlásí. "Pusťte to z hlavy. Hlavně to doručte, ano?"

Tak ať je po tvým, řekne si v duchu. V duchu si toho vůbec hodně napovídá. Ten chlap vypadá jako čítankovej úchyl. Přitom je to tak prostý, tak jasný: "Jak se vlastně jmenujete?" Dej pokoj, čéče.

Na jménech nezáleží. Každý ví, že Kurýři jsou vzájemně zaměnitelní. Jenom někteří z nich jsou o hodně rychlejší a lepší než druzí.

Vyklouzne tedy z kanceláře. Vypadá hodně anonymně. Nikde žádné firemní štítky. A tak, zatímco čeká na výtah; zavolá na ústředí RadiKS a zkusí zjistit, kdo si ji objednal.

Odpověď dostane za pár minut, když už projíždí mezi budovami obchodního střediska v závěsu za takovým roztomilým mercedesem: Leslieho společnost pro pokročilá studia. LESPOS. Takže jedna z těch firem, co se zabývají nejmodernější technikou. Nejspíš se snaží urvat nějakou vládní zakázku. Nejspíš chtějí prodat federálům hromadu přístrojů na měření krevního tlaku nebo tak.

No tak jo, ona to prostě doručí. Má pocit, že její mercedes hází klacky - jede schválně pomalu, aby si napíchla někoho jiného -, a tak si napíchne někoho jiného, náklaďák mířící ven z města. Podle toho, jak je vysoko odpérovaný, to vypadá, že je prázdný, a tudíž by mohl jet i dost rychle.

Asi tak za deset vteřin kolem nich prosviští v levém pruhu ten mercedes; to se dalo čekat, takže ho napíchne a v pohodě se s ním sveze ještě pár kilometrů.

Dostat se do Federálu je docela makačka. Většina federálů jezdí v mrňavých autíčkách z umělé hmoty a hliníku, co se dají napíchnout jen těžko. Nakonec se ovšem jednoho z nich chytí, takového broučka s polepenými okny a tříválcovým motorem, a nechá se odvézt na hranici Spojených států.

Čím menší ta jejich země je, tím jsou paranoidnější. Ta jejich pohraniční stráž je prostě nesnesitelná. Musí jim podepsat desetistránkový dokument - což o to, ale oni si dají pozor, aby si ho celý přečetla. Říkají, že čtení toho dokumentu jí musí trvat nejméně půl hodiny.

“Vždy jsem ten papír četla před čtrnácti dny.”

“Třeba se od té doby změnil,” namítne stráž. “Takže si ho musíte přečíst znovu.”

Papír v zásadě obsahuje prohlášení, že S.O. není teroristka, komunistka (co to je?), homosexuálka, ničitelka národních symbolů, prodejce pornografie, příživnice na státní podpoře, politicky nekorektní, přenašečka jedné či více nakažlivých chorob nebo zastánkyně jakékoli ideologie, která by se snažila zpochybňovat tradiční rodinné hodnoty. Většinu stránek zabírají jen definice termínů použitých na první stránce.

S.O. tedy půl hodiny sedí ve vyhrazené komůrce a dělá si pořádek - prohlíží si výbavu, mění baterky ve všech možných hračičkách, co je má u sebe, čistí si nehty a spouští na prkýnku procedury automatické údržby. Potom ten zatracený papír podepíše a podá jej strážnému. Načež vstoupí do Federálu.

Adresu není těžké najít. Typická federální budova milióny schodů. Jako by stála na vrcholku nějaké schodové hory. Všude sloupořadí. Vypadá to, jako by v téhle budově bylo nějak víc maníků než obvykle. Takových podsaditých, s ulízanými vlasy. Nejspíš tu mají policajti rojení. Ten u vchodu je typický policajt, chce ji sprdnout za to, že si dovnitř nese skateboard. Jako by tu měli nějakou úschovnu skateboardů.

S tím poldou vážně nemá cenu se bavit. Což ovšem nevadí, protože s S.O. taky ne.

“Tady je ten dopis,” prohlásí. “Můžete ho nahoru do devátýho patra odnýst osobně, až budete mít přestávku. Akorát budete muset po schodech.”

“Podívej,” osopí se na ni strážný, “tohle je VOGOV. Teda jako ředitelství. Ústředí VOGOV. Chápeš? Všechno, co se stane na kilometr odtud, se nahrává na video. V dohledu týhle budovy se nikdo neodváží ani flusnout na chodník. Bojej se i říct do prdele. Takže ti nikdo ten skateboard neukradne.”

“Ještě hůř. Oni mi ho ukradnou. A potom řeknou, že ho neukradli, že ho zabavili. Já vás federály znám, vy jste děsný baviči, vy byste pořád jenom něco zabavovali.”

Strážný si povzdechne. Pak se mu rozostří zrak a na chvilku docela ztuhne. S.O. pochopí, že mu někdo dává rozkazy malým sluchátkem zastrčeným v uchu, které je poznávacím

znakem každého správného federála.

“Tak můžeš dovnitř,” prohlásí. “Ale napřed se mi tu musíš podepsat.”

“To se rozumí,” S.O. na to.

Polda jí podá formulář, který se ve skutečnosti nachází na obrazovce palmtopu s elektronickým perem. Když napíše na obrazovku “S.O.”, písmenka se převedou do digitálního formátu, automaticky se označí časovým údajem a pošlou do velkého počítače ve federálním ústředí. Ví, že kdyby měla projít detektorem kovu, musela by se svléknout donaha, a tak prostě přeskočí policajtův stolek - co má jako dělat, zastřelit ji? - a zamíří do budovy se skateboardem v podpaží. “Hej,” ozve se strážný chabě.

“A už vám tady Kurýrky vokradly a znásilnily hodně agentů?” odsekne mu S.O. a zuřivě stiskne přivolávač výtahu.

Výtahu to trvá celou věčnost. Ztratí trpělivost a rozhodne se jít po schodech jako všichni ostatní.

Ten chlap měl pravdu, tady v devátém patře to rozhodně vypadá jako na policejním ústředí. Dali si tu sraz všichni hrůzu nahánějící chlápci se slunečními brýlemi a ulízanými vlasy z celého světa a každému z nich čouhá od ucha spirálovitě stočený kablík v pleťové barvě. Jsou tu k vidění dokonce i federálky. Jde z nich ještě větší strach než z těch chlapů. Panebože, co všechno si ženské dovedou udělat s vlasy, aby vypadaly profesionálně! Proč si rovnou nenarazí motocyklovou helmu? Tu by si aspoň mohly někdy sundat.

Ve skutečnosti ovšem nikdo z federálů a federálek sluneční brýle nemá. Vypadají bez nich jako nazí. To už by tady mohli rovnou pobíhat bez kalhot. Vidět Tyhle federály bez zrcadlovek, to je skoro jako vpadnout omylem ke klukům na záchod.

Místnost 968A najde docela snadno. Většinu patra zabírá moře psacích stolů. Všechny skutečné, očíslované místnosti se nacházejí po stranách, za dveřmi s matovým sklem. Každý z těch strašidelných chlápků má zřejmě vlastní stůl, někteří z nich se u těch svých stolů dokonce různě poflakují, kdežto ostatní pobíhají sem a tam a drbou s ostatními strašidelnými chlápky u jiných stolů. Bílé košile mají tak čisté, až to bolí. Těch pouzder v podpaží by tu čekala víc, ale všichni ozbrojení federálové se nejspíš rozjeli někam do bývalé Alabamy nebo Chicaga, aby se pokusili místní Rychlovce nebo skládce toxického odpadu zabavit kousek někdejšího území Spojených států amerických.

Vstoupí do místnosti 968A. Je to kancelář. Čekají tu čtyři federálové, kteří vypadají stejně jako ti ostatní, jenomže jsou o něco starší, tak mezi čtyřicítkou a šedesátkou.

“Nesu sem zásilku,” oznámí S.O.

“Ty jsi S.O.?” otáže se vrchní federál, který sedí za stolem.

“Nemáte vědět, kdo jsem,” poznamená S.O. “Jak jste se dověděli, jak se jmenuju?”

“Poznal jsem tě,” odpoví vrchní federál. “Znám se s tvou matkou.”

S.O. mu nevěří. Ovšem tihle federálové mají svoje metody, jak se ledacos dovědět.

“Máte nějaký příbuzný v Afghánistánu?” otáže se ho. Federálové si vymění nechápavé pohledy. Jenže na téhle otázce není co chápat. Skutečnost je taková, že S.O. visí na kombinéze a na prkně fůra udělátek pro rozpoznávání hlasu. Když se zeptá: “Máte nějaký příbuzný v Afghánistánu?”, je to vlastně smluvené heslo, po němž se všechna ta její fantastická výbava probudí, postaví do pozoru, provede patřičné testy a našpicuje svá elektronická ušiska.

“Tak chcete ten dopis nebo ne?” táže se.

“Vezmu si ho,” souhlasí vrchní federál, vstane a napřáhne dlaň.

S.O. dojde doprostřed místnosti a podá mu obálku. Jenže on se v posledním okamžiku vykašle na celý dopis a popadne ji za předloktí.

S.O. v jeho druhé ruce zahlédne otevřená pouta. Zaklapne jí je na zápěstí přes manžetu

kombinézy.

“Nerad to dělám, S.O., ale musím tě zatknout,” pronese.

“Co to ksakru vyvádíte?” ptá se S.O. Volnou paži drží dál od psacího stolu, aby jí nemohl spoutat obě ruce, ale jeden ze zbylých federálů ji chytí za volné zápěstí, takže teď stojí natažená jako lávka mezi oběma podsaditými federály.

“Teď je po vás,” prohlásí.

Všichni ti panáci se usmějí, jako by si potrpěli na, holky s trochou čerta v těle.

“Teď je po vás,” pronese S.O. znovu.

Právě na tuhle větu její elektronické hračky čekají. Když ji vysloví podruhé, zapnou se všechny sebeobranné prostředky, což mimo jiné znamená, že jí manžetami kombinézy do želízek proběhne několik tisíc voltů vysokofrekvenčního proudu.

Vrchní federál za stolem hrdelně zasténá. Celá pravá strana jeho těla sebou křečovitě škube: odletí od S.O., zakopne o svoje vlastní křeslo a rozplácne se o zeď, kde se ještě bací do hlavy o mramorový parapet. Ten kašpar, co ji držel za druhé zápěstí, rozhodí rukama jako loutka, čímž nechtěně vrazí facku jednomu ze svých kolegů a dopřeje mu tak solidní dávku šťávy přímo do hlavy. Oba se svalí na podlahu a svíjejí se jako pytel vzteklých koček. Zbývá jediný, a ten si pro něco sahá pod sako. S.O. k němu vykročí, mávne paží a zasáhne ho volným koncem pout do krku. Je to jen takové pohlazení, ale výsledek je stejný, jako by ho sám Satan přetáhl dvouručním mečem. Veselá šťávička mu proběhne páteří, načež se federál natáhne mezi rozvrzané dřevěné židle a jeho pistole se roztočí na podlaze jako káča.

S.O. pohne zápěstím a plynová pistole jí sklouzne rukávem rovnou do dlaně. Roztočený konec pout na druhé ruce může fungovat podobně. Pro jistotu ještě vytáhne tekutý boxer, odklopí víčko a nastaví trysku na široký rozptyl.

Jeden z těch federálních strašáků jí prokáže tu laskavost, že jí otevře dveře. Vejde dovnitř s tasenou pistolí, následován půltuctem dalších, kteří sem přiběhli od psacích stolů, a S.O. jim dopřeje pořádný doušek tekutého boxeru. Páni, zabírá to jako postřik proti hmyzu. Zvuk těl padajících k zemi zní jako sólo na basový buben. Ukáže se, že jízda po ležících lidech nečiní jejímu skateboardu nejmenší problémy, a tak se snadno dostane do kancelářské haly. Federálové se sbíhají ze všech stran, je jich neuvěřitelně moc, ale ona prostě jen mačká čepičku spreje, míří jím přímo před sebe, jednou nohou se odráží a nabírá rychlost. Boxer funguje jako chemický klín a S.O. nadskakuje na polštáři z ležících těl. Někteří federálové jsou dost rychlí na to, aby se na ni vyřítili zezadu a pokusili se ji dostat, jenže na takové čímany má připravenou plynovou pistoli, která dokáže změnit jejich nervovou soustavu na několik minut v klubko rozžhaveného ostnatého drátu, aniž by měla jiné účinky.

Tekutý boxer jí dojde ve chvíli, kdy se dostane do tří čtvrtin haly. Ještě nějakou dobu však funguje, protože se ho každý bojí a uskakuje před ním, i když z plechovky nic nevychází. Pak to několika federálům dojde, jenže ti se zas dopustí té chyby, že ji zkusí chytit za zápěstí. Jednoho z nich dostane plynovou pistolí, druhého elektrickým náramkem. A pak už proletí dveřmi na schodiště, nechávajíc za sebou čtyři tucty zneškodněných nepřátel. Dobře jim tak, ani se nepokusili ji zatknout nějakým slušným způsobem.

Pro opěšalého člověka představují schody velkou překážku. Ovšem pro inteligentní kolečka to je jen bezvadná rampa v úhlu pětačtyřiceti stupňů. Trochu to skáče, zvlášť když dorazí asi tak do druhého patra a nabere moc velkou rychlost, ale rozhodně se to dá zvládnout.

Štístko: jeden polda v přízemí zrovna otvírá dveře na schodiště, nejspíš přilákán symfonií bzučáků a sirén, jež začíná splývat v jednolitou stěnu hysterického jekotu. Proletí kolem něj: chlap ještě stihne napřáhnout ruku, jako by ji chtěl zastavit, a při tom ji pleskne přes boky a vyhodí ji z rovnováhy, jenže tohle prkýnko je prostě boží, všechno snese a ještě má tolik fištrónu, aby trochu zpomalilo, když se její těžiště přenese na nesprávné místo. Za chviličku

se pod ní vyrovná, S.O. vykrouží ostrou zatáčku kolem výtahu a namíří si to rovnou doprostřed detektoru kovu, za nímž už svítí jasné světlo svobody.

Její starý kámoš policajt je už na nohou a reaguje dost rychle na to, aby se postavil přímo do detektoru. S.O. dělá, jako by mířila přímo na něj, ale na poslední chvíli odkopne prkno stranou, sešlápne spínač, stočí se do kozelce a vyskočí do vzduchu. Přeletí nízký stolek, zatímco prkno ho podjede, S.O. na ně došlápne a trochu zavrávorá, ovšem rovnováhu udrží. Je v hale a uhání ke dveřím.

Tahle budova je stará a dveře jsou většinou kovové. Jsou tu ovšem i točící dveře, a ty jsou celé prosklené.

Dříve se skejťákům čas od času nechtěně podařilo vrazit přímo do prosklených stěn, což byl problém. Ještě větší problémy nastaly, když se začali rozmáhat Kurýři a skejťáci najednou jezdili stále častěji po kancelářských budovách, kde patří prosklené stěny k běžnému vybavení. Proto se na drahé skateboardy, k nimž tenhle zcela bez diskuse patří, montuje jako zvláštní bezpečnostní doplněk Nízkorozptylový vysílač rázové vlny RadiKS. Funguje skoro okamžitě, což je skvělé, ale dá se použít jenom jednou (pohání ho totiž výbušná nálož); pak musíte vzít prkno do dílny a nechat si namontovat nový.

Krajní řešení jako vyšité. Jenom pro případy skutečné nouze. Což je v pohodě. S.O. se nasměruje přímo proti točícím dveřím a sešlápne patřičný spínač.

Zní to - panebože - jako byste natáhli obrovskou plachtu přes nějaký stadión, aby se z něj stal obrovský buben, a pak do toho nechali spadnout Jumbo Jet. S.O. cítí, jak se její vnitřnosti posunuly o několik centimetrů. Její srdce si prohodí flek s játry. Chodidla jí ztuhnou a dostane do nich brnění. A to ani nestojí té rázové vlně v cestě.

Bezpečnostní sklo ve dveřích prostě nepopraská a nesesype se na zem, jak čekala. Rovnou vyskočí z rámu, vyletí z budovy a dopadne na schody. S.O. je za okamžik následuje.

To směšné bílé schodiště před budovou jí ještě přidá na rychlosti. Než přistane na chodníku, má tolik kinetické energie, že by mohla v klidu dojet až do Mexika.

Když už se řítí po široké příjezdové cestě a míří ke strážnímu stanovišti o půl kilometru dál, kde bude muset přeskočit závoru, napadne ji zvednout hlavu.

Ona totiž ta budova, co z ní právě upláchla, se pořád tyčí vysoko nad ní, plná zběsilých federálů, a alarmy se můžou uřvat. Většina oken se nedá otevřít, takže se na ni můžou leda koukat. Ovšem nějací federálové jsou na střeše. Většinu střechy zabírá les antén. A když už tomu říkáme les, tihle maníci jsou jako lesní skřítkové, co žijí v dutinách stromů. Jsou připraveni ke všemu, mají nasazené brýle proti slunci, jsou ozbrojení a všichni se na ni dívají.

Míří ovšem jen jeden. A to, čím na ni míří, je pořádně velké. Hlaveň má velikost baseballové pálky. S.O. vidí, jak se u ústí hlavně zablesklo a jak kolem vyrostl
kobližek bílého kouře. Nemíří přímo na ni, ale na místo kousek před ní.

Dělbuch dopadne na vozovku přímo před ni, odrazí se a exploduje v šestimetrové výšce.

V další čtvrtině vteřiny se neobjeví žádný záblesk, který by ji oslnil, a tak S.O. může sledovat, jak se před ní rozrůstá dokonale kulatá tlaková vlna, tvrdá a hmotná jako ledová koule. Tam, kde se koule dotkne země, vzniká kruhové vlnění, až kamínky na silnici nadskakují společně se starými, dávno rozježděnými krabicemi od hamburgerů a prachem vyvrženým z drobných prasklin v asfaltu, a to všechno se k ní žene jako mikroskopická vánice. Nad tím se vznáší ve vzduchu tlaková vlna a řítí se proti ní rychlostí vzduchu jako vzdušná čočka, jež všechno láme a zplošťuje. S.O. vjede přímo do ní.

42

Když Umi v pět ráno projede průsmykem, rozprostře se pod ním znenadání oregonské město Port Sherman jako žlutý záblesk loglení obklopený rozlehlým údolím ve tvaru U, jež kdysi vybrousil ze skály obrovský ledový jazyk během jediného epochálního geologického cunnilingu. Tam, kde město splývá s deštným pralesem, je vidět jen slabý zlatý poprašek, který však houstne a sílí dál k přístavu, podlouhlému zálivu připomínajícímu fjord vykousnutý z rovného oregonského pobřeží, k hluboké brázdě studené černé vody směřující rovnou do Japonska.

Umi je zase na pobřeží. Po celonoční honičce v lesích je to úleva. Tam vzadu bylo nějak moc buranů a moc četníků.

Ani ze vzdálenosti patnácti kilometrů a z výšky jednoho a půl kilometru to nevypadá zrovna vábně. O něco dál od středu přístavu Umi vidí několik červených teček, což je jen o něco málo lepší než převládající žlutá. Nejradši by viděl něco zeleného, modrého nebo nachového, jenže tady zřejmě žádná čtvrť vyznačená těmito barvami pro náročné není.

Ovšem to, co ho čeká, také není zrovna žádná chuťovka.

Sjede ze silnice, o půl kilometru dál si sedne na placatý kámen uprostřed volného prostranství - tady by mu snad neměla hrozit žádná léčka - a zapojí se do Metaverza.

“Knihovníku?”

“Pane?”

“Inanna.”

“Postava ze sumerské mytologie. Pozdější kultury ji znaly jako Ištar nebo Ester.”

“Dobrá nebo zlá bohyně?”

“Dobrá bohyně. Všemi milovaná.”

“Měla něco společného s Enkim nebo Ašerou?”

“Většinou s Enkim. Tihle dva spolu vycházeli jednou dobře; podruhé špatně. Inanna vešla ve známost jako královna všech velkých *me*.”

“Myslel jsem, *že me* patřila Enkimu.”

“To ano. Jenže Inanna přišla do Abzu, vodní pevnosti ve městě Eridu, kde Enki ukrýval *me* - *a* přiměla Enkiho, aby jí všechna *me* vydal. Tak se *me* dostala do rukou civilizovaných lidí.”

“Tak vodní pevnost?”

“Ano, pane.”

“Co tomu říkal Enki?”

“Dal jí je docela ochotně, zřejmě proto, že byl opilý a že se nechal omámit Inanniným osobním kouzlem. Když vystřízlivěl, pokusil se ji chytit a získat *me* zpátky, jenže ona ho přechytračila.”

“Vezměme to sémioticky,” zabručí Umi. “Vor je vodní pevnost L. Ross Leslieho. Tam má schované všechny ty svoje věci. Všechny svoje *me*. Juanita odjela do Astorie, odkud bylo před pár dny k Voru nejblíž. Myslím, že se pokouší zahrát si na Inannu.”

“V jiném známém sumerském mýtu,” ozve se Knihovník, “Inanna sestoupí do podsvětí.”

“Pokračujte,” vybídne ho Umi.

“Shromáždí všechna svoje *me* a odebere se do země, odkud není návratu.”

“Paráda.” “Projde podsvětím a vyhledá chrám, jemuž vládne Ereškigal, bohyně smrti. Přijde tam pod falešnou záminkou, kterou však vševidoucí Ereškigal okamžitě prohlédne. Ereškigal jí přesto dovolí vstoupit do chrámu. Jakmile Inanna vejde dovnitř, seberou jí oděv, klenoty *i me* a nahou ji přivedou před Ereškigal a sedm podsvětních soudců. Soudci ‚na ni upřeli zrak, zrak smrti, a na jejich slovo, to slovo, jež kruší ducha, se Inanna změnila v mrtvolu, v kus tlejícího masa, i zavěsili ji na hák zaražený do zdi.` Tolik Kramer.”

“Hotová nádhera. Co ji to k čertu napadlo?”

“Jak říká Diane Wolksteinová: ‚Inanna se vzdala... všeho, čeho v životě dosáhla; až zůstala docela nahá a nezbylo jí nic kromě vůle ke znovuzrozeni... na své cestě do podsvětí poznala sílu a mystéria smrti a znovuzrozeni.

“Aha. Takže to ještě není konec?”

“Inannin posel čeká tři dny, a když se Inanna nevrací, obrátí se na bohy s prosbou, aby jí pomohli. Nikdo z bohů není ochoten pro ni něco udělat, kromě Enkiho.”

“Takže náš kámoš Enki, ten božský programátor, ji musí nějak vysekat z pekla.”

“Enki stvoří dvě osoby a pošle je do podsvětí, aby Inannu zachránily. Pomocí jejich kouzel Inanna ožije. Pak se vrátí z podsvětí, následována zástupy mrtvých.”

“Juanita odešla na Vor před třemi dny,” ucedí Umi. “Nejvyšší čas začít tvořit.”

Země je stále tam, kde ji nechal, zaostřená na Vor. Po včerejším pohovoru s Chuckem Wrightsonem není těžké najít tu část Voru, kterou si připojili Pravoši, když *Enterprise* před několika týdny proplouvala kolem DRPKOK. Tvoří ji několik vypasených sovětských nákladních lodí svázaných dohromady a hejno menších plavidel. Většina Voru má hnědou barvu hnijící organické hmoty, avšak tato část je samý bílý laminát: výletní lodi ukradené boháčům odpočívajícím na území DRPKOK. Jsou jich tisíce.

Teď se Vor pohybuje nedaleko Port Shermanu, a proto Umi předpokládá, že se kněží bohyně Ašery budou zdržovat právě zde. Za pár dní se přesunou do Eureky, pak do San Franciska a Los Angeles jako pohyblivý most, jako spojení Pravošů na Voru s nejbližším bodem na pevnině.

Odvrátí se od Voru a pohlédne přes moře k Port Shermanu, aby provedl předběžný průzkum.

Dole na nábřeží spatří celý půlkruh laciných motelů se žlutými logy. Umi si je prohlíží a hledá ruská jména. Není to těžké. Přímo uprostřed nábřeží stojí Spektrum 2000. Jak se dá vytušit z názvu, každý takový motel má rozsáhlou nabídku pokojů všech možných kategorií, od kutlochů v hale připomínajících skříňky na zavazadla až po luxusní apartmá na střeše. A tady si celou řadu nejrůznějších pokojů pronajala hromada lidí, jejichž jména končí na -ov, -ovskij a podobné slovanské koncovky. Pěšáci spí dole v hale, nacpaní i se svými kalašnikovy v úzkých a protáhlých kumbálech, zatímco kněží a velitelé obývají krásné pokoje ve vyšších patrech. Umi se na chvíli zamyslí, k čemu asi může pravoslavnému knězi štrejchnutému letničním hnutím být masážní postel.

Apartmá úplně nahoře si pronajal jistý pán jménem Gurov. Tedy zástupce KGB osobně. Zřejmě je moc důležitý na to, aby trčel uprostřed moře na Voru.

Jak se dostal z Voru do Port Shermanu? Protože musel plout pár set mil v severním Tichomoří, znamená to, že měl k dispozici nějaké solidní plavidlo.

V Port Shermanu se nachází jistě půl tuctu přístavišť. Právě teď je většina z nich zaplněna malými hnědými čluny. Vypadá to trochu jako po tajfunu, který smetl všechny lehčí loďky z několika set čtverečních mil mořské hladiny a naházel je všechny na jednu hromadu. Pravda, v tomhle případě to vypadá trochu spořádaněji.

Uprchlíci vystupují na břeh. Pokud jsou chytří a odhodlaní ke všemu, jistě jim dojde, že do Kalifornie odtud mohou dojít pěšky.

Tím se také vysvětluje, proč jsou mola tak olepená mrňavými lodičkami. Jedno z nich však stále ještě vypadá jako soukromé přístaviště. Kotví u něj dobrý tucet bílých lodí seřazených pěkně jedna za druhou, žádný póvl. Obraz má natolik dobré rozlišení, že Umi spatří na molu i jakési malé kobližky: patrně kruhy z naskládaných pytlů s pískem. To je ostatně jediný způsob, jak si udržet soukromé kotviště, když kolem pobřeží proplouvá Vor.

Čísla, vlajky a další identifikační znaky se už zjišťují hůře. Satelitu dělá potíže tyhle věci

vyhmátnout.

Umi si zkontroluje, jestli CIC nemá nějakého agenta v Port Shermanu. Měli by ho tu mít, protože kousek odtud pluje Vor a CIC věří, že vydělá těžké prachy na prodeji zpráv o Voru všem těm vyděšeným majitelům pláží od Skagwaye po Ohňovou zemi.

A skutečně. Ve městě pobývá hned několik takových, kteří posílají na ústředí zprávy o všem, co se kde šustne. A jeden z nich je docela obyčejný chlápek s videokamerou, co chodí po městě a všechno natáčí.

Umi si rychle přejede jeho záznamy. Spoustu toho napráskal rovnou z okna hotelu: celé hodiny záběrů na řady mizerných hnědých lodiček, jak se derou k přístavu a přivazují se k okrajům miniaturní napodobeniny Voru, jež vznikla před Port Shermanem.

To hemžení je ovšem aspoň částečně organizované, protože kolem se na motorovém člunu prohání jakási samozvaná vodní policie, míří na lidi puškami a huláká na ně megafonem. Z toho je ostatně hned jasné, jak to, že v přístavu může vládnout sebevětší zmatek, ale vždycky tu zůstane přímo uprostřed fjordu volný kanál vedoucí na otevřené moře. Ten kanál končí u toho hezkého přístaviště s velkými loděmi.

Ty velké lodě jsou tu dvě. Jednou je velká rybářská loď, nad níž vlaje vlajka se symbolem Pravošů, tedy křížem a plamenem. Evidentně ji ukořistili v DRPKOK - na přídi se stále rýsuje jméno Královna Kodiaku, protože Pravoši se ještě neobtěžovali ji přejmenovat. Druhou velkou lodí je menší vyhlídková loď zkonstruovaná tak, aby co nejpohodlněji dopravovala boháče na co nejhezčí místa. Vlaje na ní zelená vlajka a zdá se, že má něco společného s Velkým Hongkongem pana Leeho.

Umi se ještě trochu porozhlédne po ulicích Port Shermanu a zjistí, že je zde i docela rozlehlý frančistát Velkého Hongkongu pana Leeho. Je vybudován v typickém hongkongském stylu, což znamená, že jde o spoustu drobných domků a místností rozptýlených po celém městě. Ovšem hustě rozptýlených. Tak hustě; že si tu Hongkong musí držet několik zaměstnanců na plný úvazek včetně prokonzula. Umi si stáhne jeho fotografii, aby ho poznal: zavile vyhlížející americký Číňan kolem padesátky. Takže kupodivu nejde o plně automatizovaný frančistát bez obsluhy, jaké jsou běžné v menších městech.

43

Když se poprvé probrala, měla na sobě pořád ještě svou kombinézu RadiKS, byla omotaná izolační páskou jako mumie a ležela na podlážce rozhrkané dodávky Ford ženoucí se bůhvíkam. To ji nenaladilo nijak přátelsky. Od toho dělbuchu jí vytrvale tekla krev z nosu a nepřestávala ji bolet hlava, kterou si navíc otloukala o ocelovou podlážku, kdykoli dodávka nadskočila na výmolu.

Zpočátku byla jenom naštvaná. Pak se jí začal tu a tam zmocňovat strach a touha vrátit se domů. Po osmi hodinách strávených na korbě dodávky už vůbec nepochybovala o tom, že chce domů. Jediné, co jí bránilo v dokonalé kapitulaci, byla zvědavost. Pokud mohla ze svého - pravda, nepříliš výhodného - pohledu soudit, tohle nevypadalo jako akce Federálu.

Dodávka sjela ze silnice na příjezdovou cestu a zastavila na parkovišti. Zadní dveře dodávky se otevřely a dovnitř vlezly dvě ženy. Otevřenými dveřmi spatřila S.O. logo Perleťových bran reverenda Wayna s gotickým obloukem.

"Ach, ty chudinko malá," politovala ji jedna z žen. Druhá si ji pouze v hrůze prohlížela. Jedna z nich ji vzala za hlavu, položila si ji do klína, hladila ji po vlasech a dávala jí napít kofoly z kelímku, zatímco ta druhá pomalu a něžně strhávala izolační pásku.

Už když se v dodávce probudila poprvé, zjistila, že jí sebrali boty, a nikdo se neobtěžoval nabídnout jí jiné. Navíc jí totálně vybrakovali kombinézu. Všechny ty chytré věcičky zmizely. Pod kombinézu ovšem nešli. Takže ji zůstaly psí známky. A ještě něco, taková věc mezi nohama, co se jí říká dentata. Tu prostě najít nemohli.

Vždycky tak nějak tušila, že ty psí známky jsou stejně podvrh. Strýček Enzo přece nechodí po světě a nerozdává své válečné suvenýry patnáctiletým holkám: Ale na někoho by přece jen mohly zapůsobit.

Ty dvě ženy se jmenují Marla a Bonnie. Nehnou se od ní na krok. A nejenže se od ní nehnou, ale ještě na ni v jednom kuse sahají. Pořád ji objímají, mačkají, berou ji za ručičku a cuchají vlasy. Když musí poprvé na záchod, Bonnie tam jde s ní, otevře ji dveře kabinky a zůstane nad ní stát. S.O. si napřed myslí, že Bonnie má strach, aby tam třeba na míse neomdlela nebo tak něco. Ovšem při příští potřebě s ní jde Marla. Nemá vůbec žádné soukromí.

Je tu ovšem jeden problém; nemůže popřít, že se jí to svým způsobem líbí. Ta jízda v dodávce byla zlá. Moc zlá. Ještě si v životě nepřipadala takhle opuštěná. A teď je bosá a bezbranná někde, kde to vůbec nezná, a ony se o ni starají a pečují o všechny její potřeby.

Po krátkém občerstvení - ať už to znamená cokoli v Perleťových branách reverenda Wayna si s Marlou a Bonnie vlezla do velkého mikrobusu bez oken. Podlaha byla pokryta kobercem, ale nebyla tu žádná sedadla a všichni seděli na podlaze. Když otevřeli zadní dveře, nebylo v dodávce k hnutí. Mačkalo se tam dvacet lidí, samá nadšená mládež plná energie. Vypadali úplně nepříčetně: S.O. se od nich odtáhla a přitiskla se k Marle a Bonnii. Jenže ti lidé uvnitř ji přivítali povzbudivým pokřikem, zablýskali na ni bělostnými zuby a smáčkli se ještě víc, aby pro ně udělali místo.

Většinu z následujících dvou dní strávila natěsnaná v mikrobusu mezi Marlou a Bonnií, s nimiž se neustále držela za ruce, takže se bez jejich svolení nemohla ani pošťaurat v nose. Zpívali veselé písničky, až jí z toho změkl mozek. Hráli praštěné hry.

Každý den se několikrát stalo, že někdo v dodávce začal drmolit jako Blablové. Nebo jako lidé z Perleťových bran reverenda Wayna. Drmolení se šířilo dodávkou jako nakažlivá choroba a zanedlouho tomu propadli všichni.

Tedy všichni s výjimkou S.O. Nějak se do toho nedokázala vpravit. Především jí to přišlo nesmírně hloupé. A tak to jenom hrála.

Třikrát denně dostali příležitost najíst se a ulevit si. Tyhle zastávky se vždycky konaly v nějakém rezidiu. S.O. cítila, jak sjíždějí z dálnice, jak se proplétají klikatými uličkami mezi

novostavbami, přes dvory, průjezdy a objezdy. Pak se otevřela elektricky ovládaná vrata, mikrobus zajel do garáže a vrata se za ním zavřela. Všichni se odebrali do typického předměstského domu, ovšem zbaveného veškerého nábytku a jiných atributů domova, posedali si na podlahu v prázdných pokojích - chlapci v jednom, dívky ve druhém - a jedli koláče a sušenky. Vždycky seděli v naprosto prázdné místnosti, ovšem i ty holé stěny vypadaly pokaždé jinak: na jednom místě byly polepené selskou tapetou s květinovým vzorkem a všude páchl žluklý margarín. Jinde byly tapety namodralé s obrázky hokejistů, fotbalistů a basketbalistů. V dalším domě byly jen holé bílé stěny s několika značkami nakreslenými tužkou. S.O. dřepěla v těch prázdných místnostech, prohlížela si staré škrábance od stěhování nábytku na podlaze a obložení, přemítala nad nimi jako archeolog a uvažovala, co se asi stalo s těmi rodinami, které tu kdysi bydlely. Ovšem ke konci cesty ji už nezajímalo ani to.

V mikrobusu neslyšela nic kromě zpěvu a sborové recitace a neviděla nic kromě natěsnaných obličejů svých druhů a družek. Benzín brali výhradně u velkých čerpadel pro náklaďáky, kde lišky dávaly dobrou noc, a stavěli u toho nejodlehlejšího ostrůvku, kde nikdo nebyl. Jinak se jelo pořád. Řidiči se plynule střídali.

Nakonec dorazili k pobřeží. S.O. cítila moře. Několik minut čekali s běžícím motorem, pak mikrobus nadskočil na jakémsi prahu, vyjel po několika rampách, zastavil a řidič zatáhl ruční brzdu. Pak vystoupil a poprvé je nechal v mikrobusu o samotě. S.O. byla ráda, že cesta skončila.

Potom něco začalo rachtat: znělo to jako motor, ovšem pořádně velký. Pohyb ucítila až po několika minutách, kdy si všimla, že se všechno zlehka houpe. Dodávka stála na lodi a loď vyplouvala na moře.

Docela normální loď pro plavbu na moři. Stará, rezavá a polorozpadlá, kterou si někdo pořídil za pár babek na lodním vrakovišti. Veze však na palubě auta, pluje po vodě a nepotápí se.

Loď se podobá tomu mikrobusu, jenom je větší a je tu víc lidí. Všichni ovšem jedí to samé, zpívají stejné písničky a spí stejně málo jako jindy. Teď už to všechno na S.O. kupodivu působí uklidňujícím dojmem. Ví, že je mezi spoustou lidí, kteří jsou na tom stejně jako ona, a cítí se v bezpečí. Vyzná se. Zná svoje místo.

Nakonec připlují k Voru. S.O. nikdo nevysvětlil, že plují právě tam, i když teď uz je to docela jasné. Měla by mít strach. Ale kdyby to tu bylo opravdu tak hrozné, jak všichni říkají, přece by sem nejeli.

Když se před nimi Vor začne vynořovat z oceánu, skoro čeká, že se na ni zase vrhnou s izolační páskou. Pak si však uvědomí, že to vůbec není nutné. Nedělala potíže. Vzali ji mezi sebe, věří jí. Svým způsobem je na to hrdá.

A na Voru také nebude dělat potíže, protože to jediné, co může udělat, je utéci z jejich části Voru na samotný Vor. Na Vor jako takový. Na skutečný Vor. Na Vor ze stovek hongkongských béčkových filmů a krvavých japonských komiksů. Člověk ani nemusí mít velkou fantazii, aby si představil, co by na Voru čekalo opuštěnou blonďatou patnáctiletou Američanku, a tihle lidé to vědí.

Někdy má starost o svou matku, ale nakonec se zatvrdí a dojde k závěru, že jí to celé nejspíš prospěje. Mohlo by ji to trochu probrat. Což je jen dobře. Když odešel táta, zhroutila se do sebe jako papírový ptáček hozený do kamen.

Do vzdálenosti několika mil je Vor obklopen hejnem drobných loděk. Většinou jde o rybářské čluny. Na některých stojí po zuby ozbrojení chlapi, ale jejich přívozu si nevšímají. Přívoz se protáhne tímhle obvodem, zatočí a zamíří k bílému místo na této straně Voru. Je doopravdy bílé. Všechny lodi tu jsou nové a čisté. Pluje tu ovšem i pár velkých rezavých lodí

s ruskými nápisy na bocích: přívoz přirazí k jedné z nich a posádka přehodí na palubu lana, po nichž následují sítě, můstky a mříže ze starých pneumatik.

Tenhle Vor tedy vůbec nevypadá, že by se tu dalo rozumně jezdit na prkně.

Uvažuje, jestli jsou na palubě přívozu nějací skejťáci. Nejspíš ne. Tohle vůbec nejsou lidé jejího typu. Vždycky patřila spíš k bahnu velkoměsta než k těmhle rozezpívaným nadšencům. Možná bude Vor to pravé místo pro ni.

Odvedou ji na jednu z těch ruských lodí a přidělí jí tu nejstrašnější práci v jejím životě: kuchání ryb. Žádnou práci nechtěla, o žádnou se jich neprosila. A stejně ji dostane. Přitom s ní nikdo ani pořádně nepromluví, nikdo jí nic nevysvětlí a jí se tím pádem ani nechce vyptávat. Evidentně narazila na tu nejvyšší kulturní bariéru v životě, protože lidé na téhle lodi jsou většinou staří a tlustí Rusové, co neumějí slovo anglicky.

Několik dní tráví většinu času tím, že usíná při práci a buclaté Rusky, které pracují vedle ní, ji probouzejí šťouchanci. Také trochu jí. Ryby, co je mají kuchat, nejsou nic moc, ale objevuje se mezi nimi dost lososů. Pozná je jen proto, že si kdysi dávala v nákupním středisku suši - lososi mají takové oranžovo-růžové maso. Takže si sama dělá něco na způsob suši, žvýká syrové lososí maso a je to dobré. Trochu si tím pročistí mozek.

Jakmile překoná prvotní šok a přivykne rutině, začne se rozhlížet kolem sebe, sleduje ostatní ženské při práci a uvědomí si, že takhle nejspíš žije 99 procent lidí na světě. Prostě někde jste. Kolem je plno jiných lidí, jenomže vám nerozumí a vy nerozumíte jim, i když všichni tak jako tak v jednom kuse blbě žvaní. Abyste zůstali naživu, musíte celé dny vykonávat nějakou debilní, nesmyslnou práci. A můžete se toho zbavit jenom tak, že se na to vybodnete, že odtamtud vypadnete, že kopnete do vrtule a vydáte se do zlého okolního světa, který vás pohltí a nikdy už po vás neštěkne ani pes.

Kuchání ryb jí moc nejde. Ty naducané Rusandy, těžkotonážní bábušky s placatými ksichty, ji v jednom kuse otravují. Pořád jí stojí za zády, dívají se jí pod ruku a tváří se, jako by nemohly uvěřit, že může být tak pitomá. Pak se jí to snaží ukázat, ale nic nepomáhá. Je to těžké a S.O. má celou dobu ruce ztuhlé zimou.

Po několika dnech plných zoufalství jí dají jinou práci na další etapě: udělají z ní děvče z bufetu. Něco na způsob těch, co roznášejí baštu ve školních jídelnách. Pracuje v kuchyni jedné z těch velkých ruských lodí, nosí k přepážce kotle plné rybí šlichty, nabírá ji naběračkou do misek a strká ji přes pult nekonečné frontě, v níž se tísní samí náboženští fanatici, náboženští fanatici a ještě pár náboženských fanatiků. Ačkoli tentokrát se zdá, že jsou to skoro samí Asiati a téměř žádní Američané.

Tady je k viděni i nový druh: lidé, jimž z hlavy čouhají anténky. Anténky vypadají jako ty, co mají poldové na vysílačkách: krátké bičíky z černé gumy, s tupými konci. Vykukují hned za uchem. Když takového člověka vidí poprvé, napadne ji, že by to mohl být nějaký nový typ walkmana, a chtěla by se ho zeptat, kde ho sehnal a co na něm poslouchá. Jenže ten člověk je divný, divnější než ostatní, a to je co říct: věčně civí do prázdna a mumlá si pro sebe, takže ji nakonec vyděsí natolik, že mu prostě vrazí do ruky dvojnásobnou porci a co nejrychleji se začne věnovat dalšímu v řadě.

Občas pozná i někoho z těch, co se s nimi setkala v mikrobusu. Oni ji však zřejmě nepoznávají: dívají se na ni, jako by tam vůbec nebyla. Mají skelné oči. Jako by měli vymytý mozek.

Jako by měla S.O. vymytý mozek.

Nechápe, jak jí mohlo trvat tak dlouho, než jí došlo, co s ní provádějí. A to ji dožere ještě víc.

44

Ve Skutečnosti je Port Sherman překvapivě malé městečko, vlastně jen pár bloků. Dokud se tu neobjevil Vor, žilo zde s bídou několik tisíc lidi. Teď jich tu určitě je skoro padesát tisíc. Umi musí poněkud zpomalit, protože na ulici spí spousty uprchlíků a blokují provoz.

Což je jen dobře, protože mu to zachrání život. Krátce poté, ca vjede do Port Shermanu, se kola jeho motocyklu zaseknou - loukotě dokonale ztuhnou a začne to dost hopsat. Pár vteřin poté vytuhne celá motorka a stane se z ní neživý kus železa. Ani motor nefunguje. Podívá se na plochou obrazovku na palivové nádrži, aby zjistil stav, ale vidí jen sněžení. Operační systém právě zkolaboval. Jeho motorky se zmocnila Ašera.

Nechá ji tedy ležet uprostřed ulice a vykročí k nábřeží. Za sebou slyší uprchlíky, jak se probouzejí, vyhrabávají se z dek a spacích pytlů a sbíhají se k ležícímu motocyklu ve snaze být první, kdo se ho zmocní.

Ucítí, jak se mu prsa rozechvívají hlubokým rachotem, a vzpomene si na svoje setkání s Havranovým motocyklem v Los Angeles, jak ho nejprve ucítil a teprve poté uslyšel. Tady ovšem žádné další motorky nejsou. Zvuk přichází shůry. Vrtulník.

Umi cítí zápach tlejících chaluh, což znamená, že je skoro u cíle. Zahne za roh a ocitne se na nábřeží, přímo před průčelím Spektra 2000. Naproti hotelu šplouchá voda.

Vrtulník přilétá fjordem z otevřeného moře a míří přímo ke Spektru 2000. Je malý, prosklený a velmi pohyblivý. Umi vidí, že na místech, kde bývaly namalované rudé hvězdy, se nyní skvějí kříže. V chladném modrém světle nadcházejícího dne se leskne a mihotá, protože za sebou táhne jiskrný ocas modrobílých hořčíkových plamínků, které z něj každých pár vteřin vyletují, dopadají na mořskou hladinu a hoří dál, takže za sebou v přístavu zanechává světélkující astrální stopu. Není to jen tak obyčejný světelný efekt. Úkolem těchto prskavek je zmást samonaváděcí střely reagující na teplo.

Ze svého místa nevidí na střechu hotelu, protože stojí přímo před ním. Předpokládá ovšem, že právě tam, na střeše nejvyšší budovy v Port Shermanu, stojí Gurov a čeká, až ho pěkně za úsvitu odnesou k porcelánově zbarvenému nebi a na Vor.

Otázka: Proč ho odsud stahují? A proč mají strach ze samonaváděcích střel? Umi si opožděně uvědomí, že se tu děje něco hodně nekalého.

Kdyby měl svou motorku, mohl by vyjet po požárním schodišti nahoru a zjistit, co se peče. Jenže motorku už nemá.

Ze střechy domu po jeho pravici se ozve tupá rána. Je to starý dům, jedna z původních staveb vybudovaných před více než sto lety. Umimu se podlomí kolena, podvědomě se, přikrčí, otevře ústa a podívá se po zvuku. Při tom si něčeho všimne, něčeho malého a tmavého, co vzlétlo z domu k nebi jako ptáček. Ovšem sto metrů od břehu ptáček vzplane, vykašle mračno lepkavého žlutého dýmu, změní se v bílou ohnivou kouli a vrhne se vpřed. Uhání prostředkem přístaviště a pořád zrychluje, až dorazí k malému vrtulníku, jemuž prolétne předním sklem dovnitř a přes zadek ven. Vrtulník se změní v chumel plamenů, z nichž odletují kusy pokrouceného kovu, jako když se fénix klube ze skořápky.

Umi zřejmě není v tomhle městě jediný, kdo nemá rád Gurova. Teď bude muset Gurov sejít po schodech dolů a sehnat si loď.

Hala Spektra 2000 připomíná vojenské ležení: je tu plno vousáčů s flintami. Teprve dávají dohromady obranu: z kumbálků vylézají další vojáci, natahují si blůzy a chápou se samopalů. Po hale pobíhá nějaký snědý chlapík, patrně tatarský četař z bývalé Rudé armády v lehce pozměněné uniformě sovětské námořní pěchoty, huláká na lidi a strká je sem a tam.

Gurov je možná světec, ale po vodě chodit nedovede. Bude muset vyjít na nábřeží, dojít o dva bloky dál k bráně, jež vede k chráněnému přístavišti, a nalodit se na *Královnu Kodiaku*, která tu na něj evidentně čeká: z komínů už stoupá dým a světla se rozsvěcejí. Hned za *Královnou Kodiaku* kotví u přístaviště *Kowloon*, loď Velkého Hongkongu pana Leeho.

Umi se obrátí zády ke Spektru 2000 a rozběhne se po nábřeží, přičemž přejíždí očima loga, dokud nenajde to, co hledal: Velký Hongkong pana Leeho.

Nechtějí ho pustit dovnitř. Ukáže jim pas: dveře se otevřou. Hlídač je Číňan, ale umí trochu anglicky. Z toho je vidět, jak je v Port Shermanu všechna šejdrem: u dveří musí mít stráž. Jindy bývá Velký Hongkong pana Leeha otevřený všem a jeví neustálý zájem o nové občany, i kdyby mělo jít a ty nejchudší uprchlíky.

"Promiňte," omlouvá se strážný neupřímně chraplavým hlasem, "nevěděl jsem." Ukáže na Umiho pas.

Frančistát věru působí jako doušek živé vody. Žádná atmosféra třetího světa, žádný zápach moči. To ovšem znamená, že musí jít o místní ředitelství nebo něco na ten způsob, neboť většina hongkongského panství v Port Shermanu je pravděpodobně tvořena pouze telefonními budkami obsazenými ozbrojenou stráží. Tenhle dům je však hezký, čistý a prostorný. Okny dovnitř nahlíží několik stovek uprchlíků, jimž v útoku brání nejen pancéřové sklo, ale i nevyslovená hrozba v podobě tří boudiček pro Krysáky stojících u zdi. Vypadá to, že dvě z nich tu instalovali teprve nedávno. Jo, když se blíží Vor, je vždycky dobře nešetřit na bezpečnostních opatřeních.

Umi přistoupí k přepážce. Nějaký muž tam mluví do telefonu kantonsky, což znamená, že vlastně řve jak na lesy. Umi v něm pozná prokonzula Port Shermanu. Je sice plné zabrán do rozmluvy, ale všiml si Umiho mečů a opatrně si ho prohlíží.

"Máme velmi mnoho práce," upozorní muž, když zavěsí.

"Teď ji budete mít ještě víc," oznámí Umí. "Chtěl bych si pronajmout vaši loď *Kowloon."*

"Je moc drahá," míní muž.

"Zrovna jsem uprostřed ulice zahodil zbrusu nový supermoderní motocykl, protože se mi nechtělo ho tlačit půl bloku dál do garáže," prohlásí Umi. "Z mého účtu na běžné výdaje by se vám protočily panenky."

"Je porouchaná."

"Oceňuji zdvořilost, s níž se vyhýbáte přímému odmítnutí," praví Umi, "ale náhodou vím, že porouchaná není, a proto musím vaše tvrzení brát jako jasné ne."

"Není volná," namítá prokonzul. "Už si ji zamluvil někdo jiný."

"Ještě neodplula," opáčí Umi, "takže můžete tuhle rezervaci zrušit pomocí některé z výmluv, které jste právě zkoušel na mne, a já vám poté vyplatím podstatně více peněz."

"To není možné," míní prokonzul.

"V tam případě nyní vyjdu na ulici a oznámím uprchlíkům, *že Kowloon* za hodinu odplouvá do Los Angeles a má na palubě místo pro dvacet uprchlíků, kdo dřív přijde, ten dřív mele."

"Ne," hlesne prokonzul.

"Pak jim poradím, aby se na vás obrátili osobně."

"Kam chcete *s Kowloonem* plout?" ptá se prokonzul.

"Na Vor."

"Tak proč jste to neřekl hned," zabručí prokonzul. "Právě tam má namířeno i ten druhý pasažér."

"Vy tam máte ještě někoho, kdo chce na Vor?"

"Jak jsem řekl. Váš pas, prosím,"

Umi mu ho podá. Prokonzul jej zasune do příslušného otvoru. Ústřední počítač frančistátu si přečte Umiho jméno, osobní údaje a fotografie, načež jej prokonzul po troše ťukání na klávesnici přesvědčí, aby vyplivl laminovaný průkaz.

"S tímhle se dostanete na nábřeží," vysvětli. "Platí to šest hodin. S tím druhým člověkem se dohodněte sám. A pak už vás nechci v životě vidět."

“Co když budu potřebovat další konzulární služby?”

“Vždycky můžu zajít ven na ulici a říct těm lidem,” odtuší prokonzul, “že tady pobíhá negr s meči a znásilňuje čínské uprchlice.”

“Hmm. Musím říct, že už jsem ve Velkém Hongkongu pana Leeho zažil lepší služby.”

“Tohle taky není normální situace,” ucedí prokonzul. “Podívejte se z okna, vy idiote.”

Dole na nábřeží se toho zřejmě moc nezměnilo. Pravoši vybudovali obranu v hale Spektra 2000: roztřískali nábytek a zabarikádovali se. Umi předpokládá; že uvnitř hotelu probíhá horečná činnost.

Přitom není tak docela jasné, před kým se Pravoši tak zoufale brání. Cestou po nábřeží toho Umi mnoho nevidí: jenom plno čínských utečenců v plandavých šatech. Ovšem někteří z nich vypadají trochu čiperněji než ostatní. Vlastně vypadají úplně jinak. Většina Číňanů upřeně pozoruje bláto u svých nohou a v myšlenkách se toulá bůhvíkde. Někteří však přecházejí po ulici, zvědavě se rozhlížejí a je mezi nimi podezřele mnoho mladíků s bundami lehce nafouklými v podpaží. Také jejich účesy pocházejí ze zcela jiné kadeřnické galaxie než ty, jimiž se pyšní ostatní. Nesou stopy pomády.

Přístup na přístaviště bohatých je obložen pytli s pískem, obehnán ostnatým drátem a přísně střežen. Umi přichází pomalu, drží ruce tak, aby mu na ně bylo vidět, a ukáže průkaz veliteli stráže, jedinému bělochovi, jakého v Port Shermanu zatím viděl.

Velitel ho pustí na molo. Prostě jen tak. Vypadá to tu jako v hongkongském frančistátu - je tu ticho a prázdno a nic nesmrdí. Molo se lehce pohupuje na vlnách, což Umimu připadá uklidňující. Vlastně jde o řadu pontonů, plošinek sbitých z prken a přivázaných k velkým kusům pěnového polystyrenu, a kdyby je nehlídali, jistě by je uprchlíci odtáhli a přivázali k Voru.

Na rozdíl od jiných přístavišť tohle není tak úplně opuštěné. Lidé obvykle přivážou lodi, zajistí je zámky a jdou pryč. Tady stojí na každé lodi aspoň jeden člověk, popíjí kávu, zbraně má vyložené všem na očích a pozorně sleduje Umiho, jak kráčí po molu. Každých pár vteřin na molu zaduní kroky a kolem Umiho proběhne směrem ke *Královně Kodiaku* několik Rusů. Všichni jsou mladí, buďto námořníci nebo vojáci, a vrhají se na *Královnu Kodiaku,* jako by to byla poslední loď, co odjíždí z pekla; na palubě se nechají seřvat od důstojníků, načež se rozprchnou na svá stanoviště a začnou se usilovně věnovat svým povinnostem.

Na Kowloonu panuje podstatně větší klid. Loď je také střežena, ale většinu posádky zřejmě tvoří číšníci a stevardi v nažehlených uniformách s mosaznými knoflíky a bílými rukavičkami. Tyto stejnokroje jsou určeny k nošení pod střechou, v příjemném prostředí klimatizovaných jídelen. Občas se ukáže nějaký ten člen posádky s ulízanými černými vlasy a v tmavé větrovce, jež ho chrání před chladným větrem a vodní tříští. Umi na *Kowloonu* vidí jediného člověka, jenž vypadá jako cestující: vysokého štíhlého bělocha v tmavém obleku, který přechází sem a tam a povídá si s mobilním telefonem. Nejspíš nějaký panák ze šoubyznysu, co si chce udělat jednodenní výlet a prohlédnout si uprchlíky na Voru, než mu v jídelně naservírují vybranou večeři.

Umi se dostane asi tak do poloviny mola, když se na břehu před Spektrem 2000 strhne pravé peklo. Všechno začne dlouhou salvou z kulometu, jež zřejmě nenatropí větších škod, ale zato způsobí, že se ulice urychleně vylidní. Devadesát devět procent uprchlíků se prostě vypaří. Ostatní, totiž ti mladí muži, jichž si Umi prve všiml, vytáhnou zpod bund různé zajímavé hypermoderní zbraně a zmizí ve dveřích blízkých budov.

Umi trochu přidá do kroku a vydá se pozpátku po molu, aby se dostal za některé z větších plavidel, které by ho mohlo ochránit před případnou zbloudilou kulkou.

Z moře přiletí slabý větřík a prožene se podél mola. Cestou kolem *Kowloonu* nabere vůni smažené slaniny a čerstvě připravené kávy, což Umimu připomene, že jeho posledním

pokrmem bylo půl sklenice laciného piva v Kelleyho pivnici v Bleskorestu.

Scéna před Spektrem 2000 se zvrhla v šílený zmatek, kdy lidé uvnitř hotelu i před ním současně pálí ze svých zbraní přes ulici.

Někdo mu sáhne na rameno. Umi se otočí, aby ruku setřásl, a spatří za sebou malou čínskou servírku, jež k němu přišla po molu od *Kowloonu.* Jakmile si takto zajistila jeho pozornost, vrátí ruce tam, kde je měla předtím, totiž přitiskne si je na uši.

“Vy jste Umi Neywitz?” hláskují její ústa, protože v neuvěřitelném rámusu přestřelky není vůbec nic slyšet.

Umi přikývne. Číňanka také kývne hlavou, odstoupí od něj a pokyne směrem ke *Kowloohu.* Ruce má pořád připlácnuté na uších, a tak to vypadá jako nějaký zvláštní lidový tanec.

Umi ji následuje po molu. Možná ho nakonec nechají, aby si *Kowloon* pronajal. Číňanka ho uvede na hliníkový můstek.

Cestou na palubu pohlédne na jednu z horních palub, kde postává několik členů posádky v tmavých větrovkách. Jeden z nich se opírá o zábradlí a sleduje přestřelku dalekohledem. Další, o něco starší, k němu přistoupí, podívá se mu na záda a několikrát ho plácne rukou mezi lopatky.

První muž odloží dalekohled, aby se podíval, kdo ho to mlátí do zad. Jeho oči vůbec nevypadají čínsky. Starší muž mu něco řekne a ukáže si na krk. Ani on není Číňan.

Muž s dalekohledem přikývne, zvedne ruku a stiskne tlačítko na klopě. Když se znovu otočí, má na zádech neónově zelený elektropigmentový nápis: MAFIE.

Starší muž se také otočí: na větrovce má napsáno totéž.

Umi se zastaví uprostřed můstku. Kolem něj stojí dobrých dvacet členů posádky. Všichni mají na černě větrovce najednou nápis MAFIE. A všichni jsou najednou ozbrojení.

45

“Chtěl jsem se spojit s Velkým Hongkongem pana Leeho a stěžovat si na prokonzula tady v Port Shermanu,” vtipkuje Umi. “Byl velmi neochotný, když jsem za ním dnes ráno přišel a chtěl si tuhle loď pronajmout místo vás.”

Umi sedí v jídelně první třídy na *Kowloonu*. Na druhé straně bílého lněného ubrusu sedí muž, kterého Umi původně považoval za panáka od šoubyznysu na výletě. Má dokonale padnoucí černý oblek a skleněné oko. S představováním se neobtěžoval, jako by předpokládal, že Umi už ví, o koho jde.

Umiho vyprávění toho člověka zjevně nijak nepobavilo. Tváří se spíše udiveně. “No a?”

“Teď vím, že bych si na něj snad ani stěžovat neměl,” odpoví Umi.

“Proč ne?”

“No, protože už je mi jasné, proč vás odtud nechtěl vyštípat.”

“Jak to? Máte přece peníze, ne?”

“To jo, ale -”

“Aha!” pronese muž se skleněným okem a vykouzlí na rtech silně nucený úsměv. “Myslíte proto, že jsme od mafie.”

“Tak,” přisvědčí Umi a cítí, jak rudne. Není nic lepšího, než ze sebe udělat totálního trotla. To je fakt ten nejkrásnější pocit na celým světě.

Rámus přestřelky sem doléhá jen jako slabé hřmění. Tato jídelna je chráněna před hlukem, vodou, větrem a létajícím žhavým olovem dvojitou vrstvou pozoruhodně silného skla, přičemž prostor mezi skleněnými deskami je vyplněn jakousi vazkou vymyšleností. Hřmění začíná vůčihledě slábnout.

“Zatracený kulomety,” míní muž. “Prostě je nesnáším. Tak jedna kulka z tisíce možná trefí něco, co stojí za to trefit. A navíc to rve uši. Dáte si kafe nebo tak něco?”

“Rád bych.”

“Za chvilku nám sem přinesou snídani. Slaninu, vajíčka a tolik čerstvýho ovoce, že byste nevěřil.” Dovnitř nakoukne starší muž, jehož předtím Umi zahlédl na palubě, jak plácá přes záda toho s dalekohledem.

“Promiňte, šéfe, ale začíná nám, abych tak řekl, třetí fáze plánu. Jenom jsem myslel, že byste to chtěl vědět.”

“Díky, Livio. Řekni mi, až se Ivani dostanou na molo.” Muž se skleněným okem se napije kávy a všimne si Umiho zmateného výrazu. “Víte, my máme takový plán, a ten se dělí na několik různých fází.”

“Jo, to mi došlo.”

“První fází bylo znehybnění. To jsme jim vyřadili helikoptéru. Pak přišla druhá fáze, kdy jsme je chtěli přesvědčit, že je hodláme vyřídit v hotelu. Myslím, že tahle fáze vyšla na výbornou.”

“Já taky.”

“Děkuji. Další důležitou součástí této fáze bylo dopravit vás sem, což se také povedlo.”

“Já k tomu plánu patřím taky?”

Muž se skleněným okem se ušklíbne. “Kdybyste nepatřil, byl byste dávno po smrti.”

“Takže jste věděli, že přijedu do Port Shermanu?”

“Znáte tu malou S.O.? Tu, jak jste ji poslal, aby nás špehovala?”

“Jo.” Nemá smysl to popírat.

“Tak tu jsme využili, aby špehovala vás.”

“Proč? Co je vám sakra po mně?”

“Tím bychom značně odbočili od původního tématu, jímž byly jednotlivé fáze našeho plánu.”

“Dobře. Zrovna jsme skončili s druhou fází.”

“A teď, ve třetí fázi, která právě probíhá, je necháme, aby si mysleli, že se jim zdařil neuvěřitelný a vpravdě hrdinský kousek, když proběhli ulicí a dostali se na molo.”

“Čtvrtá fáze!” křikne pobočník Livio.

“Scusi,” omluví se muž se skleněným okem, odsune židli a složí ubrousek na stůl. Vstane a vyjde z jídelny. Umi jej následuje na horní palubu.

Několik tuctů Rusů se snaží vecpat brankou na molo. Projít může jen pár najednou, takže se roztáhnou na vzdálenost několika desítek metrů a všichni utíkají jako zběsilí do bezpečí na *Královně Kodiaku.*

Dobrý tucet jich však zůstává pohromadě: skupina vojáků vytváří lidský štít kolem menšího klubka mužů uprostřed.

“Papaláši,” pronese muž se skleněným okem a filosoficky potřese hlavou.

Utíkají po molu jako krabi, shýbají se, jak nejvíc to jde, a občas vypálí ze samopalu kamsi na Port Sherman, aby se kryli.

Muž se skleněným okem pomrkává ve svěžím větříku. S drobným úšklebkem na rtech se obrátí k Umimu. “Teď se dívejte,” upozorní a stiskne tlačítko na malé černé krabičce, již drží v ruce.

Výbuch zazní jako jediný úder na buben znějící ze všech stran naráz. Umi cítí, jak vychází z vody a roztřásá mu nohy. Nikde nejsou vidět žádné velké plameny nebo mračna dýmu, jenom zpod *Královny Kodiaku* vystřelí dva mohutné gejzíry bílé vroucí vody, jako když se rozevírají křídla. Pak se křídla změní v náhlý liják *a Královna Kodiaku* se propadne hlouběji do vody. A propadá se pořád níž.

Muži běžící po molu se zčistajasna zastaví.

“Teď,” zašeptá si muž s dalekohledem do klopy.

Na molu zazní několik menších explozí. Molo se zmítá a kroutí jako vodní had. Hlavně jedna jeho část, ta, na níž stojí papaláši, se zuřivě houpe a z obou jejích stran vychází kouř. Uvolnila se od zbytku mola.

Utržený ponton sebou škubne do strany a dá se do pohybu, následkem čehož všichni na něm popadají ve stejném směru. Umi spatří, jak se nad vodu zvedá vlečné lano vedoucí o pár desítek metrů dál k silnému motorovému člunu, jenž míří ven z přístavu.

Na pontonu zůstal dobrý tucet tělesných strážců. Jeden z nich zhodnotí situaci, namíří kalašnikova přes vodu na člun, který je vleče, a mozek mu vyletí z hlavy. Na horní palubě *Kowloonu* je pro takové případy připraven ostřelovač.

Ostatní gorily odhodí samopaly do vody.

“Čas na pátou fázi,” míní muž se skleněným okem. “Na sakra pořádnou snídani.”

Než se stačí s Umim znovu usadit v jídelně, *Kowloon* odrazí od mola, zamíří ven z fjordu a pluje rovnoběžně s menším plavidlem, které vleče ponton. Při jídle se mohou podívat z okna a o několik stovek metrů dál spatřit ponton, jak s nimi drží krok. Všichni papaláši sedí spolu s tělesnými strážci na zadku a snaží se držet těžiště co nejníže, neboť ponton nepříjemně poskakuje.

“Až se dostaneme dál od pevniny, budou větší vlny,” prohodí muž se skleněným okem. “Tyhle věci nemám rád. Jediný, co chci, je vydržet u snídaně tak dlouho, až ji budu moct zakončit nějakým solidním obědem.”

“Amen,” doplní Livio a naloží si na talíř míchaná vajíčka.

“Vezmete ty lidi na palubu?” zajímá se Umi. “Nebo je tam ještě chvíli necháte?”

“Do háje s nima. Ať jim třeba umrzne prdel. Než je vezmeme na loď, aspoň trochu změknou. A nebudou se moc vzpouzet. Co já vím, možná budou dokonce mluvit.”

Zdá se, že všichni mají značný hlad. Nějaký čas se proto zabývají výhradně snídaní. Po

chvíli prolomí ticho muž se skleněným okem, který prohlásí, že jídlo je báječné, a všichni s ním živě souhlasí. Umi dospěje k závěru, že nyní může klidně promluvit sám.

“Tak nějak jsem si říkal, proč asi se o mě tolik zajímáte.” Umi se domnívá, že u mafie je tohle vždycky dobře vědět.

“Jsme všichni v tý samý partě,” odvětí muž se skleněným okem.

“A jaká je to parta?”

“Lagosova.”

“Cože?”

“No, vlastně to ani není jeho parta. Jenom nás dal dohromady. Posloužil jako jádro, na které se to všechno nabalilo.”

“Proč, jak a o čem to vlastně mluvíte?”

“Tak jo.” Odstrčí talíř, složí ubrousek a odloží jej na stůl. “Lagos měl nápady. Různý nápady o různejch věcech.”

“Všiml jsem si.”

“Měl všude haldy informací o všem možným. Stahoval tam údaje odevšad a dával to dohromady. Měl to všechno uloženo na různých místech v Metaverzu a čekal, kdy mu to k něčemu bude.”

“Na víc místech?” diví se Umi.

“Pravděpodobně. No a před pár lety se Lagos obrátil na L. Ross Leslieho:”

“Vážně?”

“Jo. Podívejte, pro Leslieho dělají milióny programátorů a on je paranoidní z toho, že mu kradou data.”

“Vím, že je nechával odposlouchávat a tak.”

“Víte to jen proto, že jste to našel mezi Lagosovými informacemi. A Lagos si to vyhledal jen proto, že dělal průzkum trhu. Hledal někoho, kdo by mu vysolil těžký prachy za to, co vyšťáral v tý svý složce Bábel / Infokalypsa.”

“Napadlo ho,” nadhodí Umi, “že L. Ross Lesliemu by se mohlo hodit pár virů.”

“Právě. Heleďte, já těmhle blbostem nerozumím. Já prostě myslím, že narazil na nějaký starý virus nebo něco takového, co mělo škodit elitním myslitelům.”

“Technologickému kněžstvu,” opraví ho Umi. “Infokratům. Vyhladilo to veškerou sumerskou infokracii.”

“Tak nějak.”

“To je šílenství,” praví Umi. “To je podobné, jako kdyby chtěl střílet svoje zaměstnance za to, že mu kradou propisovačky. Přece to nemohl použít a nevygumovat těm svým programátorům mozek.”

“V původní podobě,” připomene muž se skleněným okem. “Ovšem to hlavní je; že Lagos na tom chtěl ještě pracovat.”

“Výzkum technologie informační války.”

“Přesně tak. Chtěl tu věc izolovat a modifikovat ji
tak, aby se s ní dali ovládat programátoři, aniž se z nich stanou vymaštěný idioti.”

“A vyšlo to?”

“Kdo ví? Ross Leslie ten nápad Lagosovi vyfoukl. Prostě mu ho sebral. A od té doby Lagos neměl tušení, co s tím Leslie dělal. Ovšem o pár let později mu začala dělat těžkou hlavu spousta věcí, co viděl.”

“Třeba obrovský rozmach Perleťových bran reverenda Wayna.”

“A Rusáci, co mluví jazyky. A to, že Leslie kopal v tom starým městě -”

“V Eridu.”

“Jo. A ta věc s rádiovou astronomií. Lagos toho našel spoustu, co ho znervózňovalo. Tak se začal obracet na lidi. Obrátil se na nás. Obrátil se na tu holku, co jste s ní chodil

“Na Juanitu.”

“Jo. Moc milá holka. A obrátil se taky na pana Leeho. Takže se dá říct, že na tomhle drobným projektu už dělá pěkná spousta různejch lidí.”

46

“Kam zmizeli?” zeptá se Umi.

Všichni se rozhlížejí po pontonu, jako by si najednou všimli, že není na svém místě. Nakonec ho spatří, jak se pohupuje na hladině asi čtvrt míle za nimi. Papaláši a gorily stojí a dívají se jedním směrem jako jeden muž. Motorový člun se vrací pro ponton.

“Nejspíš přišli na to, jako odvázat vlečný lano,” nadhodí Umi.

“To asi ne,” opáčí muž se skleněným okem. “Bylo přivázaný dole, pod vodou. A bylo ocelový, takže ho nemohli přeříznout.”

Umi spatří asi v polovině cesty mezi Rusy a motorovým člunem, který je vlekl, další malé plavidlo. Není příliš nápadné, protože je velmi malé, nízké a natřené nevýraznou přírodní barvou. Je to kajak pro jednoho. Sedí v něm dlouhovlasý muž.

“Do prdele,” zakleje Livio. “Kde se tu ksakru vzal?” Kajakář se chvíli dívá za sebe a zkoumá vlny, načež se znenadání obrátí a začne zuřivě pádlovat, pořád zrychluje a každou chvíli se ohlíží. Blíží se k němu velká vlna a ve chvíli, kdy se pod ním vzedme, už kajak pluje stejně rychle jako ona. Kajak zůstane na hřebenu vlny a řítí se dopředu jako střela: v tom okamžiku se pohybuje dvakrát rychleji než cokoli v jeho blízkostí.

Kajakář se opře do vlny koncem pádla a několikrát zhruba změní směr. Pak položí pádlo napříč přes kajak, sáhne pod sebe a vytáhne malý tmavý předmět, asi metr dlouhou trubici, kterou si zapře do ramene.

Motorový člun uhánějící opačným směrem jej mine asi o šest metrů. Potom vyletí do povětří.

Kowloon je od místa dění vzdálen několik kilometrů. Vytáčí tak ostrou zatáčku, jaké je loď této velikosti schopna, aby se co nejrychleji vrátil zpět a vypořádal se jak s Rusy, což bude snadné, tak s Havranem, což bude poněkud těžší.

Havran pádluje zpátky ke svým kumpánům. “Pitomec,” poznamená Livio. “Co chce dělat, odtáhnout je zpátky na Vor tím svým kajakem?”

“Jde z toho strach,” pronese muž se skleněným okem. “Pošlete nahoru pár chlapů s raketama. Určitě pro ně letí helikoptéra nebo tak něco.”

“Na radaru nejsou žádné další lodi,” hlásí další voják, který právě dorazil z můstku. “Jenom my a oni. A taky žádná helikoptéra.”

“Víte, že Havran má vodíkovou bombu, ne?” připomene Umi.

“Slyšel jsem o tom. Jenže do toho kajaku by se mu nevešla. Je moc mrňavej. Nedokážu pochopit, jak může někdo v tomhle vyplout na moře.”

Z moře vyrůstá hora. Tvoří ji velká bublina černé vody, která se nadouvá a rozšiřuje. Pěkný kus za rozhoupaným pontonem se z vody noří černá věž s křidélky nahoře. Věž stále roste a křidélka stoupají pořád výš, hora pod nimi se zvedá a nabývá tvar. Má na sobě rudé hvězdy a nějaká čísla. Ta čísla ovšem nemusí nikdo luštit, aby pochopil, že jde o ponorku. Přesněji řečeno o ponorku vyzbrojenou jadernými střelami.

Ponorka se zastaví. K Rusům na pontonu má tak blízko, že Gurov a jeho přátelé na ni mohou pohodlně přeskočit. Havran pádluje směrem k nim a příď jeho kajaku rozřezává vlny jako skleněný nůž.

“Do prdele,” klne muž se skleněným okem. Tváří se dokonale zaraženě. “Do prdele, do prdele. Strýček Enzo vyletí z kůže.”

“To jste nemohl čekat,” utěšuje ho Livio. “Neměli bychom na ně vystřelit?”

Než se muž se skleněným okem stačí zodpovědně rozhodnout, palubní dělo ponorky zahájí palbu. První salva je mine pouze o několik metrů.

“Tak tomu se říká vysoce dynamická situace. Umi, ty půjdeš se mnou.”

Posádka *Kowloonu* mezitím zhodnotila situaci a rozhodla se vsadit na vítězství jaderné

ponorky. Muži pobíhají po palubách a shazují do vody velké laminátové kapsle. Kapsle se otvírají a odhalují oranžové záhyby, které rychle rozkvétají do podoby záchranných člunů.

Jakmile dělostřelci z ponorky zaměří *Kowloon,* dosáhne dynamika situace vrcholu. *Kowloon* se nějak nemůže rozhodnout, zda se má potopit, shořet nebo se rozplynout ve vzduchu, a proto pro jistotu udělá všechno tohle najednou. Většina těch, kdo se nacházeli na jeho palubě, už mezitím doplavala k záchrannému člunu. Všichni se tedy pohupují na vodě, zapínají si oranžové záchranné vesty a pozorují ponorku.

Havran je poslední, kdo vstoupí do ponorky. Ještě pár minut vyndává z kajaku výbavu: nějaké pytle a kopí s průsvitným hrotem ve tvaru listu. Než zmizí v poklopu, obrátí se k troskám *Kowloonu* a zamává kopím vítězně a výhrůžně zároveň. Pak se ztratí z dohledu. Po několika minutách tak učiní i ponorka.

“Z toho chlapa jde vážně strach,” utrousí muž se skleněným okem.

Jakmile si znovu uvědomí, že lidé kolem ní jsou do jednoho vypatlané zrůdy, začne si na nich všímat dalších věcí. Tak třeba celou dobu se jí nikdo ani jednou nepodívá do očí. Zvláště muži. Nemají v sobě ani špetku pohlavního pudu, tak hluboko to v nich zadupali. Ještě by chápala, že se nedívají na ty tlusté bábušky. Jenže S.O. je patnáctileté americké kotě a je zvyklá, že po ní tu a tam někdo hodí okem. Tady by se nedočkala.

Přesněji řečeno do chvíle, kdy vzhlédne od svého kotle plného ryb a shledá, že hledí nějakému chlapovi na prsa. A když zvedne oči a přejede ho pohledem od prsou přes krk až k čelu, spatří temné oči, které si ji přes pult pozorně prohlížejí.

Na čele má ten chlap něco napsáno: NEDOSTATEČNĚ ZVLÁDANÉ PUDY. Vypadá to dost strašidelně. Ovšem zároveň sexy. Vzbuzuje to takový zvláštní romantický dojem, o jakém by se těm ostatním ani nesnilo. Předpokládala, že Vor bude kruté místo plné nejrůznějších nebezpečenství, a přitom to tady vypadá skoro jako tam, co dělá její máma. Tenhle chlap je tady vůbec první, kdo vypadá, jako by na Vor patřil.

I ten jeho vzhled sem dokonale pasuje. Dokonalý drsňácký styl. I když má takový dlouhý ježatý knír, který mu tedy vůbec nesluší. Vůbec mu nezvýrazňuje rysy obličeje.

"Chceš ten humus? Jednu rybí hlavu - nebo snad dvě?" zeptá se ho a elegantně komíhá naběračkou. Vždycky s lidmi takhle kecá, protože jí nikdo z nich nerozumí ani slovo.

"Dám si, co mi nabídneš," odpoví tenhle. Anglicky. Má takový zvláštní, ostrý přízvuk.

"Nikomu nic nenabízím," odtuší S.O. "Ale jestli tu chceš postát a pokoukat, nic proti."

Tak tam chvíli stojí a kouká. Dost dlouho na to, aby si lidé na konci řady stoupli na špičky a snažili se zjistit, v čem je problém. Jakmile však shledají, že problém spočívá v tomto konkrétním jedinci, urychleně si stoupnou normálně, shrbí se a jakoby splynou s okolní masou vlny prosáklé rybinou.

"Co je dneska za moučník?" zajímá se muž. "Máš pro mě něco sladkýho?"

"Tady moučníky nevedeme," opáčí S.O. "Je to sakra hřích, to nevíš?"

"To záleží na kulturní orientaci."

"Nepovídej. A na jakou kulturu se orientuješ ty?"

"Jsem Aleut."

"Aha. Tak o těch jsem v životě neslyšela."

"To proto, že na nás sjeli tunel," zavrčí velký a strašlivý Aleut. "Větší než na kterejkoliv národ v dějinách."

"To nerada slyším," pronese S.O. "Tak co, mám ti nabrat nějaký ryby, nebo radši zůstaneš o hladu?"

Hřmotný Aleut na ni ještě chvíli civí. Pak pohodí hlavou do strany a řekne: "Tak pojď. Vypadneme odtud."

"To jako myslíš, že mám utýct z tohohle fajnovýho místečka?"

Zašklebí se, až to vypadá směšně. "Můžu ti najít lepší."

"Budu si moct v tý nový práci nechat šaty?"

"Pojď. Musíme jít," vyzve ji a nepřestává ji probodávat očima. S.O. se snaží nevšímat si pocitu tepla, který se jí rozlévá mezi nohama.

Vyrazí za ním podél pultu až k místu, kde může přejít do jídelny. Nejvyšší bábuška se přiřítí odkudsi zezadu a huláká na ni nějakým nesrozumitelným jazykem.

S.O. se po ní otočí. V tom okamžiku jí po bocích přejedou mohutné dlaně a směřují do podpaží; S.O. přitiskne paže k bokům, aby je zastavila. To však nepomůže, ruce dorazí až na konec své dráhy, zvednou ji do vzduchu a přitáhnou k sobě. Obr ji zvedne přes pult jako tříleté nemluvně a postaví ji na podlahu vedle sebe.

S.O. se znovu obrátí a spatří vrchní bábušku, jak na ni upírá pohled plný údivu, strachu a

pohoršení. Nakonec však vyhraje strach, bábuška odvrátí zrak, otočí se a vystřídá S.O. u kotle číslo devět.

“Dík za svezení,” pronese S.O. podivně rozechvělým hlasem. “Jo a mimochodem, fakt ses nechtěl najíst?”

“Stejně jsem měl v plánu někam si vyrazit,” odpoví.

“Vyrazit? Kam si můžeš tady na Voru vyrazit?”

“Pojď se mnou, ukážu ti to.”

Po chodbách a ocelových schodištích ji vyvede na palubu. Blíží se soumrak a černá hlavní nástavba *Enterprise* se ostře rýsuje proti tmavě šedému nebi, které temní a zatahuje se tak rychle, že to skoro vypadá, jako by bylo tmavší než o půlnoci. Zatím ovšem nesvítí žádná světla, takže vidí jen černou ocel a břidlicově šedou oblohu.

Vydá se za ním po palubě lodi na příď. Z výšky desíti metrů nad vodou se rozhlédnou po bohatém a čistém ruském segmentu odděleném od špíny a temnoty samotného Voru širokým kanálem střeženým ozbrojenci v černém. Nejsou tu žádné schody ani provazový žebřík, ale k zábradlí je přivázané tlusté lano. Velký Aleut si lano přitáhne a svižně si ho obtočí kolem paže a jedné nohy. Potom popadne S.O. kolem pasu, podepře si ji loktem, zakloní se a sletí z lodi.

S.O. nemá vůbec v úmyslu křičet. Cítí, jak lano zastavilo jeho pád a jak ji jeho paže sevřela tak pevně, že vůbec nemůže dýchat, a pak už tam jen visí na jeho lokti.

Původně svěsila paže podél těla, aby mu dala najevo, že se jen tak nedá. Teď se k němu však jen tak z legrace přitulí, obejme ho kolem krku, položí mu hlavu na rameno a pevně se ho chytí. Sleze po laně a za chvilku už oba stojí na vymydlené, luxusní ruské části Voru.

“Jak se vůbec jmenuješ?” ptá se ho S.O.

“Dmitrij Javranov,” odpoví. “Ale říká se mi Havran.”

A do prdele.

Spoje mezi jednotlivými loděmi jsou propletené a nepředvídatelné. Pokud se chcete dostat z bodu A do bodu B, musíte kličkovat po celém Voru. Havran však ví přesně, kudy jít. Občas ji chytí za ruku, ale nevleče ji za sebou, i když S.O. je podstatně pomalejší než on. Každou chvíli se po ní ohlédne a usměje se na ni, jako by říkal: Mohl bych ti ublížit, ale neudělám to.

Dorazí na místo, kde je ruský segment spojen se zbytkem Voru širokým dřevěným můstkem střeženým chlapy se škorpíky v rukou. Havran si jich nevšímá, znovu vezme S.O. za ruku a vykročí s ní na most. S.O. ani nemá čas pořádně si rozmyslet, co to znamená, když jí to dojde - rozhlédne se, vidí ty Asiaty, jak na ni civí jako na večeři o pěti chodech, a uvědomí si: jsem na Voru. Opravdu na Voru.

“Tohle jsou Vietnamci z Hongkongu,” vysvětluje Havran. “Narodili se ve Vietnamu a po válce se přeplavili do Hongkongu, takže už pěkných pár generací žijí na lodích. Neboj se, nejsou nebezpeční.”

‚Mám pocit, že bych netrefila zpátky,” oznámí mu S.O.

“Jen klid,” ujišťuje Havran. “Ještě se mi žádná přítelkyně neztratila.”

“Měl jsi *vůbec někdy* nějakou přítelkyni?”

Havran pohodí hlavou a zasměje se. “Spoustu, teda dřív. V posledních letech už jich tolik nebylo.”

“Fakt? Dřív? To tenkrát jsi přišel k tomu tetování?”

“Jo. Jsem alkoholik. Párkrát jsem vletěl do průšvihu. Teď už jsem osm let čistej.”

“Tak čím to, že se tě všichni bojí?”

Havran se k ní otočí, usměje se a pokrčí rameny. “Víš, asi to bude tím, že jsem

neuvěřitelně výkonnej, krutej a chladnokrevnej zabiják.”

S.O. se zasměje. Havran také.

“Co děláš?” ptá se S.O.

“Harpunáře,” odpoví.

“Jako *v Bílý velrybě?”* Tahle představa se S.O. zamlouvá. Tu knížku četla ve škole. Většině lidí ze třídy, dokonce i těm největším šprtům, to přišlo strašně rozvleklé. Jenže S.O. se líbilo všechno to povídání o lovu velryb.

“Kdepak. Ve srovnání se mnou jsou všichni ti Achabové vořezávátka.”

“A co lovíš?”

“Kdeco.”

Od toho okamžiku se S.O. dívá jen na něj. Nebo na neživé předměty. Jinak by totiž neviděla nic než tisíce mlsných černých očí. Pořádná změna oproti servírování šlichty maníkům s vymytými mozky.

Částečně je to tím, že je tak odlišná. A částečně také proto, že na Voru není žádné soukromí; můžete se pohybovat jen tak, že přeskakujete z jedné loďky do druhé. A na každé té loďce žijí dobré tři tucty lidí, takže si připadáte, jako byste v jednom kuse procházeli něčím obývákem. Nebo koupelnou. Nebo ložnicí. A všichni se samozřejmě dívají.

Přejdou po provizorní plošině postavené na barelech od nafty. Pár Vietnamců se tu hádá nebo smlouvá o něčem, co vypadá jako kus ryby. Ten, co stojí čelem k nim, si jich všimne. Přejede očima S.O., upře pohled na Havrana a vyvalí bulvy. O krok ustoupí. Muž, s nímž dosud mluvil, a který k nim stojí zády, se obrátí a doslova nadskočí; přitom tlumeně zaúpí. Oba před Havranem uhnou do uctivé vzdálenosti.

A tehdy jí dojde něco velmi důležitého: ti lidé se nedívají na ni. Ona je vůbec nezajímá. Všichni civí na Havrana. A nedělají to jen proto, že je slavný nebo tak něco. Tihle drsní chlapi z Voru, tihle ostřílení mořští vlci jsou z Havrana podělaní až za ušima.

A ona s ním má rande. A to rande právě začalo.

Cestou přes další vietnamský obývák si S.O. zčistajasna vzpomene na jeden z nejotravnějších rozhovorů ve svém životě, kdy se jí asi před rokem matka pokoušela radit, co má dělat, kdyby si na ni nějaký kluk dovoloval. Jo, jasně, mami. Budu si to pamatovat. To víš, že nezapomenu. S.O. už tehdy věděla, že ty rady nejsou k ničemu, a dnešní noc jí měla prokázat, že se tehdy nemýlila.

V záchranném člunu sedí čtyři muži: Umi Neywitz, samostatný zpravodaj Celosvětové informační centrály, jehož práce se dosud omezovala výhradně na tzv. "čisté" operace, což znamenalo, že jenom někde seděl, nasával informace a posléze je ukládal do Knihovny, tedy databáze CIC, aniž někdy udělal něco opravdového. V současné době je jeho práce notně špinavá. Umi je vyzbrojen dvěma meči a poloautomatickou pistolí ráže 9mm, běžně známou pod názvem devítka, se dvěma zásobníky po jedenácti nábojích.

Vic, příjmení neuvedeno. Kdyby ještě existovala daň z příjmu, Vic by každý rok vyplňoval do přiznání jako své povolání "ostřelovač". Jako správný ostřelovač je Vic nenápadný a mlčenlivý. Je vyzbrojen dlouhou velkorážní puškou s jakýmsi mohutným mechanismem namontovaným v místech, kde by se nacházel zaměřovač, kdyby Vic nepatřil ve svém oboru k naprosté špičce. O jaké zařízení se jedná, není tak docela jasné, avšak Umi předpokládá, že jde o soubor výjimečně přesných čidel se zaměřovacím křížem uprostřed. Dále lze očekávat, že Vic je vybaven i několika dalšími malými zbraněmi rozmístěnými různě po těle.

Eliot Chung. Eliot býval kapitánem lodi, která se jmenovala *Kowloon.* Nyní dočasně bez místa. Eliot vyrůstal ve čtvrti Watts a anglicky mluví jako černoch. Po genetické stránce je typický Číňan. Mluví plynně černošskou i bělošskou angličtinou, kantonštinou a taxikářštinou, a k tomu umí ještě trochu vietnamsky, španělsky a mandarínsky. Eliot je vyzbrojen revolverem Magnum ráže .44, který nosil i na palubě *Kowloonu* "jenom kvůli platýsům", tj. používal jej k popravě platýsů předtím, než je jeho bohatí zákazníci vytáhli na loď. Platýsi dorůstají značných velikostí a zmítají se tak silně, že mohou ty, kdo je chytili, snadno zabít; proto je rozumné nastřílet jim do hlavy pár nábojů ze čtyřiačtyřicítky, než je vezmete na palubu. To je ostatně jediný důvod, proč Eliot nosí zbraň; o ostatní obranné potřeby *Kowloonu* se starali ti členové posádky, kteří se v takových věcech vyznali.

"Očko". Tím je míněn onen muž se skleněným okem. Nechá se oslovovat výhradně svou přezdívkou. Je vyzbrojen velkým a tlustým černým kufrem.

Kufr se vyznačuje bytelnou konstrukcí se zapuštěnými kolečky a váží něco mezi metrákem a tunou, jak Umi zjistí, když se jím pokusí pohnout. Vzhledem k jeho hmotnosti není podlážka záchranného člunu tradičně rovná, ale tvoří vrásčitý kužel. Ke kufru je připojena pozoruhodná věc: pružný, několik metrů dlouhý a osm čísel široký kabel nebo hadice nebo něco takového, co vychází z jednoho rohu kufru a táhne se po svažité podlážce člunu přes bok a do vody. Na konci tohoto záhadného chapadla se nachází kus kovu přibližně velikostí odpadkového koše, ovšem vybavený tolika miniaturními žebry a lamelami, že jeho celková plocha nejspíš odpovídá rozloze státu Delaware. Umi viděl tuhle věc mimo vodu jen na pár okamžiků, když ji přenášeli k záchrannému člunu. Tehdy byla rozpálená doruda. Od té doby plave těsně pod hladinou a je světle šedá, ovšem není ji až tak dobře vidět, protože voda kolem ní neustále klokotem vře. Kolem jemných obrysů rozžhavených lamel se shlukují bubliny velké jako pěst a neustále, ve dne i v noci buší do hladiny nad sebou. Bezmotorový záchranný člun ztracený v Severním Pacifiku tak vydá k nebi obrovské mračno páry, jako když se železný oř blahé paměti hnal s rozpáleným kotlem přes Velký předěl. Ani Umi, ani Eliot se nezmiňují o nyní již zcela nepochybné skutečnosti, že Očko má s sebou nezávislý příruční zdroj jaderné energie - evidentně radiotermální izotopy podobné těm, jaké pohánějí Krysáky. Ani nedávají najevo, že si toho všimli. Vzhledem k tomu, že sám Očko nebere tuto skutečnost nijak na vědomí, připadá jim nezdvořilé na to zavádět řeč.

Všichni výše uvedení jsou oděni ve světle oranžových kombinézách, které jim zakrývají celé tělo. Jde o verzi záchranných vest pro Severní Pacifik. Jsou tlusté a nešikovné, avšak Eliot Chung s oblibou zdůrazňuje, že v severních mořích je vám normální záchranná vesta dobrá leda k tomu, aby se vaše mrtvola udržela na hladině.

Záchranný člun je vlastně nafukovací vor dlouhý asi tři metry, který obvykle nebývá

vybaven motorem. Zato je vybaven nepromokavou plachtou připomínající stan, kterou mohou zapnout na zip kolem dokola a vytvořit tak neprodyšné pouzdro, do nějž ani za toho nejhoršího počasí nepronikne voda.

Po několik dní je silný studený vítr vanoucí z hor žene od pobřeží Oregonu a na širé moře. Eliot zvesela vykládá, že tenhle záchranný člun vymysleli za starých časů, kdy ještě existovalo námořnictvo a pobřežní stráž, která se starala o vyhledávání a lovení trosečníků. Stačilo jen zůstat na hladině a být oranžový. Očko má s sebou vysílačku, jenže ta funguje jen na krátkou vzdálenost. Umiho počítač se dá samozřejmě zapojit do sítě, jenže v tomto ohledu funguje stejně jako mobilní telefon. Uprostřed oceánu není k ničemu.

Když hodně prší, sedí pod plachtou. Když prší méně, sedí nad ní. Každý má svůj způsob, jak ubíjet čas. Umi pochopitelně blbne se svým počítačem. Trčet na záchranném člunu uprostřed Tichého oceánu je pro programátora skvělá příležitost.

Vic si pořád dokola čte promáčený brožovaný román, který měl v kapse své mafiánské větrovky právě v okamžiku, kdy se mu *Kowloon* rozpadl pod nohama. Dny plné čekání snáší mnohem lépe než ostatní. Jako profesionální ostřelovač ví, jak si ukrátit čas.

Eliot se rozhlíží dalekohledem, i když toho kolem k vidění mnoho není. Spoustu času také stráví tím, že pořád něco upravuje na člunu, jak už mají námořní kapitáni ve zvyku. Také hodně rybaří. Na záchranném člunu jsou dostatečné zásoby jídla, ale čerstvý platýs nebo losos občas přijdou vhod.

Očko si vzal k ruce něco, co vypadá jako návod k použití na ten těžký černý kufr. Jsou to malé desky se stránkami potištěnými laserovou tiskárnou. Desky jsou laciné, koupené někde v papírnictví. To připadá Umimu značně povědomé: tahle věc vykazuje všechny vnější znaky hypermoderního výrobku, který je pořád ještě ve vývoji. Každé technické zařízení vyžaduje určitou dokumentaci, ale tuhle mohli sepsat jedině technici, kteří to celé sestrojili; takoví ovšem psaní dokumentace k smrti nesnášejí a odkládají je vždycky až na poslední chvíli. Pak něco naklepou do textového procesoru, vyjedou to na laserové tiskárně, pošlou sekretářku pro nějaké laciné desky a tím to hasne.

Očko se jím však dlouho nezabývá. Zbytek času tráví tím, že hledí k obzoru, jako by čekal, že se na něm každou chvíli vynoří Sicílie. Nestane se tak. Je celý zkroušený z toho, že nesplnil svůj úkol, a hodně si bručí pod vousy, jak se snaží přijít na to, co by se ještě dalo zachránit.

"Jestli se můžu zeptat," osloví ho Umi, "co jste měl vlastně za úkol?"

Očko nad tím chvíli přemítá. "To dost záleží na úhlu pohledu. Oficiálně mám za úkol sebrat těm kašparům jednu patnáctiletou holku. Takže jsem se takticky rozhodl, že zajmu pár jejich papalášů a uspořádám výměnu."

"Co to je za patnáctiletou holku?"

Očko pokrčí rameny. "Znáš ji. Je to S.O."

"A to byl celý úkol?"

"Hlavně musíš pochopit, jak to v mafii chodí. A v mafii to chodí tak, že osobních vztahů využíváme v zájmu vyšších cílů. Takže, dokud jsi vozil pizzu, nerozvážel jsi ji rychle proto, že bys za to dostal víc peněz, nebo protože to bylo v nějakejch blbejch předpisech. Dělal jsi to, protože jsi odpovídal za plnění osobní smlouvy mezi Strýčkem Enzem a každým jeho zákazníkem. Takhle se aspoň nikdy ideologicky nezacyklíme. Ideologie je totiž virus. Takže, když chceme zachránit tu holku, tak nám jde o něco víc, než jenom o ni. Je to konkrétní projev snahy o dosažení abstraktního cíle a tohle víme nabeton. A my si na beton potrpíme, co, Vicu?"

Vic si dovolí odměřený úsměv a chraplavě se zachechtá.

"A o jaký abstraktní cíl jde v tomhle případě?" vyzvídá Umi.

"Do toho mi nic není," odpoví Očko. "Ale mám dojem, že Strýček Enzo má pifku na L.

Ross Leslieho.”

Umi se musí spokojit se dvěma rozměry. Částečně to dělá proto, aby šetřil baterie počítače: vykreslení trojrozměrné kanceláře zaměstná spoustu procesorů na plný úvazek, kdežto prosté dvourozměrné zobrazení vyžaduje jen minimální výkon.

Ovšem hlavní důvod, proč pracuje ve dvou rozměrech, spočívá v tom, že Umi Neywitz, poslední programátor na volné noze, právě programuje. A když nějaký programátor programuje, tak vám docela kašle na avatary a jiné serepetičky z Metaverza. V takovém případě totiž sestupuje hluboko pod povrch, do podsvětí programového kódu a různých propletených nam-šubů, na nichž to celé stojí, zkrátka tam, kde se vše, co vidíte v Metaverzu, a může to být jako živé, krásné a trojrozměrné, redukuje na pouhý textový soubor, na řetězce písmen na elektronické stránce. Je to vlastně návrat do dob, kdy lidé programovali počítače pomocí jednoduchých dálnopisových terminálů a děrných štítků.

Od té doby vznikly na pohled hezké a pro uživatele příjemné programovací nástroje. Počítač můžete programovat i tak, že budete sedět u svého stolu v Metaverzu a ručně spojovat drobné předprogramované jednotky, něco jako kousky mechanické stavebnice. Jenže opravdový programátor by nikdy nic takového neudělal, stejně jako by se zkušený automechanik nikdy nesnažil opravit auto tím, že si sedne za volant a bude sledovat kontrolky na palubní desce.

Umi neví, co dělá, ani na co se připravuje. To ovšem nevadí. Většina programování spočívá v kladení základů a vytváření struktur, které jako by s konkrétním úkolem nijak nesouvisely.

Ví jen jedno: z Metaverza se najednou stalo místo, kde člověku hrozí smrt. Nebo aspoň nebezpečí, že vám někdo vysmaží mozek tak, až by skoro bylo lepší být po smrti. Tím se povaha Metaverza zásadním způsobem změnila. V Ráji promluvily zbraně.

A dobře jim tak, uvědomí si. Za zranitelnost Metaverza si mohou sami. Představovali si, že nejhorší možné nebezpečí představuje nějaký virus, který vám vnikne do počítače a donutí vás sundat si obrazové brýle a restartovat systém. A když budete hodně hloupí a nebudete mít nainstalovaný žádný antivirový program, možná přijdete i o nějaká data. Proto je Metaverzum dokonale otevřené a nechráněné, podobně jako letiště v dobách před pumovými útoky a detektory kovu, jako základní školy před nástupem šílenců s útočnými puškami. Každý může vstoupit a dělat si, co se mu zlíbí. Není tu žádná policie. Nemůžete se bránit, nemůžete pronásledovat zločince. A změnit tuhle situaci dá hodně práce - vlastně to znamená přebudovat od základu celé Metaverzum, a to na globální, celopodnikové úrovni.

Než se to stane, možná se k lizu dostanou i jednotlivci, kteří se v tomhle prostředí vyznají. Pár dobře vymyšlených prográmků může v takové situaci dost píchnout. A programátor na volné noze toho může udělat hodně - především o mnoho let dřív, než se velké softwarové firmy k něčemu rozhoupou.

Virus, jenž pronikl Da5idovi do mozku, byl řetězec informací ve dvojkové soustavě, který se mu objevil před očima v podobě bitmapy - tedy jako řada bílých a černých bodů, kde bílá znamená nulu a černá jedničku. Tu bitmapu uložili do svitků a svitky rozdali avatarům, aby procházeli Metaverzem a hledali vhodné oběti.

Ten Brendan, co se snažil nakazit Umiho v Černém slunci, nakonec unikl, ale svůj svitek nechal na místě přece jen nepočítal, že mu někdo usekne hnáty - a Umi ho shodil do systému podzemních chodeb, kde přebývají Hrobníci. Později Umi přikázal jednomu Hrobníkovi, aby svitek odnesl do jeho pracovny. Všechno, co má Umi ve svém domě, je samozřejmě uloženo na jeho počítači. Aby s tím mohl pracovat, nemusí se připojovat ke globální síti.

Práce s daty, která vás mohou zabít, není nijak snadná. Dá se to ovšem zařídit. Ve

Skutečnosti lidé v jednom kuse manipulují s nebezpečnými látkami - s radioaktivními izotopy a jedovatými chemikáliemi. Stačí jen mít po ruce správné nástroje: manipulátor na dálkové ovládání, rukavice, ochranné brýle, bezpečnostní sklo. A když ve dvourozměrném prostoru potřebujete nějaký nástroj, stačí sednout a napsat si ho. Umi tedy začne tím, že napíše pár jednoduchých programků, které mu umožní manipulovat s obsahem svitku, aniž by ho spatřil.

Svitek, stejně jako všechny ostatní viditelné součásti Metaverza, je pouhý software. Obsahuje určitý kód, který popisuje, jak vlastně vypadá, aby ho váš počítač dokázal vykreslit, a pár funkcí určujících, jakým způsobem se bude smotávat a rozevírat. Někde uvnitř pak obsahuje hlavní zdroj, balík dat, prostě digitální verzi viru jménem Sníh.

Jakmile se podaří virus najít a izolovat, bude moci Umi snadno napsat nový program nazvaný Posyp. Posyp bude sloužit jako protilátka. To znamená, že bude chránit Umiho systém - jak hardware, tak jeho bioware, jak by řekl Lagos - před digitální nákazou Sněhem. Až si ho Umi nainstaluje do systému, bude tenhle program neustále kontrolovat všechny informace procházející zvenčí a vyhledávat data odpovídající obsahu svitku. Jestliže takové informace zjistí, zablokuje jejich přenos.

Ovšem ve dvourozměrném zobrazení je třeba provést ještě spoustu dalších věcí. Umi se vyzná v avatarech, a proto si napíše neviditelného avatara - čistě jenom proto, že se mu v novém a nebezpečnějším Metaverzu může hodit. Taková věc se dá až příliš snadno zbabrat; když se má udělat pořádně, dá to dost práce. Skoro každý dovede napsat avatara, který nevypadá nijak, ale při jeho použití může nastat spousta problémů. Některé prostory v Metaverzu - včetně Černého slunce - chtějí při vstupu vědět, jak velký váš avatar je, aby mohly vypočítat, zda zrovna nenarážíte do jiného avatara nebo do nábytku. Když uvedete nulovou velikost - což znamená, že je váš avatar nekonečně malý - software dotyčného místa buďto rovnou spadne, nebo v něm vzbudíte značné podezření. Budete sice neviditelní, ale kamkoli se v Metaverzu vrtnete, pět let za vámi tráva neporoste. Někde jsou neviditelní avataři dokonce rovnou zakázáni. Jestliže je váš avatar průhledný a neodráží vůbec žádné světlo - to se dá taky dost snadno napsat - software okamžitě pozná, že jde o nepovolenou techniku, a spustí poplach. Proto musíte neviditelného avatara napsat tak, aby ho ostatní lidé nemohli vidět, ale aby si zároveň software všech míst v Metaverzu neuvědomil, že je neviditelný.

Existují ještě stovky podobných drobnosti, o nichž by Umi neměl ani ponětí, kdyby v posledních několika letech neprogramoval avatary pro lidi jako Vitalij Černobyl. Napsat od základu dobrého neviditelného avatara by nejspíš trvalo strašně dlouho, ale Umi si ho slepí během pár hodin z kousků předchozích projektů, které mu zůstaly v počítači. Tak ostatně programátoři pracují většinou.

Zatímco na tom pracuje, narazí na hodně starý adresář s nějakým dopravním softwarem. Zůstal mu v počítači ještě z dřevních dob Metaverza, kdy neexistovala jednokolejka a člověk musel buďto chodit pěšky, nebo si napsal prográmek na simulaci nějakého vozidla.

V počátcích, kdy Metaverzum vypadalo jen jako holá černá koule, to bylo přímo triviální. Později, když se objevila Ulice a začalo se na ní stavět, to už bylo složitější. Na Ulici můžete procházet avatary jiných lidí. Ovšem stěnami procházet nemůžete. Nesmíte vstupovat na soukromé pozemky. A stejně tak nesmíte procházet jinými vozidly nebo trvalými součástmi Ulice, jako jsou Porty a sloupy, na nichž spočívá jednokolejka. Jestliže se pokusíte narazit do některé z těchto věcí, nezemřete, ani vás za trest nevyhodí z Metaverza jenom se dokonale zastavíte, jako když se postavička v komiksu rozplácne o betonovou stěnu.

Jinými slovy, jakmile se Metaverzum zaplnilo překážkami, do nichž se dá narazit, začala být otázka přepravy vysokou rychlostí podstatně zajímavější. Vyvstal problém s možností manévrování. A s velikostí. Umi, Da5sid a ostatní programátoři zavrhli obrovská bizarní vozidla, v nichž se prohánělí původně - všechny ty viktoriánské domy na tankových pásech, zaoceánské parníky, křišťálové koule s kilometrovým průměrem a ohnivé kočáry tažené

draky - a dali přednost malým, snadno ovladatelným vozidlům. Především motocyklům.

Vozidlo v Metaverzu může být rychlé a mrštné jako kvark. Přitom si nemusíte lámat hlavu s fyzikálními vlastnostmi: zrychlení je v podstatě neomezené a odpor vzduchu nulový. Pneumatiky zde nekvílejí a brzdy neblokují kola. Jediné, s čím se nedá nic dělat, je rychlost reakce uživatele. Když tedy prohánělí svůj nejnovější motorkový software rychlostí zvuku při divokých závodech v centru, nestarali se o obsah válců. Starali se především o uživatelské rozhraní, o ovládací prvky, které jezdci umožňovaly přenášet své reakce do stroje, tedy otáčet řídítky, přidávat plyn a brzdit tak rychle, jak dokázal myslet. Když totiž uháníte vysokou rychlostí po ucpané ulici uprostřed smečky motorkářů a do něčeho narazíte, následkem čehož okamžitě zpomalíte na nulovou rychlost, můžete nějaké “dohnat a předehnat” klidně pustit z hlavy. Stačí jediná chyba a prohráli jste.

Umi měl moc dobrou motorku. Klidně mohl být nejlepší z celé Ulice, protože je obdařen téměř nadpřirozenými reflexy, ale šerm ho vždycky bavil víc než ježdění na motorce.

Otevře tedy poslední verzi svého motocyklového programu a znovu se seznámí s ovládacími prvky.

Z dvourozměrného prostoru se na chvíli přepne do trojrozměrného Metaverza a chvíli si s motorkou jezdí u sebe na dvoře. Za hranicemi jeho pozemku panuje černočerná tma, protože není připojen k síti. Padá z toho na něj pocit samoty a zoufalství, skoro jako kdyby seděl na záchranném člunu uprostřed Tichého oceánu.

Někdy v dálce zahlédnou lodi. Některé z nich se dokonce přiblíží, aby si je prohlédly, ale žádná zřejmě není v záchranářském rozpoložení. V okolí Voru se jistě nepohybuje mnoho altruistů a na trosečnících je samozřejmě vidět, že jim není mnoho co ukrást.

Občas spatří starou rybářskou loď dlouhou patnáct až třicet metrů, kolem níž se prohání asi tak půl tuctu malých motorových člunů.

Když jim Eliot oznámí, že jde o pirátská plavidla, Vic a Očko nastraží uši. Vic vybalí svou pušku z hromady igelitových pytlíků, jimiž ji chrání před slanou vodní tříští, a odmontuje mohutný zaměřovač, aby ho mohl použít jako dalekohled. Umi nechápe, proč je kvůli tomu třeba sundat zaměřovač z pušky; leda snad proto, že Vic nechce, aby to vypadalo, že míří na všechno, na co se dívá.

Kdykoli se pirátská loď objeví v dohledu, prohlédnou si ji zaměřovačem ve všech možných režimech zobrazení: viditelné světlo, infračervené a podobně. Eliot se v Tichomoří plaví už dost dlouho na to, aby byl obeznámen s barvami jednotlivých pirátských band, takže mu stačí jediný pohled do zaměřovače, aby zjistil, s kým mají tu čest: jednoho dne kolem nich několik minut proplouvá a prohlíží si je tlupa Clinta Eastwooda, jindy zas Sedm statečných vyšle motorový člun, aby se podíval, jestli by z nich nekoukala nějaká dobrá kořist. Umi skoro doufá, že je zajme právě Sedm statečných, protože mají nejkrásnější pirátskou loď: bývalou luxusní jachtu vybavenou na přední palubě vrhačem střel Exocet. Průzkum však nevede k žádnému výsledku. Piráti, neznalí termodynamiky, nepochopí význam věčného mračna dýmu, jež vychází zpod záchranného člunu.

Jednou ráno se zvedne mlha a na jejím místě se v jejich těsné blízkostí zjeví velký starý trauler. Umi už chvíli slyšel jeho motory, ale nenapadlo by ho, že je tak blízko.

"Kdo to je?" zeptá se Očko a zakucká se douškem kávy sušené za extrémně nízké teploty, kterou ze srdce nenávidí. Je zachumlaný v celtě a částečně schovaný pod nepromokavou plachtou člunu, takže je vidět jen hlava a ruce.

Eliot si piráty prohlédne zaměřovačem. Většinou na sobě nedává nic znát, ale tentokrát nijak neskrývá, že to, co vidí, ho vůbec nepotěšilo. "Je to Bruce Lee," hlásí.

"Co na tom?" ptá se Očko.

"Tak se koukni na vlajku," vyzve ho Eliot.

Loď je tak blízko, že je na vlajku dobře vidět. V červeném poli se skví stříbrná pěst a pod ní zkřížené nunčaky; po stranách se rýsují iniciály B a L.

"Co je s ní?" táže se Očko.

"Totiž, ten chlap, co si říká Bruce Lee a co je jako jejich vůdce, nosí takovou vestu s tímhle znakem na zádech."

"No a?"

"No a ten znak není jenom tak vyšívaný nebo vymalovaný, ale sešitý ze skalpů. Taková mozaika."

"Cože?" podiví se Umi.

"Proslýchá se, ale můžou to být jenom řeči, že prohlížel lodě s uprchlílcama a hledal lidi, co měli přirozeně zrzavý nebo stříbrný vlasy, dokud neměl skalpů tolik, kolik potřeboval."

Než to Umi stráví, Očko učiní nečekané rozhodnutí. "S tím Brucem Lee bych si rád promluvil," prohlásí. "Docela mě zajímá."

"Co tě to sakra napadlo, že chceš mluvit s tím zasraným psychopatem?" osopí se na něj Eliot.

"Jo," přidá se Umi. "Copak jsi neviděl tu řadu *v Na vlastní oči?* Je to maniak."

Očko rozhodí rukama, jako by chtěl dát najevo, že odpověď na tuto otázku leží - stejně jako katolická teologie - mimo dosah chápání smrtelníků. "Prostě jsem se tak rozhodl," trvá

na svém.

“A kdo sakra jseš, aby ses rozhodoval?” táže se Eliot.

“Prezident týhle zasraný lodi,” zvolá Očko. “Tímto jsem se jmenoval. Je někdo pro?”

“Mhm,” zabručí Vic, což je jeho první hlasový projev za osmačtyřicet hodin.

“Kdo je pro, ať řekne ano,” žádá Očko.

“Ano,” pronese Vic v záchvatu výmluvnosti.

“Vyhrál jsem,” soudí Očko. “Tak jak toho Bruce Leeho a jeho lidi přimějeme, aby sem připluli a promluvili si s námi?”

“Co by to mělo za smysl?” ptá se Eliot. “Kromě vlastních zadků nemáme nic, co by je zajímalo.”

“Chceš říct, že to jsou buzíci?” zarazí se Očko a pobledne.

“Sakra, chlape,” odtuší Eliot, “když jsem mluvil o těch skalpech, tak jsi ani nemrk.”

“Já to věděl, proč jsem na tu loď nechtěl vlízt,” lamentuje Očko.

“Jestli tě to utěší, tak nejsou teplí v běžným smyslu toho slova,” vykládá Eliot. “Jsou to heterosexuálové, jenomže jsou to taky piráti. Takže jdou po všem, co je teplý a je v tom díra.”

Očko se bleskurychle rozhodne. “Tak dobře - vy dva, Umi a Eliote, jste Číňani. Svlíkněte se.”

“Cože?”

“Dělejte. Já jsem tady prezident, zapomněli jste? Nebo to má Vic udělat za vás?”

Eliot a Umi se proti své vůli podívají na Vica, který tam sedí jako socha. V jeho zdánlivé lhostejnosti je něco, co jim nažene strach.

“Dělejte, nebo vás oddělám,” rozkáže Očko bez obalu. Eliot a Umi chvíli neohrabaně poskakují po nejisté podlážce člunu, až se jim konečně podaří zbavit se záchranných kombinéz. Pak si stáhnou i zbytek oděvu a poprvé za několik dnů vystaví mořskému vzduchu svou holou kůži.

Trauler k nim připluje a zastaví motor asi šest metrů napravo od nich. Piráti jsou dobře vybaveni: půl tuctu raket Zodiac s novou odpalovati rampou, jedna střela typu Exocet, dva radary a na obou koncích lodi po jednom kulometu ráže padesát, nyní však bez obsluhy. Loď za sebou vleče pro případ nouze dva rychlé motorové čluny, přičemž oba jsou také vyzbrojeny těžkým kulometem. Pak je tu ještě dvanáctimetrová motorová jachta, která je následuje vlastní silou.

Pirátská tlupa Bruce Leeho čítá několik desítek chlapů, kteří nyní stojí vedle sebe u zábradlí trauleru, šklebí se, pískají, vyjí jako vlci a mávají nad hlavou rozbalenými kondomy.

“Klídek, chlapi, znásilnit vás nenechám,” konejší Očko s úsměvem.

“A co jako uděláš,” určí Eliot, “předáš jim papežskou encykliku?”

“Však oni si dají říct,” míní Očko. “Nakonec vždycky zvítězí rozum.”

“Tihle chlapi se mafie nebojí, jestli máš na mysli tohle,” připomene Eliot.

“To proto, že nás dobře neznají.”

Nakonec se objeví vůdce, samotný Bruce Lee, čtyřicátník v neprůstřelné vestě, přes níž má nataženou vestu s náboji, šikmý popruh, pochvu se samurajským mečem – Umi by si to s ním moc rád rozdal-, nunčaky a vlastní vlajku sešitou z lidských skalpů.

Příjemně se na ně usměje, podívá se na Umiho a Eliota, povzbudivě a sugestivně jim pokyne, načež projde lodí a zdraví se se svými veselými kumpány. Každou chvíli si náhodně vybere nějakého piráta a ukáže na jeho prezervativ. Pirát jej přiloží ke rtům a nafoukne jej, až vznikne kluzký balónek s žebrovitým povrchem. Bruce Lee si jej prohlédne a zkontroluje, zda nikde neuniká vzduch. Je vidět, že na své lodi žádný nepořádek netrpí.

Umi si nemůže pomoci a musí se dívat na skalpy na zádech Bruce Leeho. Piráti si všimnou jeho zájmu, ukazují na skalpy, přikyvují a posměšně na něj valí oči. Barvy přitom

vypadají příliš jednolitě – tak třeba v zrzavé nejsou vůbec žádné barevné přechody. Umi z toho vyvodí, že Bruce Lee si oproti pověstem obstaral skalpy jakékoli barvy, odbarvil je a znovu nabarvil. Ubožák.

Nakonec se Bruce Lee vrátí doprostřed lodi a věnuje jim další zářivý úsměv. Jeho úsměv je skutečně oslnivý a on si to plně uvědomuje – možná za to mohou ty jednokarátové diamanty, co je má k zubům přilepené vteřinovým lepidlem.

"Síla lodička," prohlásí. "Možná vy já vyměnit, he? Hahaha."

Všichni na záchranném člunu s výjimkou Vica se pouze pousmějí.

"Kam plavit? Key West? Hahaha."

Bruce Lee si ještě chvíli prohlíží Umiho a Eliota, načež otočí ukazováčkem a naznačí jim, aby se obrátili a předvedli mu svá uživatelská rozhraní. Poslechnou.

"Quanto?" zeptá se Bruce Lee a všichni piráti se mohou potrhat smíchy, nejvíce pak sám velitel. Umi cítí, jak se jeho svěrač scvrkává na velikost kožního póru.

"Ptá se, kolik stojíme," překládá Eliot. "To je takový vtip, rozumíš, protože dobře vědí, že sem můžou přijít a vzít si naše zadky zadarmo."

"Nádhera!" rozplývá se Očko. zatímco Umi s Eliotem serou maggi v kostkách, ten mizera je pořád zalezlý dole pod plachtou.

Půna, chtít?" táže se Bruce Lee a ukazuje na jednu z raket rozmístěných po palubě. "Šváb? Motorola?"

"Půna je námořní raketa typu Harpoon, dost drahá," tlumočí Eliot. "Šváb je mikročip. A Motorola bude nejspíš nějaká značka, jako Ford nebo Chevrolet. Bruce Lee hodně obchoduje s elektronikou – to víte, typickej asijskej pirát."

"To by nám za vás dva dal raketu Harpoon?" podiví se Očko.

"Ne! To je sarkasmus, ty vole!" utrhne se na něj Eliot.

"Řekni mu, že chceme motorovou loď," přikáže Očko.

"Chtít vana, moto, plnou," překládá Eliot.

Bruce Lee zčistajasna zvážní a jme se o nabídce přemýšlet. "Za ruku valíte? Číslo a davida."

"Bude o tom uvažovat, když budou moct přijít a prohlídnout si zboží předem," vysvětluje Eliot. "Chtějí si zjistit, jak jsme tam vzadu široký a jestli dokážeme potlačit dávivý reflex. To jsou všechno termíny z bordelů na Voru."

"Hoša moje valí dvanáct, hahaha."

"My hoši prej vypadáme, jako bychom měli prdele dvanáctky," překládá Eliot. "To jako znamená, že jsme úplně vytahaný a k ničemu."

Očko promluví sám. "Nene, kdepak, čtyřka totál!" Paluba pirátské lodi se zachvěje vzrušením.

"Ne," rozhodne Bruce Lee.

"Tihle hoša," huláká Očko, "tam mají ještě panenskou blánu!"

Paluba se otřese hrubým, hrdelním smíchem. Jeden z pirátů se postaví na zábradlí, zahrozí pěstí a zařve: "ba ka na zu ma lay ga no ma la arie ma na po no a ab zu..." Mezitím se ostatní piráti přestanou chechtat, zvážní a přidají se k němu: všichni odříkávají své vlastní nesmysly a vzduch se chvěje pod náporem jejich chraplavé lamentace.

Záchranný člun najednou poskočí a Umimu podjedou nohy; při pádu si všimne, jak se Eliot vedle něj kácí také.

Pohlédne vzhůru na loď Bruce Leeho a instinktivně sebou trhne, neboť spatří, jak se přes zábradlí převaluje cosi připomínajícího temnou vlnu a jak to zalévá řadu stojících pirátů od zádi směrem dopředu. Jde však jen o optickou iluzi. Není to žádná vlna. Najednou už neplují šest metrů od trauleru, ale celých patnáct. Smích u zábradlí utichne a Umi zaslechne jiné zvuky: tiché vrčení ve směru od Očka a všude kolem praskot, jaký bývá slyšet před úderem

hromu - jako když někdo trhá prostěradlo vejpůl.

Když se ohlédne po trauleru Bruce Leeho, zjistí, že to temné cosi byla ve skutečnosti vlna krve, jako by někdo pokropil palubu obří prořízntutou aortou. Tohle však nepocházelo zvenčí. Krev stříkala z těl jednotlivých pirátů od zádě až po příď. Paluba lodi Bruce Leeho je nyní zcela tichá a nehybná, tedy až na krev a rozemleté vnitřnosti stékající po zrezivělé oceli a žbluňkající do vody.

Očko zatím poklekl a strhl ze sebe pokrývku i plachtu, jež ho dosud zakrývaly. V jedné ruce drží dlouhý předmět o průměru několika palců, z něhož vychází vrčení. Jde o kruhový svazek několika rovnoběžných trubiček širokých jako tužka, které připomínají kulomet Gatling. Zařízení se otáčí tak rychle, že se jednotlivé trubičky nedají skoro rozeznat; rychlý točivý pohyb ostatně dodává celé té věci přízračné vzezření, jako by Očkovi z podpaží vycházel zářivý průsvitný oblak. Strojek je připojen spoustou kabelů a hadiček ke kufru, jenž leží otevřený na dně člunu. Ukazuje se, že kufr má zabudován barevný monitor, na němž se zobrazují informace o stavu zbrojního systému: kolik zbývá střeliva a jak jsou na tom různé podsystémy. Umi se sotva stačí podívat, když na lodi Bruce Leeho začne vybuchovat uskladněná munice.

“Vidíte, já jsem říkal, že nakonec zvítězí Rozum,” pronese Očko a vypne vířící zbraň.

Umi si všimne na ovládacím panelu jmenovky.

ROZUM
Verze 1.0B7
Vysokorychlostní 3-mm kulometný
systém typu Gatling
Ngovy bezpečnostní závody, a.s.
ZKUŠEBNÍ VERZE - NENÍ URČENA
PRO POUŽITÍ V TERÉNU
NEZKOUŠET V OBYDLENÝCH
OBLASTECH - ULTIMA RATIO REGUM

“Ten zatracenej zpětnej ráz nás málem odtlačil až do Číny,” pronese Očko pochvalně.

“Tos udělal ty? Co to vlastně bylo?” táže se Eliot.

“Udělal jsem to já. Vzal jsem do hrsti Rozum. Víte, ono to střílí takový droboučký kovový třísky. Letí dost rychle – má to víc energie, než náboj z pušky. Ochuzený uran.”

Roztočené hlavně se už skoro zastavily. Zdá se, že jsou jich dobré dva tucty.

“Myslel jsem, že nesnášíš kulomety,” prohodí Umi.

“A tenhle zasranej člun nesnáším ještě víc. Co kdybychom si obstarali něco, co se dá řídit. Něco s motorem.”

Požáry a menší výbuchy řádící na lodi Bruce Leeho jim na chvíli znemožnily rozpoznat, že na palubě zůstal ještě někdo naživu a nyní po nich střílí. Jakmile si to Očko uvědomí, stiskne spoušť, hlavně se znovu roztočí, splynou do jediného průhledného válce a opět se ozve pronikavý praskot. Očko mává zbraní sem a tam, kropí cíl nadzvukovou sprškou ochuzeného uranu a celá loď Bruce Leeho se leskne a třpytí, jako by nad ní poletovala nějaká víla z pohádky a zasypávala ji kouzelným nukleárním práškem.

Menší jachta Bruce Leeho udělá tu chybu, že se připluje podívat, co se děje. Očko se po ní otočí se zbraní v ruce a vysoký můstek jachty sklouzne do vody.

Hlavní části trauleru se začínají rozpadat. zevnitř se ozývá skřípění a praskot, jak povolují obrovské kusy proděravělého kovu, a nástavba se pomalu propadá do trupu jako zkažený nákyp. Sotva si toho Očko všimne, zastaví palbu.

“To stačí, šéfe,” pronese Vic.

“Já se snad rozteču!” zaúpí Očko.

“Ten trauler se nám mohl hodit, troubo,” zabručí Eliot a s jistým zadostiučiněním si natáhne kalhoty.

“Já jsem to nechtěl celý rozstřílet. Semizdá, že ty kuličky prostě provrtaj všechno.”

“Skvělej objev, Očko,” utrousí Umi.

“No jo, tak se teda moc omlouvám, že jsem se nám snažil zachránit kůži. A teď honem, ať chytíme aspoň nějakou loď, než shořej na popel.”

Pádlují k seříznuté jachtě. Než se k ní dostanou, z trauleru Bruce Leeho zbývá jen prázdný a nakloněný ocelový trup, z něhož se valí dým a plameny okořeněné občasnou explozí.

Zbytek jachty je provrtaný obrovskou spoustou malých dírek a leskne se laminátovou drtí: milióny vlákének dlouhých asi tak milimetr. Kapitán a další člen posádky, či spíše guláš, který z nich zbyl poté, co se můstku zmocnil Rozum, už dávno stekli do moře společně s ostatními troskami a nezanechali po sobě nic s výjimkou dvou dlouhých rovnoběžných šmouh končících u mořské hladiny. Dole v lodní kuchyni však zůstal jakýsi filipínský chlapec, naprosto nezraněný a bez sebemenšího ponětí o tom, co se stalo.

Při střelbě popraskalo několik elektrických kabelů. Eliot vytáhne z podpalubí bedýnku s nářadím a následujících dvanáct hodin stráví opravami nutnými k tomu, aby šel nahodit motor a loď se dala kormidlovat. Umi, který má jisté základní znalosti elektrických zařízení, slouží jako podavač nástrojů a příležitostný poradce.

“Slyšels, jak ti piráti mluvili, než to do nich Očko nahustil?” Zeptá se Eliota při práci.

“Myslíš tu jejich zkomolenou angličtinu?”

“Ne. Až úplně na konci. To žvatlání.”

“Jo. To je takovej zvyk z Voru.”

“Fakt?”

“Jo. Vždycky s tím někdo začne a ostatní se přidají. Podle mě je to jenom taková móda.”

“Ale na Voru se to děje běžně?”

“Jo. Každej tam mluví jiným jazykem, rozumíš, všichni jsou z jinejch etnickejch skupin. Hotová babylónská věž. Myslím, že když vydávají tyhle zvuky - když na sebe takhle žvatlají -, tak jenom napodobujou, jak mluví ty druhý.”

Ma1ý Filipínec jim začne připravovat něco k jídlu. Vic a Očko sedí v hlavní kabině v podpalubí, cpou se, listují v čínských časopisech, prohlížejí si fotky nahých Asiatek a občas se mrknou do námořní mapy. Když Eliot opraví rozvod elektřiny, Umi si do něj zapojí počítač, aby dobil baterie.

Než se podaří jachtu uvést do provozu, nastane tma. Na jihozápadě se od nízkých mraků odráží mihotavý sloup světla.

“To je Vor?” zeptá se Očko a ukáže na světlo, když se ruce všech setkají na Eliotově provizorním ovládacím panelu.

“Ano,” přisvědčí Eliot. “V noci tam rozsvěcejí, aby se rybářské lodi mohly vrátit zpátky.”

“Jak daleko myslíš, že to je?” zeptá se Očko. Eliot pokrčí rameny. “Tak dvacet mil.”

“A jak daleko je to ke břehu?”

“Nemám ponětí. Kapitán Bruce Leeho to možná věděl, ale z toho jsme udělali kaši jako ze všech ostatních.”

“Pravda,” připustí Očko. “Měl jsem to nastavit na větší kousky.”

“Vor obvykle zůstává tak sto mil od břehu,” vmísí se Umi, “aby někde do něčeho nenarazil.”

“Kolik máme nafty?”

“Kouknut jsem do nádrže,” odpoví Eliot, “a abych pravdu řek, nejsme na tom zrovna nejlíp.”

“Co to znamená, že na tom nejsme nejlíp?”

“Když je loď na moři, nedá se to přesně změřit,” odvětí Eliot. “A taky nevím, jak jsou ty motory silný. Ale jestli jsme opravdu osmdesát nebo sto mil od břehu, tak bychom se tam taky nemuseli dostat.”

“Takže plujeme k Voru,” rozhodne Očko. “Stavíme se na Voru a přesvědčíme někoho, že je v jeho nejlepším zájmu dát nám kapku nafty. A potom honem zpátky na pevninu.”

Nikdo doopravdy nevěří, že to dopadne takhle, a Očko ze všech nejméně. “A až tam budeme,” pokračuje, “tedy až budeme na Voru, až dostaneme palivo a než se vrátíme domů - zkrátka, může se stát ledacos. Jeden nikdy neví, co mu osud přinese.”

“Jestli máš něco lubem, tak to vyklop,” vyzve ho Umi.

“Dobře. Strategický rozhodnutí. S rukojmíma to nevyšlo. Takže podnikneme záchrannou operaci.”

“A budeme zachraňovat co?”

“S.O.”

“S tím souhlasím,” přisvědčí Umi. “Ale když už budeme v tom zachraňování, tak tam mám taky někoho, koho bych chtěl zachránit.”

“Koho?”

“Juanitu. Sám jsi přece říkal, že to je milá holka.”

“Jestli je na Voru, tak už ti třeba tak milá nepřijde,” odtuší Očko.

“Stejně ji chci zachránit. Jedeme v tom přece všichni, ne? Všichni patříme k Lagosově partě.”

“Bruce Lee tam má svoje lidi,” namítne Eliot.

“Oprava. Měl.”

“Já chci říct jen to, že budou pěkně naprdnutý.”

“Ty myslíš, že budou naprdnutý. Já myslím, že jim to bude na prd,” prohlásí Očko. “Tak rozhejbej tu loď, Eliote. A mrskni sebou, už mám tý zasraný vody až po krk.”

50

Havran uvede S.O. do člunu s plochým dnem zakrytého plachtou. Je to bývalý říční člun přebudovaný na vietnamsko-americko-thajsko-čínský podnik, který je kombinací baru, restaurace, vykřičeného domu a herny. Skládá se z několika větších místností, kde si spousty lidi dávají do nosu, a z mnoha malých místnůstek s ocelovými stěnami dole, kde se odehrává bůhvíco.

V hlavním sále se společenská spodina oddává bujarým radovánkám. Kouře je tu tolik, že se jí na průduškách udělají uzly. Bar je vybaven reproduktory, za jaké by se nemuseli stydět na žádné ulici černošské čtvrti: od natřených ocelových stěn se odrážejí čisté zpětné vazby o síle tří set decibelů. Na televizoru přišroubovaném ke zdi běží nějaké cizí kreslené seriály vyvedené pauze ve dvou barvách, vybledlé kaštanové a křiklavé zelené, v nichž nestvůrný vlk, poněkud připomínající Willieho Kojota stiženého vzteklinou, při své honbě za zajíčkem zmírá tak strašlivými způsoby, že by je nedokázali vymyslet ani u Warnerů. Je to hrozný krvák. Zvuk je buďto vypnutý úplně, nebo není slyšet v rámusu z reproduktorů. Na konci místnosti se předvádí pár striptérek.

Není tu k hnutí a o nějakém místě k sezení nemůže být řeč. Jakmile se však objeví Havran, v rohu najednou asi půl tuctu chlapů povstane a prchne od stolu; ještě že je napadne vzít si s sebou zapálené cigarety a pití. Havran strká S.O. přes místnost před sebou, jako by byla ozdobnou figurínou na přídi jeho kajaku, a kamkoli se vrtnou, všichni jí uhýbají z cesty, zahnáni na útěk nesmírnou silou Havranova ega.

Havran se sehne, podívá se pod stůl, zvedne z podlahy židli, prohlédne si ji zespoda - člověk nikdy neví, kdy mu někdo strčí pod zadek bombu -, postaví ji zpátky na zem, zasune ji do kouta, kde se sbíhají dvě ocelové stěny, a posadí se. Pokyne S.O., aby udělala totéž, a S.O. si také sedne - zády do sálu. Ze svého místa vidí Havranův obličej osvětlený především občasnými paprsky světla pronikajícími davem od zrcátkové koule zavěšené nad striptérkami a zelenohnědou září vycházející od televizní obrazovky, jež je protkána občasnými záblesky, když kreslený vlk nešikovně spolkne další vodíkovou bombu nebo se nechá znovu pokropit plamenometem.

Číšník přiběhne okamžitě. Havran na ni přes stůl cosi huláká. S.O. jej neslyší, ale dost možná, že se jí ptá, co si chce dát.

"Cheeseburger!" zaječí na něj.

Havran se zasměje a zavrtí hlavou. "Vidíš tu snad nějaký krávy?"

"Všechno, jenom ne ryby!" kvílí S.O.

Havran si promluví s číšníkem jakousi odrůdou taxikářštiny.

"Objednal jsem ti olihně," zařve nakonec. "To jsou měkkýši.

Paráda. Havran, poslední opravdový džentlmen. Větší část následující hodiny zabere hulákání. Většinou huláká Havran, S.O. jen poslouchá, usmívá se a přikyvuje. Jenom doufá, že její společník nehovoří o své zálibě v opravdu perverzních a násilnických sexuálních aktech.

Stejně si nemyslí, že by mluvil o něčem takovém. Mluví o politice. Poslechne si úryvky z historie Aleut, jimž lze rozumět pouze tehdy, pokud není hudba příliš silná a pokud si Havran zrovna necpe do pusy oliheň.

"Rusové nás podrazili... neštovice a devadesátiprocentní úmrtnost... dřeli jsme jako otroci a lovili pro ně tuleně... Seward byl blázen, když koupil Aljašku... Zasraný Japončíci mi ve dvaačtyřicátým odvedli tátu a šoupli ho do zajateckýho tábora na zbytek...

A pak na nás ty blbý Američani hodili atomovku. No věřila bys tomu?" táže se Havran. Hudba na okamžik utichla, takže S.O. slyší celé věty. "Japončíci tvrdí, že byli jedinej národ, co to na něj kdy spadlo. Jenomže každá jaderná mocnost má nějaký domorodce, kterejm vybombardovala území, aby si ty svý zbraně vyzkoušela. Američani to hodili na Aleuty. Na

Amchitku. Takže můj táta," praví Havran pyšně, "to schytal dvakrát: jednou u Nagasaki, tam přišel o oči, a znovu v roce 1972, kdy Američani bombardovali naši rodnou zem."

Nádhera, pomyslí si S.O. Našla si kluka a teď se z něj vyklube mutant. Tím se taky pár věcí vysvětluje.

"Já jsem se narodil pár měsíců potom," pokračuje Havran, aby ji v tomto ohledu nenechal na pochybách. "Jak ses dal dohromady s těma Pravošema?" "Zapomněl jsem na naše tradice a skončil - v Soldatnoj, kde jsem dělal na těžních věžích," líčí Havran, jako by S.O. měla dávno vědět, kde je Soldatnaja. "To jsem tenkrát dost pil a přišel k tomuhle," ukáže na své tetování. "A tenkrát jsem se taky naučil, jak se milovat s ženskou - což je jediná věc, která mi jde líp než harpunování."

S.O. si z toho vyvodí, že podle Havrana spolu soulož a harpunování do značné míry souvisí. Přes všechnu jeho hrubost si však musí přiznat, že z něj začíná být nesnesitelně nadržená.

"Dělal jsem taky na rybářskejch lodích, abych si přivydělal. Když jsme se vraceli z dvoudenního lovu na platýse - to bylo ještě za starejch časů, kdy byly na lov vymezený dny -, navlíkli jsme si záchranný kombinézy, nastrkali do kapes pivo, skočili do moře a celou noc jsme se jen tak vznášeli na vodě a chlastali. A jednou, když jsme to zase dělali, jsem se ožral úplně do němoty.

A když jsem se probudil, byl už druhej den, nebo to možná bylo až po víc dnech, tohle nevím. Tak jsem se probudil a koukám, že plavu v tý svý záchranný kombinéze docela sám uprostřed Cookovy úžiny. Chlapi z tý rybářský lodi na mě docela zapomněli."

Nejspíš na tebe chtěli zapomenout, pomyslí si S.O. "Prostě jsem takhle plaval pár dní. Měl jsem děsnou žízeň. Nakonec mě to vyplavilo na ostrov Kodiak. To už jsem byl v těžkým deliriu a tak. Ale vyplavilo mě to vedle pravoslavnýho kostela a ty kněží mě našli, vzali mě k sobě a dali mě do pořádku. A tenkrát jsem pochopil, že mě západní, americkej způsob života málem připravil o život."

Á, přichází kázáníčko.

"A taky jsem pochopil, že se dá žít jenom vírou, prostě a jednoduše. Žádnej chlast. Žádná televize. Nic takovýho."

"Tak co děláme tady?"

Pokrčí rameny. "Tohle je zrovna příklad jednoho z těch hříšnejch míst, kde jsem dřív vysedával. Ale když se chceš na Voru slušně najíst, musíš si zajít někam sem."

Ke stolu přistoupí číšník. Oči má vytřeštěné a pohybuje se, jako by se za sebe styděl. Nejde si pro objednávku: přináší špatné zprávy.

"Pane, volají vás rádiem. Promiňte."

"Kdo?" ptá se Havran.

Číšník se rozhlédne kolem sebe, jako by se bál vyslovit jméno volajícího na veřejnosti. "Je to moc důležité," praví.

Havran si zhluboka povzdychne, chopí se posledního sousta a nacpe si ho do pusy. Ustane, a než se S.O. vzpamatuje, políbí ji na tvář. "Zlato, vypadá to, že mám nějakou práci. Počkej tady na mě, jo?"

"Tady?"

"Nikdo na tebe ani nešáhne," ujistí ji Havran tak, aby to slyšela nejen ona, ale i číšník.

Ze vzdálenosti několika mil vypadá Vor až neskutečně přívětivě. Na vysoké nástavbě *Enterprise* stojí tucet silných reflektorů a přinejmenším stejný počet laserů, které neustále přejíždějí po mracích jako při premiéře hollywoodského filmu. Z větší blízkostí už to tak rozjásané není. Změť titěrných loděk vyzařuje oblak špinavě žlutého světla, které dost kazí kontrast.

Některé části Voru hoří. Není to žádný vesele plápolající táboráček, ale spíše moře vysoko šlehajících plamenů prosycených hustým černým dýmem, jaký vzniká při zapálení velkého množství benzínu.

"Nejspíš válka mezi gangy," spekuluje Eliot.

"Zdroj energie," hádá Umi.

"Dělaj to jenom pro srandu," míní Očko. "Na tom zasraným Voru nemaj ani kabelovku."

Než vplují do tohoto pekla, Eliot sejme víko palivové nádrže a ponoří dovnitř měrku. Když ji vytáhne, neřekne nic, ale netváří se nijak nadšeně.

"Zhasněte všechna světla," káže Eliot, i když jsou ještě na míle daleko. "Nezapomínejte, že nás už před chvílí zahlídlo pár set nebo dokonce pár tisíc ozbrojených a hladových lidí."

Vic už obchází loď a zhasíná světla tím nejrychlejším způsobem, totiž pomocí kladívka. Očko stojí a s nenadálou úctou naslouchá Eliotovým radám. Eliot pokračuje. "Musíme si sundat všechny ty oranžový hadry, i kdybysme kvůli tomu měli nastydnout. Odteďka zalehneme na palubu, budeme se co nejmíň ukazovat a nebudeme na sebe mluvit, pokud to nebude nezbytně nutný. Vicu, ty zůstaň s tou svou puškou na prostředku a čekej, až si nás najde nějakej reflektor. Jakmile si na nás někdo posvítí, musíš ten reflektor dostat. To samý platí pro svítilny z menších lodí. Umi, ty budeš hlídka u zábradlí. Budeš prostě obcházet tuhle jachtu a obhlížet místa, kde by mohl někdo připlavat a vylízt na palubu - jakmile to někdo zkusí, usekneš mu ruce. Taky dávej pozor, aby nás někdo nezahákoval. A ty, Očko, jak se k nám nějaký plovoucí předmět přiblíží na míň než třicet metrů, prostě ho potopíš.

Když někdo uvidíte lidi z Voru, co mají na hlavě antény, snažte se je zabít nejdřív, protože se můžou domlouvat."

"Antény na hlavě?" podiví se Umi.

"Jo. Taková místní odrůda chrličů," odvětí Eliot. "Co jsou zač?"

"Jak to mám do prdele vědět? Viděl jsem je jen párkrát, a to ještě z dálky. Takže dál: povedu loď přímo doprostřed, a jakmile se dostatečně přiblížíme, stočím to na pravobok a poplujeme kolem Voru proti směru hodinových ručiček, abychom se poohlédli po někom, kdo by nám mohl prodat palivo. Když dojde k nejhoršímu a skončíme přímo na Voru, budeme se držet při sobě a seženeme si průvodce, protože kdybychom se snažili projít Vorem bez pomoci někoho, kdo se tam vyzná, mohli bychom taky špatně dopadnout."

"Jak - špatně dopadnout?" vyptává se Očko. "Třeba tak, že bychom zůstali viset na nějaký slizký shnilý síti mezi dvěma loďma, co se každá houpe na jinou stranu, a pod sebou bychom neměli nic než ledovou vodu plnou morovejch krys, toxickýho odpadu a kosatek. Nějaký dotazy?"

"Jo," přihlásí se Očko. "Můžu už jít domů?" Výborně. Jestli má strach Očko, tak Umi ho může mít taky.

"Nezapomeňte, co se stalo pirátovi jménam Bruce Lee," varuje Eliot. "Byl silný a dobře vyzbrojený. Jednoho dne zastavil u záchranného člunu plného trosečníků, protože si chtěl ohřát páreček, a než se vzpomatoval, bylo po něm. Tady je spousta lidí, co by nám s chutí provedla to samý."

"Copak tu nemají žádnou policii nebo tak?" diví se Vic. "Slyšel jsem, že jo."

Jinými slovy, Vic ve svém životě zabil hodně času sledováním filmů o Voru na Times Square.

“Ti nahoře na *Enterprise* si občas zahrají na Boží hněv,” odpoví Eliot. “Na okraji letový paluby mají rozestavený těžký kulomety – taky jsou to gatlingy, jako tady Rozum, akorát mají větší náboje. Původně měly sloužit k sestřelování raket Exocet. Když se do něčeho trefí, je to jako srážka s meteoritem. Jak začnou lidi na Voru vyvádět, můžou to vyřešit tímhle způsobem. Nějaký vraždění nebo jiný nepokoje je ovšem nemůže vzrušit. Jo, když na sebe dvě soupeřící pirátský organizace začnou házet rakety, tak to je něco jinýho.”

Náhle si na ně posvítí tak silný a velký reflektor, že se jeho směrem nemohou ani podívat.

Pak se znovu rozhostí tma a nad mořskou hladinou se rozléhá rána z Vicovy pušky.

“Dobrá trefa, Vicu,” pochválí ho Očko.

“Je to taková ta loďka, co se v ní pašujou drogy,” pronese Vic s pohledem upřeným do svého kouzelného zaměřovače. “Je v ní pět chlapů. Míří sem.” Stiskne spoušť. “Oprava. Jsou v ní čtyři.” Prásk. “Oprava. Už nemíří sem.” Prásk. Šedesát metrů od nich vyskočí z oceánu ohnivá koule. “Oprava. Už žádná loď.”

Očko se zasměje a dokonce se i plácne do stehna. “Nahráváš to, Umi?”

“Ne,” odpoví Umi. “Nic by z toho nevyšlo.”

“Aha.” Očko se zatváří zklamaně, jako by tohle byla zásadní chyba.

“Tak to bychom měli první vlnu,” vykládá Eliot. “bohatí piráti hledají snadnou kořist. Mají dost co ztratit, takže se nechají snadno zastrašit.”

“Je tady ještě jedna velká jachta,” hlásí Vic, “ale už obrací pryč.”

“Do chrchlání naftového motoru jejich vlastní lodi se ozve vysoké kvílení motorového člunu.

“Druhá vlna,” upozorňuje Eliot. “Rádoby piráti. Tihle na to jdou víc zostra, takže dávejte pozor.”

“Tahle věc má zabudovaný mikrovlnný radar,” prohlásí Očko. Umi se na něj podívá: jeho tvář ozařuje světlo vestavěného monitoru Rozumu. “Vidím ty chlapy, jako by bylo poledne.”

Vic několikrát vypálí, vyndá ze zbraně zásobník a zasune nový.

Kolem se žene nafukovací motorový člun, nadskakuje na vlnách a míří na ně světlem slabé baterky. Očko na něj vystřelí několik krátkých dávek z Rozumu, ale mine.

“Šetři munici,” poradí mu Eliot. “S těmi svými škorpíky nás nemůžou trefit, dokud trochu nezpomalí. A ty je nemůžeš dostat ani s radarem.”

Na druhé straně se mihne další člun, tentokrát o něco blíže, než ten první. Vic a Očko pokračují v palbě. Slyší, jak se člun otáčí a vrací se směrem, odkud připlul.

“Ty dva čluny přirazily k sobě,” hlásí Vic. “A přibyly k nim dva další. Celkem čtyři. Dohadují se.”

“Prohlídli si nás, soudí Eliot, “a domlouvají taktiku. Příště už to bude naostro.”

O vteřinu později zazní ze zádi jachty, kde stojí Eliot, dva neskutečně hlasité výstřely doprovázené krátkými záblesky světla. Umi se otočí a spatří, jak se na palubu hroutí něčí tělo. Nepatří Eliotovi. Eliot stojí v podřepu a svírá svůj obrovský revolver na platýse.

Umi odběhne zpátky a ve slabém světle odraženém od mraků si prohlédne plavce. Až na tlustou vrstvu černé mastnoty a opasek s pistolí a nožem je úplně nahý. Ještě svírá lano, po němž vyšplhal na palubu. Lano je připevněno k háku, který se zachytil o popraskaný laminát na boku jachty.

“Třetí vlna přichází nějak brzy,” poznamená Eliot a hlas mu přeskakuje. Jeho snaha mluvit klidně a rozhodně vede k přesnému opaku. “Umi, v týhle bouchačce zbyly ještě tři náboje. Jeden schovávám pro tebe; kdyby se ještě nějakej z těch hajzlů dostal na palubu.”

“Je mi líto,” omluví se Umi. Tasí své krátké wakizaši. Cítil by se lépe, kdyby mohl v druhé ruce držet devítku, ale potřebuje ji mít volnou, aby se mohl přidržovat a nepřepadl do vody. Rychle obejde jachtu, přičemž hledá další háky, a jeden skutečně najde na druhé straně, zaseknutý do sloupku zábradlí. Od háku vede napjaté lano někam do vody.

Oprava: napjaté ocelové lano. Mečem ho tedy nepřesekne. A je skutečně tak napjaté, že ani

nemůže uvolnit hák ze sloupku.

Zatímco tam dřepí a pohrává si s hákem, vynoří se z vody umaštěná ruka a popadne ho za zápěstí. Další dlaň zašátrá po jeho druhé ruce, ale místo ní nahmátne meč. Umi jím škubne, cítí, že se do něčeho zaryl, a zapíchne ho přímo doprostřed mezi ty dvě ruce právě v okamžiku, když se mu nějaký člověk pokusí zakousnout do rozkroku. V tomto ohledu je však Umi náležitě vybaven - motoristická kombinéza má na tomto místě umělohmotný chránič - a lidský žralok okusí pouze neprůstřelnou látku. Pak povolí sevření a spadne zpátky do moře. Umi uvolní hák a hodí ho za ním.

Vic vypálí třikrát rychle za sebou a celý bok jejich lodi osvětlí ohnivá koule. Na okamžik vidí všechno kolem sebe do vzdálenosti stovky metrů; připomíná to situaci, kdy uprostřed noci najednou rozsvítíte v kuchyni a spatříte, jak se po celé lince hemží krysy. Kolem nich pluje nejméně tucet malých loděk.

"Mají zápalné lahve," hlásí Vic.

Samozřejmě i lidé ve člunech vidí je. Stopovky se k nim slétnou hned z několika směrů. Umi zahlédne záblesky výstřelů nejméně na třech místech. Očko několikrát vystřelí z Rozumu krátkou dávku po několika tuctech nábojů, čímž se mu podaří vykouzlit jednu ohnivou kouli ve větší vzdálenosti od jachty.

Od posledního Umiho přesunu uběhlo aspoň pět vteřin, a tak se znovu rozhlédne po případných hácích a pokračuje v obchůzce kolem jachty. Tentokrát nenajde nikoho. Ti dva umaštěnci museli pracovat společně.

Vzduchem proletí zápalná láhev a dopadne na pravobok, kde nemůže natropit žádnou velkou škodu. Uvnitř by to bylo horší. Očko pokropí Rozumem místo, odkud láhev přiletěla, jenže nyní, když je celý bok lodi v plamenech, se stávají terčem pro ruční zbraně. V tomto osvětlení Umi zahlédne potůček krve vytékající z místa, kde se kryl Vic.

Na levoboku spatří ve vodě něco dlouhého a úzkého, z čeho vyčuhuje mužský trup. Muž má dlouhé vlasy, které mu spadají až na ramena, a v ruce drží dva a půl metru dlouhou tyč. Ve chvíli, kdy jej Umi uvidí, ji zrovna hází.

Harpuna přeletí šest metrů volné hladiny. V miliónech osekaných plošek její skleněné špičky se odráží světlo, takže vypadá trochu jako meteor. Zasáhne Očka do zad, hladce projede neprůstřelnou látkou, kterou má pod oblekem, a na druhé straně mu vyklouzne z těla. Náraz shodí Očka přes palubu, a když dopadá obličejem napřed do vody, je už mrtev.

Pamatovat si: Havranovy zbraně nejsou vidět na radaru.

Umi se ohlédne po Havranovi, jenže ten už je pryč. Asi tři metry před Umim přeskočí zábradlíčko další dva umaštěnci, ale nechají se na okamžik oslnit plameny. Umi vytáhne devítku, zamíří na ně a tiskne spoušť tak dlouho, dokud oba nesletí zpátky do moře. Neví, kolik nábojů mu zbylo v zásobníku.

Ozve se zakašlání následované zasyčením, světlo plamenů zeslábne a nakonec pohasne úplně. Eliot ho uhasil hasicím přístrojem.

Jachta pod Umiho nohama poskočí a Umi si narazí o palubu rameno a obličej. Když vstává, uvědomí si, že buďto najeli do něčeho velkého, nebo něco velkého najelo do nich. Ozve se žuchnutí a dupot nohou po palubě. Umi slyší jejich dusání hned u sebe, upustí wakizaši, tasí katanu a zároveň se otočí, takže se dlouhé ostří zaboří někomu do boku. Zatím mu kdosi jiný jezdí po zádech nožem, ale jeho čepel se přes neprůstřelnou látku nedostane, a tak to jen trochu bolí. Snadno uvolní katanu, což je klika jak od blázince, protože zase zapomněl zadržet ránu a mohla mu snadno uváznout. Znovu se otočí, instinktivně odrazí nůž dalšího umaštěnce, zvedne katanu a sekne ho s ní do lebky. Tentokrát si už dává pozor, takže ho zabije, aniž se mu čepel zaklesne. Umaštěnci po něm jdou z obou stran. Umi si vybere jeden směr, stočí se stranou a usekne hlavu jednomu z nich. Pak se obrátí. Další umaštěnec k němu klopýtá po nakloněné palubě s kyjem posetým bodci, avšak na rozdíl od Umiho nedrží

rovnováhu. Umi k němu docupitá, přičemž udržuje těžiště nad úrovní nohou, a napíchne ho na katanu.

Jiný umaštěnec to všechno vyjeveně pozoruje z přídě. Umi po něm střelí a muž se svalí na palubu. Dva další umaštěnci opustí loď dobrovolně.

Jachta se zamotala do pavoučí sítě složené z rozdrbaných starých lan a sítí natažených nad hladinou, jejímž cílem je lapat podobné pitomce jako oni. Motor jachty ještě běží na plný výkon, ale šroub se netočí: na hřídel se nejspíš něco namotalo.

Po Havranovi už není ani stopy. Třeba inu šlo jen o jednorázový útok na Očka. Třeba se nechtěl taky zamotat v těch sítích. Třeba si myslel, že umaštěnci už to nějak zvládnou sami, když obránci budou připraveni o Rozum.

Eliot už není u kormidla. Není ani na jachtě, Umi na něj volá jménem, ale nikdo se neozve. Neslyší ani šplouchání ve vlnách. Naposledy se nakláněl přes bok s hasicím přístrojem a hasil zápalnou láhev; když s trhnutím zastavili, nejspíš přepadl do vody.

Dostali se podstatně blíž *k Enterprise,* než by kdy čekal. Za boje urazili pořádný kus a dopluli mnohem dál, než je zdrávo. Ostatně kam se Umi nyní podívá, vidí jenom Vor. Slabé a mihotavé osvětlení zajišťují planoucí zbytky nafukovacích člunů vyzbrojených zápalnými lahvemi, které se také zamotaly do okolních sítí.

Umi si nemyslí, že by bylo moudré snažit se proniknout s jachtou zpátky na volné moře. Konkurence je příliš silná. Zajde na příď. Kufr, který slouží Rozumu jako zdroj napájení a zásobník střeliva, leží na palubě otevřený a na barevném monitoru se skví nápis: *Bohužel, došlo k zásadní výjimce. Vypněte laskavě systém a zkuste to znovu.*

A zatímco to Umi čte, monitor odejde úplně a místo nápisu se objeví sněžení.

Vic to koupil při jedné z dávek ze samopalu a je také mrtev. Kolem se na vlnách pohupuje asi půl tuctu dalších lodí chycených v síti, samé hezoučké jachty. Jsou to však jenom prázdné trupy, z nichž už motory a další věci dávno rozkradli. Tady slouží jen jako návnady pro lovce. Poblíž se pohupuje bójka s nápisem PALIVO v několika jazycích.

Dále na moři čeká několik lodí, které je předtím pronásledovaly; opatrně se vyhýbají pavučině. Vědí, že dál už nemohou: tohle je výsadní hájemství umaštěných plavců, pavouků v síti, kteří jsou už skoro všichni mrtví.

Když se vydá na samotný Vor, horší už to být ani nemůže. Nebo snad přece?

Jachta má vlastní záchranný člun, nafukovací s motorem. Umi ho shodí do vody.

“Já jít s tebou,” ozve se hlas.

Umi se otočí s pistolí v ruce a shledá, že míří přímo do obličeje filipínského plavčíka. Chlapec zamrká a zatváří se trochu překvapeně, ale žádný velký strach zřejmě nemá. Koneckonců, žil přece na lodi s piráty. A vůbec se nezdá, že by ho haldy mrtvol na palubě nějak vzrušovaly.

“Já být tvůj vůdce,” praví chlapec. “ba la zin ka nu pa ra ta...”

S.O. čeká tak dlouho, až se jí zdá, že už dávno muselo vyjít slunce, i když ví, že ve skutečnosti nemohlo uběhnout víc než pár hodin. Svým způsobem na tom stejně nezáleží. Nic se nemění: hudba hraje, páska s kreslenými filmy se přetočí a začne znovu od začátku, chlapi přicházejí, popíjejí a snaží se, aby je nikdo neviděl, jak na ni civí. Stejně tak dobře by mohla být k tomu stolu přivázaná: kdyby někam odešla, stejně by odtud nenašla cestu domů. Takže čeká.

A najednou před ní stojí Havran. Převlékl se a má na sobě vlhké a kluzké šaty z nějakých zvířecích kůží nebo čeho. Tvář má zarudlou a mokrou.

"Tak jsi to zmáknul?"

"Něco na ten způsob," odpoví Havran. "Udělal jsem dost."

"Jak to, dost?"

"Prostě nemám rád, když mě někdo ruší uprostřed rande kvůli nějaký prkotině," odtuší. "Tak jsem to tam hodil trošku do latě a řekl jsem si, s detailama ať se páře někdo jinej."

"Vidíš, a já jsem se tady tak skvěle bavila."

"Promiň, zlato. Vypadneme odtud," pronese naléhavým a přidušeným tónem muže bojujícího s erekcí.

"Půjdeme do Jádra," navrhne, když vyjdou na čerstvý vzduch.

"Co tam?"

"Všechno," odpoví. "Žijou tam ti, co tohle celý říděj. Většina těchhle lidí" - naznačí rukou celý Vor - "tam nesmí. Já jo. Chceš se tam podívat?"

"Jasně, proč ne," přisvědčí a vynadá si za to, že mluví jako úplná nána. Ale co jiného by měla říct?

Vydá se s ní po dlouhé řadě můstků osvícených měsícem někam k velkým lodím uprostřed Voru. Tady by se možná dalo jet i na prkně, ale člověk by to musel opravdu umět.

"Proč jsi jiný než ostatní?" zeptá se S.O. Tak nějak jí to vypadne z pusy, aniž by o tom sáhodlouze přemýšlela. Jinak jí to ovšem připadá jako dobrá otázka.

Zasměje se. "Jsem Aleut. Liším se ve spoustě věcí -"

"Ne. Myslím to, že ti jinak funguje mozek," vysvětlí S.O. "Že nejseš vygumovanej. Víš, co chci říct? Celou noc ses mi ani jednou nezmínil o Slovu."

"V kajacích děláme jednu věc. Je to jako surfování," pronese Havran.

"Jo? Já surfuju taky - na silnici," podotkne S.O.

"My tohle neděláme pro zábavu," namítne Havran. "Je to součást našeho způsobu života. Z jednoho ostrova se dostaneme na druhý tak, že surfujeme po vlnách."

"U nás je to stejný," ujistí ho S.O., "jenomže my cestujeme z jednoho frančistátu do druhýho a surfujeme na autech."

"Víš, svět je plný věcí, které jsou silnější než my. Ale když víš, kde se chytit, můžeš se dostat, kam chceš," vykládá Havran.

"Přesně tak. Tohle ti můžu podepsat."

"No a právě to já dělám u Pravošů. S částí toho jejich náboženství můžu souhlasit. Se spoustou věcí ne. Jenže to jejich hnutí má velkou moc. Mají plno lidí, peněz i lodí."

,,A ty na nich surfuješ."

"Jo."

"Paráda, tohle já žeru. A o co ti jde? Teda, máš nějaký vlastní cíl?"

Právě procházejí po dlouhé a široké plošině. Zčistajasna se ocitne za jejími zády, obejme ji pažemi a přitiskne k sobě. S.O. se dotýká země sotva prsty u nohou. U spánku cítí jeho studený nos a do ucha jí proudí jeho horký dech. Až z toho dostane takové příjemné mra-

venčení.

“Krátkodobý nebo dlouhodobý?” zašeptá Havran.

“Hm - dlouhodobý.”

“Měl jsem takový plán - chtěl jsem hodit na Ameriku atomovku.”

“Hm. To by bylo možná trochu drsný,” poznamená S.O.

“Možná. Záleží na tom, jakou mám zrovna náladu. Jinak žádný dlouhodobý cíle nemám.” Kdykoli jí něco šeptá, vzbudí v ní jeho dech nové mravenčení.

“A co střednědobý cíle?”

“Za pár hodin se Vor rozpustí,” sdělí jí Havran. “Plujeme do Kalifornie. Hledáme nějaký místo, kde bysme mohli slušně žít. Někdo se nám v tom možná pokusí zabránit. Mým úkolem je pomoct tady těm lidem, aby se ve zdraví dostali na břeh. Takže jdu vlastně do války.”

“To je teda škoda,” zamumlá S:O.

“A proto je těžký myslet na něco jinýho než na to, co je tady a teď.”

“Jo, to chápu.”

“Na poslední noc jsem si pronajal zakovej hezkej pokojíček,” pochlubí se Havran. “Je tam čistý povlečení.”

Dlouho čistý nebude, napadne ji.

Myslela si, že bude mít rty tuhé a studené jako ryba. Nakonec ji až zarazilo, jak jsou teplé. Každý kousíček jeho těla hřeje jako kamna - jako by se tam nahoře v Arktidě dokázal zahřát jenom takhle.

Přibližně po půlminutě polibku se shýbne, obejme ji mocnými předloktími kolem pasu a zvedne ji, až se jí nohy přestanou dotýkat podlahy.

Bála se, že ji zavede do nějaké hrozné díry, ale ukázalo se, že si pronajal celý nákladní kontejner naložený vysoko na jedné z kontejnerových lodí v Jádře. Tohle místečko slouží pro papaláše z Jádra jako luxusní hotel.

Pokouší se rozmyslet, co dělat s nohama, které se jí vcelku nesmyslně klátí nad zemí. Ještě není ochotná je obtočit je kolem něj - na to je moc brzy. Pak ucítí, jak se rozevírají, a to hodně doširoka - Havran má stehna snad ještě širší než pas. Jednu nohu jí zvedl do rozkroku a opřel si ji o židli, takže mu S.O. sedí na stehně, pažemi ji přidržuje u sebe, střídavě tiskne a povoluje, tiskne a povoluje, takže S.O. spočívá celou vahou na rozkroku a bezmocně se pohupuje sem a tam. Nějaký velký sval, patrně horní část čtyřhlavého svalu, se zvedá právě v místech, kde se mu napojuje na pánev, a jak ji k sobě přitahuje stále blíž, usadí ji zrovna na tenhle sval a přitlačí ji na něj takovou silou, že S.O. cítí každý šev v rozkroku své kombinézy a dokonce i mince v postranní kapsičce Havranových černých džínsů. Když přejede rukama dolů, aniž by ovšem povolil sevření, a vezme půlky jejího zadečku do dlaní tak mohutných, že mu to musí připadat, jako by mačkal meruňku, prsty má tak dlouhé, že ji obepnou celou a skončí rovnou v její zahrádce, a ona se posune dopředu, aby tomu unikla, jenže nemá kam utéci, jeho tělo je všude kolem ní, a tak od něj aspoň odtrhne ústa a sklouzne po potu na jeho širokém, hladkém, bezvousém krku. Proti své vůli vyhekne, jenže tohle heknutí plynule přejde ve slastné zasténání, a to už ví, že ji dostal. Protože S.O. nikdy při sexu nevydává žádné zvuky, jenomže tentokrát si nemůže pomoct.

Jakmile ovšem dospěla k tomuto závěru, nemůže se dočkat pokračování. Může hýbat rukama i nohama, ale prostředek těla má jako přikovaný na místě a nemůže s ním pohnout, dokud se Havranovi neuráčí. A jemu se neuráčí, dokud ho S.O. nepřesvědčí, že by se mu uráčit mělo. Pustí se tedy do práce na jeho uchu. To obvykle stačí.

Pokusí se jí vytrhnout. Noto je něco, Havran se před něčím snaží utéci. Ta představa se jí

líbí. Paže má silné jako leckterý mužský, zesílily jí při napichování aut, a tak mu jimi sevře hlavu jako do svěráku, přitiskne mu k ní čelo a začne mu kroužit jazykem v drobném záhybu ušního lalůčku.

Pár minut jen tak stojí, nehýbá se a rychle oddechuje, zatímco S.O. postupuje pořád dál, a když mu posléze zarazí jazyk dovnitř, Havran sebou trhne a nadskočí, jako by právě dostal zásah harpunou, načež si ji zvedne z nohy a odkopne židli tak prudce, že zarachotí o ocelovou stěnu kontejneru. S.O. cítí, jak padá pozpátku na futon, na okamžik ji napadne, že ji snad rozdrtí svým mohutným tělem, ale Havran se zapře lokty a narazí do ní jen spodní částí trupu, což jí vyšle do zad a do nohou další vlnu slastného mravenčení. Stehna a lýtka jí ztuhla, jako by do nich někdo napumpoval krev, a nemůže je uvolnit. Havran se podepře jedním loktem, čímž na chvilku oddělí jejich těla, přitiskne jí rty na ústa, aby udržel kontakt, zaplní jí ústa jazykem a přidrží ji tak na místě, zatímco jednou rukou jí rozepíná sponku u krku a rozevírá zip její kombinézy až dolů do rozkroku. Kombinéza se otevře a odhalí holou kůži ve tvaru širokého V. Znovu se na ni převalí, chopí se oběma rukama hořejšku kombinézy a stáhne ho pod ni, přičemž jí připlácne paže k bokům a strčí jí zmuchlanou kouli látky a vycpávek pod kříž, aby zůstala pěkně prohnutá směrem k němu. Pak jí opět pronikne mezi stehna, všechny vycvičené svaly má napjaté k prasknutí, a zase jí sevře zadek, ovšem tentokrát už je to přímý dotek rozpálené kůže, teplo se jí rozlévá po celém těle a připadá si, jako by seděla na teplé plotýnce ohřívače.

Teď by si měla na něco vzpomenout. Na něco, co je třeba zařídit. Něco důležitého. Na nějakou nepříjemnou povinnost, která člověku připadá tak dokonale logická, když o ní uvažuje abstraktně, kdežto v takových chvílích, jako je tato, se zdá být natolik zbytečná, že si na ni ani nevzpomene.

Určitě to má něco společného s plánovaným rodičovstvím. Nebo s něčím takovým. S.O. na svou omluv může uvést jen to, že ji přemohla vášeň. Zavrtí se tedy a vykopne koleny, až jí kombinéza i kalhotky sklouznou ke kotníkům.

Havran se během tří vteřin svlékne úplně donaha. Košili si stáhne přes hlavu a někam ji zahodí, vyskočí z kalhot a odkopne je na zem. Kůži má stejně hladkou jako ona, připomíná jí kůži nějakého mořského savce, ale je celá rozpálená, ne studená, ne slizká. Jeho přirození nevidí, ale to přece ani nechce, co by to mělo za smysl?

Pak se jí stane něco, co se jí ještě v životě nestalo: udělá se, sotva do ní vstoupí. Připadá si, jako by jí z břicha vyrazil blesk, jako by se svezl po zadní straně napnutých nohou a po páteři nahoru až do prsních bradavek, nasaje vzduch, až jí žebra málem prorazí kůži, a pak to všechno vyřve. Prostě huláká jak na lesy. Havran z toho nejspíš ohluchl. Což je jeho problém.

Úplně zmrtví. On taky. Nejspíš se udělal současně s ní. A to je dobře. Je ještě brzy a chudáček Havránek byl z toho výletu na moře jistě nadržený jako kozel. Později od něj bude očekávat větší výdrž.

Právě teď jí docela vyhovuje ležet pod ním a nasávat jeho teplo. Celé dny trpěla zimou. Nohy ji ještě zebou, jak jí visí volně ve vzduchu, ale zbytek jejího těla se cítí o to lépe.

I Havran vypadá spokojeně. Až neobvykle spokojeně. Tomu se říká blaženství. Jiní by už touhle dobou zkoumali, co dávají v televizi. Ale kdepak Havran. Klidně takhle proleží celou noc, bude jí zlehka odfukovat na krk. On na ní totiž docela v klidu usnul. Úplně jako ženská.

S.O. si také na chvíli zdřímne. Pak chvíli jen tak leží a hlavou se jí honí myšlenky.

Je tady moc hezky. Skoro jako v nějakém středně drahém hotýlku v Silicon Valley. Nikdy by nevěřila, že na Voru existuje něco takového. Jenže tady také žijí chudí a bohatí lidé, stejně jako všude jinde.

Když došli na můstku k jistému místu nedaleko první velké lodi z Jádra, zastoupil jim cestu ozbrojený hlídač. Havrana ovšem nechal projít a Havran ji vzal za ruku a přitáhl k sobě; strážný si ji prohlédl, ale neřekl nic, protože se díval hlavně na Havrana.

Od té chvíle byl už můstek hezčí. Byl široký jako promenáda na pláži a člověku se tu nepletly pod nohy žádné staré Číňanky s naditými plachtami na zádech. Taky to tolik nepáchlo po sračkách.

Když došli k první lodi Jádra, vystoupali po schodišti od hladiny moře až na palubu. Odtud přešli po lávce do vnitřku další lodi, Havran ji vedl, jako by tudy šel už miliónkrát, a nakonec se po další lávce dostali na tuhle kontejnerovou loď. A tady to vypadalo jako někde v nějakým hotelu: poslíčci v bílých rukavičkách nosí zavazadla kravaťákům, recepce, prostě všechno, jak má být. Byla to samozřejmě pořád loď - všude samá tisíckrát přemalovaná ocel - , ale něco takového rozhodně nečekala. Je tu i přistávací plocha pro vrtulníky, kde mohou kravaťáci přilétat a odlétat. Hned vedle stojí vrtulník s logem, které už někde viděla: Leslieho společnost pro pokročilá studia. LESPOS. Tak tihle lidé jí strčili tu obálku, aby ji zanesla na velitelství VOGOV. A všechno do sebe najednou zapadá: Federálové, L. Ross Leslie, Perleťové brány reverenda Wayna a Vor patří k jedné straně.

“Co je to sakra za lidi?” zeptala se Havrana, když si toho všimla poprvé. On jí však naznačil, aby nemluvila. Zeptala se ho na to znovu později, když přecházeli po palubě a hledali svůj pokoj, a on ji řekl toto: Všichni tihle lidé pracují pro L. Ross Leslieho. Jsou to programátoři a strojaři a komunikační technici. Leslie je důležitý člověk. Musí spravovat monopol.

“On je Ross Leslie tady?” vyptávala se dál. Pochopitelně to jen předstírala: už jí to samotné došlo.

“Pššt,” umlčel ji.

Moc pěkná zprávička. Umimu se bude jistě líbit, pokud se jí podaří mu ji nějak předat. I to by mělo být dost jednoduché. Nikdy by nečekala, že tady na Voru budou terminály Metaverza, ale na téhle lodi je jich hned celá řada, aby se kravaťáci na návštěvě mohli spojit s civilizací. Stačí, aby se k některému z nich dostala a neprobudila přitom Havrana. Což by mohl být problém. Smůla, že ho neměla čím dokonale uspat, jak se to dělá v těch filmech o Voru.

A tehdy jí to dojde. Vypluje jí to z podvědomí jako noční můra. Je to něco podobného, jako když ráno vyjdete z domu a půl hodiny nato si vzpomenete, že jste nechali na plotně čajovou konvici. Prostě nepříjemná skutečnost, s níž už nemůže nic dělat.

Konečně si vzpomněla, co se jí to honilo hlavou těsně před vlastní souloží.

Nebylo to plánované rodičovství. Ani s hygienou to nemělo nic společného.

Byla to její dentata. Poslední linie obrany. Kromě psích známek Strýčka Enza to jediné, co jí Pravoši nesebrali. A nesebrali jí ji jenom proto, že si nepotrpí na prohlídky tělesných otvorů.

Což znamená, že v okamžiku, kdy do ní Havran vnikl, se mu do naběhlé žilky na penisu zaryla miniaturní injekční stříkačka a automaticky do něj napumpovala směs silných narkotik a sedativ.

Havran dostal zásah tam, kde to nejméně čekal. Teď bude spát nejméně čtyři hodiny.

A jak bude potom nasraný, jo, holka, na to radši nemyslet.

Umi si vzpomene na Eliotovo varování: Na samotný Vor nechodit bez místního průvodce. Tenhle kluk musí být nějaký utečenec, kterého Bruce Lee vytáhl z filipínské čtvrti Voru.

Jmenuje se Transubstanciación. Zkráceně Tranny. Do člunu si vleze ještě dřív, než mu Umi stačí cokoli říct. "Počkej moment," zarazí ho Umi. "Ještě se musíme sbalit."

Umi se rozhodne risknout rozsvícení slabé baterky a použije ji k tomu, aby prohledal jachtu a sebral všechno, co na ni má nějakou cenu: několik lahví (snad) pitné vody, trochu jídla, munici do devítky. Vezme i jeden přitahovací hák a pečlivě stočí provaz, který je k němu přivázán. Vypadá to, že právě takové věci se mohou na Voru hodit.

Ještě musí zařídit jednu věc a rozhodně se na to netěší.

Umi bydlel na různých místech, kde se přemnožily myši, ba i krysy. Obvykle se jich zbavoval pomocí pastí. Jenže pak to nějak přestalo fungovat. Občas v noci zaslechl zaklapnutí pasti, ale místo ticha následovalo zoufalé pištění a zmítání, jak se polapený hlodavec snažil odplazit do bezpečí s pastí zakousnutou do nějaké části těla, většinou do hlavy. Když se ve tři ráno vzbudíte a najdete na kuchyňské lince živou myš, jak vám na umakartu zanechává stopu mozkové tkáně, můžete jen stěží jít zase klidně spát, takže od té doby dával Umi přednost jedu.

A nyní se podobným způsobem na palubě jachty u přídě zmítá a blouzní těžce raněný muž, ten poslední, kterého Umi postřelil.

Umi ještě nikdy po ničem netoužil tak silně jako potom, aby mohl nasednout do člunu a dostat se od toho člověka co nejdál. Ví, že má-li mu nějak pomoci a ukončit jeho trápení, bude si na něj muset posvítit baterkou, což ovšem znamená, že pravděpodobně uvidí něco, co bude mít nadosmrti před očima.

Jenže udělat to musí. Párkrát polkne, protože se mu už teď zvedá žaludek, a kráčí po světle baterky na příď. Je to mnohem horší, než čekal.

Kulka zřejmě zasáhla muže někde u kořene nosu a mířila vzhůru. Výsledkem je, že utrhla v podstatě všechno, co se nad tímto místem nacházelo. Umi se dívá na průřez jeho mozkem.

Nebožákovi něco čouhá z hlavy. Umiho napadne, že by to mohly být úlomky lebeční kosti nebo tak něco. Jenomže na to je to příliš hladké a pravidelné.

Nyní, když překonal počáteční nevolnost, se na toho chlapa může lépe podívat. Pomáhá mu i vědomí, že ten člověk už ani nemůže trpět. Přišel o víc než polovinu mozku. Pořád ještě mluví - jeho hlas vzhledem k pochroumané lebce zní pisklavě a mlhavě jako pokažená Panova flétna -, ale to je jen funkce mozkového kmene, nic víc než křeč hlasivek.

Z hlavy mu vyčuhuje prutová anténa dlouhá asi třicet čísel. Je zalitá do černé gumy jako antény na policejních vysílačkách a má ji připnutou k hlavě nad levým uchem. Tenhle muž tedy patří k antéňákům, před nimiž je varoval Eliot.

Umi popadne anténu a zatáhne za ni. Mohl by si ji vzít s sebou - tohle jistě nějak souvisí s tím, jak L. Ross Leslie vládne Voru.

Anténa se ani nehne. Když za ni Umi zatáhne, pootočí se jen zbytek chlápkovy hlavy, ale anténa zůstane na místě. A Umimu dojde, že tohle není součást žádných sluchátek. Ten člověk má anténu natrvalo zasazenou do spodiny lebeční.

Umi přepne brýle na mikrovlnný radar a zadívá se do mužovy rozbité hlavy.

Anténa je k lebce připevněna krátkými šroubečky zavrtanými do kosti, které však nejdou úplně skrz. U kořene antény sedí pár mikročipů, jejichž smysl nemůže Umi takhle od oka odhadnout. Ovšem dneska můžete postavit celý superpočítač z jediného čipu, takže kdykoli vidíte pohromadě čipů víc, můžete si být jisti, že koukáte na něco pořádně vymakaného.

Zpod antény vychází vlasově tenký drátek, který pak mizí uvnitř v lebce. Vede přímo k mozkovému kmeni a zde se rozděluje do sítky neviditelných, tenoučkých drátků zapuštěných do mozkové tkáně. Jako had stočený u kořene stromu.

Tím se také vysvětluje, proč z toho člověka vychází nekonečný proud místního blábolení, i když mu chybí mozek: zdá se, že L. Ross Leslie přišel na to, jak se elektricky spojit s tou částí mozku, kde sídlí Ašera. Ta slova nepocházejí od toho ubožáka. Je to rozhlasové vysílání pentekostalistů, jež přijímá pomocí téhle antény.

Rozum tu pořád ještě leží a jeho monitor modře zrní k nebesům. Umi najde vypínač a přístroj vypne. Takhle chytré počítače by se měly umět samy vypnout, když je o to požádáte. Vypínat je natvrdo vypínačem je podobně šetrné, jako byste někoho chtěli uspat tím, že mu přerušíte míchu. Jenže jakmile se systém zhroutí pod přívalem sněžení, nedokáže se už sám vypnout a ke slovu přicházejí primitivní metody. Umi sbalí kulometnou soupravu zpátky do kufru a zavře víko.

Možná není tak těžký, jak se původně zdálo, nebo se Urnimu pod vlivem zvířeného adrenalinu zdá lehčí. Pak si uvědomí, proč mu to tak připadá: valnou část váhy tvořila munice a Očko jí většinu spotřeboval. Napůl odnese a napůl odvleče kufr na záď, přičemž dbá na to, aby výměník tepla zůstal ponořen ve vodě, a svrhne zbraň do člunu.

Sleze dolů za ním, připojí se k Trannymu a začne se zabývat motorem.

"Ne motor," oznámí Tranny. "Moc zamotal."

Jistě. Ta pavoučí sít by se musela obalit kolem šroubu. Tranny ukáže Umimu, jak zasunout vesla do havlinek.

Umi chvíli vesluje, až se ocitne na volné ploše, která se klikatí mezi ostrůvky Voru jako otevřený kanál mezi ledovými krami v Arktidě.

"Motor může," míní Tranny.

Spustí motor do vody. Tranny načerpá palivo a nastartuje. Motor se rozběhne na první škubnutí: Bruce Lee si potrpěl na pořádek.

Umi se rozjede po volné hladině a obává se, že to je pouze slepý kanál uvnitř ghetta. Jenže jde jen o optický klam způsobený světly. Když zahne za roh, zjisti, že kanál se táhne do větší dálky. Je to vlastně jakýsi objezd, který vede po celém obvodu Voru. Od tohoto okruhu vedou malé ulice a ještě menší uličky do nejrůznějších ghet. Umi se podívá zaměřovačem a shledá, že vjezdy jsou hlídané. Po vnějším okruhu si může každý jezdit po libosti, ale svůj blok si každý radši pořádně střeží.

Když se vaše čtvrt utrhne, je to ta nejhorší věc, jaká se vám na Voru může stát. Proto je také Vor tak provázaný. Každá část se bojí, že se proti ní ostatní části spiknou, odříznou ji a nechají ji napospas smrti hladem uprostřed Tichého oceánu. Proto stále nacházejí nové způsoby, jak se k sobě přivázat, proto pořád přetahují ocelová lana přes čtvrti svých sousedů, pod nimi a kolem nich a spojují se i s odlehlejšími segmenty, nejlépe pak s jednou z lodí Jádra.

Netřeba připomínat, že hlídky jsou ozbrojené. Zdá se, že jejich nejoblíbenější zbraní je malá čínská napodobenina kalašnikova. Její kovový rám je na radaru zřetelně vidět. V dobách, kdy hodně přemýšlela o možnosti pozemní války se Sověty, jich nejspíš čínská vláda vyrobila pěknou hromadu.

Většina strážných vypadá stejně jako ostatní dokonale neschopné stráže z třetího světa.

Avšak u vjezdu do jedné čtvrti si Umi všimne, že hlídači raší z hlavy přímo za uchem anténa.

Po několika minutách se dostanou k místu, kde se okružní kanál stýká s širokou ulicí vedoucí přímo do středu Voru, k velkým lodím - do Jádra. Nejblíže k nim pluje japonská kontejnerová loď - nízká, s vysokým můstkem a plochou palubou s vyrovnanými ocelovými kontejnery. Je ověšená provazovými žebříky a provizorními schodišti, po nichž se mohou lidé dostat k jednotlivým kontejnerům. V mnoha kontejnerech se svítí.

"Činžák," žertuje Tranny, když si všimne Umiho probuzeného zájmu. Pak zavrtí hlavou, zakoulí očima a promne si palec s ostatními prsty. Zřejmě je tahle čtvrt jen pro ty nejbohatší z

bohatých.

Příjemná část plavby skončí v okamžiku, kdy si všimnou, jak se z temných a zakouřených uliček vedle nich vynořuje několik rychlých veslic.

“Vietnamci,” upozorní Tranny. Položí Umimu dlaň na ruku a jemně, ale rozhodněji stáhne z plynové páky motoru. Umi si je prohlédne na radaru. Pár z nich má malé kalašnikovy, ale většinou jsou vyzbrojeni noži a pistolemi, což znamená, že se připravují na boj zblízka, na boj muže proti muži. Chlapi v těch lodičkách jsou pochopitelně pěšáci. Ti významnější stojí na kraji čtvrti, pokuřují a přihlížejí. Je mezi nimi i několik antéňáků.

Tranny na to šlápne, zahne do řídce osídlené čtvrti arabských plachetniček dhou a chvíli kličkuje ve tmě, přičemž občas položí dlaň Umimu na hlavu a jemně ji stlačí dolů, aby se náhodou nezachytil krkem za nějaký napříč pověšený provaz.

Když opustí arabskou čtvrť, není po vietnamské tlupě ani stopy. Kdyby se to celé odehrávalo ve dne, mohli by je gangsteři sledovat podle páry vycházející z Rozumu. Tranny to vezme přes středně velkou ulici do bludiště rybářských člunů. Uprostřed této oblasti zrovna rozřezávají na kusy starý trauler a autogeny ozařují černou vodní hladinu široko daleko. Většinu práce ovšem obstarávají kladiva a majzlíky, následkem čehož se nad vodou rozléhá děsivý rámus.

“Doma,” prohlásí Tranny s úsměvem a ukáže na několik svázaných hausbótů. Tady se ještě svítí, na palubě pár chlapů pokuřuje tlusté, podomácku vyrobené doutníky, a za oknem jsou vidět ženy, jak se činí v kuchyni.

Sotva se přiblíží, muži na palubě se napřímí, všimnou si jich a zpoza opasku vytáhnou revolvery. Pak však Tranny pronese dlouhou nadšenou tirádu v řeči Tagalů. A všechno se rázem změní.

Tranny je uvítán jako ztracený syn se všemi náležitostmi: slzy, hysterické tlusté ženské, hejno capartů, kteří vyskáčou z houpacích sítí, cucají si palce a poskakují kolem. Starší muži září, usmívají se na svět zčernalými a vykotlanými zuby, přihlížejí, pokyvují hlavou a občas se vmísí do davu, aby si také přitiskli navrátilce na hruď.

Na kraji všeho toho veselí stojí další antéňák, napůl schovaný ve tmě.

“Ty sem taky,” vybízí jedna z žen, čtyřicátnice jménem Eunice.

“To je v pořádku,” opáčí Umi. “Nechci vyrušovat.” Jeho věta je přeložena a šíří se jako vlna mezi osmi sty devadesáti šesti Filipínci, kteří se tu mezitím shromáždili. Jsou bez sebe údivem. Vyrušovat? Naprosto nepředstavitelné! Naprostý nesmysl! Jak nás můžete takhle urážet?

Jeden z těch kolozubých chlapů, drobný stařík a pravděpodobně veterán z druhé světové války, seskočí do rozhoupaného člunu, zachytí se podlážky jako gekon, položí Umimu paži kolem ramen a strčí mu mezí zuby žváro.

Vypadá jako slušňák. Umi se k němu nakloní. “Compadre, kdo je ten chlap s tou anténou? Nějaký váš známý?”

“Ne,” zašeptá stařec, “je to hňup.” Načež si dramaticky přiloží prst na ústa a pohrouží se v mlčení.

Všechno záleží na očích. Kromě otvírání želízek, přeskakování zátarasů a odhánění úchylů patří k základním schopnostem Kurýrů umět se pohybovat někde, kde nemáte co dělat, aniž vzbudíte nejmenší pozornost. Docílíte toho tak, že se nebudete na nikoho dívat. Dívejte se pořád přímo před sebe, ať se děje, co se děje, neotvírejte moc oči a nedávejte na sobě znát napětí. Díky tomuto umění a také díky tomu, že sem přišla s chlapem, kterého se každý bojí, projde bez problémů kontejnerovou lodí zpátky do recepce.

“Potřebovala bych se mrknout na Ulici,” oznámí recepčnímu. “Můžete to napsat k nám na pokoj?”

“Jistě, madam,” odpoví recepční. Ani se nemusí ptát, o který pokoj jde. Samý úsměv, uctivost, služebníček. Když děláte u Kurýrů, málokdy se stane, že by s vámi někdo jednal takhle.

Nebýt Havran krvelačný mutant, mohlo by se jí chození s ním docela zamlouvat.

Umi se z Trannyho hostiny na uvítanou zdejchne dost brzy, vytáhne Rozum ze člunu na palubu hausbótu, otevře kufr a napojí ho na svůj osobní počítač.

Rozum naskočí bez problému. To se dalo čekat. Stejně tak se dá čekat, že později, až ho bude nejvíc potřebovat, zkolabuje přesně tak, jak se to stalo Očkovi. Mohl by ho pokaždé vypnout a znovu zapnout, jenže v zápalu bitvy by se to nehodilo a navíc nemají programátoři taková řešení v lásce. Mnohem rozumnější bude, když systém pořádně odladí[1].

Kdyby měl čas, mohl by to udělat ručně. Možná však existuje lepší způsob, jak na to. Je možné, že pracovníci Ngových bezpečnostních závodů už chybu odstranili a připravili novou verzi softwaru. A pokud ano, mohl by ji sehnat na Ulici.

Umi se tedy zhmotní ve své kanceláři. Z vedlejší místnosti nakoukne Knihovník pro případ, že by pro něj měl Umi nějaké otázky.

"Co znamená *ultima rado regum?*"

"Poslední argument králů," odpoví Knihovník. "Král Ludvík XIV. to nechával vyrazit na hlavně všech děl odlitých za jeho vlády."

Umi vstane a vyjde na zahrádku. Na štěrkové cestičce vedoucí k brance už čeká jeho motocykl. Umi se podívá přes plot a v dálce vidí světla velkoměsta. Jeho počítači se podařilo připojit se ke globální síti L. Ross Leslieho a má tudíž přístup k Ulici. To ostatně Umi čekal. Ross Leslie musí mít na *Enterprise* spoustu satelitních vysílačů napojených na mobilní síť, která pokrývá celý Vor. Jinak by se ze své vodní pevnosti nedostal do Metaverza, což je pro člověka v jeho postavení naprosto nemyslitelné.

Umi nasedne na motocykl, projede svou čtvrtí a vyrazí na Ulici, kde to rozpálí na pěkných pár set kilometrů v hodině, kličkuje mezi sloupy jednokolejky a procvičuje si jízdu. Do několika sloupů naboural a zastaví se, ale s tím se dalo počítat.

Ngovy bezpečnostní závody vlastní celé podlaží jeden a půl kilometru vysokého neónového mrakodrapu poblíž portu Jedna, přímo uprostřed Centra. Stejně jako všude v Metaverzu, i tady je otevřeno čtyřiadvacet hodin denně, protože někde na světě se vždycky pracuje. Umi nechá motorku na Ulici, vyjede výtahem do 397. patra a narazí na démona recepční. Chvíli mu dělá potíže určit její rasový původ, ale pak mu dojde, že tahle recepční je napůl černoška a napůl Asiatka - stejně jako on. Kdyby z výtahu vystoupil běloch, čekala by ho nejspíš blondýna. Japonský obchodník by se tu zřejmě setkal s elegantní mladou Japonkou.

"Dobrý den, pane," pozdraví ho. "Máte zájem o nákup nebo o služby zákazníkům?"

"Služby zákazníkům."

"Pro koho pracujete?"

"Pro úplně všechny."

"Pardon?" Stejně jako živým recepčním, i téhle démonce dělá potíže zvládat ironii.

"Myslím, že v současné době pracuji pro Celosvětovou informační centrálu, mafii a Velký Hongkong pana Leeho."

"Ano," přisvědčí recepční a přičiní si poznámku. Stejně jako živá recepční ani ona nedá najevo, že by na ni něco zapůsobilo. "A o jaký produkt se jedná?"

"Rozum."

"Vážený pane! Vítejte v Ngových bezpečnostních závodech!" ozve se další hlas.

Tohle je jiný démon, přitažlivá Afroasiatka v šatech profesionální obchodnice, která se vynořila z hloubi jakési kanceláře.

[1] Tady se autor poněkud mýlí. Řešení softwarových chyb vypnutím a opětovným zapnutím počítače patří k programátorskému folklóru. Tento postup ostatně doporučují i programátoři Microsoftu pro operační systém Windows. Kdo by se babral s odlaďováním programu, když to jde takhle jednoduše?
(Pozn. překl.)

Vede Umiho po jedné dlouhé chodbě s hezkým obložením, pak po druhé dlouhé chodbě s hezkým obložením, a nakonec třetí dlouhou chodbou s hezkým obložením. Každou chvíli míjejí čekárny, kde avataři ze všech koutů světa sedí v křeslech a zabíjejí čas. Umi však nemusí čekat. Démonka jej uvede do velké pracovny s hezkým obložením, kde za stolem posetým modýlky vrtulníků sedí jakýsi Asiat. Je to pan Ng osobně. Vstane, oba muži se vzájemně ukloní a Afroasiatka odejde.

“Vy pracujete s Očkem?” otáže se Ng a zapálí si cigáro. Kouř nápadně víří ve vzduchu. K realistickému vykreslení kouře vycházejícího z Ngových úst je třeba takového výpočetního výkonu, jaký je nutný k simulaci počasí na celé planetě.

“Je mrtvý,” odvětí Umi. “ V kritickém okamžiku mu odešel Rozum a Očko to schytal harpunou.”

Ng na to neřekne nic. Jen několik vteřin nehybně sedí a stravuje novinku, jako by jeho zákazníci polykali harpuny každý den. Zřejmě nosí v hlavě databázi všech, kdo někdy použili některou z jeho hraček, a co se s nimi stalo.

,,Říkal jsem mu, že to je betaverze,” pronese Ng posléze. “Mělo ho napadnout, že ho nemá používat pro boj zblízka. Vystřelovák za dva dolary by mu posloužil líp.”

“To s vámi souhlasím. Jenže on se do Rozumu přímo zamiloval.”

Ng vyfoukne zamyšleně kouř. “Ve Vietnamu jsme zjistili, že silné zbraně mají na smysly podobné účinky jako psychotropní látky. Tak jako LSD může přesvědčit lidi, že dovedou létat, a donutit je tak, aby skočili z okna, zbraně v nich vzbuzují přílišnou sebejistotu. Deformují jejich taktický úsudek. A právě to se přihodilo Očkovi.”

“Tohle si budu určitě pamatovat,” praví Umi.

“V jakém bojovém prostředí hodláte Rozum používat?” zajímá se Ng.

“Zítra ráno se potřebuje zmocnit letadlové lodi.”

“*Enterprise?”*

“Ano.”

“Víte,” začne Ng, který je zřejmě v hovorné náladě, “jednomu člověku se podařilo zmocnit se celé ponorky s jadernými raketami, a to u sebe neměl nic než kousek skla.”

“Jo, tak zrovna tenhle chlap dostal Očka. Možná s ním taky budu mít co do činění.”

Ng se zasměje. “A jaký je váš konečný cíl? Jak víte, jsme v tom všichni společně, takže se mi můžete svěřit.”

“ V tomhle případě bych si některé věci radši nechal pro sebe...”

“Na to už je pozdě, Umi,” ujistí ho cizí hlas. Umi se otočí: je to Strýček Enzo, kterého právě uvádí do dveří jiná recepční, nádherná Italka. Pár kroků za ním cupitá drobný asijský obchodník v doprovodu asijské recepční.

“Dovolil jsem si je zavolat, když jste přišel,” pronese Ng, “abychom si mohli popovídat.”

“Je mi potěšením,” pozdraví Strýček Enzo a lehce se ukloní.

Umi mu úklonu opětuje. “To s tím autem je mi vážně líto, pane.”

“To už je dávno zapomenutá záležitost,” mávne Strýček Enzo rukou.

Mezitím do pokoje vstoupil drobný Asiat. Konečně ho Umi poznává. Jeho fotografie visí na zdi všech frančíz Velkého Hongkongu pana Leeho na světě.

Nastane velké představování a klanění. Zčistajasna se v místnosti zhmotní několik dalších křesel a každý si přitáhne jedno. Také Ng vstane od svého stolu a všichni si sednou do kruhu.

“Možná bychom měli rovnou přikročit k věci,” míní Strýček Enzo, “protože předpokládám, Umi, že tvoje situace vyžaduje podstatně rychlejší rozhodování než naše.”

“To máte naprostou pravdu, pane.”

“Všichni bychom rádi věděli, co se to k čertu děje,” pronese pan Lee. Mluví anglicky skoro

bez čínského přízvuku; z toho plyne, že roztomilá přitroublost, kterou staví veřejně na odiv, je pouhá maska.

“Kolik jste toho zatím zjistili?”

“Jenom střípky,” odpoví Strýček Enzo.

“A kolik jsi toho zjistil ty?”

“Už to mám skoro v kupě,” na to Umi. “A jakmile si promluvím s Juanitou, budu vědět všechno.”

“V tom případě disponuješ velmi cennými informacemi,” prohlásí Strýček Enzo. Sáhne do kapsy, vytáhne z ní hyperkartu a podá ji Umimu. Je na ní napsáno:

DVACET PĚT
MILIONŮ
HONGKONGSKÝCH
DOLARŮ

Umi natáhne ruku a vezme si kartu.

Někde na zemi si dva počítače vymění shluky elektronického šumu a peníze se převedou z účtu mafie na Umiho účet.

“Jistě se postaráš, aby S.O. dostala svůj díl,” pronese Strýček Enzo.

Umi přikývne. No jasně.

“Tady na Voru hledám jeden program - vlastně antivirový program - napsaný před pěti tisíci lety jistým Sumerem jménem Enki, což byl neurolingvistický programátor.”

“Co to je?” ptá se pan Lee.

“Je to člověk, který dokázal programovat lidské mozky pomocí toků verbálních dat nazývaných nam-šuby.”

Ng se netváří nijak. Znovu potáhne z cigarety, vyfoukne kouř přímo vzhůru a sleduje ho, jak se rozprostírá pod stropem. “Na jakém principu to pracuje?”

“V hlavě máme dva druhy jazyka. Ten, který používáme dnes, je převzatý. Když se ho učíme, formuje nám podle toho mozek. Naproti tomu existuje jazyk uložený v těch nejhlubších strukturách mozku, které máme všichni společné. Tyhle struktury se skládají ze základních nervových obvodů, jejichž smyslem je umožnit našemu mozku přebírat vyšší jazyky.”

“Lingvistická infrastruktura,” nadhodí Strýček Enzo.

“Jo. Mám dojem, že ‚skrytá struktura` a ‚infrastruktura` znamenají totéž. Každopádně za odpovídajících podmínek máme k těmhle částem mozku přístup. Glosolálie - mluvení jazyky - je vlastně takovým výstupem, kdy se ty skryté lingvistické struktury napojí na náš jazyk a promlouvají bez využití vyšších, převzatých jazyků, To už se ví nějakou dobu.”

“Chcete naznačit, že existuje i vstup?” ptá se Ng. “Právě. Funguje to i obráceně. Za určitých podmínek se vaše oči nebo uši mohou napojit na tyhle skryté struktury a obejít funkce vyššího jazyka. Což znamená, že ten, kdo zná správná slova, může taková slova vyslovit, nebo vám ukázat nějaké symboly, které obejdou všechny vaše obranné linie a zaútočí rovnou na váš mozkový kmen. Jako když se pirát naboural do nějakého počítačového systému, obejde všechna bezpečnostní opatření, spojí se přímo s jádrem systému a získá nad ním naprostou kontrolu.”

“V takové situaci ovšem nemohou ti, co jim počítač patří, dělat nic,” poznamená Ng.

“Správně. Protože oni s počítačem pracuji na vyšší úrovni, která je právě odpojena. Stejně tak, když se nějaký neurolingvistický hacker ponoří do skrytých struktur našeho mozku, nemůžeme ho odtamtud vyhnat, protože na takhle základní úrovni neumíme svůj mozek ovládat.”

“Co to má všechno společného s hliněnou tabulkou na *Enterprise?”* ptá se pan Lee.

“Hned se k tomu dostanu. Tenhle jazyk - mateřský jazyk - je pozůstatkem dřívější fáze společenského vývoje lidstva. Primitivním společenstvím se vládlo pomocí souborů slovních pravidel zvaných *me.* Tyhle *me,* to byly takové drobné prográmky pro lidi. Představovaly nezbytnou součást přechodu od společnosti jeskynních lidí k organizované společnosti zemědělců. Kupříkladu existoval program na vyorání brázdy v zemi a zasetí obilí. Podle dalšího programu se pekl chleba, podle jiného se stavěly domy. Pak existovaly *me* pro vyšší funkce jako válčení, diplomacie a náboženské obřady. Všechny dovednosti, z nichž se skládá soběstačná kultura, byly obsaženy *v me,* a ty se zapisovaly na hliněné tabulky nebo předávaly ústním podáním. V každém případě se *me* ukládala v místním chrámu, a ten tím pádem sloužil jako jakási databáze *me* spravovaná obřadním králem, jemuž se říkalo *en.* Když někdo potřeboval chleba, zašel *za enem* nebo za některým z jeho podřízených a získal z chrámu *me* na pečení chleba. Potom provedl pokyny - vlastně spustil program -, a když skončil, měl bochník chleba.

Ústřední databáze byla mimo jiné nutná proto, že některá *me* se musela spouštět v určitý čas. Kdyby lidé provedli *me* pro orání a setí v nesprávnou roční dobu, nastala by neúroda a všichni by měli hlad. Správné načasování *me* se dalo zajistit jen postavením astronomických observatoří, které sledovaly oblohu a hlásily změny ročních období. Sumerové proto stavěli

věže ‚se špičkou v nebi` - na vrcholku měly astronomické nákresy. *En* pozoroval oblohu a vydával zemědělská *me* ve správnou roční dobu, aby se mu hospodářství nezadrhlo.”

“Tady je problém s tím, co bylo dřív,” namítne Strýček Enzo. “Jak se vůbec mohla taková společnost zorganizovat?”

“V informatice existuje taková věc, které se říká metavirus, a ta způsobí, že se informační systémy začnou samy infikovat přizpůsobenými viry. Může jít o základní přírodní princip, něco jako darwinovský výběr, nebo to může být skutečná informace, která putuje vesmírem na kometách a rádiových vlnách - tohle nevím. Jisté je jen tohle: každý dostatečně složitý informační systém se zcela nevyhnutelně nakazí viry - viry vzniklými uvnitř tohoto systému.

Takže někdy v dávné minulosti lidstvo nakazil meta virus, a od té doby ho máme v sobě pořád. Nejdříve ze všeho vygeneroval celou hromadu DNA virů - neštovice, chřipku a tak. Zdraví a dlouhověkost skončily na smetišti dějin. Letmá vzpomínka na tyhle události je zachycena v legendách o vyhnání z Ráje, kdy lidstvo muselo opustit život v pohodlí a vstoupit do světa plného nemocí a bolesti.

Tato nákaza nakonec dosáhla určitého vrcholu. Občas objevíme nové DNA viry, ale zdá se, že naše těla získala proti tomuto typu virů jistou odolnost.”

“Možná,” nadhodí Ng, “existuje jen omezené množství virů, které mohou manipulovat s lidskou DNA, a všechny je vygeneroval metavirus.”

“Možná. A sumerská kultura - společnost založená na *me* - byla dalším projevem toho metaviru. Jenomže v tomhle případě měl výsledek lingvistickou podobu, a ne podobu změněné DNA.”

“Promiňte,” ozve se pan Lee, “chcete naznačit, že civilizace vznikla jako infekce?”

“Civilizace ve své primitivní podobě ano. Každé *me* bylo svým způsobem virus vytvořený na principu daném metavirem. Vezměme si třeba to *me* na dělání chleba. Jakmile se tohle *me* dostalo do společnosti, stala se z něj informace replikující sama sebe. Je to otázka přirozeného výběru: ti, co vědí, jak dělat chleba, budou žít déle a budou se reprodukovat častěji než ti, co chleba péci neumí. A přirozeně budou dál šířit *me,* budou sloužit jako hostitelé téhle reprodukující se informace. Tím se z ní stává virus. Sumerská kultura se svými chrámy plnými *me* byla jen souborem úspěšných virů, které se nahromadily v průběhu tisíciletí. Byl to vlastně frančízový podnik, jenom místo zlatých oblouků stavěl zikkuraty a místo pořadačů používal hliněné tabulky.

Sumerský výraz pro ‚myšlení` nebo ‚moudrost` je shodný s výrazem pro ‚ucho`. A o nic jiného u těchhle lidí nešlo: byly to chodící uši. Pasivní příjemci informací. Jenže Enki byl jiný. Enki byl *en,* který svou práci uměl dělat lépe než ostatní. Měl nezvyklou schopnost psát nová *me* - byl to programátor. A vlastně to byl i první novodobý člověk, první lidská bytost nadaná vlastním vědomím jako my.

Jednou si Enki uvědomil, že Sumer zapadl do vyježděných kolejí. Lidé prováděli pořád dokola ta samá stará *me* a nevymýšleli nová, prostě nedokázali samostatně myslet. Myslím, že si musel připadat hrozně osamělý, když byl jedním z mála samostatně uvažujících lidí na světě, a dost možná, že ve své době jediným. Došlo mu, že pokrok lidstva se dá zajistit jen tak, že je někdo vysvobodí ze spárů téhle virové civilizace.

Proto vytvořil Enkiho nam-šub, obranný virus, který se šířil stejnou cestou jako *me* a metavirus. Pronikal do skrytých mozkových struktur a měnil jejich naprogramování. Od té doby už nikdo nerozuměl sumerštině, ani jinému jazyku vycházejícímu z těchto skrytých struktur. A jakmile jsme přišli o spojení s těmihle strukturami, začali jsme vytvářet nové jazyky, které spolu neměly nic společného. Stará *me* přestala fungovat a psát nová už nebylo možně. Tím se zabránilo dalšímu přenášení metaviru.”

“Jak to, že všichni nepomřeli hlady, když přišli *o me* na dělání chleba?” zeptá se Strýček Enzo.

“Někteří možná hlady umřeli. Ostatní museli začít přemýšlet a přijít na to sami. Takže se dá říct, že Enkiho nam-šub znamenal počátek lidského myšlení - poprvé jsme začali myslet sami za sebe. A také to byl počátek racionálního náboženství, protože lidé začali poprvé přemýšlet o abstraktních pojmech jako Bůh, Dobro a zlo. Odtud pochází i slovo Bábel. Doslova to znamená ‚Boží brána`. Touhle branou se mohl Bůh spojit s lidstvem. Bábel je brána v našich myslích, brána otevřená Enkiho nam-šubem, který nás osvobodil od metaviru a umožnil nám přemýšlet, který nás dovedl z materialistického světa do světa dualismu, do binárního světa, do světa rozděleného na hmotnou a duševní část.

Pravděpodobně došlo ke zmatkům a nepokojům. Enki nebo jeho syn Marduk se snažili znovu nastolit ve společnosti pořádek tím, že starý systém *me* nahradili souborem zákonů - Chammurapiho zákoníkem. Dosáhli částečného úspěchu. Ale na mnoha místech lidé dál uctívali Ašeru. Byl to neuvěřitelně vytrvalý kult, přežitek ze starého Sumeru, který se šířil jak ústně, tak prostřednictvím tělesných tekutin - měli chrámové prostitutky a adoptovali sirotky, které pak nakazili mateřským mlékem při kojení.”

“Počkejte,” zarazí ho Ng, “teď už zase mluvíte o biologickém viru.”

“Právě. Jenže v tom je celé kouzlo Ašery. Ona je totiž obojí. Vezměte si kupříkladu virus oparu prostého. Když se virus oparu dostane do těla, zamíří rovnou do nervové soustavy. Některé odrůdy zůstávají v periferních nervech, ale jiné se rozletí do centrální nervové soustavy a natrvalo se usadí v mozkových buňkách obtočí se kolem mozkového kmene jako had kolem stromu. Ašeřin virus, který může být s oparem příbuzný nebo dokonce totožný, prochází buněčnými stěnami, vstupuje do jádra a manipuluje s DNA buňky stejným způsobem jako steroidy. Jenže Ašera je podstatně složitější než steroidy.”

“A co se stane, když tu DNA změní?”

“To dosud nikdo nezkoumal, snad s výjimkou L. Ross Leslieho. Myslím, že se tím určitě musí nějak vybavit ten mateřský jazyk, že lidé pak častěji mluví jazyky a jsou náchylnější poslouchat *me.* A hádal bych, že to nějak podporuje iracionální chování, může to oběť více otevřít nákaze různými nakažlivými myšlenkami, případně to vede k pohlavní promiskuitě nebo ke všemu dohromady.”

“Má každá nakažlivá myšlenka svůj biologický protějšek v nějakém viru?” zajímá se Strýček Enzo.

“Ne. Pokud vím, tak jenom Ašera. Proto také ze všech *me* a ze všech bohů a náboženských zvyklostí běžných v Sumeru přežila do dnešní doby jenom Ašera. Nakažlivou myšlenku lze vymýtit - stalo se to nacismu, kalhotám do zvonu a taky tričkům s Bartem Simpsonem -, ale Ašera může v lidském těle přetrvat, protože má i svou biologickou stránku. Po Bábelu zůstala Ašera stále v lidském mozku a přenášela se jak z matky na dítě, tak při pohlavním styku.

Všichni jsme vystaveni působení nakažlivých myšlenek. Vezměte si masovou hysterii. Nebo takové ty písničky, co se vám usadí v hlavě a vy si je celý den pobrukujete, dokud je nepředáte někomu dalšímu. Vtipy. Městské mýty. Praštěné kulty. Marxismus. Můžeme být sebechytřejší, ale pořád v sobě máme někde hluboko něco iracionálního, co nás vystavuje nebezpečí, že se staneme hostiteli informací, které se samy replikují. Ale fyzická nákaza infekční odrůdou viru Ašery to všechno ještě zhorší. Jediné, co těmhle věcem brání v naprostém ovládnutí světa, je právě Bábel hradby vzájemného nepochopení, které rozdělují lidstvo a brání šíření virů.

Bábel vedl k explozívnímu nárůstu počtu jazyků. Tak to také Enki zamýšlel. Monokultury, třeba takové obilné pole, jsou náchylné k různým nákazám, kdežto geneticky různorodé kultury, jako třeba prérie, jsou nesmírně odolné. Po několika tisíciletích se vyvinul jeden nový jazyk - hebrejština -, který se vyznačoval nevídanou pružností a silou. Deuteronomisté, skupina radikálních monoteistů v šestém a sedmém století před Kristem, byli první, kdo toho využil. Žili v době vypjatého nacionalismu a xenofobie, takže mohli snáze odmítat různé

cizácké nápady, jako třeba uctívání Ašery. Staré příběhy oficiálně zformulovali do podoby tóry a zapojili do nich zákon, který zaručil jejich šíření v průběhu dějin - zákon, který v podstatě říkal toto: ‚vytvoř mou přesnou kopii a čti ji každý den.` Také doporučovali jakousi informační hygienu, trvali na přesném opisování a na velké opatrnosti při práci s informacemi, o nichž už tehdy věděli, že mohou být velmi nebezpečné. Tak vlastně udělali z dat regulovanou látku.

A možná zašli ještě dál. Existují důkazy o pečlivě naplánované biologické válce proti Sennacheribově vojsku, které chtělo dobýt Jeruzalém. Takže je možné, že deuteronomisté měli nějakého vlastního *ena*. Nebo třeba rozuměli virům tak dobře, že věděli, jak využít přirozeně se vyskytujících odrůd. Dovednosti pěstované těmito lidmi se tajně předávaly z generace na generaci a projevily se o dva tisíce let později v Evropě u kabalistických čarodějů, ba'al šemů, mistrů božího jména.

Každopádně tehdy se zrodilo racionální náboženství. Všechna další monoteistická náboženství, známá muslimům zcela přirozeně jako náboženství Písma, tyto myšlenky do jisté míry zahrnovala. Kupříkladu Korán v jednom kuse zdůrazňuje, že je pouze přepisem, přesnou kopií knihy uložené v nebi. A pochopitelně, pokud tomu někdo věří, tak se nikdy neodváží jeho text jakýmkoli způsobem změnit! Podobné myšlenky úspěšně bránily šíření Ašery do té míry, že nakonec se islám, křesťanství a judaismus zmocnily i toho nejposlednějšího místečka od Indie po Španělsko, kde virový kult kdysi převládal.

Jenže ten virus si díky své latenci, díky tomu, jak se obtočí kolem mozkového kmene těch, které napadne, a předává se z generace na generaci, vždycky najde způsob, jak získat vrch. V případě judaismu se projevil v podobě farizeů, kteří na Židy uvalili přísnou legalistickou teokracii. Důrazem na přísné dodržování zákonů uložených v chrámu a spravovaných kněžími, kteří měli i značné občanské pravomoci, to hodně připomínalo starý sumerský systém a působilo to stejně dusivě.

Mise Ježíše Krista měla za cíl očistit judaismus od tohoto vlivu - něco jako to, co kdysi udělal Enki. Kristovo evangelium je nový nam-šub, pokus vyvést náboženství z chrámu, vyrvat je z rukou kněží a zajistit všem přístup do Božího království. To říká doslovně ve svých kázáních a stejně důrazně to symbolizuje jeho prázdný hrob. Po ukřižování se apoštolé odebrali k jeho hrobu v domnění, že v něm najdou jeho tělo, a ono nic. Význam byl jasný: z Ježíše se nesmí stát idol, protože jeho myšlenky jsou naprosto soběstačné, jeho církev nestojí na jedné osobě, ale je rozptýlena mezi lidmi.

Ovšem lidé uvyklí přísné farizejské teokracii si nedokázali představit lidovou církev bez jakékoli hierarchie. Chtěli kněze, biskupy a papeže. A tak se do evangelií dostal mýtus o Zmrtvýchvstání. Překroucením významu vzniklo nové modlářství. Podle této nové verze evangelií se Ježíš vrátil na zem a zorganizoval církev, která se později stala církví říše východořímské a západořímské, další zkostnatělou, krutou a iracionální teokracií.

Zároveň došlo k založení letničního hnutí. Původní křesané mluvili jazyky. Bible praví: ‚A všichni se moc divili, báli se a říkali si: “Co z toho bude?”` Já si myslím, že na jejich otázku můžeme odpovědět. Tehdy vypukla virová epidemie. Od vítězství deuteronomistů se Ašera skrývala mezi obyvatelstvem a čekala na příležitost. Na uzdě ji držela jen opatření informační hygieny, která Židé dodržovali. Jenže na začátku křesťanství musel panovat obrovský zmatek a všude pobíhala spousta radikálů a volnomyšlenkářů, co zavrhovali tradice. To znamenalo návrat do časů preracionálního náboženství. Návrat do Sumeru. A samozřejmě, všichni spolu začali mluvit rajským jazykem.

Oficiální křesťanská církev odmítla glosolálii uznat. Několik století ji neochotně tolerovali a na koncilu v Konstantinopoli roku 381 ji docela zavrhli. Kult glosolálie pak přežíval na okraji křesťanského světa. Církev byla ochotná trochu xenoglosie akceptovat, pokud posloužila k pokřtění pohanů, jak se to podařilo svatému Ludvíku Bertrandovi, který v šestnáctém století pokřtil tisíce Indiánů, takže se glosalálie rozšířila po Jižní Americe ještě

rychleji než neštovice. Ale jakmile přistoupili na křesťanství, měli ti Indiáni hezky držet hubu a mluvit latinsky jako všichni ostatní.

Reformace otevřela dveře ještě trochu víc. Ovšem pentekostalisté nedostali pořádnou šanci do roku 1900, kdy začala malá skupinka studentů teologie v Kansasu mluvit jazyky. Zvyk se rozšířil do Texasu, kde vešel ve známost jako revivalistické hnutí. Šířilo se jako požár, zachvátilo celé Spojené státy a potom celý svět; v roce 1906 proniklo do Číny a Indie. Dvacáté století se svými sdělovacími prostředky, vysokou gramotností a rychlou dopravou představovalo pro šíření viru ideální podmínky. Uprostřed evangelického shromáždění nebo utečeneckého tábora se glosolálie šířila z jedné osoby na druhou stejně jako panika. V osmdesátých letech už na světě žily desítky miliónů letničních křesťanů.

Pak přišla televize a reverend Wayne podporovaný mediálním magnátem L. Ross Lesliem. Chování, které reverend Wayne propaguje ve svých televizních pořadech, brožurách a frančízách, má svůj původ v pentekostální odrůdě křesťanství a v pohanských glosolalických kultech. Kult Ašery žije. A jeho střediskem jsou Perleťové brány reverenda Wayna.”

“Lagos na tohle všechno přišel. Původně dělal výzkumníka v knihovně Kongresu, a když Knihovnu pohltila CIC, přešel k nim. Živil se tím, že v Knihovně objevoval zajímavé věci, fakta, která se nikdo jiný neobtěžoval vyhledat. Tahle fakta pak uspořádal a někomu je prodal. Jakmile narazil na tuhle záležitost s Enkim a Ašerou, začal hledat někoho, kdo by za to byl ochotný zaplatit, a nakonec se rozhodl pro L. Ross Leslieho, pána prstencových sítí a vlastníka monopolu na optická vedení, který v té době zaměstnával víc programátorů než kdokoli jiný na světě.

Jako člověk, který nebyl profesionálním obchodníkem, měl Lagos jednu osudovou chybu: chyběl mu rozlet. Představoval si, že při troše investičního kapitálu by se na tomhle neurolingvistickém programování dala vybudovat nová technologie, s jejíž pomocí by si mohl Ross Leslie zachovat kontrolu nad informacemi, které se dostaly do mozku jeho programátorů. Což, když odhlédneme od morálních aspektů, není zase až tak špatný nápad.

Jenže Ross Leslie myslí ve velkém. Okamžitě pochopil, že tahle myšlenka má podstatně větší potenciál. Proto ji převzal a Lagosovi řekl, ať se kouká ztratit. A potom začal cpát spousty peněz do organizací letničního hnutí. Koupil malý kostel v texaském Bayview a přestavěl ho na univerzitu. Vzal bezvýznamného kazatele, Ctihodného Wayna Bedforda, a udělal z něho osobu, která je důležitější než papež. Vybudoval celosvětový řetězec soběstačných náboženských frančíz a svou univerzitu - jak tu ve Skutečnosti, tak tu v Metaverzu - použil k vyškolení desítek tisíc misionářů, kteří se rozběhli po celém třetím světě a začali obracet lidi na novou víru po statisících, jak to dělal svatý Ludvík Bertrand. Glosolalický kult L. Ross Leslieho je ostatně nejúspěšnější náboženství od vzniku islámu. Hodně toho namluví o Ježíšovi, ale jako u většiny takzvaných křesťanských církví to nemá s křesťanstvím nic společného kromě toho, že se ohánějí jeho jménem. Je to postracionální náboženství.

Na podporu a posílení kultu chtěl také šířit biologický virus, ale nemohl k tomu použít chrámové prostitutky, protože něco takového by se dokonale příčilo jeho proklamovanému křesťanství. Ovšem jedním z nejdůležitějších úkolů jeho misionářů ve třetím světě bylo pronikat do vnitrozemí a očkovat lidi - a v těch jehlách samozřejmě nebyly jenom protilátky.

Tady v prvním světě už jsou všichni očkovaní a náboženského fanatika s injekční stříkačkou v ruce si k sobě nikdo nepustí. Jenže my zase bereme hodně drog. Pro nás tedy vymyslel způsob, jak extrahovat virus z lidského krevního séra a distribuovat ho jako drogu pod názvem Sníh.

Mezitím vybudoval Vor jako prostředek pro přepravu stovek tisíc zastánců svého kultu z těch nejubožejších částí Asie do Spojených států. V médiích se Vor líčí jako místo naprostého chaosu, kde se mluví tisíci různých jazyků a kde neexistuje žádná ústřední moc. Jenže tak to vůbec není. Vor je dokonale organizovaný a přísně řízený. Tihle lidé spolu mluví jediným mateřským jazykem. L. Ross Leslie zdokonalil xenoglosii a udělal z ní vědu.

Ty lidi může ovládat tak, že jim do lebky zasadí rádiový přijímač a vysílá jim instrukce - *me* - přímo do mozkového kmene. Pokud má tento přijímač jedna osoba ze sta, může vystupovat jako místní *en* a předávat *me* od L. Ross Leslieho ostatním. Ti pak plní Ross Leslieho pokyny jako naprogramovaní roboti. A právě teď má kousek od kalifornského pobřeží asi milión takových lidí.

K tomu má ještě digitální metavirus ve dvojkové soustavě, který může napadat počítače a programátory prostřednictvím zrakového nervu.”

“Jak ho převedl do dvojkové soustavy?” zajímá se Ng.

“Nemyslím, že ho převáděl. Podle mě ho našel v kosmu. Ross Leslie vlastní největší radioastronomickou síť na světě. Ale neprovozuje s ní žádná astronomická bádání - jenom poslouchá signály z jiných planet. A to se rozumí, že dříve nebo později musela jedna z těch

jeho stanic zachytit metavirus.”

“Jak se to rozumí?”

“Metavirus je všude. Kdekoli existuje život, tam existuje i metavirus, protože život potřebuje k vlastnímu šíření. Původně se šířil přes komety. Tak se pravděpodobně dostal na Zemi život a s ním zřejmě i metavirus. Ovšem komety jsou pomalé, kdežto rádiové vlny jsou rychlejší. Virus ve dvojkové podobě může cestovat vesmírem rychlostí světla. Napadne nějakou civilizovanou planetu, dostane se jí do počítačů, reprodukuje se a samozřejmě se dostane i do televizního a rozhlasového nebo jakého vysílání. A tohle vysílání nekončí na hranici atmosféry - postupuje dál do vesmíru, pořád dál. A pokud dospěje k nějaké civilizované planetě, kde lidé jako Ross Leslie odposlouchávají hvězdy, hned ji také nakazí. Myslím, že takhle to chtěl Ross Leslie udělat, a myslím, že mu to vyšlo. Jenom na to šel od lesa - dal si na ten virus dobrý pozor. Vlastně si ho naložil do lihu. Stal se z něj prostředek informační války, který může použít podle libostí. Když se dostane do počítače, počítač zkolabuje, protože se sám nakazí novými viry. Ovšem ještě horší je, když se dostane do mozku nějakého programátora, který má do skrytých mozkových struktur zakódované chápání dvojkové soustavy. Dvojkový metavirus ho dokonale připraví o rozum.”

“Takže Ross Leslie může ovládat dva druhy lidí,” shrne Ng. “Může ovládat pentekostalisty prostřednictvím *me* v mateřském jazyce. A programátory může ovládnout ještě drastičtějším způsobem - tak, že jim poškodí mozek binárním virem.”

“Přesně tak.”

“O co myslíte, že Ross Lesliemu jde?” táže se Ng.

“Chce se stát Ozymandiem, Králem králů. Podívejte, je to dost jednoduché: jakmile vás obrátí na svou víru, může vás ovládat pomocí *me*. A na svou víru může obrátit milióny lidí, protože se ta víra šíří jako virus nikdo proti ní není imunní, protože nikdo není zvyklý uvažovat o náboženství, nikdo prostě nemá tolik rozumu, aby se o týhle věci dohadoval. Obrátit se dá snadno každý, kdo čte *Nationcal Enquirer*, nebo se třeba kouká v televizi na wrestling. A pomocí Sněhu je získávání konvertitů ještě mnohem snazší.

Ross Leslie si především uvědomil, že mezi novodobou a sumerskou kulturou není žádný rozdíl. Máme spousty prostých dělníků, kteří jsou buďto přímo negramotní, nebo jen málo gramotní, a tudíž potřebují televizi - to je také jistý druh ústního podání. A stejně tak máme malou, nesmírně vzdělanou a bohatou elitu - v podstatě samé návštěvníky Metaverza -, která ví, že informace znamenají moc, a vládne společnosti jenom díky tomu, že má onu napůl mystickou schopnost mluvit magickými počítačovými jazyky.

Proto představujeme pro Leslieho plány velkou překážku. Lidé jako L. Ross Leslie se bez nás programátorů nehnou z místa. A i kdyby nás dokázal obrátit na svou víru, nebyli bychom mu k ničemu, protože to, co děláme, je ve své podstatě tvůrčí, a lidé naprogramovaní pomocí *me* to prostě dělat nemohou. Může nám ovšem hrozit strašákem Sněhu. Počítám, že právě tohle se nevyplatilo Da5idovi. Možná šlo o pouhý pokus, jestli Sníh zabere na skutečného programátora, ale mohla to být také ukázka síly. Takový vzkaz pro lidi od počítačů: Jestliže se Ašera dostane mezi technologické kněžstvo -”

“Masakr,” dokončí Ng.

“Pokud vím, ten binární virus se nijak zastavit nedá. Ale proti Leslieho šarlatánskému náboženství existuje protilátka. Enkiho nam-šub je stále na světě. Enki dal jeho kopii svému synovi Mardukovi, který ji předal Chammurapimu. A dál: Marduk mohl být skutečná osoba, ale také nemusel. Jde o to, že Enki dělal všechno možné, aby *vzbudil dojem,* že ten svůj nam-šub v nějaké podobě předal dál. Jinými slovy, připravil tím informaci, kterou měly příští generace programátorů rozluštit v případě, že by se Ašera znovu rozmohla.

A já jsem si docela jist, že ta informace, kterou potřebujeme, se nachází v hliněné obálce vykopané ve starém sumerském městě Eridu v jižním Iráku před deseti lety. Enki sídlil v

Eridu, tedy byl v Eridu místním *enem* a chrám v Eridu obsahoval jeho *me* včetně nam-šubu, který hledáme."

"Kdo tu hliněnou obálku vykopal?"

"Vykopávky v Eridu se prováděly výhradně pod patronací jedné teologické univerzity v texaském Bayview."

"Té, co patří L. Ross Lesliemu?"

"Přesně tak. Vytvořil tam fakultu archeologie, jejímž jediným úkolem bylo vykopat město Eridu, najít chrám, kde měl Enki uložená svoje *me,* a všechno to odvézt jemu. L. Ross Leslie chtěl zpětně prozkoumat Enkiho schopnosti: na základě analýzy Enkiho *me* chtěl vytvořit své vlastní neurolingvistické programátory, kteří by mohli napsat taková nová *me,* aby se mohla stát základními pravidly - programem - nové společnosti, co ji chce Leslie vybudovat."

"Ovšem mezi těmi *me* je kopie Enkiho nam-šubu," zdůrazní Ng, "který je pro I,eslieho plány nebezpečný."

"Správně. Tu tabulku chtěl dostat taky - ne proto, aby ji analyzoval, ale proto, aby ji schoval a nikdo ji proti němu nemohl použít."

"Jestliže se vám podaří získat kopii toho nam-šubu," nadhodí Ng, "jaký smysl to bude mít?"

"Pokud odvysíláme Enkiho nam-šub všem *enům* na Voru, oni ho předají ostatním. Tím se zablokují jejich neurony pro mateřský jazyk a Ross Leslie je už nebude moci programovat novými *me,"* odpoví Umi. "Jenže to musíme stihnout dřív, než se Vor rozdělí a než se všichni utečenci vyhrnou na pevninu. Leslie komunikuje se svými *eny* pomocí centrálního vysílače na *Enterprise,* který je podle mne dost slabý a funguje tak nejvýš na dohled. Zanedlouho pomocí tohoto systému vyšle velké *me,* na jehož základě všichni utečenci vystoupí na břeh jako jednotná armáda s jasnými rozkazy. Jinak řečeno, po rozdělení Voru už nebude možné zapůsobit na všechny tyhle lidi jediným vysíláním. Proto to musíme provést co nejrychleji."

"To pan Ross Leslie nebude rád," věští Ng. "Pokusí se odpovědět tím, že vypustí Sníh proti technologickému kněžstvu."

"Já vím," opáčí Umi, "ale můžu si lámat hlavu jenom s jednou věcí najednou. V tomhle ohledu bych uvítal nějakou pomoc."

"To se snadno řekne," míní Ng. "Aby se člověk dostal do Jádra, musí přes Vor buďto přeletět, nebo přes něj prokličkovat ve člunu. Leslie tam má spousty lidí s puškami a raketomety. Ani ty nejmodernější zbrojní systémy se nemohou vypořádat se soustředěnou a organizovanou palbou z ručních zbraní."

"Tak sem aspoň pošlete nějaké helikoptéry," prosí Umi. "Prostě něco. Cokoliv. Když se mi podaří ukořistit Enkiho nam-šub a nakazit jím všechny na Voru, budete se moci bez problémů přiblížit."

"Uvidíme, co se dá dělat," přislíbí Strýček Enzo.

"Dobře," souhlasí Umi. "A co Rozum?"

Ng něco zamumlá a v ruce se mu objeví karta. "Tady je nová verze systémového softwaru," praví. "Mělo by tam být o trochu méně chyb."

"O trochu méně?"

"Žádný software není nikdy úplně bezchybný," odtuší Ng.

Strýček Enzo uzavře: "To bude tím, že v každém z nás je kousek Ašery."

Umi najde východ a sjede výtahem dolů na Ulici. Když se vynoří z neónového mrakodrapu, sedí na jeho motorce černobílá dívka a pohrává si s řízením.

"Kde jseš?" zeptá se.

"Jsem taky na Voru. Představ si, že jsme si zrovna vydělali pětadvacet miliónů kongáčů."

Očekává, že aspoň jednou jedinkrát jeho slova na S.O. zapůsobí. To se tedy plete.

"Za to si koupím fakt hezkej pohřeb, až mě pošlou domů v zavařovačce," pronese.

"Jak to?"

"Jsem v maléru," přizná - poprvé v životě. "Myslím, že můj kluk mě zabije."

"Kdo je tvůj kluk?"

"Havran."

Kdyby avataři mohli zesinat, kdyby se mohli zamotat a ztěžka dosednout na chodník, aby neomdleli, ten Umiho by to udělal právě teď. "Tak to už chápu, proč má na čele vytetováno NEDOSTATEČNĚ ZVLÁDANÉ PUDY."

"No to je paráda. Doufala jsem, že mi nějak pomůžeš, nebo aspoň poradíš," pronese S.O.

"Jestli si myslíš, že tě zabije, tak to jseš nejspíš vedle, protože kdyby to chtěl doopravdy udělat, byla bys už mrtvá," míní Umi.

"Záleží na tom, z jakejch předpokladů vyjdeš," opáčí S.O. a vypoví mu nadmíru zábavnou historku s dentatou.

"Pokusím se ti pomoct," slíbí Umi, "ale ani se mnou není moc bezpečný se tady na Voru ukazovat."

"Už ses dal dohromady s tím svým děvčetem?"

"Ještě ne. Ale vkládám do toho velký naděje. Tedy jestli zůstanu naživu."

"Do čeho vkládáš velký naděje?"

"Do našeho vztahu."

"Proč?" zeptá se. "Změnilo se snad něco?"

Je to jedna z těch naprosto jednoduchých a jasných otázek, která Umiho nepříčetně štve právě proto, že na ni nemá odpověď. "No, mám dojem, že jsem přišel na to, co vlastně dělá - proč jela sem."

"A co z toho?"

Další jednoduchá a jasná otázka: "Prostě si myslím, že jí rozumím."

"Fakt?"

"No, aspoň trochu. Teda myslím."

"A to má bejt podle tebe *dobře?"*

"Jakpak ne."

"Umi, ty jseš takovej vůl. Ona je ženská, ty jseš chlap. Ty jí nemáš *rozumět.* O to jí vůbec nejde."

"Tak o co jí tedy podle tebe jde - když uvážíme, žes ji v životě neviděla a že *ty sama* chodíš s Havranem?"

"Ona nechce, abys rozuměl *jí.* Ví dobře, že zrovna *to* je dokonale nemožný. Ona chce jenom, abys rozuměl *sám sobě.* Všechno ostatní už se dá nějak zařídit."

"Myslíš?"

"Jo. Nabeton."

"Jak tě vlastně napadlo, že si nerozumím?"

"To je jasný na první pohled. Jseš děsně chytrej programátor a nejlepší šermíř na světě - a přitom rozvážíš pizzu a pořádáš koncerty, ze kterejch nemáš žádnej vejvar. Co bys myslel, že

si o tobě -”

Zbytek jejího proslovu přehluší zvuk, který se mu prodere do sluchátek ze Skutečnosti: dunění těžkého nárazu spojené s vysokým skřípotem a praskáním. Pak následuje jekot poděšených děcek ze sousedství, hulákání mužů v tagalském nářečí a konečně sténání a prskání ocelového rybářského trauleru, který se rozpadá pod tlakem vody.

“Co to bylo?” ptá se S.O.

“Meteorit,” odpoví Umi.

“He?”

“Zůstaň na příjmu,” vybídne ji Umi. “Mám pocit, že jsem se dostal do kulometný přestřelky.”

“Budeš se odpojovat?”

“Buď prosím tě tak laskavá a na chvilku zmlkni.” Okolní čtvrť má tvar písmene U a rozkládá se kolem malého zálivu uvnitř Voru tvořeného asi půl tuctem svázaných starých rybářských lodí. Po jeho okraji se táhne molo složené z pontonových dílců o různé velikostí.

Prázdný trauler, který předtím rozřezávali na šrot, dostal zásah z velkého kulometu na palubě *Enterprise.* Vypadá to, jako by ho uchopila nějaká velká vlna a pokusila se ho omotat kolem sloupu: celý bok se zbortil dovnitř a příď a záď se nahnuly k sobě. Loď má zlomenou páteř. Prázdné podpalubí nasává mohutný proud tmavě hnědé mořské vody a polyká tu různorodou směs splašků, jako tonoucí člověk lapá po vzduchu. Rychle klesá ke dnu.

Umi strčí Rozum zpátky do člunu, naskočí a nahodí motor. Nemá čas člun odvazovat od pontonu, a tak lano přesekne svým wakizaši a vyrazí vpřed.

Pontony vlečené uvazovacími lany zničené lodi už začínají mizet pod hladinou. Trauler se ztrácí pod vodou jako v černé díře a pokouší se s sebou strhnout celou okolní čtvrt.

Už se tu činí pár Filipínců s krátkými noži; odřezávají všechno, co drží jejich čtvrť pohromadě, aby se zbavili těch částí, pro něž už není záchrany. Umi dorazí k pontonu, na němž je teď po kolena vody, vyhledá lano, jímž je připevněn k vedlejší plošině, která je ponořena ještě hlouběji, a přejede je katanou. Ostatní provazy zapraskají, jako kdyby někdo střílel z pušky, načež se ponton uvolní a vyletí k hladině tak rychle, že málem převrhne člun.

Celý kus pontonového mola po boku trauleru se už nedá zachránit. Muži s rybářskými a ženy s kuchyňskými noži tu klečí na kolenou, voda jim sahá až k bradě, a snaží se uvolnit svůj blok. Provazy praskají nečekaně jeden po druhém a odhazují Filipínce stranou. Chlapec s mačetou přesekne jediné zbývající lano, jehož konec vystřelí vzhůru a šlehne ho přes tvář. Nakonec se molo podaří uvolnit, takže se znovu pružně pohupuje a klikatí na hladině, zatímco na místě, kde původně stál trauler, zbývá jen bublající vír, jenž občas vykrkne kus plovoucích trosek.

Na rybářskou loď, původně přivázanou k trauleru, už vylezlo několik dalších lidí. I tato loď je poškozená: několik mužů se shromáždí u zábradlí a prohlíží si velké průstřely na boku. Každý otvor je obklopen lesklým kruhem velikostí talíře, kde z boku lodi zmizel všechen nátěr i rez. Uprostřed se nachází otvor velký jako golfový míček.

Umi dospěje k závěru, že je čas zmizet.

Než to však udělá, sáhne si do kombinézy, vytáhne peněženku a odpočítá několik tisíc kongáčů. Položí je na palubu a zasune je pod roh červené ocelové palivové nádrže. A pak vyrazí na cestu

Najít kanál vedoucí do další čtvrti mu nedělá velké problémy. Jako správný paranoik se při plavbě rozhlíží na všechny strany a kontroluje úzké uličky. V jednom takovém úkrytu spatří antéňáka, jak si cosi mumlá.

Další čtvrt obývají Malajci. Pár tuctů se jich shromáždilo na můstku, přilákáno hlukem. U vjezdu do jejich čtvrti Umi spatří, jak po zvlněném pontonovém mostě, jenž slouží jako hlavní ulice, přibíhají muži s pistolemi a noži. Místní milice. Další stejně vyzbrojení muži vylézají z vedlejších kanálů, z veslic a sampanů.

Těsně vedle něj se ozve strašlivé praskání, skřípění a rachot, jako by náklaďák plný dřeva narazil do cihlové zdi. Postříká ho voda a kolem obličeje mu zavane pára. Pak opět nastane ticho. Pomalu a neochotně se otočí. Nejbližší ponton zmizel a zbyla z něj jen směs vířících krvavých třísek.

Znovu se ohlédne. Antéňák, kterého spatřil před několika vteřinami, teď stojí na otevřeném prostranství, přímo na okraji mola. Všichni ostatní někam zmizeli. Vidí, jak ten mizera pohybuje rty. Umi otočí člun, vrátí se k němu, volnou rukou vytáhne wakizaši a na místě ho probodne.

Může se samozřejmě těšit na další. Umi už ví, že ho teď všichni hledají. Střelcům nahoře na *Enterprise* je docela jedno, kolik uprchlíků budou muset oddělat, aby dostali Umiho.

Z malajské čtvrti vpluje přímo do čínské. Je podstatně lépe stavěná, skládá se většinou z ocelových lodí a vlečných člunů. Táhne se do dálky, pořád pryč od Jádra, nebo to tak Umimu aspoň z jeho nedokonalé pozorovatelny na mořské hladině připadá.

Sleduje ho jakýsi muž vysoko na nástavbě jedné z těch čínských lodí: další antéňák. Umi přihlíží, jak mele pantem a posílá poslední zprávy na Ústřední Vor.

Mohutný kulomet Gatling na palubě *Enterprise* znovu zahájí palbu a do boku opuštěné barže asi šest metrů od Umiho nahustí pořádnou dávku ochuzeného uranu. Celý bok barže se prohne dovnitř, jako by ocel tála a odtékala někam kanálem, a kov se začíná lesknout, protože rázové vlny melou tlustou vrstvu rzi na prášek a strhávají ji z ocelových plátů za takového rámusu, že Umiho začne bolet na prsou a zvedne se mu žaludek.

Kulomet je ovládán radarem. Pokud střílí na něco kovového, je velmi přesný. Když se pokouší zasáhnout něco z masa a kostí, už mu to tak dobře nejde.

“Umi? Co se tam sakra děje?” huláká mu S.O. do sluchátek.

“Nemůžu se vybavovat. Doprav mě ke mně do pracovny,” požádá ji Umi. “Posaď mě na motorku a odvez mě tam.”

“Když já s tím neumím jezdit,” namítne.

“Má to jen jeden ovladač. Zatoč plynem a rozjede se to.”

Pak nasměruje svůj člun na volnou hladinu a pořádně na to šlápne. Skutečnost mu překrývá matná černobílá postava S.O., která sedí před ním na motorce a sahá po plynu, načež se oba rozjedou a rychlostí zvuku narazí do stěny mrakodrapu.

Vypne pohled do Metaverza a brýle začnou být dokonale průhledné. Přepne svůj systém na plnou verzi pro chrliče: posílené viditelné světlo s infrahledem a krátkovlnným radarem.

Před očima se mu objeví zrnitý černobílý obraz světa, mnohem jasnější, než byl předtím. Některé předměty matně září růžovou nebo červenou barvou. To jsou data z infrahledu: dozvídá se z nich, že tyto předměty jsou teplé nebo horké - lidé jsou růžoví, motory a plameny jsou rudé.

Informace z krátkovlnného radaru jsou ostře zelené a vypadají podstatně čistěji a zřetelněji. Zobrazí se tak vše, co je z kovu. Umi tedy kormidluje po zrnité, tmavě šedé vodní cestě lemované zrnitými světlezelenými pontony přivázanými k ostře zeleným člunům a lodím, které občas načervenale světélkují v místech, kde mají nějaký zdroj tepla. Není to hezký pohled. Vlastně je to natolik ohavné, že se tím možná vysvětluje, proč jsou chrliči tak nemožní Společníci. Je to však podstatně užitečnější než předchozí pohled složený ze dvou barev: uhlově černé a ebenové.

Navíc mu to zachrání život. Při plavbě úzkým a klikatým kanálem před ním náhle vyskočí z vody tenká zelená parabola a narovná se do podoby dokonalé přímky načrtnuté přes vodu ve výši jeho hrdla. Je to natažená struna. Umi se pod ní sehne, zamává mladým Číňanům, kteří na něj past nastražili, a uhání dál.

Radar vyhmátne na okraji kanálu tři narůžovělé postavy s čínskými kalašnikovy. Umi zahne do bočního kanálu a vyhne se jim. Tenhle kanál je ovšem mnohem užší a on neví, kam vede.

“S.O.,” spustí, “kde to sakra jsme?”

“Jedeme po ulici k tvému domu. Už asi šestkrát jsme ho minuli.”

Kanál před ním končí. Umi udělá obrat o sto osmdesát stupňů. Člun má ale velký výměník tepla, a tak není zdaleka tak ovladatelný a rychlý, jak by si Umí přál. Znovu projede pod nataženou strunou a jme se prozkoumávat jiný úzký kanál, kolem něhož proplul už dříve.

“Tak jo, jsme doma. Sedíš u sebe za stolem,” hlásí S.O.

“Dobře,” praví Umi. “Teď to bude trochu kách.” Vypne motor a zastaví uprostřed kanálu, rozhlédne se po milicionářích a antéňacích a žádné nenajde. Ve člunu vedle něj sedí metr a půl vysoká Číňanka s kuchyňským nožem a něco krájí. Umi dospěje k závěru, že s tímto rizikem se může smířit, vypne Skutečnost a vrátí se do Metaverza.

Sedí za svým psacím stolem. S.O. stojí vedle něj se zkříženýma rukama jako zosobnění hrdinné trpělivosti.

“Knihovníku?”

“Ano, pane,” ozve se Knihovník a vstoupí.

“Potřebuji plány letadlové lodi *Enterprise*. Co nejrychleji. Kdybyste našel něco trojrozměrného, bylo by to úplně skvělé.”

“Ano, pane,” odpoví Knihovník.

Umi natáhne ruku a chopí se Země.

“VAŠE STANOVIŠTĚ,” pronese.

Země se natočí tak, aby se díval dolů na Vor. Pak se k němu obrovskou rychlostí rozletí. Trvá to celé tři vteřiny.

Kdyby byl zrovna v nějaké normální a stabilní části světa, třeba v centru Manhattanu, viděl by všechno trojrozměrně. Takhle se ovšem musí spokojit s dvou rozměrnými družicovými snímky. Před sebou má červenou tečku vyznačenou na černobílé letecké fotografii Voru. Červená tečka leží uprostřed tenkého černého pruhu vody: VAŠE STANOVIŠTĚ. I tak je to neuvěřitelné bludiště. Najít cestu v bludišti je ovšem mnohem snazší, když je vidíte celé před sebou. Asi tak během minuty se dostane ven na otevřené moře. Pod šedou oblohou svítá a nad mořem visí mlha. Díky páře z tepelného výměníku Rozumu jen trochu zhoustne.

“Kde ksakru jseš?” vyptává se S.O.

“Mizím z Voru.”

“No jo, tak díky za pomoc.”

“Hned jsem zpátky. Jenom potřebuju chvilku, abych si to všecko srovnal.”

“Tady kolem je plno takovejch divnejch chlapů,” stěžuje si S.O. “A všichni na mě koukaj.”

“Neboj,” ujistí ji Umi. “Nakonec vždycky zvítězí Rozum.”

Otevře víko velkého kufru. Obrazovka pořád ještě svítí a ukazuje prázdnou pracovní plochu s nabídkovou lištou nahoře. Kulovým ovladačem si otevře menu:

NÁPOVĚDA
Příprava ke střelbě
Střelba z Rozumu
Taktické tipy
Údržba
Doplňování střeliva
Řešení problémů
Různé.

Pod položkou "Příprava ke střelbě" se nachází více informací, než je mu v tomto ohledu milé, a to včetně půlhodinového, silně přeexponovaného videozáznamu podsaditého Asiata se zjizveným obličejem, který se patrně nedokáže tvářit jinak než pohrdavě. Obléká si šaty. Rozcvičuje se speciálními cviky na protažení svalů. Otevírá Rozum. Kontroluje hlavně, zda nejsou poškozené nebo zašpiněné. Umi to všechno přetočí.

Nakonec si podsaditý Asiat zbraň nasadí.

Očko vlastně vůbec nepoužíval Rozum správně: je k němu ještě speciální lafeta, kterou si připnete k tělu tak, aby vaše pánev vstřebala zpětný ráz, který tak směřuje přímo proti vašemu těžišti. Lafeta je samozřejmě vybavena tlumiči a různými miniaturními hydraulickými hračičkami, které vyrovnávají hmotnost zbraně a její zpětný ráz. Když si to všechno správně nasadíte, je mnohem snazší střílet ze zbraně přesně. A pokud máte na očích počítačové brýle, zobrazí vám Rozum zaměřovací kříž tam, kam zrovna míříte.

"Vaše informace, pane," ozve se Knihovník.

"Dokážete ty informace proložit s VAŠÍM STANOVIŠTĚM?" zeptá se Umi.

"Uvidíme, co se dá dělat, pane. Formáty by mohly být slučitelné. A pane?"

"Ty plány jsou několik let staré. Od té doby přešla *Enterprise* do rukou soukromého vlastníka -"

"Který možná provedl určité změny. Chápu."

Umi se vrátí do Skutečnosti.

Vyhledá vodní bulvár, který vede dovnitř k Jádru. Po straně má jakousi porůznu zflikovanou lávku pro pěší, nekonečné procesí můstků, pontonů, tlustých kmenů, opuštěných veslic, hliníkových kánoí a barelů od nafty. Všude na světě by to byla překážková dráha; tady v pátém světě je to hotová dálnice.

Umi se rozjede prostředkem kanálu, nepříliš rychle. Kdyby do něčeho narazil, člun by se mohl převrhnout. Rozum by klesl ke dnu. A Umi je k Rozumu přivázaný.

Přepne na chrliče a krásně vidí řídkou řadu půlkulovitých kopulí na okraji letové paluby *Enterprise*. Radar je na obrazovce ochotně označí jako radarové antény protiraketových baterií Phalanx. Zpod každé kupole vyčnívá vícehlavňový kulomet.

Zpomalí na minimum a chvíli mává hlavní Rozumu, až se mu v zorném poli objeví zaměřovací kříž. Má tedy záměrný bod. Nechá ho ustálit uprostřed zorného pole na kulometu Phalanx úplně vpravo a na půl vteřiny podrží spoušť.

Velká kupole se změní ve fontánu ostrých zubatých úlomků. Pod tím jsou stále vidět hlavně kulometu poseté několika červenými tečkami. Umi posune záměrný kříž o něco níže a vypálí další salvu o padesáti nábojích, která vyhodí kulomet z lafety. Pak začne vybuchovat jeho muniční pás a Umi musí odvrátit oči.

Podívá se tedy na další Phalanx v řadě a zjistí, že instinktivně stiskne spoušť a vypálí dlouhou salvu, která zřejmě nemá žádný účinek. Pak mu něco velmi blízkého zakryje výhled:

zpětný ráz jej odstrčil za omlácenou jachtu přivázanou ke straně kanálu.

Ví, co bude následovat – díky sloupu páry ho není těžké najít -, a raději se ztratí. O vteřinu později salva z kulometu v podstatě zatlačí jachtu pod vodu. Umi několik vteřin prchá, pak najde ponton, o který se může opřít, a zahájí palbu dlouhou dávkou; když skončí, zeje v boku *Enterprise* půlkruhový otvor v místě, kde býval kulomet Phalanx.

Vrátí se znovu do hlavního kanálu a pluje jím dál, dokud kanál neskončí pod jednou ze součástí Jádra, kontejnerovou lodí přestavěnou na obytný věžák. K přecházení z jedné lodi na druhou slouží natažená síť. Ta zřejmě funguje i jako padací most pro případ, že by se z ghetta pokusily vylézt nahoru nějaké nežádoucí živly. Umi je zřejmě stejně nežádoucí jako kdokoli jiný na Voru, ale síť tu pro něj nechali spuštěnou.

To je od nich milé. Prozatím stejně zůstane ve člunu. Prožene se kolem boku kontejnerové lodi a otočí se kolem její přídě.

Další je velký tanker, spíše prázdný a s nízkým ponorem. Když pohlédne do holé ocelové rokle mezi oběma loděmi, nespatří žádné natažené sítě. Zřejmě nechtějí, aby jim na tanker přelezli nějací zloději nebo teroristé a hledali naftu.

Další lodí je *Enterprise*.

Obě obrovská plavidla, tanker a letadlová loď, plují vedle sebe ve vzdálenosti tří až patnácti metrů; spojuje je několik obřích ocelových lan a rozděluje je pár airbagů, jako by mezi sebe natěsnaly balóny, aby se o sebe nemohly otírat. Ocelová lana nejsou jen tak přivázaná; Umi předpokládá, že vymysleli něco chytrého se závažími a kladkami, aby měla lana jistou vůli pro případ, že by moře hnalo lodi od sebe.

Umi mezi nimi projíždí na vlastním mrňavém airbagu. Ve srovnání se zbytkem Voru je tenhle šedivý ocelový tunel tichý a opuštěný; kromě něj tady nemá nikdo co pohledávat. Napadne ho, že by se tu nejradši na chvíli posadil a odpočal si.

No, tak to by asi nešlo. “VAŠE STANOVIŠTĚ,” zavelí.

Jeho pohled na trup *Enterprise* - lehce zakřivenou ocelovou plochu - se změní v trojrozměrný drátěný model, na němž vidí vnitřek lodi na druhé straně.

Podél čáry ponoru je *Enterprise* vybavena pásem silného protitorpédového pancíře. To nevypadá moc slibně. O něco výš je už pancíř tenčí a za ním se nacházejí docela příjemné věci, samé pokoje místo palivových nádrží a muničních skladišť.

Umi si vybere místnost označenou důstojnická jídelna a zahájí palbu.

Trup *Enterprise* je překvapivě pevný. Ani Rozum do něj neudělá díru hned: chvilku mu trvá, než ho prorazí. I tak je výsledkem otvor o průměru pouhých patnácti čísel. Zpětný ráz odtlačí Umiho ke zrezivělému boku tankeru.

Kulomet si s sebou stejně vzít nemůže. Podrží tedy spoušť a snaží se mířit stále na jedno místo, dokud nespotřebuje všechnu munici. Pak si sundá z těla popruh s lafetou a celé to hodí do vody. Zbraň spadne na dno a svou polohu vyznačí pruhem páry; později sem může Velký Hongkong pana Leeho vyslat jednu ze svých lodí plných ekologů, aby ji vyzvedli. Když budou chtít, můžou Umiho postavit i před Mezinárodní tribunál pro zločiny proti životnímu prostředí. Právě teď je mu to docela jedno.

Teprve na šestý pokus se mu podaří zachytit hák v zubatém otvoru šest metrů nad čarou ponoru.

Když prolézá dírou, jeho kombinéza prská a syčí, jak ostré a horké úlomky kovu taví a rozdírají syntetickou látku. Nakonec jí nechá celé pruhy přivařené k trupu. Na odhalených místech těla má popáleniny prvního a druhého stupně, ale zatím ho ještě nebolí. Tak je nažhavený. Budou bolet až později. Šlape po rozžhavených úlomcích a podrážky jeho bot se škvíří a roztékají. V místnosti je hodně kouře, ale na letadlových lodích si dávají na nebezpečí požáru velký pozor, takže tu není skoro nic, co by mohlo chytit. Umi dojde mračnem dýmu ke dveřím, z nichž Rozum vyrobil ocelovou kraječku. Vykopne jejich zbytky z

rámu a vstoupí do prostoru, který je na plánu označen prostě jako CHODBA. A pak, protože to může udělat stejně dobře teď jako později, tasí katanu.

Když se její parťák zabývá něčím ve Skutečnosti, jeho avatar tak nějak zmrtví. Jeho tělo tam sedí jako nafukovací panna a na tváři se mu střídají nejrůznější výrazy. Není vůbec jasné, co provádí, ale nejspíš to bude hodně zajímavé, protože většinou se tváří buďto vyjeveně, nebo jako by se právě podělal.

Krátce poté, co si promluví s tím Knihovníkem o letadlové lodi, S.O. uslyší zvenčí mohutný rachot - ze Skutečnosti. Zní to jako hádka mezi kulometem a motorovou pilou. Kdykoli ten zvuk uslyší, Umi se zatváří udiveně, jako by čekal, že každým okamžikem zhyne strašlivou smrtí.

Někdo jí klepe na rameno. Nějaký kravaťák, co má takhle po ránu s někým schůzku v Metaverzu a myslí si, že taková Kurýrka tam nemůže dělat nic důležitého. Asi ta.k minutu si toho nevšímá.

Pak se Umiho pracovna rozostří, posune se nahoru, jako by byla namalovaná na roletě, a S.O. před sebou spatří obličej nějakého chlapa. Je to Asiat. Slizký typ. S anténou na hlavě. Je to jeden z těch antéňáků, co z nich jde strach.

“No jo,” pronese. “Tak co chceš?”

Popadne ji za paži a vytáhne ji z boxu. Má ještě kumpána, který ji čapne za druhou ruku. Oba ji vlečou pryč.

“Pusťte mě, sakra,” vyzve je. “Půjdu sama. To bude dobrý.”

Není to poprvé, co ji vyhazují z budovy plné kravaťáků. Jenže tentokrát to vypadá trochu jinak než jindy. Tentokrát za vyhazovače zaskakuje párek plastikových figurek mimozemšťanů v životní velikostí.

A nejde jenom o to, že tihle dva nejspíš nerozumí slovo anglicky. Vůbec se nechovají jako normální lidi. Nakonec se jí podaří jednu ruku vykroutit, ale ten chlap ji ani nepraští, jenom se k ní tak nemotorně otočí a šmátrá po ní, dokud ji zase nechytí za paži. A celou tu dobu se tváří pořád stejně. Oči má jako vykopnuté reflektory. Ústa má pootevřená jen natolik, aby jimi mohl dýchat, ale rty se ani nehnou a jejich výraz se vůbec nezmění.

Nacházejí se v komplexu složeném z několika kajut a rozřezaných kontejnerů, který slouží jako hotelová hala. Antéňáci ji vytáhnou ze dveří a přes zaměřovací kříž přistávací plochy pro vrtulníky. Ostatně právě včas, protože zrovna přistává nějaká helikoptéra. Tedy bezpečnostní předpisy tu nemají právě domyšlené: mohlo jim to useknout hlavu. Je to ten elegantní podnikový vrtulníček s logem LESPOS, co si ho všimla předtím.

Antéňáci se ji snaží odvléci na takový vratký můstek, který vede přes mořskou hladinu na palubu vedlejší lodi. Podaří se jí obrátit se k ní zády, načež se chytí oběma rukama zábradlí, kotníky obtočí kolem sloupků a drží se jako klíště. Jeden z nich ji chytí zezadu kolem pasu a snaží se ji od zábradlí odtrhnout, zatímco druhý se postaví před ni a páčí jí prsty jeden po druhém.

Z vrtulníku LESPOS vystoupí několik lidí. Mají na sobě pláště s kapsami plnými různých nástrojů; S.O. si všimne nejméně jednoho stetoskopu. Z helikoptéry vytáhnou velké laminátové bedny s červenými kříži po stranách a rozběhnou se do nitra kontejnerové lodi. S.O. ví, že tohle není kvůli nějakému tlustému obchodníkovi, kterého klepla pepka nad švestkovým nákypem. Tihle chlapi utají oživit jejího milence. Havran napumpovaný amfetaminem: to je to jediné, co zrovna teď svět potřebuje.

Vlečou ji přes palubu vedlejší lodi. Odtud vylezou po schodech na další loď, která je přímo obrovská. S.O. myslí, že to je nějaký tanker. Podívá se přes širokou palubu a mezi změtí dříve bílých, nyní zrezivělých trubek vidí na druhé straně *Enterprise.* Tam tedy mají namířeno. Žádné přímé spojení tu není. Jeden jeřáb na *Enterprise* se pootočil a spustil pár stop nad palubu tankeru malou drátěnou klec, která teď poskakuje nahoru a dolů a dopředu a

dozadu, protože obě lodi se houpou jinak a klec se kýve jako kyvadlo na konci provázku. Dveře na straně klece jsou otevřené.

Nacpou ji do klece hlavou napřed, přičemž jí drží ruce u těla, aby od sebe nemohla klec odstrčit, a pak chvilku stráví tím, že jí dovnitř strkají i nohy. To už je nad slunce jasné, že na nějaké řeči nedají, a tak s nimi zápolí mlčky. Podaří se ji jednoho z nich pořádně nakopnout do nosu, ostatně cítí a slyší, jak praská kost, jenže ten chlap na to nijak nezareaguje, jen mu hlava po nárazu odletí dozadu. Upřeně ho sleduje a napjatě čeká, kdy mu dojde, že má přeražený nos a že za to může ona, následkem čehož přestane kopat a mávat rukama na dost dlouhou dobu, aby vecpali do klece i zbytek jejího těla. Pak dveře zaklapnou.

Tenhle zámek by zvládl i zkušený mýval. Tato klec není dělaná na lidi. Jenže než se přesune tak, aby na zámek dosáhla, vznáší se šest metrů nad palubou a hledí na černý vodní kanál mezi tankerem *a Enterprise.* Pod sebou vidí, jak se od ocelových stěn odráží opuštěný motorový člun.

Vypadá to, že na *Enterprise* není všechno tak docela v pořádku. Někde něco hoří. Střílí se tu. Nemůže říct, že by tu chtěla nějak dlouho setrvávat. Dokud je ještě vysoko ve vzduchu, prohlédne si loď a ujistí se, že odtud nevede žádná úniková cesta, žádné příhodné můstky nebo schodiště.

Spouštějí ji na palubu *Enterprise.* Klec se na ocelovém laně houpe ze strany na stranu, otírá se o palubu, a když se jí konečně dotkne, ujede ještě něco přes metr, než se zastaví. Otevře zámek a vyleze ven. Co teď?

Na palubě je namalovaná přistávací plocha, kolem níž stojí přivázané helikoptéry. A pak je tu jeden velký vrtulník, takové létající necky se dvěma motory a spoustou kulometů a raket, co stojí přímo uprostřed té přistávací plochy s rozsvícenými světly, běžícími motory a roztočenými vrtulemi. Vedle něj stojí hlouček mužů.

S.O. se vydá k nim. Dělá to nerada, protože ví, že právě to se od ní očekává. Jenomže vcelku nemá na vybranou. V hloubi duše lituje, že s sebou nemá svoje prkno. Paluba téhle letadlové lodi by byla asi tak nejlepší plocha na ježdění, jakou kdy viděla. Ve filmech viděla, že na letadlových lodích jsou takové velké parní katapulty, kterými se vystřelují letadla do vzduchu. Jen si představte, jaké by to bylo, kdyby ji takhle vystřelili i s prknem!

Když zamíří k helikoptéře, jeden z mužů stojících u stroje se oddělí od hloučku a jde jí naproti. Je rozložitý, tělo má jako dvousetlitrový sud a pod nosem se mu rýsuje knír s nakroucenými špičkami. Cestou k ní se spokojeně chechtá, což ji dožere.

“No jo, tak tady máme naše ubožátko holátko!”, prohlásí. “Sakra, holka, ty fakt vypadáš jako zmoklá slepice.”

“Díky,” odtuší S.O. “A ty vypadáš jako náplň do buřtu.”

“Děsně vtipný,” on na to.

“Tak čím to, že se nesměješ? Máš strach, že to je pravda?”

“Hele,” spustí muž, “na tyhle zasraný pubertální kecy nemám náladu. Vyrost jsem a zestárnul akorát kvůli tomu, abych to už v životě nemusel poslouchat.”

“Tady nejde o náladu,” ujistí ho. “To je tím, že to prostě neumíš.”

“Víš, kdo jsem?” zeptá se jí.

“Jo, abych nevěděla. A ty víš, kdo jsem já?”

“S.O. Patnáctiletá Kurýrka.”

“A osobní přítelkyně Strýčka Enza,” doplní S.O., strhne si z krku psí známky a hodí mu je. Muž vyjeveně napřáhne ruku a řetízek se mu obtočí kolem prstů. Zvedne je k očím a přečte si údaje na nich.

“Vida, vida,” zabručí. “Hezkej suvenýr.” Hodí jí je zpátky. “Já vím, že jste se Strejčkem Enzem kámoši. Jinak bych tě nechal rovnou utopit jako kotě a netahal bych tě sem na svou loď. A upřímně řečeno, je mi to docela jedno,” pokračuje, “protože než tenhle den skončí,

buďto se bude moct celej Strýček Enzo jít klouzat, nebo ze mě bude, jak jsi říkala, náplň do buřtu. Ale říkám si, že Nejvyšší zmrzlinář po mně třeba nebude tolik chtít vrznout nějakou tu raketu, když bude vědět, že mám na palubě jeho panenku do postýlky."

"Tak to není," opáčí S.O. "O sex mezi náma nikdy nešlo." Ve skutečnosti ji ovšem rmoutí, že ty psí známky, které s sebou tak dlouho vláčela, neměly na padoucha náležitý magický účinek.

Ross Leslie se otočí a vykročí k vrtulníku. Po několika krocích se otočí a podívá se na ni, jak tam bezradně stojí a snaží se udržet, aby se nerozbrečela. "Tak jdeš nebo co?" zeptá se.

Pohlédne na vrtulník. Jízdenka z Voru. "Můžu nechat vzkaz Havranovi?"

"Pokud jde o Havrana, myslím, žes mu toho už nechala dost - chá, chá, chá. Tak pojď, holka, zbytečně plejtváme palivem - a to se nesmí kvůli zasranýmu životnímu prostředí."

Následuje jej k helikoptéře a vleze dovnitř. Uvnitř je teplo, světlo a pohodlná křesla. Připadá si, jako by se po chladném únorovém dni stráveném putováním po špinavých dálnicích vrátila domů a usedla do měkké lenošky.

"Nechal jsem to tu předělat," vysvětluje Leslie. "Tohle je starej dobrej sovětskej vrtulník, takže se v něm pohodlí moc neužilo. Jenže to už je cena za všechen ten pancíř."

Jsou tu ještě dva další chlápci. Jednomu je asi padesát, takový vychrtlý, s velkými póry a bifokálními brýlemi s kovovými obroučkami, a na klíně má laptop. Druhý je mohutný Afroameričan s pistolí. "S.O.," osloví ji vždy zdvořilý L. Ross Leslie, "tohle je Frank Frost, můj technický ředitel, a Tony Michaels, náměstek pro bezpečnost."

"Dobrý den," pozdraví Tony.

"Zdravíčko," pozdraví Frank.

"Polibte mi nohu," pozdraví S.O.

"Na to bych prosil nešlapat," upozorní ji Frank. S.O. se podívá pod sebe. Když usedala do prázdného křesla nejblíže u dveří, šlápla na jakýsi balík ležící na zemi. Je velký asi jako telefonní seznam, ale poněkud nepravidelný, hodně těžký a zabalený do bublinkové fólie a silného igelitu. Místy zahlédne i to, co je uvnitř. Je to světle červenohnědé. Pokryté nějakou škrábanicí. A tvrdé jako kámen.

"Co to je?" ptá se S.O. "Domácí chleba od maminky?"

"Starožitnost," ucedí Frank načuřeně. Ross Leslie se zahihňá, celý šťastný, že mu S.O. dala pokoj a uráží někoho jiného.

Po letové palubě se v podřepu přiblíží další člověk, jenž zřejmě žije ve smrtelném strachu z roztočených vrtulí, a vleze dovnitř. Je mu asi šedesát a na hlavě má mohutnou kštici bílých vlasů, s níž mu vítr od rotoru ani trochu nepohnul.

"Všechny vás zdravím," praví přátelsky. "Ještě vás tady všechny neznám. Přiletěl jsem sem teprve dneska ráno, a už musím zase zpátky!"

"Kdo jste?" táže se Tony.

Nový příchozí se zatváří zaraženě. "Greg Ritchie," odpoví.

A když to na nikoho zjevně nezapůsobí, osvěží jim paměť. "Prezident Spojených států."

"Aha! Tak to promiňte. Rád vás poznávám, pane prezidente," prohlásí Tony a napřáhne ruku. "Já jsem Tony Michaels."

"Frank Frost," představí se Frank, natáhne ruku a zatváří se otráveně.

"Mě si nevšímejte," praví S.O., když se na ni Ritchie podívá. "Já jsem rukojmí."

"Šlápni na to," křikne Leslie na pilota. "Letíme do Los Angeles. Musíme řídit Velký Úkol."

Pilot má hranatý obličej, který S.O. po svých zkušenostech na Voru ohodnotí jako typicky ruský. Začne se hrabat v přístrojích. Motory zavyjí hlasitěji a lopatky rotoru se roztočí

rychleji. S.O. ucítí několik menších explozí, ale neslyší je. Všichni ostatní cítí totéž, ale zareaguje jenom Tony: zalehne na podlahu vrtulníku, vytáhne zpod saka pistoli a otevře dveře na své straně. Mezitím motory opět zpomalí a rotor přejde na volnoběh.

S.O. ho uvidí z okna. Je to Umi. Je celý umazaný od kouře a od krve a v jedné ruce drží pistoli. Právě několikrát vystřelil do vzduchu, aby přilákal jejich pozornost, a nyní se kryje za jedním z odstavených vrtulníků.

“Je po tobě,” huláká na něj Ross Leslie. “Zůstaneš trčet na Voru, troubo. Mám tady milión Myrmidonů. To je chceš všechny pozabíjet?”

“Meče jsou bezva - nikdy jim nedojde munice,” křičí Umi.

“Tak co chceš?”

“Chci tu tabulku. Když mi ji dáš, můžeš v klidu odletět a nechat ty svoje antéňáky, ať mě zabijou. A když mi tu tabulku nedáš, tak ti vyprázdním zásobník týhle pistole do předního skla tý helikoptéry.”

“Je neprůstřelný! Chá!” triumfuje Leslie.

“Ne, není,” opáčí Umi, “jak zjistili už povstalci v Afghánistánu.”

“Má pravdu,” přidá se pilot.

“Zatracená sovětská sračka! Napřed to všude olepěj pancířem, a pak tomu udělají okno z normálního *skla?”*

“Dej mi tu tabulku,” volá Umi, “nebo si ji vezmu sám.”

“To si teda nevezmeš,” praví Leslie, “protože já tady mám Sněhurku.”

S.O. se na poslední chvíli pokusí schovat, aby ji neviděl. Stydí se. Ale Umi ji na okamžik spatří a to stačí, aby si všimla jeho zklamaného výrazu.

Vrhne se ke dveřím a dostane se z poloviny ven, do vichru od vrtule. Pak ji Tony popadne za límec kombinézy a strhne ji zpátky. Položí ji na břicho a jedním kolenem jí přišlápne kříž, aby ji udržel na podlaze. Motor mezitím začne nabírat obrátky a S.O. otevřenými dveřmi vidí, jak se šedivý obzor letové paluby začíná vzdalovat.

Takže nakonec to celé podělala. Měla by Umimu vrátit ty prachy.

I když možná ne.

Zapře se hranou jedné dlaně o okraj hliněné tabulky a zatlačí ze všech sil. Tabulka sklouzne po podlaze, zakymácí se na prahu dveří a vypadne z helikoptéry.

Další doručená zásilka, další spokojený zákazník.

Přibližně minutu se vrtulník vznáší asi tak sedm metrů nad palubou. Všichni uvnitř hledí dolů na tabulku, která vypadla z obalu právě uprostřed přistávací plochy. Igelit se v rozích roztrhl a úlomky - velké úlomky - tabulky se rozletěly do všech směrů.

Také Umi se dívá, stále ve skrytu za odstavenou helikoptérou. Dívá se tak napjatě, že se zapomene dívat i jinam. Proto mu také skočí na záda dva antéňáci a narazí mu hlavu o bok helikoptéry. Sklouzne dolů a přistane na břiše. Ruku s pistolí má volnou, ale sedí mu na ní další dva antéňáci. Jiný pár mu okupoval nohy. Nemůže se ani hnout. Vidí jen rozbitou tabulku šest metrů od sebe na letové palubě. Rachot Leslieho vrtulníku a vichr od jeho vrtulí pomalu přecházejí ve vzdálené chrchlání, jemuž trvá hodnou chvíli, než docela utichne.

Cítí svědění za uchem, jak čeká na skalpel a vrtačku. Tihle antéňáci fungují na dálkové ovládání. Ng zřejmě předpokládal, že tady na Voru mají organizovaný obranný systém. Možná na řídící věži *Enterprise* sedí nějaký velící programátor, jakýsi *en*, a posílá tyhle maníky sem a tam jako dispečer letového provozu.

Každopádně toho sami od sebe moc nenadělají. Několik minut na něm sedí, než se rozhodnou, co bude dál. Pak se k němu natáhne plno rukou a uchopí ho za zápěstí a za kotníky, za lokty a za kolena. Nesou ho přes letovou palubu obličejem nahoru jako na pohřbu. Umi hledí k řídící věži a vidí, jak na něj shlíží nějaké tváře. Jedna z nich - *en* - mluví do mikrofonu.

Nakonec dorazí do velkého nízkého výtahu, jenž sestupuje do nitra lodi, mimo dohled z řídící věže. Zastaví na jedné ze spodních palub, nejspíš na hangárové palubě, kde kdysi parkovali letadla.

Urvi zaslechne ženský hlas, jak tiše, ale zřetelně odříkává: “melu lu mu al nu um rve en ki rve en rve 1u lu mu rve al nu urn rve al nu urve rve rve mulu e al nu um rve dug ga mu rve mu lu e al nu um rve...”

Na palubu je to dobrý metr; urazí tu vzdálenost volným pádem, dopadne na záda a uhodí se do hlavy. Jeho končetiny bezvládně plesknou o kovovou podlahu. Kolem sebe vidí a slyší, jak se antéňáci kácejí na zem jako mokré ručníky z věšáku.

Nemůže pohnout jediným svalem. Ani oči nemůže pořádně ovládat. Objeví se před ním nějaká tvář a jemu dělá velké potíže ji rozeznat, nějak nedokáže zaostřit zrak, ale v jejích pohybech poznává cosi známého, v tom, jak si přehodí vlasy přes rameno, když jí přepadnou dopředu. Je to Juanita. Juanita s anténou vyčuhující ze spodiny lebeční.

Poklekne vedle něj, skloní se k němu, přiloží mu dlaň k uchu a něco mu pošeptá. Její horký dech ho lechtá, rád by ucouvl, ale nejde to. Šeptá další dlouhý řetězec slabik. Pak se narovná a štouchne ho do boku. Umi se uhne.

“Vstávej, lenochu,” vybídne ho.

Urvi vstane. Už mu nic není. Antéňáci však leží kolem a nehýbou se.

“To jsem si vymyslela jen takový malý nam-šub,” vysvětlí Juanita. “Nic se jim nestalo.”

“Ahoj,” pozdraví ji.

“Ahoj. Ráda tě vidím, Umi. Teď tě obejmu - dávej pozor na tu anténu.”

Obejme ho. Opětuje jí objetí. Anténa mu vnikne do nosu, ale na tom nijak zvlášť nezáleží.

“Až si to nechám vyndat, vlasy by mi měly dorůst,” pošeptá Juanita. Nakonec ho pustí. “Tohle jsem dělala spíš kvůli sobě než kvůli tobě. Připadala jsem si tu děsně opuštěná. A měla jsem strach.”

Tohle paradoxní chování je pro Juanitu typické v takovéhle chvíli ze sebe dělá netýkavku.

“Neber si to špatně,” nadhodí Umi, “ale nepatříš teď náhodou k těm zlejm?”

“Jo, ty myslíš tohle?”

“Přesně tak. Copak pro ně neděláš?”

“Pokud ano, tak zrovna ne moc dobře.” Zasměje se a ukáže na kruh nehybných antéňáků. “Kdepak. Na mne tohle nepůsobí. Chvilku to na mě působilo, ale jsou způsoby; jak se tomu bránit.”

“Jak to? Proč to na tebe nepůsobí?”

“Posledních pár let jsem se hodně stýkala s jezuity,” odpoví. “Podívej. Mozek má taky imunitní systém, úplně jako tělo. Čím víc ho používáš - tedy s čím větším počtem virů přijdeš do styku -, tím lepší ten tvůj imunitní systém je. A já mám sakra dobrej imunitní systém. Nezapomínej, že jsem nějakou dobu byla ateistka, a pak mě to přimělo vrátit se k víře.”

“Proč tě nevygumovali jako Da5ida?”

“Přišla jsem dobrovolně.”

“Jako Inanna.”

“Ano.”

“Proč jsi sem musela vůbec chodit?”

“Copak to nechápeš, Umi? Tohle je ono. Tohle je nervové centrum náboženství, které je úplně nové a zároveň strašně staré. Být tady, to je jako jít za Ježíšem nebo Mohamedem a sledovat zrození nové víry.”

“Vždyť je to hrůza. Leslie je Antikrist.”

“To jistě. Ale stejně je zajímavý. A navíc má Leslie ještě něco do sebe: Eridu.”

“Enkiho město.”

“Přesně tak. Má všechny tabulky, co je Enki kdy napsal. Pro člověka, kterého zajímá náboženství a programování, je tohle hotový ráj. Kdyby ty tabulky ležely někde v Arábii, zahalila bych si obličej, spálila řidičský průkaz a vydala bych se tam. Jenže ty tabulky jsou tady, a tak jsem si nechala strčit do hlavy anténu.”

“Takže celou tu dobu jsi chtěla jenom vidět Enkiho tabulky.”

“Chtěla jsem dostat *me,* tak jako Inanna. Co jiného?”

“A prohlédla sis je?”

“Samozřejmě.”

“No a?”

Ukáže na padlé antéňáky. “A teď už to umím. Stal se ze mne ba'al šem. Dokážu programovat mozkový kmen.”

“Tak fajn. Hele, Juanito, já jsem teda moc rád, že se ti to líbí. Jenomže zrovna teďka máme takovej drobnej problém. Kolem je asi tak milión lidí, co nás chtějí zabít. Dokážeš je všechny nějak znehybnět?”

“Ano,” zní odpověď. “Jenže to by umřeli.”

“Ty víš, co musíme udělat, viď?”

“Odvysílat Enkiho nam-šub,” odvětí.

“Nastartovat Bábel.”

“Tak jdeme na to,” míní Umi.

“Všechno pěkně popořádku,” opáčí Juanita. “Napřed řídící věž.”

“Dobře, připrav se sebrat tabulku a já vyřídím řídící věž.”

“Jak to chceš udělat? Všechny tam rozsekat mečem?”

“Jo. K ničemu jinýmu takovej meč není.”

“Uděláme to obráceně,” rozhodne Juanita. Vstane a odkráčí přes hangárovou palubu.

Enkiho nam-šub je tabulka zabalená v hliněné obálce pokryté varovným nápisem v klínovém

písmu. Teď je to celé rozbité na desítky kousků. Většina úlomků zůstala zabalená v igelitu, ale některé se rozletěly po letové palubě. Umi je posbírá a odnosí doprostřed přistávací plochy.

Než se mu podaří rozříznout igelitový obal, Juanita už na něj mává z okna řídící věže.

Vezme tedy všechny kousky, které vypadají, jako by patřily k obálce, a naskládá je na zvláštní hromádku. Potom složí k sobě zbytky vlastní tabulky. Přesto není jasné, jak k sobě patří, a teď rozhodně nemá čas na luštění skládaček. Připojí se tedy do své pracovny, přes počítač pořídí digitální snímek úlomků a zavolá Knihovníka.

"Ano, pane?"

"Na této hyperkartě je snímek rozbité hliněné tabulky. Víte o nějakém programu, který by je dokázal rychle složit dohromady?"

"Momentíček, pane," požádá Knihovník. Pak se v jeho ruce zhmotní hyperkarta. Podá ji Umimu. Hyperkarta obsahuje obrázek složené tabulky. "Takhle vypadá, pane."

"Umíte číst sumersky?"

"Ano, pane."

"Můžete přečíst nahlas to, co je na téhle tabulce?"

"Ano, pane."

"Tak se připravte. A chvíli vydržte."

Umi dojde zpátky k patě řídící věže. Dveřmi se dostane na schodiště. Vyjde do řídící místnosti, která je podivnou směsicí atomového věku a doby železné. Juanita tu sedí, obklopena mírumilovně pochrupujícími antéňáky. Poklepá na mikrofon na nastavitelné noze, který vyčnívá z komunikačního panelu - tentýž mikrofon, do něhož původně mluvil *en.*

"Živě pro celý Vor," ujistí ho. "Jdi na to."

Urnu zapne na počítači hlasitý režim a postaví se k mikrofonu. "Knihovníku, přečtěte to," nařídí. Z reproduktoru se začne Hnout proud slabik.

Uprostřed tirády se Umi podívá na Juanitu. Stojí na druhém konci místnosti a zacpává si prsty uši.

Dole pod schody začne mluvit nějaký antéňák. Mluvení se ozve i z nitra *Enterprise.* Nic z toho nedává smysl. Je to jen samé blábolení.

Kolem řídící věže vede ochoz. Umi na něj vyjde a naslouchá Voru. Odevšad se ozývá temný hukot, který nepochází od vln ani od větru, ale od miliónu lidských hlasů, které hovoří změtí jazyků.

Také Juanita si to jde poslechnout. Umi si všimne, že jí z ucha vytéká čůrek krve.

"Krvácíš," poznamená.

"Já vím. Taková primitivní operace," odpoví. Mluví přiškrceně a rozpačitě. "Pro takovéhle případy jsem měla s sebou skalpel."

"Cos udělala?"

"Zasunula jsem ten skalpel pod anténu a přeřízla drátek, co mi vede do lebky," odpoví.

"Kdys to udělala?"

"Když jsi byl dole na letové palubě"

"Proč?"

"Proč myslíš?" opáčí.

"Proto, abych neslyšela Enkiho nam-šub. Teď jsem neurolingvistická programátorka, Umi. Prožila jsem si peklo, abych ty vědomosti získala. Teď je to součást mého mozku. A nečekej, že si nechám udělat lobotomii."

"Jestli z toho všeho vyvázneme, budeš se mnou chodit?"

"Pochopitelně," odpoví.

“Tak se z toho koukejme dostat.”

“Dělám jenom svou práci, čéče,” prohlásí. “Ten Enki chtěl poslat Umimu vzkaz, tak jsem ho doručila.”

“Drž hubu,” řekne Ross Leslie. Nemluví nijak naštvaně. Jenom si přeje, aby byla zticha. Na tom, co udělala, totiž stejně nijak nezáleží, protože se na Umiho vrhli všichni ti antéňáci.

S.O. vyhlédne z okna. Letí nad Tichým oceánem a drží se hodně nízko, takže pod nimi vodní hladina rychle ubíhá. Neví, jakou rychlostí letí, ale zřejmě to bude hodně vysoká rychlost. Vždycky si myslela, že oceán by měl být modrý, jenže ve skutečnosti je to ta nejnudnější šeď, jakou kdy viděla. A táhne se na kilometry daleko.

Po několika minutách je dožene jiný vrtulník a letí blízko u nich; udržuje formaci. Je to ta helikoptéra LESPOS plná zdravotníků.

Oknem kabiny vidí na jednom ze sedadel Havrana. Napřed ji napadne, že je pořád ještě v bezvědomí, protože se tak nějak divně předklání v křesle a nehýbá se.

Potom však zvedne hlavu a S.O. zjistí, že je napojený do Metaverza. Havran zvedne ruku, na chvilku si zvedne počítačové brýle na čelo, zašvidrá z okna a spatří ji, jak ho pozoruje. Jejich oči se setkají a S.O. se sevře srdce, jako když nacpete plyšového medvídka do přeplněného batohu. Havran se na ni usměje a zamává jí.

S.O. se opře na křesle a zatáhne závěs přes okno.

Z Umiho dvorečku je to k černé kostce L. Ross Leslieho u portu 127 přes půl Metaverza, přesně 32 768 kilometrů. Nejhorší ovšem je vymotat se z Centra. S motorkou může sice projíždět ostatními avatary jako obvykle, ale Ulice je navíc ucpaná jinými vozidly, animovanými reklamami, vývěskami, veřejnými prostranstvími a dalšími pevně vyhlížejícími programy, které se mu pletou do cesty.

Navíc ledacos odvádí jeho pozornost. Napravo od něj, asi kilometr od Černého slunce, zeje v linii střech mrakodrapů á la Manhattan pořádná díra. Jde o prostranství široké asi jeden a půl kilometru, jakýsi park, kde se mohou avataři scházet a přihlížet koncertům, kongresům a jiným slavnostním akcím. Většinu prostoru tam zabírá hluboký amfiteátr, kde se může usadit najednou až milión avatarů. Dole leží velké kruhové jeviště.

Na jevišti obvykle vystupují známé rockové kapely. Dnes večer se na něm mají objevit ty nejskvělejší a nejpromyšlenější počítačové halucinace, jaké dokáže lidský mozek vymyslet. Nad jevištěm visí trojrozměrná vývěska hlásající, že dnes večer se koná dobročinný grafický koncert na podporu Da5ida Meiera, který dosud leží v nemocnici s jakousi nevysvětlitelnou chorobou. Amfiteátr je napůl zaplněn programátory.

Jakmile se dostane z Centra, Umi natočí plyn nadoraz a zbývajících více než dvaatřicet tisíc kilometrů urazí během deseti minut. Nad hlavou mu po jednokolejce sviští expresy rychlostí šestnácti tisíc kilometrů v hodině, avšak on je předjíždí, jako by stály na místě. To je možné jen díky tomu, že jede absolutně rovně. V motocyklovém programu má zvláštní funkci, která umožňuje motorce automaticky sledovat dráhu jednokolejky, takže se ani nemusí obtěžovat s řízením.

Zatím ve Skutečnosti vedle něj stojí Juanita. Má na sobě také počítačové brýle a vidí totéž co Umi. “Leslie má v podnikové helikoptéře vysílač podobný jako v osobních letadlech, aby se mohl za letu zapojit do Metaverza. Dokud je ve vzduchu, je to jeho jediné spojení s Metaverzem. Možná bychom ho mohli nějak zablokovat nebo tak něco...”

“Tyhle nízkoúrovňové komunikace v sobě mají tolik ochranných prostředků, že bychom to nezvládli ani za deset let,” odtuší Umi a zastaví motorku. “A sakra. Je to přesně tak, jak mi to popsala S.O.”

Stojí před portem 127. Černá Leslieho krychle vypadá skutečně tak, jak ji vylíčila S.O. A nemá dveře. Umi se vydá pěšky dál od Ulice a směrem ke krychli. Krychle neodráží žádné světlo, takže neví, jestli je od ní deset metrů nebo deset kilometrů, dokud se nezačnou objevovat bezpečnostní démoni. Je jich půl tuctu: všichni jsou to velcí a svalnatí avataři v modrých kombinézách vojenského střihu, ale bez hodností. Hodnosti ostatně nepotřebují, protože všichni používají stejný program. Zjeví se na tři metry od Umiho v pravidelném půlkruhu a zastoupí mu cestu ke krychli.

Umi si něco zabručí pod vousy a zmizí - vklouzne do svého neviditelného avatara. Bylo by jistě moc zajímavé počkat si a podívat se, jak si s něčím takovým poradí bezpečnostní avataři, ale zrovna teď bude lepší vyrazit, než se s jeho zmizením nějak srovnají.

Nesrovnají se s ním, aspoň ne příliš dobře. Umi proběhne mezi dvěma z nich a zamíří ke stěně krychle. Když k ní doběhne, narazí do ní a zastaví se. Bezpečnostní démoni se otočí a utíkají za ním. Vědí, kde je - to jim řekne počítač -, ale moc mu ublížit nemohou. Jako vyhazovači v Černém slunci, které Umi pomáhal napsat, postrkují lidmi sem a tam s využitím základů fyziky avatarů. Pokud je Umi neviditelný, nemají do čeho strkat. Jestliže jsou ovšem dobře napsaní, mají ještě jiné, důmyslnější možnosti, jak mu dát co proto, a tak Umi raději neztrácí čas. Prorazí stěnu kostky katanou a následuje ji na druhou stranu.

Jde o hackerský trik. Vlastně vychází z hodně starého triku, z mezery, kterou objevil už před mnoha lety, když se pokoušel aplikovat pravidla šermu na existující software v Metaverzu. Jeho meč není schopen vysekat díru do zdi - to by znamenalo trvalou změnu

vzhledu něčí budovy - ale může věcmi procházet. Avataři nemohou ani to. V tom vlastně spočívá smysl stěn v Metaverzu: jsou to objekty, které avatarům nedovolují, aby jimi procházeli. Jenže stejně jako všechno ostatní v Metaverzu je i toto pravidlo pouhý protokol, smlouva, na jejímž dodržování se dohodnou dva počítače. Teoreticky ji není možné ignorovat. Jenže její praktické dodržování závisí na schopnosti různých počítačů vyměňovat si informace přesně, rychle a ve správnou dobu. A pokud jste k systému připojeni přes satelitní vysílač, jako je nyní Umi tady na Voru, dochází k jisté prodlevě, kdy se signály odrážejí od satelitu a zase zpátky. Téhle prodlevy můžete využít, pokud budete jednat rychle a nebudete se moc rozhlížet. Umi tedy proběhne zdí hned za svou katanou, která projde čímkoli.

Leslieho království je rozlehlá, jasně osvětlená plocha plná základních těles vyvedených v primárních barvách. Je to, jako byste se ocitli uvnitř nějaké učební pomůcky, která má naučit tříleté děti geometrii pevných těles: kostky, koule, čtyřstěny a mnohostěny propojené sítí válců, přímek a šroubovic. Jenže v tomhle případě vzniklo dokonale nezvladatelné monstrum, jako by někdo splácal dohromady všechny kostičky Lega, které kdy byly vyrobeny, podle jakéhosi dávno zapomenutého plánku.

Umi se v Metaverzu vyzná natolik, aby věděl, že přes všechny rozjásané barvičky je tahle věc stejně prostá a pragmaticky funkční jako vojenské ležení. Jde o model systému. Velkého a složitého systému. Tělesa zřejmě představují počítače nebo hlavní uzly Leslieho celosvětové sítě, případně frančízy Perleťových bran nebo prostě jakékoli místní a oblastní úřadovny, jež může mít Ross Leslie rozlezlé po celém světě. Kdyby se po té stavbě prošel a navštívil jednotlivá barevná tělesa, možná by odhalil něco z kódu, na němž běží Leslieho síť. A mohl by se pokusit ji sabotovat, jak navrhovala Juanita.

Jenomže nemá smysl hrát si s něčím, čemu nerozumí. Mohl by ztratit celé hodiny blbnutím s nějakým programem a nakonec zjistit, že slouží k obsluze automatických splachovadel na Leslieho evangelické univerzitě. Pokračuje tedy v cestě a prohlíží si změn těles ve snaze najít nějakou souvislost. Teď už ví, že pronikl do samotné strojovny celého Metaverza. Jenom nemá představu, co vlastně hledá.

Uvědomí si, že systém se ve skutečnosti skládá z několika samostatných sítí namačkaných do stejného prostoru. Výsledkem je nesmírně složitý propletenec miliónů tenkých červených čar, které se táhnou mezi tisíci malých červených kuliček. Umi si představí, že by mohly znázorňovat Leslieho optickou síť s bezpočtem místních zastoupení a uzlů rozmístěných po celém světě. K tomu se pojí několik méně komplikovaných sítí v jiných barvách, které by mohly znázorňovat koaxiální kabely, jež se kdysi používaly pro kabelovou televizi, nebo třeba telefonní dráty.

Pak je tu hrubá, těžkopádná a neohrabaná síť v modrém. Sestává z malého počtu velkých modrých kostek - není jich ani tucet. Jsou propojené jenom samy mezi sebou, a to silnými modrými trubicemi; trubice jsou průhledné a Umi uvnitř nich vidí svazky menších různobarevných spojů. Umimu chvíli trvalo, než si toho všeho všiml, protože modré kostky není skoro vidět; jsou obklopeny červenými kuličkami a jinými menšími uzly jako stromy ověšené šlahouny cizopasných rostlin. Zřejmě jde o nějakou starší, dřívější síť s vlastními vnitřními kanály, většinou primitivními, typu telefonních linek. Leslie se na ni později napojil svými vlastními moderními systémy.

Umi si hledá vhodné místo, aby si mohl pořádně prohlédnout jednu z modrých kostek, a vykukuje zpoza změti spojnic, jimiž se to kolem ní jenom hemží. Modrá kostka má na každé ze svých šesti stran velkou bílou hvězdu.

“To je vláda Spojených států,” usoudí Juanita.

“Hřbitov programátorů,” poznamená Umi. Největší, a přitom nejméně efektivní výrobce počítačového softwaru na světě.

Umi a S.O. se spolu rychle občerstvovali v různých podnicích v Los Angeles - pojídali v

nich koblihy, burritos, pizzu, suši, prostě kdeco - a S.O. celou tu dobu dokázala mluvit jenom o své matce a o tom jejím příšerném zaměstnání u federálů. O těch nemožných předpisech. O testech na detektoru lži. O tom, že přes všechnu odvedenou práci nemá ani sebemenší představu, na čem to vlastně vláda pracuje.

Pro Umiho to bylo také vždycky tajemstvím, ale tak už to s vládami chodí. Vládu si lidé vymysleli proto, aby dělala věci, s nimiž nechtějí soukromé podniky nic mít, nejspíš proto, že nemají žádný smysl: proto nikdy nevíte, co vláda dělá, ani proč to dělá. Programátoři se odedávna dívají na vládní programové galeje s odporem a snaží se zapomenout, že něco tak hrozného vůbec existuje.

Jenže vláda má tisíce programátorů. A tihle programátoři makají z nějakého zvráceného smyslu pro loajalitu dvanáct hodin denně. Jejich techniky softwarového inženýrství jsou možná hrubé a málo elegantní, ale rozhodně ne triviální. Určitě mají něco za lubem. "Juanito?"

"Ano?"

"Neptej se mě, proč si to myslím. Ale mám dojem, že L. Ross Leslie zadal vládě velký softwarový projekt."

"To by dávalo smysl," přisvědčí Juanita. "On má ke svým programátorům takový zvláštní vztah - potřebuje je, ale nedůvěřuje jim. Proto je vláda jediná organizace, které by svěřil něco důležitého. Co to může být?"

"Počkej," zarazí ji Umi. "Počkej."

Stojí nedaleko od velké modré kostky spočívající na podlaze. Ostatní modré kostky jako by do ní dodávaly data. Vedle této kostky parkuje motorka, sice barevná, ale jen o málo lepší než černobílá: velké hranaté pixely a nevelký počet barev. Má postranní vozík. A vedle ní stojí Havran.

Něco má v rukou. Je to zase základní geometrické těleso, podlouhlý hladký modrý elipsoid dlouhý něco přes půl metru. Podle jeho pohybů Umi soudí, že jej Havran právě vyndal z modré kostky; odnese ten předmět k motorce a uloží ho do vozíku.

"Zlatý hřeb večera," ucedí Umi.

"Přesně toho jsme se obávali," praví Juanita. "Leslieho pomsta."

"Jede do amfiteátru. Všichni programátoři se sešli na jednom místě. Leslie je chce nakazit všechny najednou. Vygumuje jim mozky."

Havran už sedí na motorce. Kdyby se za ním Umi pustil pěšky, mohl by ho dohonit dřív, než se dostane na Ulici.

Anebo taky ne. V takovém případě by Havran uháněl do Centra rychlostí několika desítek tisíců kilometrů za hodinu, zatímco Umi by se teprve vracel ke svému motocyklu. A jakmile by při takové rychlosti ztratil Havrana z dohledu, už by ho nikdy nedohonil.

Havran nastartuje motorku a začne opatrně kličkovat mezi tělesy směrem k východu. Umi vyrazí, co mu neviditelné nohy stačí, rovnou ke stěně.

O pár vteřin později proletí stěnou a zamíří zpátky na Ulici. Jeho droboučký neviditelný avatar nemůže řídit motorku, a proto se zviditelní, naskočí na motocykl a otočí jej. Když se ohlédne, spatří Havrana, jak vyjíždí na Ulici a logická bomba vedle něj září modře jako těžká voda v reaktoru. Umiho ještě ani nezahlédl.

Tohle je vhodná příležitost. Tasí katanu, zamíří s motorkou k Havranovi a zvýší rychlost na takových osmdesát kilometrů v hodině. Nemá smysl hnát se příliš rychle: Havranův avatar se dá zabít jen tak, že mu usekne hlavu. Přejet ho motorkou nemá žádný smysl.

K Havranovi utíká bezpečnostní démon a mává rukama. Havran zvedne hlavu, spatří Umiho, jak se na něj řítí, a vyrazí vpřed. Meč projede vzduchem za Havranovou hlavou.

Pozdě. Havran je už jistě pryč. Když se však Umi otočí, zahlédne ho uprostřed Ulice. Narazil do jednoho ze sloupů, které podpírají jednokolejku - věčný problém pro milovníky rychlosti.

“Sakra!” zaklejí oba jako jeden muž.

Havran zabočí k Centru a přidá plyn právě ve chvíli, kdy Umi vjíždí na Ulici a dělá totéž. Během několika vteřin oba míří do Centra rychlosti kolem osmdesáti tisíc kilometrů v hodině. Umi jede asi sedm set metrů za Havranem, ale vidí ho docela zřetelně: pouliční osvětlení se slilo do hladkých žlutých pruhů a Havran se pohybuje mezi nimi jako změť špatné barvy a velkých pixelů.

“Jestli mu stihnu useknout hlavu, mají po srandě,” prohlásí Umi.

“To je ono,” souhlasí Juanita. “Protože když Havrana zabiješ, vyhodí ho to ze systému. A vrátit se nemůže, dokud Hrobníci nezlikvidují jeho avatara.”

“A Hrobníkům velím já. Takže mi stačí zabít ho jen jednou.”

“Až přistanou s těmi svými vrtulníky na zemi, budou mít lepší přístup k síti - můžou poslat do Metaverza někoho jiného, aby to vzal za něj,” varuje Juanita.

“To těžko. Protože na zemi už na ně čekají Strýček Enzo a pan Lee. Když se jim to nepovede během příští hodiny, tak už nikdy.”

S.O. se zčistajasna probudí. Ani si neuvědomila, že usnula. Rachot vrtulí ji nejspíš uspal. To tedy musí být utahaná k smrti.

“Co se to *sakra* děje s mou komunikační sítí?” hromuje L. Ross Leslie.

“Nikdo neodpovídá,” hlásí ruský pilot. “Ani Vor, ani Los Angeles, ani Chjůstn.”

“Tak mi dejte k telefonu LAX,” nařídí Leslie. “Poletím do Houstonu tryskáčem. Přesuneme se na univerzitu a zjistíme, co se děje.”

Pilot chvíli cosi mačká na přístrojové desce. “Problém,” oznámí nakonec.

“*Cože?”* Pilot jen smutně zavrtí hlavou. “Někdo si hraje s naším telefonem. Ruší nám frekvenci.”

“Možná bych mohl obstarat linku,” nabídne se prezident. Ross Leslie mu věnuje pohled, který jako by říkal: Na tebe, blbečku, jsme právě zvědavi.

“To hergot nikdo z vás nemá ani zasranej čtvrťák?” zahuláká Leslie. Frank a Tony se na okamžik zatváří vyjeveně. “Musíme přistát u nejbližší telefonní budky a zavolat na letiště.” Zasměje se. “Věřili byste tomu? *Že já* budu někdy volat z *budky?”*

Za vteřinu S.O. vyhlédne z okna a úplně ji dostane, že za ním vidí pevnou zemi s dvouproudou dálnicí, která se vlní po vyhřátém písčitém pobřeží. Je to Kalifornie.

Vrtulník zpomalí, klesne blíže k zemi a pustí se podél dálnice. Zatím tu nejsou k vidění žádné vývěsky a neónová světla, ale po chvíli zahlédnou maličký kousek frančízového ghetta vystavěného po obou stranách silnice v místech, kde se dálnice poněkud vzdálila od pobřeží.

Vrtulník se posadí na parkoviště u Rychlovky. Naštěstí je parkoviště skoro prázdné, a tak nikomu neuseknou hlavu. Uvnitř hraje pár mladíků videohry a skvělá příležitost vidět bojový vrtulník je ani nepřiměje, aby zvedli hlavu. S.O. je ráda: hrozně by se styděla, kdyby ji tu někdo spatřil s touhle bandou starých páprdů. Helikoptéra zůstane stát s motorem na volnoběh, L. Ross Leslie vyskočí ven a rozběhne se k telefonní budce pověšené na průčelí frančízy.

Ti chlapi byli tak hloupí, že ji nechali sedět na křesle hned vedle hasicího přístroje. Není důvod, proč by toho neměla využít. Vytrhne přístroj ze závěsu, téměř zároveň vytáhne pojistku, namíří hadici Tonymu do obličeje a stiskne spoušť.

Nic se nestane.

“Sakra!” zakleje a hodí ho po něm, nebo mu ho spíš přistrčí. Tony se právě naklání dopředu a bere ji za zápěstí, ale zásah hasicím přístrojem ho trochu zklidní. Právě tak, aby S.O. stihla vystrčit nohy ze dveří helikoptéry.

Všechno jde nějak šejdrem. Jednu kapsu má rozepnutou, a když napůl skáče a napůl padá ze dveří, zachytí se tou kapsou o držák hasicího přístroje a zastane na něm viset. Než se stačí uvolnit, Tony k ní přileze po čtyřech a natáhne ruku po její paži.

Vyhne se mu a rozběhne se přes parkoviště. Vzadu jí brání v útěku Rychlovka, po stranách pak plot, který odděluje tuhle parcelu od novovodnářské svatyně na jedné straně a od frančistátu Velkého Hongkongu pana Leeho na straně druhé. Utéci může jen po silnici, která leží za vrtulníkem. Jenže z toho už zatím vyskákali pilot, Tony i Frank a zastoupili jí cestu.

Novovodnářská svatyně jí nepomůže. Když bude hodně prosit, možná za ni příští týden zazpívají nějakou mantru. Zato Velký Hongkong pana Leeho, to je něco jiného. Rozběhne se k plotu a jme se ho přelézat. Dva a půl metru drátěného pletiva a nahoře ostrá ocelová páska. Její oděv by si měl s páskou poradit. Aspoň z větší části.

Dostane se asi tak do poloviny. Pak ji okolo pasu obejmou těstovité, ale silné paže. Má smůlu. L. Ross I,eslie ji sundá z plotu, i když mává pažemi a kope kolem sebe. Ujde pár kroků pozpátku, pak se otočí a nese ji zpátky k helikoptéře.

S.O. pohlédne zpátky na hongkongskou frančízu. Bylo to jenom o chlup.

Na parkovišti někdo je. Z dálnice sem přijíždí Kurýr, pěkně pomaloučku, zřejmě nemá co na práci.

“Hej!” křikne na něj. Natáhne ruku a stiskne spínač na klopě kombinézy, která se poslušně zbarví modře a oranžově. “Hej! Jsem Kurýrka! Jmenuju se S.O.! Tihle zasraný úchyláci mě unesli!”

“Týjo,” vydechne Kurýr. “To je síla.” Pak se jí na něco zeptá. S.O. ho však neslyší, protože helikoptéra už roztáčí vrtule.

“Vezou mě na LAX!” zaječí ještě z plna hrdla. Pak ji Leslie nacpe do vrtulníku hlavou dopředu. Vrtulník se zvedne a trasu jeho letu ostře sledují antény na střeše Velkého Hongkongu pana Leeho.

Kurýr na parkovišti také pozoruje odlétající vrtulník. Je na pohled moc pěkný a má plno báječných zbraní.

Ovšem ti maníci uvnitř to s tou holkou neváleli vůbec košer.

Kurýr vytáhne z pouzdra mobilní telefon, spojí se s ústředním dispečinkem RadiKS a stiskne velké červené tlačítko. Vysílá Kód.

Na železobetonové navigaci u řeky se tísní dva a půl tisíce Kurýrů. Dole v říčním korytu se Vitalij Černobyl a jeho Hřiby pouštějí do té nejlepší části svého nejnovějšího hitu “Zaseknutá grafitová tyč”. Několik Kurýrů využívá hudebního doprovodu k nácviku akrobacie na svažitých březích: jedině Vitalij naživo je umí vyburcovat tak, aby dokázali sjet strmý břeh ve sto třiceti kilometrech za hodinu a nerozmázli se o beton.

A pak se temná masa fanoušků Hřibů změní v mihotavé, oranžovo-rudé souhvězdí, v němž se rozsvítí dva a půl tisíce nových hvězd. Je to nádherný pohled a zpočátku si všichni myslí, že je to nějaký nový světlený efekt vykoumaný Vitalijem a jeho techniky. Je to trochu jako masové škrtání zapalovači, jenom jasnější a organizovanější - a tehdy se všichni Kurýři podívají k opasku a spatří, že jim na telefonu bliká červené světélko. Vypadá to, že nějaký nešťastný skejťák vyslal Kód.

Ve frančíze Velkého Hongkongu pana Leeho na okraji Phoenixu se probudí Krysák číslo B-782.

Fido se probouzí, protože pejsánkové štěkají. Vždycky někdo z nich štěká. Štěkot zní většinou z velké dálky. Fido ví, že vzdálený štěkot není tak důležitý jako štěkot zblízka, a tak ho obvykle zaspí.

Někdy však uprostřed vzdáleného štěkotu zazní nějaký zvuk, který Fida rozruší, a v takovém případě mu nezbývá než se probudit.

Právě teď slyší něco takového. Štěkot zní z dálky, ale naléhavě. Nějaký hodný pejsánek je hodně rozčilený. Je tak rozčilený, že se jeho štěkot donesl ke všem ostatním pejsánkům ve smečce.

Fido poslouchá jeho štěkot. Také se rozčílí. Ke dvorku hodného pejsánka se zrovna přiblížili nějací zlí cizí pánové. Měli s sebou létací stroj. A spoustu střelných zbraní.

Fido nemá rád střelné zbraně. Kdysi ho nějaký cizí člověk postřelil a způsobil mu bolest. Pak ovšem přišla hodná holčička a pomohla mu.

Tihle cizí pánové jsou moc zlí. Každý rozumný pejsánek by jim chtěl ublížit a zahnat je pryč. Fido naslouchá štěkotu a zjišťuje, jak vypadají a jaké vydávají zvuky. Kdyby se některý z těchto cizích pánů přiblížil k jeho dvorečku, Fido se velmi rozčílí.

Pak si všimne, že cizí pánové někoho pronásledují. Podle zvuku jejího hlasu a podle jejích pohybů pozná, že jí ubližují.

Ti zlí cizí pánové ubližují hodné holčičce, která ho má ráda!

Fido se rozčílí víc než kdy jindy, dokonce víc než tehdy, když ho ten cizí pán postřelil.

Jeho úkolem je nepustit zlé cizí pány na svůj dvoreček. Nic jiného dělat nemá.

Jenomže ještě důležitější je ochránit tu hodnou holčičku, která ho má ráda. Nic není důležitější než tohle. A nic ho nezastaví. Ani plot.

Plot je velmi vysoký. Vzpomene si však na doby, kdy dokázal přeskočit věci podstatně vyšší než on sám. Fido vyleze z boudičky, pokrčí dlouhé nohy a přeskočí plot kolem dvorku dřív, než si vzpomene, že to nedokáže. Tento paradox mu ovšem nedojde: protože je pes, nepatří zkoumání vlastního nitra k jeho silným stránkám.

Štěkot se šíří do dalšího vzdáleného místa. Všichni hodní pejskové žijící v těch místech se dozvídají, že mají dávat pozor na ty velmi zlé cizí pány a na holčičku, která má ráda Fida, protože právě tam mají všichni namířeno. Fido to místo vidí v duchu. Je velké, široké, ploché a otevřené, krásně by se tam honily házecí talíře. A je tam spousta velkých létajících věcí. A na kraji stojí dvorečky, kde žijí hodní pejskové.

Fido slyší, jak ti hodní pejskové odpovídají na jeho štěkot. Ví, kde jsou. Daleko. A po ulicích se tam dá doběhnout. Fido zná spoustu různých ulic. Prostě běží po ulici a vždycky ví, kde je a kam běží.

Zpočátku po sobě B-782 zanechá jenom stužku tančících jisker, která se táhne prostředkem francízového ghetta. Jakmile se však dostane na dlouhý rovný kus dálnice, začne za sebou nechávat i další stopy: pruh rozbitého modrého bezpečnostního skla, jež stříká v rovnoběžných gejzírech ze všech čtyř pruhů dálnice, podle toho, jak okna projíždějících aut vyletují z rámů a rozpadají se ve vzduchu jako zvířená pěna za motorovým člunem.

V rámci politiky dobrých sousedských vztahů jsou Krysáci pana Leeho naprogramováni tak, aby v obydlených oblastech nikdy nepřekračovali rychlost zvuku.

Jenže Fido příliš spěchá, než aby se staral o dobré sousedské vztahy. K čertu se zvukovou bariérou. Ať to sviští.

66

“Havrane,” začne Umi, “než tě zabiju, chtěl bych ti povědět jeden příběh.”

“Poslechnu si ho,” odpoví Havran. “Bude to dlouhá jízda.”

Všechna vozidla v Metaverzu jsou vybavena telefony. Umi jenom zavolal domů Knihovníkovi a nechal si vyhledat Havranovo číslo. Teď jedou za sebou po černém povrchu imaginární planety a Umi Havrana metr za metrem dohání.

“Můj táta sloužil za druhé světové války v armádě. Zalhal jim o věku, aby se k ním dostal. Poslali ho do Tichomoří mejt nádobí. Jenomže Japonci ho stejně zajali.”

“No a?”

“No a vzali ho do Japonska. Šoupli ho do zajateckýho tábora. Bylo tam plno Američanů, nějaký Britové a pár Číňanů. A pak ještě dva lidi, co o nich nikdo nevěděl, kam je zařadit. Vypadali jako Indiáni. Mluvili trochu anglicky. Ale ještě líp mluvili rusky.”

“To byli Aleuti,” pronese Havran. “Američtí občané. Jenomže o nich nikdo nikdy neslyšel. Málokdo ví, že Japonci za války dobyli kus amerického území - několik ostrovů na konci Aleutského souostroví. Ty ostrovy byly obydlené. Žili tam moji lidé. Japonci sebrali dva nejvýznamnější Aleuty a šoupli je do zajateckého tábora v Japonsku. Jedním z nich byl starosta Attu - nejvyšší úředník místní správy. Druhý pro nás byl ještě důležitější. Byl to hlavní harpunář Aleutů.”

Umi odvětí: “Starosta onemocněl a zemřel. Neměl dostatečnou imunitu. Ale harpunář byl z jinýho těsta. Párkrát sice onemocněl, ale vylízal se z toho. Pracoval s ostatními zajatci na polích, kde se pěstovaly potraviny pro válečné účely. Pracoval v kuchyni, kde vařil šlichtu pro zajatce a pro stráže. Byl dost uzavřený. Všichni se mu vyhýbali, protože strašlivě smrděl. Jeho postel páchla po celém baráku.”

“Vařil si akonitinový velrybí jed z hub a ostatních látek, které našel na polích, a schovával si ho v šatech,” vysvětlí Havran.

“A kromě toho,” pokračuje Umi, “na něj byli naštvaní, protože jednou vyrazil v baráku okenní tabulku a po celý zbytek zimy jim tam táhlo. Ale jednou po obědě se všem hlídačům udělalo strašně zle.”

“Velrybí jed v rybí polívce,” prohodí Havran. “Zajatci už byli venku na polích, a když se strážným začalo dělat zle, chtěli je nahnat všechny zpátky do tábora, protože na ně nemohli dávat pozor, když se drželi za břicho. A v téhle fázi války nebylo snadné přivolat posily. Můj otec byl v řadě zajatců poslední. A tenhle Aleut šel přímo před ním.”

Havran doplní: “Když zajatci přecházeli přes zavlažovací kanál, Aleut skočil do vody a zmizel.”

“Můj otec nevěděl, co má dělat,” praví Umi, “dokud nezaslechl, jak zadní strážný zasténal. Otočil se a viděl, že ten strážný má do těla zaražený bambusový oštěp. Jako by přiletěl odnikud. Aleuta pořád neviděl. Pak padl další strážný s podříznutým hrdlem a nad ním stál ten Aleut, ovšem to už se napřahoval a vrhal další oštěp, kterým zabil dalšího strážného.”

“Vyráběl si harpuny a schovával je pod vodou v zavlažovacích kanálech,” vyloží Havran.

“Pak si můj otec uvědomil,” vypráví Umi, “že to má spočítané. Protože strážným mohl nakonec vykládat cokoli, ale stejně by ho nakonec obvinili, že chtěl utéct, a usekli by mu hlavu mečem. Proto si řekl, že když už má takhle dopadnout, může s sebou vzít aspoň pár nepřátel, a tak sebral prvnímu zabitému strážnému zbraň, schoval se v kanále a postřílel pár dalších strážných, kteří se přišli podívat, co se děje.”

Havran se připojí: “Ten Aleut se rozběhl k obvodovému plotu, byla to taková křehká bambusová hradba. Mělo tam být minové pole, ale proběhl jím bez potíží. Buďto měl štěstí, nebo ty miny - pokud tam nějaké byly - ležely moc daleko od sebe.”

“S pořádným zajištěním tábora se neobtěžovali,” opáčí Umi, “protože Japonsko je ostrov. I kdyby se někomu podařilo utéct, kam by mohl jít?”

“Ovšem Aleut to zvládnout mohl,” prohlásí Havran. “Mohl jít k nejbližšímu pobřeží a postavit si kajak. Mohl vyplout na otevřené moře, proplout podél japonského pobřeží a potom surfovat z jednoho ostrova na druhý až k Aleutám.”

“Správně,” přisvědčí Umi, “a tohle je jediná část toho příběhu, který jsem nikdy pořádně nerozuměl, dokud jsem tě neviděl na volným moři, jak ve svým kajaku pluješ rychlejc než motorovej člun. Tenkrát mi to zapadlo dohromady. Tvůj táta nebyl blázen. Měl dokonalej plán.”

“Ano. Jenže tvůj otec ho nepochopil.”

“Můj otec proběhl minovým polem ve stopách tvého otce. Byli volní - ovšem uprostřed Japonska. Tvůj otec zamířil dolů, k moři. Můj otec chtěl jít nahoru do hor, protože si myslel, že by tam mohli někde na opuštěném místě přežít až do konce války.”

“To byl hloupý nápad,” míní Havran. “Japonsko je hustě osídlené. Nemohli by zůstat nikde, aniž by si jich někdo všiml.”

“Můj otec ani nevěděl, co to je kajak.”

“Nevědomost není omluvou,” odtuší Havran.

“To, že se začali hádat - tak jako se hádáme teď my dva -, byl jejich konec. Japonci je dohnali na cestě kousek od Nagasaki. Neměli ani pouta, takže jim svázali ruce za zády tkaničkami a přinutili je pokleknout na silnici proti sobě. Potom poručík vytáhl z pochvy meč. Byl to starý meč; ten poručík pocházel z hrdého samurajského rodu a jednotce v zázemí velel jenom proto, že už na začátku války málem přišel o nohu. Zvedl meč nad hlavu mého otce.”

“Zasvištěl vzduchem,” pronese Havran, “až z toho mého otce brněly uši.”

“Jenomže nikdy nedopadl.”

“Můj otec před sebou viděl klečet kostru tvého otce. To bylo poslední, co v životě viděl.”

“Můj otec klečel zády k Nagasaki,” praví Umi. “Světlo ho oslepilo jenom na chvíli; padl na zem a přitiskl obličej k zemi, aby se zbavil toho strašného světla. Za chvíli bylo všechno zase v normálu.”

“Jenomže můj otec byl slepý,” poznamená Havran. “Takže mohl jen poslouchat, jak tvůj otec bojuje s poručíkem.”

“Napůl oslepený chromý samuraj s katanou bojoval se zdravým a silným mužem, který měl ovšem ruce svázané za zády,” konstatuje Umi. “Moc zajímavý souboj. A dost fér. Můj otec vyhrál. A to byl konec války. Okupační jednotky dorazily za pár týdnů. Můj otec se vrátil domů, nějakou dobu se potloukal a nakonec v sedmdesátých letech počal syna. To tvůj otec taky.”

Havran prohodí: “Amchitka, 1972. Můj otec to od vás schytal dvakrát, vy hajzlové.”

“Chápu, že to takhle prožíváš,” pronese Umi. “Ale nemyslíš, že už ses pomstil dost?”

“Nikdy není dost,” uzavře Havran.

Umi přidá plyn, dožene Havrana a mávne katanou. Havran však natáhne ruku dozadu - celou dobu ho sleduje ve zpětném zrcátku - a ránu vykryje: v té ruce má velký a dlouhý nůž. Potom Havran zpomalí skoro na nulu a projede mezi dvěma pilíři rychlodráhy. Umi přejede, zpomalí o něco víc, než je třeba, a spatří Havrana, jak kolem něj sviští na druhé straně jednokolejky. Než přidá plyn a projede další mezerou mezi pilíři, Havran se vrátí zpátky na původní stranu.

A tak to jde dál. Kličkují po Ulici sem a tam a přejíždějí z jedné strany rychlodráhy na druhou. Je to jednoduchá hra. Havranovi stačí, aby donutil Umiho nabourat do pilíře. V takovém případě se Umi zastaví. A Havran mu zmizí z dohledu, takže ho Umi už nebude moci vystopovat.

Pro Havrana je tahle hra jednodušší než pro Umiho. Jenže Umi se v tomto druhu závodění vyzná líp než Havran. Z toho plyne, že síly jsou víceméně vyrovnány. Kličkují pod jednokolejkou rychlostí od sta do sta tisíc kilometrů za hodinu; kolem nich se do tmy táhnou

nízké komerční budovy, výzkumné ústavy a zábavní parky. Před nimi leží Centrum, které září do výše jako severní záře nad černými vodami Beringova moře.

Praní harpuna se zakousne do břicha vrtulníku ve chvíli, kdy letí nízko nad Údolím. S.O. to spíš ucítí než uslyší; ten sladký náraz zná tak důvěrně, že ho dokáže vycítit stejně, jako supercitlivý seismograf zaznamená zemětřesení na druhé straně planety. Pak přiletí rychle za sebou půl tuctu dalších harpun, a to už se musí držet, aby se nenahnula z okna a nepodívala se dolů. Pochopitelně. Spodek téhle helikoptéry je pevná hradba ze sovětské oceli. Harpuny na něm drží jako přibité. Pokud dál poletí takhle nízko, aby se mohli připojit další - což vlastně musí, aby se vyhnuli mafiánskému radaru.

Vpředu slyší praskot rádia. “Zvedni to, Sašo, máš návštěvu.”

S.O. se podívá z okna. Vedle nich o kousek výš letí druhý vrtulník, ta malá hliníková firemní mašina, a lidé uvnitř vyhlížejí z oken a dívají se na dlažbu dole. Jenom Havran ne. Havran je pořád zapojený do Metaverza. Sakra. Pilot zvedá helikoptéru výš.

“Dobře, Sašo. Jsou pryč,” zazní z rádia. “Ale na břiše ti pořád ještě visí pár těch harpun, tak si dej pozor, abys o něco nezachytil. Ta lana jsou silnější než ocel.”

Víc už S.O. nepotřebuje. Otevře dveře a vyskočí z helikoptéry.

Tak to aspoň připadá těm uvnitř. Ve skutečnosti se zachytí kliky a zůstane viset na otevřených dveřích, přičemž se dívá dolů na spodek stroje. Visí na něm několik harpun; devět metrů pod sebou vidí rukojeti, jak se houpají na lanech a vlají ve větru. Když pohlédne do otevřených dveří, Leslieho sice neslyší, ale zato ho vidí, jak ukazuje pilotovi: Dolů, sklop to dolů!

Přesně s tím počítala. Brát rukojmí není jen tak. Lesliemu nebude k ničemu, pokud ji nebude mít u sebe a pokud nabude živá a zdravá.

Vrtulník začne znovu ztrácet výšku a zamíří zpátky k pruhu loglení, jenž ohraničuje silnici dole. S.O. se chvíli houpe na dveřích a nakonec se dostane tak daleko, že se může zachytit jednoho lanka nohou.

Následující fáze bude trochu bolet. Pevná látka kombinézy by však měla zabránit tomu, aby se nějak moc odřela. Navíc pohled na Tonyho, jak se na ni vrhá a pokouší se ji chytit za rukáv, jen posílí její přirozenou tendenci příliš o věcech nepřemýšlet. Jednou rukou se pustí dveří vrtulníku, chytí lanko od harpuny, několikrát si ho obtočí kolem rukavice a pustí se i druhou rukou.

Měla pravdu. Bolí to jak čert. A jak se tak houpe pod břichem helikoptéry mimo Tonyho dosah, něco jí v ruce praskne - nejspíš jedna z těch nanicovatých kostiček. Pak si však obtočí lano kolem těla podobně, jako to udělal Havran, když spolu slaňovali z lodní paluby, a sjede dolů, přičemž se jenom trochu popálí.

Zastaví se u rukojeti. Připne si ji k opasku, aby nespadla dolů, a pak se zdánlivě celou minutu zmítá sem a tam, dokud se nevymotá z lanka a nezůstane volně viset za opasek ve vzduchu mezi vrtulníkem a ulicí, kde se otáčí kolem dokola. Potom vezme rukojeť do obou rukou a odepne si ji od opasku, takže zůstane viset jenom za ruce, což byl hlavní smysl toho všeho. Během otáčení zahlédne šikmo nad sebou druhý vrtulník, spatří tváře, které ji pozorují, a uvědomí si, že Ross Leslie se přes rádio dovídá o každém jejím pohybu.

No jasně. Vrtulník zpomalí na polovinu a trochu klesne.

S.O. stiskne jiný ovladač a odmotá lanko až na konec, takže během jediného napínavého okamžiku klesne o sedm metrů. Teď letí asi tři nebo čtyři metry nad silnicí rychlostí kolem sedmdesáti kilometrů za hodinu. Poutače na druhé straně silnice se kolem ní míhají jako meteory. Kromě mračna Kurýrů tu není žádný velký provoz.

Helikoptéra LESPOS se nebezpečně přiblíží; S.O. se na ni podívá a na okamžik zahlédne Havrana, jak ji sleduje z okna. Na vteřinku si zvedl brýle z očí. Jeho tvář má takový zvláštní výraz a S.O. si uvědomí, že na ni vůbec není naštvaný. On ji miluje.

Pustí rukojeť a padá volným pádem k zemi. Zároveň škubne pákou bezpečnostního límce, drobné plynové nálože na různých strategických místech jejího těla explodují a promění ji v obstojnou napodobeninu panáčka firmy Michelin. Ta největší jí vystřelí v zátylku jako puška a nafoukne límec kombinézy do podoby tlustého válce, který vyrazí vzhůru a zakryje jí celou hlavu. Další airbagy jí chrání trup a pánev, přičemž zvláštní pozornost věnují páteři. Klouby jí už tak jako tak chrání pancrgel.

Což ovšem neznamená, že ji přistání nebolí. Přes chránič hlavy samozřejmě nic nevidí. Zdá se jí ale, že se nejméně desetkrát odrazila. Klouže asi pět set metrů a zřejmě se při tom odráží od jedoucích aut; slyší kvílení jejich brzd. Nakonec proletí zadkem napřed něčím předním oknem a skončí rozvalená na jeho předním sedadle: společně narazí do svodidla. Jakmile pohyb ustane, airbag se vypustí a S.O. si ho strhne s obličeje.

Nějak jí zvoní v uších. Vůbec nic neslyší. Možná jí praskly bubínky, když se ty airbagy nafoukly.

Pak je tu ovšem ještě ta velká helikoptéra, která přece dokáže dělat pekelný rámus. Vyleze na kapotu vozu a cítí, jak pod ní střepy bezpečnostního skla vyrývají rovnoběžné rýhy do nablýskaného laku.

Leslieho velký sovětský vrtulník se skutečně vznáší asi sedm metrů nad silnicí a ve chvíli, kdy ho spatří, má už na břiše o dobrý tucet harptun víc. Očima sleduje
lana a zahlédne Kurýry, jak za ně usilovně táhnou: tentokrát si nenechají kořist uniknout.

Leslie pojme podezření a vrtulník nabírá výšku, takže zvedne Kurýry z jejich prkýnek. Od projíždějícího těžkého náklaďáku se však odlepí malá armáda Kurýrů - na tom nebožákovi se jich muselo vézt nejmíň sto a během několika vteřin už jejich harpuny sviští vzduchem, přičemž se jich nejméně polovina přisaje k pancíři hned na první pokus. Helikoptéra sebou škubne dolů, dokud se všichni Kurýři neocitnou zpátky na zemi. Dalších dvacet Kurýrů zasáhne cíl a ti, kterým se to nepoštěstí, se aspoň chytí něčí rukojeti a přidají svou váhu. Vrtulník se ještě několikrát pokusí vznést, ale teď už to vypadá, jako by byl přivázaný k vozovce.

Začne klesat. Kurýři se rozptýlí a vrtulník dosedne doprostřed pavučiny z kabelů od harpun.

Z otevřených dveří vyleze šéf ochranky Tony: pohybuje se pomalu a přes natažená lanka musí vysoko zvedat nohy, ale přesto se mu nějak podaří udržet si důstojnost i rovnováhu. Poodstoupí od helikoptéry, aby se dostal z dosahu rotoru, vytáhne zpod větrovky škorpióna a vystřelí krátkou dávku do vzduchu.

"Vypadněte sakra od naší helikoptéry!" křikne. Kurýři povětšinou poslechnou. Nejsou žádní hlupáci. S.O. je v bezpečí na dlažbě, úkol je splněn, Kód už nebliká a není důvod, proč by ty maníky s vrtulníkem dál otravovali. Odpojí harpuny od pancíře a navíjejí je zpátky.

Tony se rozhlédne a spatří S.O. Kráčí přímo nazpátek k helikoptéře. Potlučené tělo se odmítá pohybovat. "Vlez si zpátky dovnitř a buď ráda, ty mrcho!" káže Tony.

S.O. zvedne rukojeť harpuny, kterou se ještě nikdo neobtěžoval sebrat, stiskne tlačítko vypínače elektromagnetu a harpuna spadne z trupu vrtulníku. Namotá ji tak, aby mezi cívkou a harpunou zůstal asi metr lanka.

"Četla jsem o takovým chlápkovi, jmenoval se Achab," praví a roztočí harpunu nad hlavou. "Lano od harpuny se mu zamotalo do toho, co chtěl chytit. To byla velká chyba."

Pustí harpunu. Ta proletí mezi roztočenými listy vrtule poblíž středu rotoru a S.O. vidí, jak se nezničitelné lanko ovíjí kolem citlivých součástí osy rotoru jako škrtidlo kolem hrdla baletky. Předním oknem vrtulníku sleduje, jak Saša dělá, co může, jak zuřivě tahá za páčky a tiskne spínače, přičemž mu z úst vychází proud šťavnatých ruských kleteb. Rukojeť harpuny se jí vysmekne z ruky a S.O. ji pozoruje, jak mizí v rotoru jako v černé díře.

"Nejspíš nevěděl, kdy toho má nechat, jako některý lidi," prohlásí. Pak se otočí a odchází

od helikoptéry. Za sebou slyší, jak velké kusy kovu mění směr nepříliš šťastným způsobem a jak do sebe ve vysoké rychlosti narážejí.

Ross Leslie už před nějakou chvílí pochopil, jak tohle dopadne. Už utíká prostředkem dálnice se samopalem v ruce a hledá auto, které by mohl zabavit. Nad ním se vznáší helikoptéra LESPOS a všechno sleduje; Leslie se po nich ohlédne, mávne rukou a zakřičí: “Leťte na LAX! Leťte na LAX!”

Vrtulník naposled obletí prostor, podívá se, jak Saša vypíná motor zničené bojové helikoptéry, jak se rozzuření Kurýři vrhají na Tonyho, Franka a prezidenta a odzbrojují je, jak Leslie uprostřed dálnice zastavuje vozidlo pizzerie CosaNostra a vyhazuje z něj řidiče. Avšak Havrana nic z toho nezajímá. Dívá se z okna na S.O. A ve chvíli, kdy vrtulník konečně nakloní nos k zemi a odletí do tmy, usměje se na ni a ukáže jí zvednutý palec. S.O. se kousne do rtu a ukáže mu, kterou část těla si má uříznout a naložit do lihu. Předpokládá, že tím jejich vztah končí, a to pokud možno navždy.

Od jednoho udiveného skejťáka si vypůjčí prkno a odstrká se přes ulici do nejbližší Rychlovky, odkud se pokusí zavolat mámě, aby ji odvezla domů.

68

Havran Umimu ujede několik kilometrů před Centrem, jenže to už na tom nezáleží: Umi zamíří rovnou do parku a začne objíždět vysokou rychlostí okraj amfiteátru, čímž vytvoří jakýsi živý plot. Havran se objeví během několika vteřin. Umi opustí svou orbitální dráhu a rozjede se proti němu, takže se na sebe řítí jako středověcí rytíři při turnaji. Umi přijde o levou ruku a Havran o nohu. Údy se skutálejí na zem. Umi zahodí katanu a zbylou rukou vytasí jednoruční meč, který se proti Havranovu noži stejně hodí lépe. Odřízne Havranovi cestu, zrovna když se chystá seskočit z okraje amfiteátru, a přinutí ho uhnout; vzhledem ke své setrvačnosti se Havran v mžiku ocitne o kilometr dál. Umi se na základě kvalifikovaného odhadu vydá za ním - tohle území zná stejně dobře, jako zná Havran mořské proudy u Aleut - a pak už projíždějí úzkými uličkami bankovní čtvrti Metaverza, mávají dlouhými noži a rozsekávají na kousky mnohé avatary v proužkovaných oblecích, kteří se jim náhodou připletou do cesty.

Jeden druhého však ne a ne zasáhnout. Mají příliš velkou rychlost a jejich cíl je příliš malý. Umi měl zatím štěstí - podařilo se mu Havrana nadchnout pro boj a donutit ho, aby Umiho sám provokoval. Jenže Havran nic takového dělat nemusí. Může se docela snadno vrátit do amfiteátru, aniž by se obtěžoval se zabíjením Umiho.

Nakonec mu to dojde. Zastrčí nůž do pochvy a rozjede se uličkou mezi mrakodrapy. Umi vyrazí za ním, ale než vjede do stejné uličky, je Havran pryč.

Umi přeskočí okraj amfiteátru rychlostí několika set kilometrů za hodinu a volným pádem přelétá nad hlavami čtvrt miliónu jásajících programátorů.

Všichni Umiho znají. Je to přece ten s meči. A Da5idův kamarád. Aby sám nějak přispěl k benefici, nejspíš se rozhodl uspořádat šermířský souboj s nějakým obrovským, děsivě vyhlížejícím démonem na motocyklu. Zůstaňte u obrazovek, z toho kouká pěkná podívaná.

Dopadne na jeviště a zastaví se vedle své motorky. Ta je i nadále použitelná, ovšem tady dole mu není k ničemu. Havran stojí o deset metrů dál a šklebí se na nebe.

“Bomby vypustit,” zavelí Havran. Vyndá z vozíku zářivé modré těleso a upustí je doprostřed amfiteátru. Rozprskne se jako vaječná skořápka a ven se prodere světlo, které sílí a nabírá tvar.

Diváci šílí.

Umi se rozběhne k vejci. Havran mu zastoupí cestu. Chodit nemůže, protože nemá nohu. Na ovládání motorky mu to ovšem stačí. Už vytáhl nůž a obě ostří se střetnou nad vejcem, které se stalo okem oslepujícího a ohlušujícího uragánu světla a zvuků. Z jeho středu vystřelují barevné tvary zploštělé obrovskou rychlostí, zastavují se jim nad hlavou a vytvářejí trojrozměrný obraz.

Programátoři se můžou pominout. Umi ví, že v tuto chvíli se vyprazdňuje Programátorský kvadrant v Černém slunci. Všichni se hrnou k východu a utíkají po Ulici do parku, aby se podívali na Umiho fantastickou přehlídku světla, zvuku, šermu a magie.

Havran se pokusí Umiho odstrčit. Ve Skutečnosti by se mu to povedlo, protože je nesmírně silný. Jenže všichni avataři jsou stejně silní, dokud je správným způsobem nepřitesáte. Havran tedy zatlačí a odtáhne nůž, aby mohl Umimu podříznout hrdlo, až od něj odskočí. Jenže Umi neodskočí. Počká si, až se mezera mezi nimi zvětší, a pak usekne Havranovi ruku s nožem. Poté mu pro jistotu usekne i druhou. Zástup burácí nadšením.

“Jak se to zastavuje?” ptá se Umi.

“Nevím. Jenom je roznáším,” odpoví Havran. “Máš vůbec představu, cos právě udělal?”

“Jo. Splnil jsem si celoživotní sen,” prohlásí Havran a po tváři se mu rozlije spokojený úsměv. “Hodil jsem na Ameriku atomovku.”

Umi mu usekne hlavu. Dav programátorů odsouzených k záhubě vstane a zahrne jej ovacemi.

Pak zmlknou, protože Umi najednou zmizí. Přepnul se na svého malého, neviditelného avatara. Vznese se do vzduchu nad troskami vejce a gravitace jej vtáhne rovnou mezi ně. Během pádu si mumlá: “Posyp”. Myslí tím prográmek, který napsal, když neměl v záchranném člunu co dělat. Ten, co umí hledat Sníh.

Když Umi Neywitz zdánlivě zmizí ze scény, programátoři obrátí pozornost k obrovské konstrukci vystupující z vejce. Ty nesmysly s šermířským zápasem byly nejspíš jen takový úvod - pro Umiho je typické, že se snaží přilákat jejich pozornost takovým praštěným způsobem. Hlavní atrakcí je tahle hra světel a zvuků. Amfiteátr se rychle zaplňuje dalšími tisíci programátorů, kteří se sem hrnou odevšad: přibíhají přes Ulici z Černého slunce, proudí z kancelářských věžáků, kde sídlí velké softwarové firmy, a připojuji se do Metaverza ze všech míst ve Skutečnosti podle toho, jak se zpráva o velkolepé podívané šíří optickou sítí rychlostí světla.

Světelná show je zrežírována tak, jako by se s pozdními příchozími počítalo předem. Jedno zdánlivé vyvrcholení stíhá druhé jako u drahého ohňostroje a každé je lepší. Je to celé tak rozsáhlé a komplikované, že nikdo nevidí víc než desetinu; mohli byste to sledovat celý rok pořád dokola, a stejně byste pokaždé našli něco nového.

V amfiteátru se tyčí půldruhého kilometru vysoká konstrukce složená z pohyblivých dvou- a trojrozměrných obrázků propojených v čase a prostoru. Je tu všechno, nač si vzpomenete. Filmy Leni Riefenstahlové. Michelangelovy sochy a fiktivní da Vinciho vynálezy v reálu. Kolem středu se odehrávají letecké souboje z druhé světové války: letadla krouží nad diváky, střílejí, hoří a vybuchují. Scény z tisíce klasických filmů se proplétají a spojují do jediného spletitého příběhu.

Jenže posléze se všechno začne zjednodušovat a zužovat do jediného jasného světelného sloupu. Tou dobou už je hlavní náplní představení hudba: dunivý basový rytmus a hluboké, hrozivé ostinato, které každého nabádá, aby se díval dál, protože to nejlepší teprve přijde. A všichni se dívají. S nábožným zaujetím.

Světelný sloup klouže sem a tam a přetváří se do podoby lidské postavy. Vlastně hned čtyř: nahé ženy stojí zády k sobě jako karyatidy a každá z nich drží v rukou něco dlouhého a úzkého: dvojici svitků.

Třetina miliónu programátorů civí na ženy nad jevištěm, jak zvedají paže nad hlavu a rozmotávají svitky, z nichž každý se změní v plochou televizní obrazovku o velikosti fotbalového hřiště. Při pohledu z amfiteátru zakrývají nebesa: nikdo nevidí nic jiného.

Obrazovky jsou nejprve prázdné, ale po chvíli se na všech čtyřech objeví současně tentýž obraz. Skládá se ze slov a zní takto:

KDYBY BYL TOHLE VIRUS, UŽ BY BYLO PO VÁS.
NAŠTĚSTÍ TO VIRUS NENÍ.
METAVERZUM JE PLNÉ NEBEZPEČÍ –
JAK SE STARÁTE O SVOU OCHRANU?
ZAVOLEJTE BEZPEČNOSTNÍ ZÁVODY
UMI NEYWITZ A VYŽÁDEJTE SI
PRVNÍ KONZULTACI ZDARMA.

“Tak tohle je zrovna ten typ hypermoderních hračiček, co nám ve Vietnamu nikdy nefungovaly,” bručí Strýček Enzo.

“Správná připomínka. Jenže technika od té doby značně pokročila,” ujišťuje Ky, pozorovatel od Ngových bezpečnostních závodů. Ky mluví se Strýčkem Enzem prostřednictvím rádia; jeho dodávka nacpaná elektronikou stojí o čtyři sta metrů dál ve stínu skladiště na LAX. “Monitoruji celé letiště a všechny přístupové cesty na trojrozměrném zobrazení v Metaverzu. Kupříkladu vím, že nemáte své psí známky, které jindy nosíte na krku. Vím, že v levé kapse máte jeden kongáč a osmdesát pět hongkongských pencí. Vím, že v druhé kapse máte břitvu. A vypadá, že je docela hezká.”

“Hladce oholen, dobře naladěn,” míní Strýček Enzo.

“Jenom nechápu, k čemu máte ten skateboard.”

“Je to náhrada za ten, co jistá S.O. ztratila před budovou VOGOV,” odpoví Strýček Enzo. “Je to dlouhá historie.”

“Pane, dostali jsme hlášení z jednoho z našich frančistátů,” ozve se mladý poručík v mafiánské větrovce, který přeběhne přes parkovací plochu s černou vysílačkou v ruce. Vlastně to ani není poručík; mafie si na vojenské hodnosti nijak nepotrpí. Jenže Strýček Enzo si ho bůhvíproč představuje jako poručíka. “Druhá helikoptéra přistála na parkovišti obchodního střediska asi patnáct kilometrů odtud, setkala se s rozvážkovým autem, naložila Leslieho a zase vzlétla. Teď jsou na cestě sem.”

“Pošli někoho pro to opuštěné rozvážkové auto. A řidiči dej den volna,” nařídí Strýček Enzo.

Poručík se zatváří poněkud zaraženě, že se Strýček Enzo zabývá takovými detaily. Připadá mu to podobné, jako kdyby don sbíral odpadky na dálnici nebo tak něco. Uctivě však přikývne, protože se právě něco dověděl: na detailech záleží. Otočí se a začne mluvit do vysílačky.

Strýček Enzo má o tomhle mladíkovi vážné pochybnosti. Ještě nedávno nosil blejzr a dokázal efektivně řídit drobné administrativní problémy frančistátu Nové Sicílie, ale jinak postrádá onu pružnost, jíž se kupříkladu vyznačuje S.O. Klasický případ toho, co je dnes v mafii shnilého. Ten poručík je tady jenom proto, že situace se vyvíjela příliš rychle, a samozřejmě i proto, že spoustu dobrých chlapů ztratili na palubě *Kowloonu.*

Z rádia se znovu ozve Ky. “S.O. se právě spojila se svou matkou a požádala ji o odvoz,” sděluje. “Chcete si jejich rozhovor poslechnout?”

“Pokud nemá taktický význam, ani ne,” odpoví Strýček Enzo okamžitě. Může si tedy odškrtnout další vyřízenou záležitost: už si dělal starosti ohledně vztahu S.O. k matce a chtěl si s ní o tom osobně promluvit.

Na asfaltu stojí Leslieho tryskáč s motory na volnoběh a čeká, až bude moci rolovat na vzletovou dráhu. V kabině sedí kapitán a druhý pilot. Ještě před půl hodinou to byli oddaní zaměstnanci L. Ross Leslieho. Potom viděli, jak asi tucet pracovníků Leslieho ochranky rozmístěných kolem letiště skončil s ustřelenou hlavou či podříznutým krkem, kdežto zbytek rozumně odhodil zbraně, padl na kolena a vzdal se: Kapitán s druhým pilotem už odpřísáhli doživotní věrnost organizaci Strýčka Enza. Strýček Enzo je mohl z letadla vyhodit a nahradit vlastními piloty, ale takhle to je přece jenom lepší. Pokud se Leslie nějakým zázrakem dostane až do letadla, pozná své vlastní piloty a bude si myslet, že je všechno v pořádku. A to, že piloti zůstali v kabině docela sami, bez přímého dohledu mafie, pouze zdůrazňuje velkou důvěru, kterou v ně Strýček Enzo vkládá, a význam právě složené přísahy. Musí to posílit i jejich smysl pro povinnost. A stejně tak to posílí zlost Strýčka Enza v případě, že by svou přísahu porušili. Strýček Enzo proto o pilotech naprosto nepochybuje.

Méně už je spokojen s přípravami na místě, které proběhly ve značném spěchu. Problém

jako obvykle představuje nepředvídatelná S.O. Nepočítal s tím, že vyskočí z letícího vrtulníku a uteče L. Ross Lesliemu. Jinými slovy, očekával jednání o výměně rukojmích v jedné z pozdějších fází, až by Leslie dopravil S.O. do svého hlavního stanu v Houstonu.

Ovšem teď už nejsou žádní rukojmí a Strýček Enzo považuje za nutné zastavit Leslieho okamžitě, dříve než se dostane do domácího prostředí v Houstonu. Nařídil zásadní přeskupení mafiánských sil, takže v tuto chvíli již desítky vrtulníků a taktických jednotek spěšně mění kurz a snaží se dostat co nejrychleji na LAX. Mezitím tu zůstává Strýček Enzo sám s několika příslušníky tělesné stráže a tímhle pozorovatelem z Ngovy organizace.

Letiště neprodyšně uzavřeli. To bylo docela snadné: pro začátek zablokovali všechny vzletové dráhy limuzínami Lincoln, načež zašli na řídící věž a oznámili, že za několik minut zde vypukne válka. Proto nyní na LAX panuje větší klid, než jaký toto letiště zažilo od svého založení. Strýček Enzo dokonce slyší slabé šumění příboje na pláži vzdálené skoro kilometr. Je tu skoro příjemně. Počasí akorát tak na grilování párků.

Strýček Enzo spolupracuje s panem Leem, což znamená spolupráci s Ngem, který je sice velmi schopný, ale potrpí si příliš na moderní techniku, jíž Strýček Enzo tolik nedůvěřuje. Před stovkou Ngových hračiček a přenosných radarů by dal přednost jedinému pořádně vycvičenému vojákovi v naleštěných botách a s devítkou.

Když sem přijeli, předpokládal, že bude s Lesliem bojovat na velkém otevřeném prostranství. Ve skutečnosti tu není skoro k hnutí. Na parkovací ploše je několik tuctů soukromých tryskáčů a vrtulníků. Vedle stojí různé soukromé hangáry, každý s vlastním oploceným parkovištěm, kde čeká několik aut a služebních vozidel. Navíc jsou dost blízko u nádrží, kde jsou uloženy zásoby paliva pro celé letiště. To znamená plno trubek, čerpadel a hydraulických serepetiček vyčuhujících ze země. Po taktické stránce se tento prostor podobá spíše džungli než poušti. Parkovací plocha a vzletová dráha se samy o sobě podobají spíše poušti, i když mají odvodňovací kanálky, v nichž se může schovat libovolný počet mužů. Lepší analogii tedy představuje válka ve Vietnamu: otevřené prostranství, které náhle končí a začíná džungle. Na taková místa si Strýček Enzo nikdy nepotrpěl.

"Vrtulník se blíží k obvodu letiště," hlásí Ky.

Strýček Enzo se obrátí k poručíkovi. "Všichni na svých místech?"

"Ano, pane."

"Jak to víš?"

"Všichni se hlásili před několika minutami."

"To vůbec nic neznamená. A co to rozvážkové auto?"

"Víte, pane, myslel jsem, že to zařídím později -"

"Musíš se naučit dělat víc věcí najednou."

Poručík se v posvátně bázni odvrátí a stydí se.

"Ky," ptá se Strýček Enzo, "děje se na tom vašem obvodu něco zajímavého?"

"Vůbec nic," odpoví Ky.

"Ani nic nezajímavého?"

"Jen pár pracovníků údržby, jako obyčejně."

"Jak víte, že to jsou lidi z údržby, a ne převlečení Leslieho lidé? Zkontroloval jste jim průkazy?"

"Vojáci mají pušky. Nebo aspoň nože. Radar říká, že tihle nic takového nemají. Tím je to dané."

"Pořád se snažím sehnat naše lidi," oznamuje poručík. "Nejspíš mají problémy s rádiem."

Strýček Enzo mu položí paži kolem ramen. "Povím ti takovou historku, synu. Už když jsem tě viděl prvně, říkal jsem si, že jsi mi nějak povědomý. Nakonec mi došlo, že mi připomínáš jednoho člověka, kterého jsem znal: poručíka, co mi nějakou dobu velel ve Vietnamu."

To poručíka nadchne. "Opravdu?"

“Ano. Byl mladý, chytrý, ctižádostivý a vzdělaný. Myslel to moc dobře. Jenom měl jisté nedostatky. Třeba zatvrzele odmítal pochopit základní fakta našeho postavení tam dole. Byl to takový myšlenkový blok, abych tak řekl, a nám, co jsme pod ním sloužili, to působilo velké trápení. Přiznám ti otevřeně, synu, že jednu dobu to vypadalo všelijak.”

“A jak to dopadlo, Strýčku Enzo?”

“Dopadlo to dobře. Víš, jednoho dne jsem prostě šel a střelil ho do týla.”

Poručík vyvalí oči a rysy mu ztuhnou. Strýček Enzo s ním nemá nejmenší soucit: jestliže tohle zvrže, bude to stát lidské životy.

Z poručíkových sluchátek se ozvalo nějaké další žvanění. “Ehm, Strýčku Enzo?” otáže se tiše a rozpačitě.

“Ano?”

“Jak jste se ptal po tom rozvážkovém autě...”

“Ano?”

“Už tam není.”

“Není tam?”

“Když přistáli, aby vyzvedli Leslieho, někdo vystoupil z helikoptéry, nasedl do rozvážkového auta a odjel s ním pryč.”

“Kam s ním odjel?”

“To nevíme, pane, měli jsme tam jen jednoho člověka, a ten sledoval Leslieho.”

“Sundej si ty sluchátka,” nařídí mu Strýček Enzo, “a vypni tu vysílačku. Budeš potřebovat uši.”

“Uši?”

Strýček Enzo se přikrčí a rychlým krokem přejde přes asfalt mezi dvě menší trysková letadla. Tiše položí skateboard na zem. Pak si rozváže tkaničky a zuje boty. Stáhne si i ponožky a uloží je do bot. Z kapsy vytáhne břitvu, otevře ji, rozřízne si nohavice kalhot od záložky až po rozkrok, zmuchlá látku a odřízne ji břitvou. Jinak by se mu při chůzi otírala o chlupaté nohy a dělala hluk.

“Panebože!” vyjekne poručík o pár letadel dál. “Al tady leží! Panebože, on je mrtvý!”

Strýček Enzo si prozatím nechá sako, protože je tmavé a má sametovou podšívku, takže nedělá velký rámus. Pak si vyleze na křídlo jednoho z letadel, aby si nikdo nemohl přidřepnout a spatřit jeho nohy. Odplíží se na konec křídla, otevře ústa, aby lépe slyšel, a naslouchá.

Zpočátku slyší jen nepravidelný pleskavý zvuk, který se předtím neozýval: jako když voda skapává na chodník z nedovřeného kohoutku. Zvuk jako by vycházel od nějakého blízkého letadla. Strýček Enzo se obává, že by mohlo jít o palivo vytékající na zem jako součást plánu, jehož cílem je vyhodit celou tuto část letiště do povětří a vyřídit všechny protivníky jedním vrzem. Tiše sklouzne na zem, opatrně se proplíží kolem nejbližších letadel, přičemž se každou chvíli zastavuje a naslouchá, až nakonec spatří, o co jde: jeden z jeho pěšáků je připíchnutý dlouhou dřevěnou tyčí k hliníkovému trupu Learjetu. Z rány vytéká krev, stéká mu po nohavicích a po botách skapává na asfalt.

Za sebou Strýček Enzo uslyší krátký výkřik, jenž náhle přejde ve zřetelný bublavý zvuk. Tenhle zvuk neslyší poprvé. Takové zvuky vydává člověk, jemuž někdo přejel přes hrdlo ostrým nožem. Nejspíš to byl poručík.

Teď se může několik vteřin pohybovat volně. Ani neví, proti čemu vlastně bojuje, a to by potřeboval zjistit. Rozběhne se tedy k místu, odkud zazněl výkřik, rychle přebíhá od jednoho letadla k druhému a kryje se za nimi, stále v předklonu.

Na druhé straně letadla spatří pár hýbajících se nohou. Strýček Enzo právě stojí u špičky křídla. Opře se o ni oběma rukama, zatlačí celou vahou a pustí.

Vyjde to: tryskáč se zhoupne na pérování. Zabiják si jistě myslí, že Strýček Enzo právě vyskočil na křídlo, takže si na ně vyleze z opačné strany a bude čekat zády k trupu, aby mohl na Enza zaútočit ve chvíli, kdy bude přelézat střechu.

Jenže Enzo zůstává na zemi. Tiše se rozběhne k trupu, proklouzne pod ním a zvedne se s břitvou v ruce. Zabiják - Havran - je přesně tam, kde ho Enzo čekal.

Jenomže Havran už začíná mít podezření: narovná se, aby se podíval přes trup, a tím se jeho krk dostane mimo dosah. Enzo se místo toho dívá na jeho nohy.

Vždycky je lepší být konzervativní a spokojit se s málem, než vsadit všechno na jednu kartu a pak to zkazit; Enzo tedy natáhne ruku, i když se na něj Havran už dívá, a přeřízne mu levou Achillovu šlachu.

Když už se obrací, aby se mohl lépe krýt, něco ho zprudka zasáhne do prsou. Strýček Enzo se podívá a ke svému údivu zjistí, že mu z pravé strany hrudníku vyčnívá nějaký průhledný předmět. Pak zvedne oči a spatří Havranův obličej sedm čísel od svého.

Strýček Enzo poodstoupí od křídla. Havran doufal, že dopadne přímo na něj, ale místo toho se svalí na zem. Enzo k němu přikročí a natahuje ruku s břitvou, ale Havran už sedí na zemi a má vytažený druhý nůž. Míří s ním na vnitřní stranu Enzova stehna a nadělá tam značnou neplechu; Strýček Enzo se uhne stranou, aby se dostal z dosahu nože, a řízne Havrana krátce, ale pořádně hluboko do ramene. Havran jeho paži odrazí dřív, než mu znovu může jít po krku.

Strýček Enzo i Havran jsou ranění. Havran už ho však nemůže předběhnout, a proto je čas věci trochu zvážit. Enzo uteče, i když mu při každém pohybu projíždí pravým bokem palčivá bolest. Navíc ho něco zasáhne do zad; nad jednou ledvinou ucítí bolest, ale jen na okamžik. Otočí se a spatří zakrvácený kus skla, jak se tříští na zemi. Havran mu ho musel hodit na záda. Ale protože už neměl v ruce dost síly, nůž neprorazil neprůstřelnou látku a vypadl ven.

Skleněné nože. Není divu, že ho Ky na tom svém krátkovlnném radaru neviděl.

Než se stačí schovat za dalším letadlem, ohluší ho rachot vrtulníku.

Je to Leslieho vrtulník, který dosedá na asfalt pár desítek metrů od tryskáče. Lomoz vrtulí a hukot větru se zarývají Strýčkovi Enzovi do mozku. Zavře oči, aby si je chránil před vichrem,

a okamžitě ztratí rovnováhu; nemá ponětí, kde je, dokud sebou neplácne na zem. Asfalt pod ním je kluzký a teplý a Strýček Enzo si uvědomí, že silně krvácí.

Dívá se přes parkovací plochu a vidí Havrana, jak míří k letadlu - děsivě kulhá, protože jednou nohou nemůže v podstatě hýbat. Nakonec to vzdá a poskakuje kupředu na tě zdravé.

Leslie už vystoupil z helikoptéry. Havran s ním mluví a ukazuje směrem, kde leží Enzo. Pak Leslie kývne na souhlas, Havran se otočí a v obličeji mu zazáří bílé zuby. Není to bolestný škleb, ale spíš úsměv plný blahého očekávání. Jme se poskakovat ke Strýčkovi Enzovi a cestou vytahuje z kapsy další skleněný nůž. Ten mizera jich má nejspíš milión.

Jde po Enzovi a Enzo se ani nedokáže postavit na nohy, aby hned neomdlel.

Rozhlédne se: vidí jenom skateboard a svoje drahé boty s ponožkami asi sedm metrů odtud. Vstát nemůže, ale může se aspoň po vojensku plížit. Přitahuje se tedy po loktech, zatímco Havran k němu hopsá na jedné noze.

Setkají se v uličce mezi dvěma sousedními letadly. Enzo leží na břiše přes skateboard. Havran stojí, jednou rukou se opírá o křídlo tryskáče a v druhé se mu leskne skleněný nůž. Enzo vidí svět černobíle, jako by ho sledoval z lacinéh terminálu Metaverza - něco podobného mu popisovali jeho kamarádi těsně předtím, než vykrváceli.

“Doufám, že ses už pomodlil,” praví Havran, “protože není čas volat kněze.”

“Ani není třeba,” odtuší Strýček Enzo a stiskne na skateboardu tlačítko označené “Nízkorozptylový vysílač rázové vlny RadiKS”.

Tlaková vlna mu málem urazí hlavu. Pokud to Strýček Enzo přežije, už nikdy nebude dobře slyšet. Ale aspoň ho to trochu probere. Zvedne hlavu z prkýnka a vidí Havrana, jak před ním stojí celý omráčený s prázdnýma rukama, zatímco z bundy se mu sypou tisíce drobných kousků rozbitého skla.

Strýček Enzo se převalí na záda a zamává ve vzduchu břitvou. “Já mám radši poctivou ocel,” prohlásí. “Nechceš oholit?”

Ross Leslie to všechno vidí a všemu rozumí. Rád by si počkal, jak to dopadne, ale bohužel má moc práce: především by odtud měl vypadnout, než se přiřítí zbytek mafie, Ng a pan Lee a ostatní pitomci se svými samonaváděcími raketami. Ani nemůže čekat na toho mrzáka Havrana, až se dobelhá zpátky. Ukáže pilotovi zvednutý palec a začne vystupovat po schůdcích do svého soukromého tryskáče.

Nadejde nový den. Nad cisternami o jeden a půl kilometru dál se tiše zvedne mohutná oranžová ohnivá stěna a rozkvete jako chryzantéma. Její květ je tak obrovský a propracovaný, že se Leslie zastaví v polovině schůdků a pohlédne tím směrem.

Plamenem však prolétá cosi rychlého, co zanechává za sebou rovnou stopu jako kosmický paprsek vypálený do komory s umělou mlhou. Za tou věcí postupuje tlaková vlna, která je mezi plameny zřetelně vidět: jasný kužel, jehož základna je stokrát širší než tmavý bod jeho vrcholu, než ta černá věc, co se žene jako kulka na čtyřech nohou pracujících tak rychle, že ani nejsou vidět. Je to tak malé a rychlé, že by to L. Ross Leslie ani nemohl spatřit, kdyby se to nehnalo přímo na něj.

Kličkuje to mezi změtí trubek, jimiž se dopravuje palivo k letadlům, přeskakuje to překážky, do jiných to zarývá své kovové drápy a trhá je na kusy výbušnou silou svých nohou, nebo je zapaluje jiskrami, jež se rozletí kolem, kdykoli se to dotkne tlapami země. Pak se to odrazí, poskočí to o třicet metrů dál na vršek podzemní cisterny a využije ji jako odrazový můstek pro dlouhý skok přes drátěný plot oddělující palivové nádrže od vlastního letiště, načež se dá do rychlého a vytrvalého cvalu, na přesném geometrickém povrchu ranveje nabírá rychlost a žene se dál společně s ohnivým jazykem, jenž vychází z ohniska požáru a líně se potácí v Krysákových stopách.

L. Ross Leslie si uvědomí, že by měl utéci od letadla plného paliva. Obrátí se a napůl seskočí, napůl spadne ze schodů; pohybuje se neohrabaně, protože se dívá na Krysáka, a ne na zem.

Krysák, drobná tečka těsně u země viditelná jen proto, že se rýsuje proti plamenům a vytváří za sebou řetěz bílých jisker v místech, kde se jeho drápy zaryjí do chodníku, lehce změní směr.

Nejde po letadle, jde po něm. Leslie se rozmyslí a vyběhne schůdky po třech. Schůdky se pod jeho vahou prohýbají a propadají, což mu připomíná, jak je jeho letoun křehký.

Pilot už ví, co se děje, a proto nečeká, až se schůdky zasunou; povolí brzdy a začne s letadlem pojíždět po ranveji, nosem pryč od Krysáka. Přidává plyn, otáčí se tak zostra, že málem položí tryskáč na křídlo, a jakmile zahlédne středovou čáru ranveje, vyžene motory na nejvyšší výkon. Teď vidí jen dopředu a do stran. Nemohou vědět, jestli je něco sleduje.

S.O. je jediná, kdo vidí, jak se to stane. Poté, co díky svému kurýrskému průkazu snadno prošla letištní ochrankou, přijíždí na parkovací plochu u nákladového terminálu. Odtud má skvělý výhled na půl kilometru volné ranveje, a tak může sledovat, co se na ní odehrává: letadlo uhání po dráze, cestou zatahuje schůdky a z motoru šlehají modravé plameny, jak se snaží dosáhnout potřebné rychlosti, zatímco Fido za ním uhání jako pes za tlustým listonošem, až nakonec naposledy vyskočí do vzduchu, za letu se změní ve střelu typu Sidewinder a vletí čumákem napřed do výfuku levého motoru.

Letadlo vybuchne asi tři metry nad zemí a jeho očistné plameny stráví Fida, L. Ross Leslieho i jeho virus.

Hodný pejsánek!

Ještě chvíli postojí a přihlíží tomu, co následuje: přilétají mafiánské helikoptéry a vyskakují z nich lékaři s brašnami, sáčky s krví a nosítky. Mezi soukromými tryskáči pobíhají mafiánští pěšáci a zřejmě někoho hledají. Z jednoho parkoviště vyrazí s kvílením pneumatik auto na rozvážení pizzy a jakési auto plné mafiánů je okamžitě začne pronásledovat.

Jenže po chvíli ji to začne nudit, a tak se vrátí zpátky k hlavní budově - většinou na vlastní pohon, i když se jí jednou podaří harpunovat cisternu s benzínem.

Mamka na ni čeká v tom svém debilním mrňavém autíčku u výdeje zavazadel společnosti United, jak se domluvily po telefonu. S.O. otevře dveře, hodí své prkno na zadní sedadlo a vleze si dovnitř.

“Domů?” zeptá se mamka.

“Jo, domů by docela bodlo.”

Poděkování

Nápad na tuto knihu vyklíčil díky spolupráci s výtvarníkem Tonym Sheederem, přičemž původním cílem bylo vydat počítačem generovaný grafický román. Zkrátka, já jsem měl na starosti slova a on obrázky, a třebaže se tahle kniha skládá skoro výhradně ze slov, některé její části vycházejí z mých rozhovorů s Tonym.

Psaní tohoto románu mi dalo spoustu práce, přičemž mnoho dobrých rad mi poskytli moji agenti Liz Darhansoffová, Chuck Verrill a Denise Stewartová, kteří četli první náčrty. Četbě těchto náčrtů se podrobili i Tony Sheeder, dr. Steve Horst z Wesleyovské univerzity, který přispěl rozsáhlými a poučnými komentáři ke všemu, co má něco společného s mozkem a počítači (a který asi hodinu po četbě onemocněl virózou), a můj švagr Steve Wiggins, v současné době na Edinburské univerzitě, který mne jako první informoval o Ašeře a poskytl mi různé užitečné dokumenty a citace, zatímco já jsem se zoufale hrabal v Knihovně Kongresu.

Marco Kaltofen mi jako obyčejně posloužil jako rychlý a encyklopedicky vzdělaný Knihovník, kdykoli jsem měl nějaké otázky ohledně různých proč a kde týkajících se toxických odpadů. Richard Green, můj agent v Los Angeles, mi pomohl s geografií tohoto města.

Bruck Pollock četl obtahy bleskově, ale zároveň pozorně, a přišel s několika užitečnými nápady. Byl první a jistě ne poslední, kdo mne upozornil, že BIOS znamená “Basic Input / Output System”, a nikoli “Built-In Operation System”, jak to v knize mám já (i když by to tak být *mělo);* stejně se však domnívám, že v honbě za slušnou slovní hříčkou si mohu dovolit jít i přes mrtvoly, takže jsem v této části neměnil nic.

Představa “virtuální reality” podobné Metaverzu je dnes mezi počítačovými grafiky velmi rozšířená a implementuje se mnoha různými způsoby. Konkrétní podoba Metaverza popsaná v tomto románě vychází z nezávazného rozhovoru mezi mnou a Jaimem (Pánem prstencových sítí) Taaffem - což neznamená, že by vina za jakékoli nereálné nebo nevkusné součásti Metaverza měla padnout na někoho jiného než na mne. Slova “avatar” (ve smyslu používaném zde) a “Metaverzum” jsem si vymyslel sám, když jsem dospěl k závěru, že existující výrazy (jako “virtuální realita”) jsou příliš nemotorné.

Při úvahách o konstrukci Metaverza jsem se nechal ovlivnit knihou *Pokyny pro tvorbu uživatelského rozhraní* Apple, která vysvětluje filosofii, na níž je postaven počítač Macintosh. I tuto informaci uvádím jen proto, abych se zmínil o blahodárném vlivu těch, kdo řečený dokument vypracovali, a nikoli proto, abych tyto nevinné lidi vystavil odpovědnosti za jeho důsledky.

Přitom došlo k zajímavé situaci, kterou zde uvádím jen proto, že je rozkošně rekurzivní, totiž k tomu, že s funkcemi Macintoshe jsem se důvěrně obeznámil v raných fázích manického projektu nešťastného grafického románu, kdy se ukázalo, že jediný způsob, jak donutit Maca dělat věci, které jsme po něm chtěli, je napsat pro něj spoustu specializovaného softwaru na zpracování obrazu. Při práci na této knize jsem možná strávil více času programováním než psaním románu, i když nakonec jsme od grafické koncepce ustoupili, a tudíž přišla většina této práce prakticky vniveč.

Nakonec je třeba zdůraznit, že při psaní o Bábelu jsem vycházel ze spisů mnoha historiků a archeologů, kteří všechen výzkum provedli za mne; většina toho, co říká Knihovník, pochází od těchto autorů, a proto jsem se snažil, aby Knihovník tam, kde to je možné, uváděl zdroje a opatřoval svá tvrzení alespoň slovními poznámkami pod čarou, když už jsem tak nečinil já písemně.

Po prvním vydání Sněhu jsem se dověděl, že pojem “avatar” se skutečně už několik let používá v systému virtuální reality zvaném Habitat a vyvinutém F. Randallem Farmerem a Chipem Morningstarem. Systém běží na počítačích Commodore 64, a třebaže ve Spojených

státech v podstatě vyhynul, v Japonsku je stále populární. Kromě avatarů Habitat obsahuje spoustu základních rysů Metaverza, jak byly popsány v této knize.

***scan nimou, korektura kibi a if**